

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE KINGS
OF ITALY
BOOK FIVE

MAFIA VIRGIN

MILA FINELLI

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MAFYA VİRGİNİ

İTALYA KRALLARI KİTAP 5

MILA FINELLI

MAFYA VİRGİNİ

Telif Hakkı © 2023 Mila Finelli tarafından

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler veya karakterler, işletmeler veya yerler, olaylar veya olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak: Letitia Hasser, RBA Designs

Düzenleme: Jennifer Prokop

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Önsöz Bölüm 1

Bölüm 2 Bölüm

3 Bölüm 4

Bölüm 5 Bölüm

6 Bölüm 7

Bölüm 8 Bölüm

9 Bölüm 10

Bölüm 11 Bölüm

12 Bölüm 13

Bölüm 14 Bölüm

15 Bölüm 16

Bölüm 17 Bölüm

18 Bölüm 19

Bölüm 20 Bölüm

21 Bölüm 22

Bölüm 23 Bölüm

24 Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27 Bölüm

28 Bölüm 29

Bölüm 30 Bölüm

31 Bölüm 32

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Ayrıca](#)

yazan: [Mila Finelli](#)

ÖNSÖZ

Amici!

Bazılarınız bu dünyaya aşina olabilir, bu yüzden ne bekleyeceğinizi biliyorsunuz. Ancak bu başlığa rastladıysanız, lütfen bunun karanlık bir mafya romantizmi olduğunu bilin. Kendinizi hazırlayın!

İşte bu kitap için içerik uyarılarının bir listesi, böylece hepimiz aynı sayfadayız:

- Damızlık Kink
- Genital piercing•
- Şaplak
- Cinayet ve işkence
- Kanser/Ebeveynlerden birinin ölümcül hastalığı

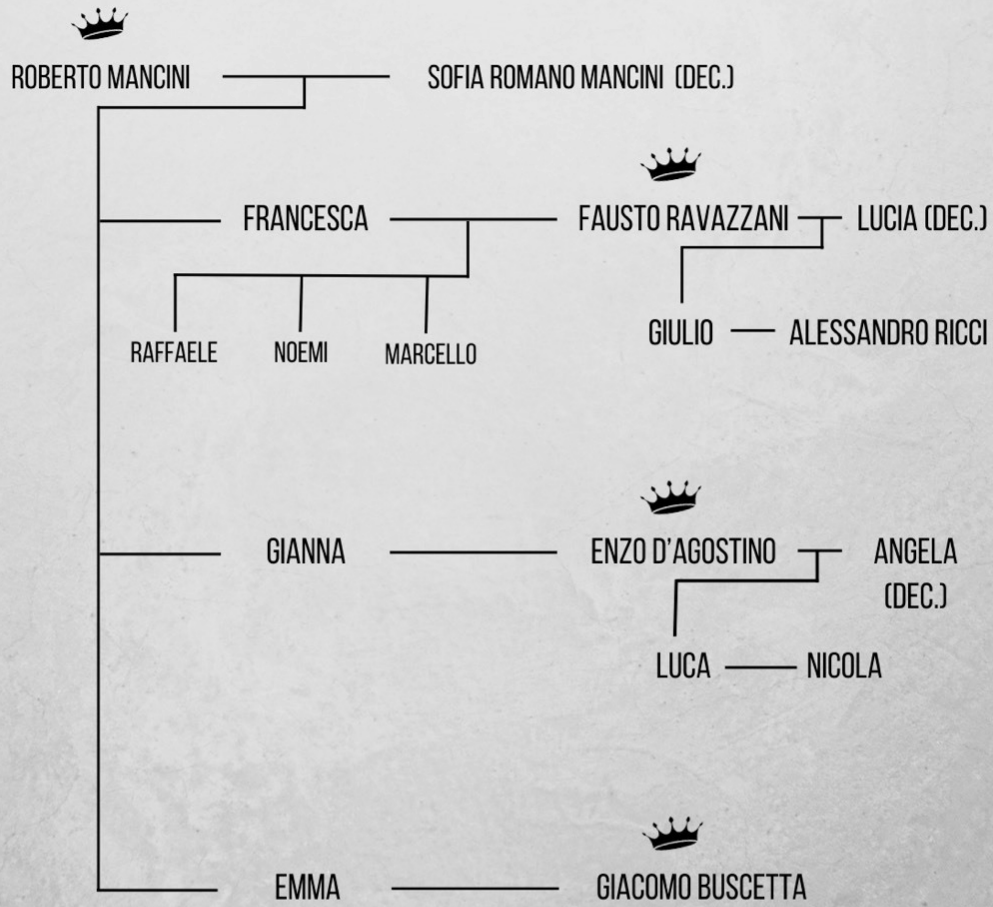
Ayrıca burada birçok İtalyanca ve Sicilyaca kelime bulacağınızı da belirtmekte fayda var. Her kelimenin/cümlenin sadece ilk kullanımını italik olarak yazdım.

Sicilya dili bir İtalyan lehçesidir, ancak İtalyancayı okuyucularımın çoğunun önceki kitaplardan aşina olduğu ifadeler ve kelimelerle sınırlı tutmaya çalıştım. Yani Giacomo

Sicilyalı, hala hepimizin bildiği ve sevdiği aynı kirli kelimeleri kullanıyor. (Bazı yeni favorilerle birlikte lol!)

Bu serinin ortaya çıkış şeklinden çok gurur duyuyorum. Unutmayın, bonus içerik, ürün bağlantıları ve daha fazlası için [haber bültenime](#) katılın!

- Mila

THE KINGS OF ITALY

"Önemli olan yıkılıp yıkılmadığınız değil, ayağa kalkıp kalkmadığınızdır."

- VINCE LOMBARDI

PROLOGUE

Giacomo

Ekim

Calabria, İtalya'da açıklanmayan bir adres

Toplantı saçmalıktı.

Bu pisliklerle oturmaktansa yapacak binlerce daha önemli işim vardı. Ama görünüşe göre, patron olmak artık nefret ettiğim bir sürü şeyi yapmak anlamına geliyordu.

Bu yüzden buradaydım. Ama onlara haberlerim var; eğer klanlarımız arasında barış yapmayı umuyorlarsa, zamanlarını boşa harcıyorlardı. Bana borçlu oldukları şeyi geri alma planlarım çoktan harekete geçmişti.

Masanın karşısında üç Ravazzani oturuyordu: Fausto, en yaşlısı ve büyük suç imparatorluğunun başı; onun danışmanı ve kuzeni Marco; ve varis Giulio. Yanlarında iki adam daha vardı ve Giulio'nun yanında duran uzun boylu adamın sevgilisi, ünlü keskin nişancı Alessandro Ricci olduğunu tahmin ettim. Söylentilerde bahsedildiği kadar etkileyici biriydi.

Giulio ve Alessandro'nun sadece dört ay önce kardeşimi ve babamı öldürdüğünü düşünürsek, bu ikisinden nefret etmem gerekir.

Onun yerine ikisinin de elini sıkmak istedim.

Babamdan ve kardeşimden nefret ederdim. Hep nefret ettim. Umarım ikisi de cehennemde kıkları kurusun diye sikiliyorlardır. Defalarca.

Hayır, Ravazzani ile sorunum işle ilgiliydi, kişisel değil.

Sabırsızlıkla parmaklarımı masaya vurdum. Sicilya Cosa Nostra'sının başı Bernardo Virga, il capo di tutti capi, durmam için beni azarlar gibi bana baktı. Sikerim öyle işi. Bu işe katılmamı talep ediyordu, iyi davranmamı değil. Başlaması için elimle işaret ettim.

Önce tanışma. El sıkıştım ve rahat görünmeye çalıştım. İşin sevmediğim kısmı buydu - toplantılar ve daha fazla toplantı, saatlerce konuşmak. Ben bir diplomat değildim; ben bir savaşçıydım. Bir tartışmayı yumruklarımla çözmeyi tercih ederdim.

Ancak Virga burada bulunmamı talep etti, bu yüzden bu konuda çok az seçeneğim vardı. Herkes ailemin öldürülmesine misilleme yapacağımdan endişe ediyordu ve beni intikam ihtiyacından vazgeçirecek kadar sakinleştirmeyi umuyorlardı.

Dediğim gibi, boşa giden bir çaba.

En yakın sırdaşımla bitirerek üç adamımın isimlerini hızlıca açıkladım. "Bu Francesco Zaniolo, sağ kolum." Zani'yi çok uzun zamandır tanıyordum ve benim için öz ağabeyimden daha çok bir kardeş gibiydi.

Sıra Ravazzani'ye geldiğinde oğlunu işaret etti. "Bu da benim en büyük oğlum Giulio. Şu anda Malaga'daki otelimizi işletiyor."

Başımı salladım, etkilenmemiştim, sonra Ricci'ye baktım. "Ve bu da senin ragazzo'n, değil mi? Ünlü keskin nişancı."

Uzun boylu adam hiçbir tepki vermedi, sadece bana bakmaya devam etti. Gözleri düz ve sakindi. Savaşa hazır bir asker gibi. Bunu takdir edebilirdim.

Cevap veren Giulio oldu. "Evet."

"Çalışmalarınızın büyük bir hayranıyım," dedim Ricci'ye, o da onaylamak için başını eğmekle yetindi.

Ravazzani, "Babanızın ve kardeşinizin ölümü nedeniyle başsağlığı diliyorum" diyerek söze başladı.

Bundan hemen bahsetmek akıllıca. Öldürülen ailemin hatırlatılması, onlardan herhangi biri umurumda olsaydı beni rahatsız ederdi. Ellerimi masanın üzerinde birleştirdim. "İkisi de pislikti. Onlardan nefret ederdim."

Oda sessizliğe gömüldü. Beklediği tepkiyi alamayan Ravazzani, Kalabriya 'Ndrangheta'sının başı Pasquale Borghese'yi işaret etti. "Hadi başlayalım."

Borghese yaramaz torunlarını inceleyen şefkatli bir dede gibi gülümsedi. "Aileleriniz arasındaki çirkinlik çok uzun sürdü. Bugün bunu çözmek için buradayız."

"Çirkinlik mi?" Ravazzani alay etti. "Merhum Don Buscetta'nın beni alaşağı etmek için Mommo ve D'Agostino ile çalışırken nasıl müttefikimmiş gibi davrandığını mı kastediyorsun? Ya da Nino Buscetta'nın oğlumu bir köpek gibi avlayıp öldürmeleri için Avrupa'nın dört bir yanına nasıl adam gönderdiğini mi? Bahsettiğiniz çirkinlik bu mu?"

Gerçekten şehit rolü mü yapıyordu? Bana bir coglione gibi mi davranıyordu? Rahmetli babam ve ağabeyimle her zaman aynı fikirde değildim, hatta hiç değildim ama Ravazzani suçsuz değildi.

Sesimi sertleştirdim. "Güneyden gelen ürünlerden elde ettiğimiz kârı defalarca azalttınız. Ve adamlarınız babamı ve kardeşimi öldürdü."

Don Ravazzani'nin ifadesi değişmedi. "Bu bizi eşit yapmaz. Hem de hiç."

Virga boğazını temizledi. "Bu anlaşmazlığı çözmeliyiz çünkü bu iş için kötü."

Borghese, "Sokaklarda daha fazla ölü bedene sahip olamayız," diyerek aynı fikirdeydi. "Araba bombaları ve silahlı saldırılar. Bunlar herkesin dikkatini çekiyor. Polis bu cinayetler yüzünden tedirgin, tutuklamalar yapıyor. Suçlayacak insanlar arıyor."

"Çok yazık," dedi Ravazzani, sesi hiç de sempatik gelmiyordu. Danışmanı sırtı ve ben her ikisinin de suratına yumruk atmayı arzuladım.

"Bu benim için sorun yaratıyor," dedim. "Bu da senin için sorun yaratabilir."

Masanın diğer tarafındaki eğlence anında kayboldu. Don Ravazzani usulca sordu: "Bu bir tehdit mi?"

Ciddi miydi? Tabii ki bir tehditti. Rahmetli babam ve ağabeyimin aksine, ciddi olmadığım bir şeyi asla söylemedim.

"Signori," dedi Borghese. "Sakin olalım."

Sakin mi? Gerçekten de bu toplantının iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyordu? "Neden buradayız? Bu herkesin vaktini boşa harcamak demek."

"Bunu halletmeliyiz," dedi Virga. "Barış yapmalıyız. Aksi takdirde, Guardia di Finanza'nın hepimizin kışına tekme basmasıyla gazetelerde yer alırız."

"Peki siz ne öneriyorsunuz?" Ravazzani sandalyesinde geriye yaslandı. "Çünkü iş yapma şeklimi değiştirmeyeceğim."

Yani beni uyuşturucu ticareti olan pezzo di merda'ya dahil etmeyecekti. Ravazzani eskiden Sicilya'ya özgü olan bir şeyi aldı ve kendine mal etti. Cosa Nostra hâlâ silah ticaretini kontrol ediyordu ama ben ikisini de istiyordum. Her şeyi geri almaya niyetliydim.

Borghese, "Don Virga ve ben bu konuyu görüştük," dedi. "İki aileyi evlilik yoluyla birleştirmek istiyoruz."

Ravazzani ve ben aynı anda "Kesinlikle hayır" ve "Kesinlikle olmaz" diye cevap verdik.

En azından bu konuda anlaştık.

"Rica etmiyoruz," dedi Borghese, sesi buz gibi kırılmalı. "Bu işin çözüldüğünü görmek bizim işimiz ve biz de buna karar verdik. İkinizin de başka seçeneği yok. İki aile arasında bir düğün olacak." Arkasına yaslandı, yüzünde kaygan bir sırıtış vardı. "Ve aklımızda sadece bir gelin var."

Gelin. Damat ben miydim? Che cazzo? Emri kim verirse versin, kimseyle evlenmek istemiyordum. Mirasçıları da, gelenekleri de sikeyim. Hiçbir zaman kendi ailem olsun istemedim. Patron olarak kendi şartlarımla hizmet edecektim, başkasının değil.

"Çok fazla öfke taşıyorsun, Giacomo."

Annemin küçük bir çocukken söylediği sözler hala aklımdan çıkmıyor ama doğrudu. Buscetta soyunu neden asla devam ettirmeyeceğimin bir başka örneği. Ben öldüğümde tacı kardeşimin piçlerinden biri alabilirdi.

İlk olarak Ravazzani konuştu. "Evimde iki yaşındaki kızım dışında kadın yok. Onu kastetmiş olamayacağınıza göre, kime evlenme teklif ettiğinizi bilmiyorum."

"Karınızın iki kız kardeşi var, değil mi?" Virga söyledi. "Evlenmemiş ve reşit, sanırım."

Odadaki neredeyse herkes dondu kaldı. Francesca Ravazzani'nin küçük kız kardeşleri olan Mancini ikizleri çevremizde iyi tanınıyordu. Anneleri Kanadalı bir mafya babasıyla evlenen ünlü bir İtalyan modeldi. Bu tür şeyler bizim gibi adamlar tarafından kolay kolay unutulmazdı.

Ama bir Mancini ile evlenmek? Ma dai. "Yani geçen yazdan beri D'Agostino ile birlikte olan mı?" Alaycı bir homurtuyla sordum. "Onu başka biriyle evlendirirsen bundan hoşlanmayacağından oldukça eminim."

"Hayır," dedi Borghese. "Diğer kız kardeş. Emma."

Ravazzani sakince, "Böyle bir şey söz konusu olamaz," dedi. "Buna izin vermeyeceğim."

Virga, Ravazzani hiç konuşmamış gibi devam etti. "Buscetta, Mancini'nin kızıyla evlenecek ve Toronto'daki işlerden pay alacak. Sonra hepiniz büyük, mutlu bir aile gibi davranacaksınız, anladınız mı?"

Toronto işi mi? Ravazzani Kolombiyalıları bizden çaldıktan sonra mı? Ma dai, ne lanet bir hakaret.

Ellerimi masanın üzerinde kavuştururken ses tonumu sabit tuttum, taviz vermedim. "Kimseyle evlenmeyeceğim - kim olursa olsun"

emri verir ve ben ne iş kazanırım. Ravazzani ve ben bu işi düğüne gerek kalmadan kendi aramızda halledeceğiz."

Borghese ve Virga bakıştılar ama ne dediklerini anlayamadım.

"Sonunda, biraz mantıklı." Ravazzani ayağa kalktı ve ceketinin düğmelerini ilikledi. "Sanırım burada işimiz bitti. Siderno'ya dönmem gerekiyor."

Ben de ayağa kalktım. "Ve Palermo'ya geri dönmeliyim."

Borghese, "Bu evliliğin gerçekleşmesini bekliyoruz," dedi. "Beni hayal kırıklığına uğratma, Ravazzani."

"Aynı şey senin için de geçerli Buscetta." Virga bana dik dik baktı, daracık gözleri siyah küreler gibiydi.

Ravazzani, "İmkânsızı istiyorsunuz," dedi. "Buscetta ve ben bunun gerçekleşmeyeceği konusunda hemfikiriz."

İki yaşlı adam bir şey söylemek ister gibi göründüler ama nasıl şikayet edebilirlerdi ki? Ravazzani 'Ndrangheta'nın parasının çoğunu, ben de Cosa Nostra'nın servetinin çoğunu getirmiştik. Büyük evlerinizi, süslü arabalarınızı ve pahalı metreslerinizi elinizde tutmak istiyorsanız, kolayca itip kakabileceğiniz ya da tehdit edebileceğiniz adamlar değildik.

Ravazzani'yi memnun etmek istemediğim için önce ben çıktım. Zani ve diğerleri sıcak Calabria güneşine doğru beni takip ettiler. Arabamıza tırmanırken "Hadi buradan siktir olup gidelim," dedim.

BİRİNCİ BÖLÜM

Emma

Ocak Toronto,
Kanada

F Kendimi bildim bileli doktor olmak istiyordum. Yine de bu hayal şu anda çok uzak görünüyordu. Üniversitedeki ikinci yılımda sadece ayak uydurmak için mücadele ediyordum. Bundan sonra tıp fakültesi ve ihtisas yılları geliyordu.

Yine de pes etmeyecektim. Bir gün tüm bunlara değecekti.

Evimin ön kapısından geçerken nöbetçilere el salladım. Toronto yılın bu zamanlarında çok soğuk olurdu ve babamın dışarıda kalan adamları için hep üzülürdüm. Elektrikli arabama yol boyunca rehberlik ettim ve dört arabalık garaja girdim. Babamın iki arabası - benzin tüketen büyük bir SUV ve şık bir spor araba - aylardır olduğu gibi boşta duruyordu.

Arabamı şarja taktıktan sonra çantalarımı aldım ve içeri girdim. Bir şeyler yemem gerekiyordu ve sonra

ödevimi bitirmek için. Ama bunların hepsi Papa'yı kontrol edene kadar beklemek zorundaydı.

Eşyalarımı mutfığa bıraktım, sonra sessiz evin içinde ilerledim. Bir zamanların canlı evi şimdi boş odalardan oluşan ürkütücü bir koleksiyona dönüşmüştü. Yalnızlık beni rahatsız ederdi ama bugünlerde bunu fark edemeyecek kadar meşguldüm.

Geçtiğimiz dört yıl içinde her şey değişti. İki kız kardeşim dünyanın öbür ucunda mutlu bir birliktelik yaşarken, babamın dört ay önce 4. evre kanser olduğu ortaya çıktı. Prostatında başlamış ama hızla tüm vücuduna yayılmış. Bana söylemesinin tek nedeni, tümöre saldırmak için radyasyon ve kemoterapi alması gerektiği idi. Birlikte yaşadığımız için bunu benden saklayamayacağını biliyordu.

Ancak kız kardeşlerime söylememem için bana yemin ettirdi. Frankie ve Gia'nın babamla karmaşık ilişkileri vardı, bu yüzden bunu onlardan sakladığım için kendimi suçlu hissetmemeye çalıştım. İkisi de son zamanlarda eve ziyarete gelmemişlerdi. Bugünlerde ikisi de onu telefonla bile aramıyordu.

Merdivenleri çıkarken televizyonun yumuşak sesi kulaklarıma ulaştı. Babam yine eski bir film izliyor olmalı. Belki bugün satranç oynamak isterdi. Ne yazık ki son kemoterapi turu enerjisini gerçekten tüketmişti. Gücünü yeniden kazanması birkaç hafta alacaktı.

Yatılı hemşiresi Gloria odasındaydı ve bir sandalyede kitap okuyordu. Babam uyuyordu, göğsünün yükselmesi dışında vücudu tamamen hareketsizdi. Tıbbi ekipmanlar yatağın etrafındaki geniş alanı kaplamıştı. Tedavisini burada, dünyanın geri kalanından gizli tutuyorduk.

Gloria bir parmağını dudaklarına götürdü ve onu salona kadar takip etmemi işaret etti.

"Merhaba," dedim kapısını kapatırken. "Bugün nasıl?"

"İyi. Biraz çorba içti ve yemeklerin azlığından şikâyet etti.

tuz."

"Tabii ki uyudu. Uzun süredir mi uyuyor?"

"Yaklaşık on beş dakikadır."

Kapı çaldı, alışılmadık ses beni irkiltti.

Gloria ve ben birbirimize baktık. Dışarıdaki muhafızlar varken ziyaretçi olamazdı. Bir yabancı'nın kapıya gelmesine asla izin vermezlerdi. Reggie Amca anahtarını mı kaybetmişti? Babamın hastalığından haberdar olan tek aile üyesi oydu ve bunun nedeni de Reggie Amca'nın babam ayağa kalkana kadar işlere göz kulak olması gerektiği idi.

Hemşireye, "Ben aşağı iniyorum," dedim. "Birazdan dönerim."

"Gerek yok." Gloria omzumu okşadı. "Acıkmış olmalısın ve yapacak işin var. Ben babanla biraz daha oturacağım."

"Teşekkür ederim. Bu çok yardımcı olur."

Zil yine çaldı. Tanrım, çok mu sabırsızsın?

Aceleyle zemin kata indim. Ön kapıya ulaştığımda zor nefes alıyordum. Kapıyı açtım ve iyi giyimli üç adamın bana baktığını gördüm. "Yardımcı olabilir miyim?"

Yabancılar ilerledi, eve girmek için beni iterek geçtiler. İçimi bir önsezi kaplarken geri çekildim, ulaşamayacakları bir yerdeydim. "Kimsiniz siz? Burada ne işiniz var?"

"Sinyorina Mancini," dedi yaşlı olanı, kalın İtalyan aksanıyla. "Oturabilir miyiz?"

Yetiştirilme tarzım sayesinde tehlikeli adamları gördüğümde tanırdım. Ve bu üçü kesinlikle yeterliydi. Boş düz bakışlar? Evet. Takım elbiselerinin altında şişkin silahlar? Evet. Kişisel alana saygı eksikliği? Evet.

Sakin kalmak için mücadele ettim. "Önce bana kim olduğunu söyle."

Beni görmezden geldi. Bunun yerine, resmi oturma odasına doğru yürüdü ve kendini bir sandalyeye bıraktı. Diğer iki adam da onu takip ederek oturan adamın arkasında durdular. Sıkılmış görünüyorlardı ama ben daha iyi biliyordum. Bunlar katildi.

Muhafızlar geçmelerine izin verdi. Muhafızlar bir tehdidin eve yaklaşmasına asla izin vermezler.

Bu endişelerimi biraz olsun hafifletti, ta ki üst kattaki babamı düşünene kadar. Sırrımızı öğrenmeden önce bu adamlardan kurtulmalıydım. Eğer babamın hasta olduğu duyulursa, sahip olduğumuz her şey düşmanları tarafından elimizden alınırdı. Bu ev, arabalar. Koruma ve para. Hiçbir şeyimiz kalmazdı ve Papa'nın bakımını asla karşılayamazdık.

Sandalyede oturandan en uzaktaki koltuğa oturdum. Süslü bir altın saat takıyordu ve şimdiye kadar gördüğüm en düz, en beyaz dişlere sahipti. Koyu renk saçları geniş alına dökülmüştü. Tahmin etmem gerekirse ellili yaşlarının başlarında ya da ortalarındaydı.

"Otuyoruz," dedim. "Şimdi lütfen sorularıma cevap verin."

"Benim adım Bernardo Virga. Beni duymuş muydunuz?" Yutkunarak başımı salladım.

Sanki bu cevap onu hayal kırıklığına uğratmış gibi kaşlarını çattı. "O halde aileniz size büyük bir kötülük yapmış, Sinyorina Mancini."

"Neden? Neden bahsediyorsun? Ve dışarıdaki muhafızları nasıl geçtin?"

"Kayınbiraderiniz ve Don Buscetta arasında üç ay önce gerçekleşen bir toplantı hakkında bir şey biliyor musunuz?"

Fausto'yu mu kastetti? Bu adam neden Ravazzani imparatorluğu hakkında bir şey bildiğimi düşünsün ki? Terli ellerimi kotuma sildim. "Hayır."

"Gördüğünüz gibi sinyorina, ben tüm Sicilya'dan sorumluyum. Capisce? Don Buscetta da benim en önemli kozmik şeflerimden birinin başı." Parmaklarını salladı. "Klanlar. "

Mafyanın nasıl çalıştığını biliyordum. Eğer Virga'nın söyledikleri doğruysa, o zaman il capo dei capi'ydi. Tüm patronların patronu.

Ve o burada Toronto'da oturuyordu. Benim oturma odamda. Bu çok kötü bir işaretti.

"Görüyorsunuz, Don Ravazzani ve Don Buscetta'nın arası açık. Sizi sıkmak istemediğim uzun bir anlaşmazlık dizisi bu. Ancak bu meselelerin dostane bir şekilde çözülmesi gerekiyor. Şu anki gidişat hepimiz için çok kötü. Çok aleni.

Çok tehlikeli."

"Ve bu konuda babamla konuşmak mı istiyorsunuz?" Tek mantıklı sonuç buydu.

"Hayır. Seni görmeye geldim."

Midem patlamış bir balon gibi kendi içine çöktü.
Bu iyi bir şey olamaz. "Ben mi?"

"Sì, signorina. Gördüğünüz gibi, aramızdaki husumete basit bir çözüm bulunmasına karar verildi. Ancak iki taraf da bunu kabul etmek için harekete geçmedi. Süreci başlatmak için buradayım."

Kulağa uğursuz geliyordu. Ama Fausto'nun Buscetta denen kişiyle olan anlaşmazlığının benimle ne ilgisi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Ne yaparak?"

"Sizi toplayarak. Gidip bir çanta hazırlamanızı öneririm, sinyorina."

"Pack a-"

Oh. Kelimeler beynimde çarpıştı ve bulmaca kendini çözmeye başladı. Sicilya . . . kötü kan . . . çözüm . . . paket.

Vay anasını.

Eski Ülke'de işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordum. Fausto ile Buscetta adındaki diğer adam arasındaki bir iş anlaşmazlığını çözmek için iki aileyi evlendirmeyi planlıyorlardı. Çözüm bendim.

"Hayır," diye ağızımdan kaçırdım.

Virga başını eğdi. "Perdonami?"

Muhtemelen akıllıca olmasa da açıklamaya çalıştım. "Beni şu Don Buscetta denen adamla evlendirmeyi umuyorsun ama ben o dünyanın bir parçası değilim. Üniversitede ikinci yılımdayım. Doktor olmayı planlıyorum."

"Sen Emma'sın, Roberto Mancini'nin en küçük kızı. İsteseniz de istemeseniz de dünyamızın bir parçasısınız."

Alnımı ovuşturdum ve iyice düşünmeye çalıştım. Frankie'nin bunu kabul etmesine imkân yoktu. Bu da neden kimsenin bana söylemediğini açıklıyordu-Fausto'nun beni tamamen yabancı biriyle evlendirmeye hiç niyeti yoktu.

Başımı kaldırarak, tüm inancımla, "Kayınbiraderim buna izin vermez," dedim.

"Kayınbiraderinizin seçme şansı yok. Biz daha büyük bir iyiliğe hizmet ediyoruz, bu da kardeşliktir. İster Sicilya'da ister Calabria'da olsun, ister 'Ndrangheta ister Cosa Nostra, hepsi aynıdır."

Ona inanmadım. Fausto, kız kardeşim dışında kimseye hesap vermezdi. "Cevabım hâlâ hayır. Başka bir şekilde barışmanız gerekecek."

"Başka yolu yok sinyorina. Ve buna çoktan karar verildi."

Arka cebimden telefonumu çıkardım ve kilidini açtım. Eğer bu adam beni dinlemezse, Fausto'yu arayacaktım.

"Ben olsam bunu yapmazdım," dedi Virga. "Hasta baban için sonu çok kötü olur."

Durakladım, parmağım bardağın üzerinde geziniyordu. "Ne dedin sen?"

"Hasta baban, üst katta. Farkında olmadığınızı mı sandınız? Babanız ölüyor sinyorina ve eğer bugün benimle gelmezseniz, adamlarımı onu öldürmeleri için yukarı göndereceğim. İstedğin bu mu?"

Kanım damarlarımda buza dönüştü ve keskin bir nefes aldım. "Yapamazsın."

Ama içten içe yapacağını biliyordum.

Virga'nın gülümsemesi tehdit doluydu. "Eğer babanın yaşamasını istiyorsan Ravazzani'yi bu işe bulaştırmayacaksın. Çantayı topla ve benimle Sicilya'ya gel."

Babamı düşündüm, zayıftı ama hâlâ hayat doluydu. Kendimi kurtarabilir ve onun öldürülmesine izin verebilir miydim? Bunu yapamayacağımı biliyordum. Bu benim babamdı, bana sarılan ve ödevlerime yardım eden adam. Kendimi kötü hissettiğimde bana limonlu cheesecake almıştı. Bana satranç öğreten. Doktor olarak kariyer yapmama izin vermişti.

"Ve yardımcısını da vuracağız."

İçimi bir korku kapladı. Gloria ölmeyi babamdan daha fazla hak etmiyordu. Benim yüzümden ikisinden biri zarar görürse bununla yaşayamazdım.

Bu Sicilyalı bir mafya babasıyla evlenmeyi kabul ettiğim anlamına mı geliyordu?

Hayır, hayır, hayır. Lütfen, hayır. Şiddet, kan, ölüm ve yıkım dolu bir hayat istemiyordum. Kız kardeşlerim buna aldırmayabilirdi ama benim insanlara yardım etmem gerekiyordu. İyileştirmek ve rahatlatmak için. Geri vermek için.

Bir mafya karısı olamadım.

Başım dönüyordu, sandalyenin kolçaklarını kavradım. Hava ciğerlerime girmeyi reddediyor, vücudum nefes darlığı içinde sıkışıyordu. "Bu gerçekleşiyor olamaz," diye hırıldadım.

"Korkarım bu gerçekleşiyor sinyorina. Aksi takdirde, sadece yukarıdaki iki kişinin ölümüne değil, Buscetta ve Ravazzani arasında bir savaşa da neden olacaksınız. Kız kardeşlerinizi ve ailelerini riske atmak mı istiyorsunuz?"

Mafya savaşlarının nasıl bittiğini biliyordum, katliam ve kayıpla. Kazanan yoktu. Ne de olsa Fausto'nun ilk karısı son savaşında ölmüştü. Frankie'yi ya da yeğenlerimi riske atamazdım.

Gözlerim doldu ama ben ağlayan biri değildim. Kendim ve ailem için güçlü olmak zorundaydım.

Sorumlu olan ben olmalıydım.

Duygularımı bastırdım ve mantıklı düşünmeye çalıştım. "Bu Don Buscetta, benimle evlenmek istiyor mu?"

Virga'nın dudakları inceldi, ağzının etrafındaki çizgiler derinleşti. "Bunun bir önemi yok. O da senin gibi kendisine söyleneni yapacaktır."

Ah. Yani, Buscetta da bunu yapmak istemedi. İyi oldu. Bu onun ve benim bu soruna bir çözüm bulabileceğimiz anlamına geliyordu.

Kendimi zorla ayağa kaldırdım. "Ben gidip toplanayım."

"Va bene." Virga hareket etmedi ama adamlarından biri bana doğru gelmeye başladı. "Sandro seninle gelecek. Bil diye söylüyorum, Sicilya'daki düğüne kadar adamlarım burada kalacak. Ne olur ne olmaz."

Burada mı? Babamın yanında mı? "Bunu yapamazsın. Bu onu üzecektir."

"Tek yapmanız gereken benim talimatım doğrultusunda evlenmek ve onlar da Toronto'yu terk edecekler."

Hayatımın ve geleceğimin kum gibi parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissederek ona ters ters baktım. Dramatizme ve öfke nöbetlerine yatkın değildim -bu daha çok Gia'nın tarzıydı- ama şu anda başlamaya çok yakındım. Belki de dışarıdaki muhafızlara bağırmalıyım.

Virga, kılıfında taşıdığı tabancasını göstermek için paltosunu genişçe açtı. Ses tonu Şubat ayındaki Ontario Gölü kadar soğuktu. "Dışarıdaki adamlardan bir kurtarma bekliyorsanız, sizi hayal kırıklığına uğratmak istemem."

"Onlara ne yaptın?" Boğazım düğümlendi.

"Şu anda bu sizi ilgilendirmemeli."

Bu adamların çoğunu hayatım boyunca tanımıştım. Yaralı mıydılar? Öldüler mi? "Yaralandılar mı?"

"Ben olsam başkalarından ziyade kendi iyiliğinize odaklanırdım, sinyorina."

Daha fazla tehdit mi? "Eğer bana zarar verirsen, seninle gelemem." "Beni çok küçümsüyorsun o zaman. Burada Size zarar verebileceğim pek çok yol var Bayan Mancini." Bu ifadeyi bir dakika boyunca bekletti ve ensemde ter biriktiğini hissedebiliyordum. Sonra, "Toplanmaya başlamanızı öneririm, böylece daha fazla şiddetten kaçınabiliriz," dedi.

Başka ne seçeneğim vardı ki? Gloria'nın ya da babamın zarar gördüğünü görmektense bu adamın ellerinde acı çekmeyi tercih ederdim.

Buscetta da bu birleşmeyi istemedi.

Bu bana küçük bir umut kırıntısı verdi.

Paniğimi bir kenara iterek merdivenlere yöneldim. Buscetta ile mümkün olduğunca çabuk konuşmalıyım. Hem ailemi kurtaracak hem de bir çift yabancı arasında ömür boyu sürecektir bir bağlılığı önleyecek pratik bir anlaşmaya varmamız gerekiyordu.

Sonra Toronto'ya ve babamın başucuna dönecektim, savaş ve evlilik kaçınılmazdı.

Don Buscetta, kim olursa olsun o öyleydi,
olur kesinlikle Bu konuda mantıklı olun.

İKİNCİ BÖLÜM

Giacomo

"**B**e makul! Vi prego, Don Buscetta," diye mırıldandı adam.

Yüzüne tekrar vurdum ve ağzından kan fışkırdı. "Makul mü?" Hırladım. "Aileden çalarken makul mü? Bu kadar saygısızken makul mü? Ma dai." Karnına bir yumruk attım. "Bu kadar ağır suçlardan sonra neden makul olayım ki?"

Yere düşmesine izin verdim, orada küçük bir top haline geldi. Kardeşimin adamlarından biriydi, Ruslarla olan işlemleri yürüten üst düzey bir askerdi. Aptal olduğumu, ne yaptığını anlamayacağımı düşündü.

İri cüssem ve kaba görünüşüm nedeniyle insanlar beni küçümsedi. Benim aptal olduğuma, bir hayduttan başka bir şey olmadığıma inandılar. Buna ölen kardeşim ve babam da dahildi.

Matematiği sevmem dışında. Bu konuda iyiydim. Matematik kolaydı, anlaşılırdı ve asla değişmezdi, asla yalan söylemezdi. Bu yüzden bu coglione'nin benden çaldığına emindim.

İnleyerek, "Sizden bir şey çalmıyorum, Don Buscetta," dedi.

"Cazzata." Kafasının yanındaki toprağa tükürdüm. "Kârımın altını oyuyorsun, üstünden kaymağını yiyorsun."

Yavaşça sürünerek uzaklaşmaya çalıştı, hain dudaklarında bir inkâr vardı. "Hayır, yemin ederim."

İlerleyerek çizmemin ucuyla kaburgalarına tekme attım. "Onlara sekiz yüz elli bin değerinde silah sattın, stronzo. Ama bunun karşılığında elimde sadece yedi yüz elli bin Euro var. Sende yüz bin eksik. Tahmin etmem gerekirse, ya burnunun dibinde ya da rastgele bir amciğin içinde."

Ondan sonra pek konuşmadı. Cesedini jandarma tarafından bulunamayacağı bir yere attık. Kaybolduğu haberi kısa sürede adamlarım arasında yayılacak ve diğerleri için caydırıcı olacaktı. Kimsenin ailemden çalmasına müsamaha göstermezdim.

Temizlendikten sonra arabama bindim ve motoru çalıştırdım. Zani yolcu koltuğuna oturdu ve cep telefonunu çıkardı. "Virga bugün buluşmak için ısrar ediyor," dedi Zani. "Adamlarından beş mesaj aldım."

"Ona hayır de."

"Onu reddedemezsin, Mo."

"Ne istersem onu yaparım," diye düzelttim. "Ve o coglione'yi bir daha asla görmek istemiyorum."

Birkaç ay önceki Ravazzani toplantısından beri Virga peşimi bırakmıyordu. Bana ne yapacağımı söyleme hakkına sahip olduğunu düşünüyordu ama ben yaşlı adamlardan emir almazdım. Artık almam. Bunu bir ömür boyu yaşayacak kadar yaşadım.

"Virga seni görmek için Palermo'ya geldi. Kendisi burada. Ve patron o."

"Ne konuşmak istediğini biliyorum. Konu kapanmıştır."

Zani derin bir nefes verdi ve telefonunun yan tarafını bacağına vurdu. "İnatçılık ediyorsun ve bu iş için kötü. Seni öldürtebilir. Seni adamlarından biriyle değiştirebilir."

"Yapabilir ama yapmayacak. Virga benim yerime geçmeye çalışıyor, elinde kaos var." Babamın adamları benden nefret ederken

Kardeşim, beni sevdiler. Belki de onlara ağabeyimin yaptığı gibi köpek gibi değil, insan gibi davrandığım için. Ve sadece bir hevesle elden çıkarılamayacak kadar çok parayı kontrol ediyordum.

Zani'nin telefonu çaldı. "Yine Virga'nın adamı. Görmezden gelmemi ister misin?"

"Siktir et bunu." Uzandım, Zani'nin elinden telefonu aldım ve açtım. "Buscetta."

"Don Buscetta. Ne kadar naziksınız."

Alaycılığım gözümden kaçmamıştı. Zani duyabilsin diye hoparlörü açtım. "Ben Buscetta. Bu kim?"

Arka plandaki bazı sesler ve ardından Don Virga'nın sesi arabamı doldurdu. "nmzdeki on beş dakika içinde sizi karşımda görmeyi umuyorum."

Telefona kaşlarımı çattım.

"Neden?" "nk ben sana öyle söylüyorum."

Che cazzo? "Bugün iyi değil. Belki yarın zaman yaratabilirim."

"Giacomo, bu bir rica değil."

"Peki ya hayır dersem?"

Zani başını ellerinin arasına aldı ama ben onu görmezden geldim.

Virga kadar güçlü biri bile olsa hiç kimse için takla atmadım.

Il capo dei capi sessizleşti, sonra yumuşak bir sesle konuştı. "Senin üzerinde hiçbir etkim olmadığını, buraya elimde hiçbir şey olmadan geldiğimi mi sanıyorsun? Değil mi, ahmak? Ma dai, Mirabella'yı ve orada kimin yaşadığını bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Anında kaslarım kilitlendi. Zani'nin dişlerinin arasından tısladığını duydum ama parmaklarım direksiyonu boğarken dikkatimi telefondan ayırmadım. Bu sırrı korumak için kıımı yırtmıştım, peki Virga bunu nasıl öğrenmişti?

Dişlerimi sıkmaktan çenem ağrıyordu. Köşeye sıkıştırılmaktan hoşlanmıyordum.

"Nerede?" Tersledim.

Bir adres söyledi. Çok uzak değildik. Başka bir şey söylemeden Virga'nın yüzüne kapattım ve telefonu Zani'ye fırlattım.

"Mo-" Zani başladı.

"Sakin söyleme." Bu konuşmayı kaldıramazdım, şu anda olmazdı. Güvendiğim tek kişi olan Zani, kız kardeşim Viviana'nın hâlâ hayatta olduğunu biliyordu. Onu şehrin dışında bir tesis olan Mirabella'da iyi bir şekilde koruyordum. Peki Virga bu bilgiyi nasıl öğrenmişti? Rahmetli babam ve kardeşim de dâhil olmak üzere tüm dünya Viviana'nın öldüğüne inanıyordu. Bunu bilerek bu şekilde ayarlamıştım.

Zani yine de konuştu. "Ben değildim. Asla söylemeyeceğimi biliyorsun."

Bunu biliyordum. Zani işkence altında bile sırlarımı paylaşmazdı. Ama bu sinirlenmediğim, ellerimi Virga'nın boğazına sarıp canını çıkarmak istemediğim anlamına gelmiyordu.

Gergin bir sessizlik içinde yol aldık. Virga düğün hakkında görüşmek istedi. Yine. Ben de içeri girip ona siktir olup gitmesini söyleyecek ve hakkımda öğrendiği her şeyi unutmasını isteyecektim.

"Mirabella'yı ara," dedim gaz pedalına basarken. "Viviana'nın iyi olup olmadığını kontrol et. Virga'nın orada bir adamı olabilir. Onun güvende olduğundan emin olmak istiyorum."

Zani aradı ve Viv'in odasının dışındaki güvenlik görevlisiyle konuştu. Kız kardeşimin iyi olduğunu, her şeyin tamamen normal olduğunu bildirdi. Görevliyi tetikte olması için uyardıktan sonra, Zani telefonu kapattı, ben de bize verilen adrese park ettim.

Eski bir oteldi, on yıllar önce en iyi zamanlarını geçirmiş türden. Tam da Virga'nın patronluk taslamasını beklediğim türden, modası geçmiş bir yerdi. Lobide adamı yanımıza yaklaştı ve bizi hızla asansöre bindirdi.

Zani ve ben yukarı çıkarken hiç konuşmadık. Bizim dünyamızda her yerde gözler ve kulaklar vardı ve Virga'nın dinlediğini düşünmezdim.

Kapılar açıldığında çok sayıda penceresi ve balkonu olan geniş bir süite vardık. Mobilyalar ucuz görünüyordu, kendi kendinize monte ettiğiniz türden. Üzerine oturmaya çalışsam muhtemelen kanepeyi kırardım.

Balkonda bir grup toplanmıştı. Virga'nın etrafında birkaç adam vardı ve herkes çok ciddi görünüyordu. Ama rahatsız edici olan bu değildi.

Yanlarında bir rahip vardı. Che cazzo?

"Mo," diye sordu Zani omzunun üzerinden sessizce. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Virga bize doğru geldi. Yanındaki adamların sayısını saydım. Toplamda sekiz. Çok büyük bir ihtimal değildi ama beni bastırmadan önce hepsine adil bir dayak atabileceğimden emindim. "Don Buscetta" Virga aradı Neşeyle olarak o

yaklaştı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim." "Don Virga. Konu nedir?"

Beni tuttu ve aileden biriymişiz gibi yanaklarımdan öptü. "Senin gibi bir adam için bile bunun açık olduğunu düşünürdüm."

Başka bir deyişle aptal. Bu eski hakaret yaraya tuz basmak gibi acı verse de tepki vermedim. Duygularımı saklamayı çok erken yaşta öğrenmişim. Virga beni sinirlendiremezdi. "Belki de açıklamalısın."

"Beni görmezden gelebileceğini sandın." Virga yaklaştı ve kemikli elini omzuma koyup sıktı. "Sana söyleneni yapman gerekmediğini, kardeşlikten daha önemli olduğunu düşündün. Ama benden ya da Cosa Nostra'dan daha önemli değilsin. Ve bugünden itibaren sana söyleneni yapacaksın. Anlaşıldı mı?"

Kendini beğenmiş bakışlarını sabit bir sakinlikle karşıladım. Bilmece gibi konuşuyordu ve benim cevaplara ihtiyacım vardı. "Onu nasıl öğrendin?" Kimi kastettiğimi ikimiz de biliyorduk.

"Benim her yerde dostlarım var, Don Buscetta. İleride buna dikkat etmeniz akıllıca olur." Parmaklarını omzumdaki kaslara geçirdi. "Ve eğer onu götürmeye çalışırsan, nerede olduğunu bulurum. Benden kaçamazsın, ragazzetto."

Küçük çocuk.

Dışarıda kayıtsızlık maskesi takıyordum. Ama içimde öfke ve kızgınlıkla coşan bir fırtınaydım. O cesaret etti

Kız kardeşimi tehdit etmek mi? Nabzım şiddet ihtiyacıyla, sakat bırakma ve yok etme arzusuyla çarpıyordu. Virga'nın kanının tadını neredeyse dilimde hissedebiliyordum.

"Va bene," dedi ve omzumu sıvazladı. Sonra balkondaki grubu çağırdı. "Devam edelim."

"Neler oluyor?" Virga'ya ters ters baktım. "Bir rahibin burada ne işi var?"

Süitin arka tarafında bir kapı açıldı ve Virga'nın adamlarından biri genç bir kadınla çıktı - çok genç, muhtemelen onlu yaşların sonunda ya da yirmili yaşların başında. Güzeldi, siyah saçları ve iri kahverengi gözleri vardı. Makyajsızdı, bu da onun bir metres ya da eş olmadığı anlamına geliyordu. Belki birinin kız kardeşiydi.

Bakışlarının bana gelene kadar etrafımda zıplamasını izledim ve orada gördüğüm tedirginlik ve korku içime bir parça endişe saldı. Kimdi-?

Anlayış bir şimşek gibi çaktı. Hayır. Olamazdı. Toronto'daydı ve babasının adamları tarafından iyi korunuyordu.

Gözlerimin yalan söylememesi dışında. Bu Emma Mancini'ydi. Geriye doğru adım attım.

"Yerine geç, Giacomo," diye emretti Virga. "Hemen şimdi."

"Bunu yapamazsın."

"Patron benim, ne istersem yaparım. Benim isteğim üzerine, onunla bugün evleneceksin. Törenden sonra bu evliliği tamamlayacaksın. Ve altı ay içinde onu hamile bırakacaksın, yoksa sevdiğin her şeyi ve herkesi yerle bir ederim."

Bedenim geri çekildi, içimdeki her şey kaçmak, savaşmak için çığlık atıyordu. Sevdiğim tek bir kişi vardı, sadece bir kişi ve Virga bir şekilde onun varlığını öğrenmişti. Ve beni istemediğim bir evliliğe zorlamak için onu kullanıyordu.

Emma da bunu isteyemezdi. Üç ay önce Ravazzani ile buluştuktan sonra onu biraz araştırmıştım. Daha yirmi yaşındaydı, benim için çok gençti. Çalışkan ve zeki olmasından bahsetmiyorum bile.

Doktor. Mafya karısı rolüyle ilgilenmiyordu. Ailesi de dahil olmak üzere herkes bunu biliyordu.

Virga'yı ikna etmek zorundaydım. "Peki ya babası? Kayınbiraderleri? Üç ay öncesine kadar ailesi bunu istemiyordu."

"Onlara söyleneni yapacaklar, tıpkı senin yapacağın gibi." Acımasız kara gözler bana baktı. "Don Borghese Ravazzani ve Mancini'yi hizada tutacak, tıpkı benim sana yaptığım gibi. Bu konuda hemfikiriz."

Eğilerek daha sessiz bir şekilde devam etti. "Seni aptal herif. Bu evliliğin o iki adam üzerinde sana sağlayacağı kozu düşün. Uyuşturucu işimizi 'Ndrangheta'dan geri alabilirsin. Evlen onunla, ragazzetto. Onu hamile bırak.

Kardeşliğe karşı görevini yap yoksa bedelini kardeşin öder."

Hareket etmedim. O anda içimde kaynayan tüm nefreti görmesine izin verdim. Ama köşeye sıkışmıştım ve bunu ikimiz de biliyorduk. Viviana'nın hayatını riske atamazdım. Sırf onu güvende tutmak için otuz iki yıl boyunca engereklerle dolu bir ailede hayatta kaldım.

Bunu da atlatabilirim.

Derin bir nefes alarak yaşlı adamın etrafından dolandım ve rahibe doğru yöneldim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Emma

H Don Virga odanın öbür ucundaki başka bir adamla tartışırken göğsümde bir heyecan dalgası yükseldi. Bu Don Buscetta olmalıydı.

Virga'nın kafasını omuzlarından ayırdı.

Bugün erken saatlerde müstakbel damadım hakkında öğrendiklerim de endişelerimi gidermedi.

"Ona itaat et," diye öğütlemişti Don Virga. "Don Buscetta eskiden profesyonel olarak dövüşürdü. Bir keresinde ringde bir adamı öldüresiye dövmüştü. Ona karşı gelen bir kadına ne yapacağını sanıyorsun?"

Beni de mi dövecekti? Şiddet uygulayan bir koca istemedim. Bir koca hiç istemedim. Okulu bitirmem ve babama bakmam gerekiyordu. Son.

Ama geri adım atamazdım. Don Virga'nın adamları Toronto'daydı ve bunu yapmazsam Papà'yı öldürmek için saklanmış bekliyorlardı.

Tek umudum Don Buscetta'nın aramızda bir evlilik olmasını engelleyecek bir yolu olmasıydı.

Lütfen reddetsin.

Buscetta bana doğru yöneldi, çenesi kararlılıkla dikilmişti ve kalbim sıkıştı. Oh, hayır. Lütfen, hayır. Günlük kıyafetlerimin içinde terlememe rağmen titredim.

Vay anasını. Böyle bir şey olamaz.

Geri adım atmaya çalıştım ama sağımdaki adam kolumu sıkıca tutarak kaçmamı engelledi.

Buscetta rahibi tersledi, derin sesi öfkeyle yankılanıyordu. İtalyanca anlıyordum ama Sicilya lehçesini değil. Bu yüzden Buscetta'nın hızlı kelimelerini yakalayamadım ama rahibin ayine başlarken gözle görülür bir şekilde solgunlaştığını fark ettim.

Servis. Düşünümde olduğu gibi.

Tiz bir çınlama kulaklarımı doldurdu, aklım başımdan gitti. Gerçekten de bu adamla evlendiriliyor muydum? Batı dünyasında artık böyle şeylerin olmaması gerekiyordu. Yirmi birinci yüzyıldaydık.

"Mafyanın diğer herkesten farklı kuralları olduğunu biliyorsun."

Frankie bunu Gia'ya ve bana büyürken kaç kez söylemişti? Göğsüme bir sızı yerleşti. Kız kardeşlerimi çok özlemiştim.

Hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Bir grup katil tarafından evimden alınmış ve yabancı bir ülkede köhne bir otele getirilmiştim. Şimdi bir yabancının yanında durmuş, silahlı adamlarla dolu bir odada isteğim dışında kelimeleri tekrarlıyordum. Ailemden tek bir kişi bile yoktu, ikizim bile. Ne nedimem, ne de nedimelerim. Babam beni evlendirmek için burada değildi. Gözlerimin arkası dökülmemiş yaşlarla yandı. Bu bir kâbustu ve ne kadar denesem de uyanamıyordum.

Evliliğimi iptal ettirirdim. Artık kimsenin evli kalması gerekmiyordu. Ailem, daha doğrusu iki kayınbiraderim bu evliliğin devam etmesine asla izin vermezdi. Bugün işlemleri tamamlamam gerekiyordu ve Virga

Toronto'dan adamlar. O zaman babam güvende olacaktı ve ben de bu evliliği bitirecektim.

Sanki hiç olmamış gibi.

Buscetta sıkılmış dişlerinin arasından, "Lo voglio," diye homurdandı. Ben yaparım.

Rahip bana döndü ve hızlıca İtalyanca bir şeyler sıraladı. Durakladığında, ne gerektiğini biliyordum. Ama kelimeleri çıkarmaya zorlayamıyordum. Dilim ağzımın içinde kalın ve garip hissediyordu.

O sözleri söylediğimde evliydim.

Fesih, fesih, fesih.

Herkes bana baktı. Yine de yapamadım.

"Konuş," diye tısladı Buscetta nefesinin altından.

"Lo voglio," diye boğuldum.

Rahip eliyle haç işareti yaptı ve son bir kutsama sundu. Ben kendimi hazırlayamadan Buscetta bana doğru dönüyordu. Kocam. Kesinlikle gerçeküstüydü.

Derin bir iç çekti, eğildi ve alnıma kısa bir öpücük kondurdu.

İçimden bir rahatlama geçti. Onu kesinlikle dudaklarından öpmek istemiyordum.

Herkes "Evviva gli sposi!" diye bağırdı ve aniden buğday parçaları konfeti gibi üzerimize yağdı.

"Basta!" Buscetta havladı.

Zorlukla bastırıldığı öfkeyi, şişkin kaslarının altında kaynayan öfkeyi görebiliyordum. Ringde bir adamı öldüresiye dövmüştü. Yavaşça onun ulaşamayacağı bir yere çekildim.

"Mutlu çifti kutlayalım," dedi Virga ve ellerini iki kez çırpı.

Etrafımdaki yabancılarla dolu odaya baktım. Kutlama mı? Deli miydiler?

Sanki bir işaretmiş gibi, garsonlar ellerinde şampanya kadehleriyle ortaya çıktı ve bu kadehler Virga ile adamlarına hızla dağıtıldı.

Virga kadehini kaldırdı. "Auguri e figli maschi!"

Tebrikler ve erkek çocuklarınız olsun. Ugh.

Yanımdaki adam hiçbir şey söylemedi ve ben ellerime baktım, zihnimde bir WTF nakaratı dönüp duruyordu. Bu nasıl oluyordu?

Buscetta narin bir şampanya kadehi tutuyordu ve ben onun eline baktım. Parmakları kalın ve büyüktü, eklemleri sıyrılmış ve hamdı. Bugün birini öldüresiye dövmüş müydü?

Kimse bana şampanya ikram etmedi. Bu en iyisiydi. Zaten içebileceğimden şüpheliydim. Midem düğümlenmişti.

Bastırıcı sessizlikte Buscetta ve Virga mafyavari bir bakışmaya giriştiler. Buscetta bunu neden kabul etmişti ki? Virga, Buscetta'yı aramızda bir evliliğe zorlamak için ne gibi sırlar saklıyordu?

Göz ucuyla onu inceledim. Buscetta iri ve kalındı, giysilerinin altında kasları kabarmıştı. Burun kemiği bir ya da iki kez kırılmıştı, çıkıntındaki çıkıntıya bakılırsa, boksör olsaydı bu mantıklı olurdu. Koyu kahverengi gözleri kalın kaşlarının altında duruyordu ve dolgun dudakları geniş ağzını çevreliyordu, yüzünün alt kısmı kirli sakalla kaplıydı. Saçları kısa kesilmişti, neredeyse küt kesilmişti ve üst kısımları yanlara göre biraz daha uzundu.

Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış beyaz bir elbise gömleği giymişti ve bu gömlek zeytin rengi tenini kaplayan sayısız dövmeyi ortaya çıkarıyordu. Koyu renk kot pantolonu güçlü, kalın kalçalarına kadar uzanıyordu ve kahverengi botlarına kan mı bulaşmıştı?

Ve taze görünüyordu.

Bakışlarımı ayırdığımda odadaki erkeklerin şampanyalarını bitirirken beni izlediklerini fark ettim. Neyi bekliyorlardı? Onların önünde sinmeyecek ya da ağlamayacaktım. Bu Sicilyalı gangsterler beni korkutmuyordu. Bir keresinde Rus seks tacirleri tarafından kaçırılmıştım. İşte bu korkunçtu.

Bardağımı yere bıraktım ve Don Virga'ya doğru yürüdüm. "Sinyor, konuşabilir miyiz?"

Beni görmezden geldi ve şampanyasını yudumladı. Sanki orada hiç durmuyormuşum gibiydi.

Tekrar denedim. "Sinyor, ne istediyseniz yaptım. Şimdi lütfen, adamlarınız-"

Buscetta aniden yanıma geldi. "Burada işimiz bitti. Zani, amunì sprigati!" Bileğime uzandığında, geri çekilmemek için elimden geleni yaptım. Ancak o zaman beni çıkışa doğru çekmeye başladı.

"Bekle," dedim beni sürükleyerek götüren iri yarı adama. "Don Virga ile konuşmam gerek. Bana bir söz verdi."

"Giacomo," dedi Virga arkamızdan, sesi soğuktu. "En önemli kısmı unutuyorsun."

Buscetta durdu ama bileğimi bırakmadı. "Yeminlerimizi ettik, ihtiyar. Emrettiğin gibi yaptık. Dediğim gibi, burada işimiz bitti."

Virga bize doğru yürüdü. "İşin bitmedi, ragazzetto. Sana verdiğim üç görevden sadece birini yerine getirdin."

Buscetta'nın boynu öfkeyle kızardı ama bileğimdeki tutuşu nazik kaldı. "O işlerle kendi zamanımda ilgileneceğim," diye homurdandı.

Virga bu cevabı umursamadı. Bir adım daha yaklaştı, ağzının etrafındaki çizgiler derinleşti. "Bu işler böyle yürümez Giacomo. Ve beni reddetmek saygısızlık olur. Mirabella'yı arayayım mı?"

Mirabella mı? Kimdi o?

Yanımdaki adam daha da büyüdü, Don Virga'ya dik dik bakarken kasları şişti. Yüzünde yazılı olan vahşi niyeti okuyabiliyordum. Buscetta çok yakında bir gün Virga'ya bunu ödetecekti.

"Nerede?" Buscetta sert bir şekilde sordu.

"Arka tarafta bir yatak odası var. Kanıt için bekliyor olacağım."

Yatak odası. . . kanıt.

Bunun tek bir anlamı olabilirdi. Ve ben o tek şeyi yapmak üzere değildim, bu adamla değil. Korku içimi kapladı.

ve kendimi Buscetta'nın elinden kurtarmak için mücadeleye ettim. "Kesinlikle olmaz."

Buscetta şaşkınlıkla bana baktı, sanki konuşabildiğime inanamıyormuş gibiydi. "Sessiz ol."

"Sessiz kalmayacağım." Sonra Don Virga'ya ters ters baktım. "Yırtık bir kızlık zarının kanıtı gereksiz, barbarca ve son derece olanaksız. Ne de olsa yirmi yaşımdayım."

Virga gözlerini kısarak bana baktı, sonra kocama hitap etti. "Görevini yap. Ve yeni karına daha iyi davranışlar öğret."

Çenem düştü.

Buscetta daha önce birlikte geldiği adamla kısa bir bakış alışverişinde bulundu. Sonra itirazlarıma rağmen beni odanın diğer ucuna, Virga'nın adamlarının alaycı bakışları arasından geçirdi. Tüylerim diken diken oldu. Burada kimse bana yardım etmeyecekti.

"Yapma bunu," dedim, kurtulmaya çalıştım ama o daha güçlüydü. Yine de yalvarmaktan vazgeçmedim. "Lütfen, sinyor. Don Buscetta, vi prego. Bunu yapmak istemezsiniz."

Beni görmezden gelerek devam etti ve beni arka yatak odasına götürdü.

Lütfen ilk seferimin burada, bir otelde, tamamen yabancı biriyle olmasına izin verme.

Evet, bakireydim. Aptalca olduğumu biliyordum. Ama evlenmeyi beklemiyordum ki. Bu, bir kadının bedenine ve haklarına ilişkin ataerkil bir bakış açısını sürdürüyordu.

Hayır, sevdiğim ve beni seven bir adamı bekliyordum. Bana Fausto'nun Frankie'ye ya da Enzo'nun Gia'ya baktığı gibi bakan bir adam istiyordum. Henüz böyle bir adam bulamamıştım. Aslında çoğu erkek benim çok çalışkan, çok ciddi olduğumu düşünüyordu. Çok sessiz ve sıkıcı. İstedikleri dışında her şey olduğumu düşünüyorlardı.

Önemli bir şey değildi. Ve bugünlerde bunu düşünemeyecek kadar meşguldüm. Zaten kimin bir partnere ihtiyacı vardı ki? Vibratör konusunda çok becerikliydim.

Buscetta yatak odasının kapısını kapattığında beni serbest bıraktı ve ben de odanın diğer tarafına koştum. Eğer bir şey yapmaya kalkarsa, ellerinde bir kavga

olacaktı.

Ama Buscetta peşimden gelmedi. Onun yerine kapıya yaslandı ve ellerini yüzüne sürdü.

Hah. Bunu beklemiyordum.

Yine de bu vahşi adamın bana zarar vermesine izin verecek değildim. Tek pencereye doğru atıldım ve perdeleri açtım. Camı kaplayan parmaklıklar kaçıışı imkânsız kılıyordu. Ellerim nafile bir hayal kırıklığı gösterisiyle cama vurdu.

"Akıllıca bir fikir," dedi Buscetta. "Ama Virga bunu çoktan düşünmüştür."

Dönerek ona ters ters baktım. "Seninle evli olmak istemiyorum."

"Ben de seninle evli olmak istemiyorum." Gözleri beni bir aşağı bir yukarı taradı. "Yirmi yaşında olduğunu söylüyorlar ama küçük bir kız gibi görünüyorsun."

Tamam, bu yersizdi. Ablalarım gibi güzel ve sofistike olmadığımı biliyordum ama en çok makyajsız ve dağınık bir topuzla mutluydum. "Bana hakaret mi ediyorsun? Her tarafın kan içinde, belli ki biriyle kavga etmişsin."

"Kavga sayılmaz. Bir saat önce bir adamın ağzını burnunu kırdım, sonra da onu öldürdüm."

İğrenme duygusu tenimi sardı. Bugün birini öldürdü. Dakikalar önce. Aman Tanrım.

Mantıklı olmaya çalıştım. "Bak, biz evliyiz. Evlendik. Şimdi Kanada'ya döneceğim ve bu hiç olmamış gibi davranacağız."

"Virga sadece evlilikle ilgilenmiyor. Ve o-" Dudaklarını kapattı ve başını salladı.

"O, ne?" Buscetta cevap vermeyince konuşmaya devam ettim. "Neden bunu kabul ediyorsun? Seni bu evliliğe zorlayacak ne gibi bir pisliği var?"

"Kir falan yok. Virga ve benim aramda olanlar da sizi ilgilendirmez."

Dışarıda dikkat etmediğimi mi sanıyordu? "Mirabella kim? Kız arkadaşın mı? Akraban mı?"

Çenesi gerildi ve öfke yüzünün çizgilerini büktü. "Bana bir daha asla o ismi söyleme, küçük kız. Anladın mı?"

Burnumun köprüsünü baş ve işaret parmaklarımın arasına sıkıştırdım. "Çok büyük bir hata yapıyorsun. Kimin akrabası olduğumu biliyor musun?"

"Fausto Ravazanni," dedi ama ses tonunda ne hürmet ne de saygı vardı.

"Ve Enzo D'Agostino."

"D'Agostino ile akraba değilsiniz. İkizin ve o evli değiller."

"Bir formalite, inanın bana. İki insan bir kağıt parçası olmadan ne kadar bağlanabilirse o kadar bağlılar. Ve iki kayınbiraderim de bunun için senin derini yüzer."

"Ben mi? Seni bu evliliğe zorlayan ben değilim. Ve Ravazzani bize yardım etmek için hiçbir şey yapamaz. Burası Sicilya, Siderno değil."

Alnımı ovuşturdum, şakaklarımın arasında bir migren oluşuyordu. "Mümkün olduğunca çabuk Toronto'ya dönmeliyim." Babama.

Sert ifadesinde ne bir bükülme, ne anlayış ne de merhamet vardı. "Kalacaksın."

"Ne diyorsun sen?"

"Don Virga'nın emirlerine uymalıyım. Siz de öyle."

Buna inanamadım. "Dövüşmeyecek misin? Kazanmasına izin mi vereceksin?"

Sanki annesine hakaret etmişim gibi tepki verdi. Zeytin rengi teni neredeyse mora dönmüştü, bana bakarken gözlerinde nefret yanıyordu. "Hadi şu işi bitirelim."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Emma

O Hayır. Bu kesinlikle olmayacaktı.

Karşı duvara geçtim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Asla olmaz. Bu evlilik akdedilmemiş olarak kalacak."

Kaşlarını çattı ve uzun bir nefes verdi, yüz ifadesi kızgındı, sanki söz dinlemeyen bir çocukmuşum gibi. Ama ben kımıldamadım.

Buscetta hiçbir uyarıda bulunmadan döndü ve duvarı yumrukladı.

İki kere.

Elim ağzımı kapatmak için havalandı. Bu da ne böyle.

... ?

Parmaklarından kan akıyordu, daha önce parmak eklemlerinde oluşan kesikler şimdi açıkça kanıyordu. Hiçbir açıklama yapmadan yatağa doğru yürüdü ve üst örtüyü çekip çıkardı. Sonra beni tepeden tırnağa süzdü, inceledi. Bir adım geri çekildim.

Eğilerek kanlı parmak eklemlerini çarşafın üzerine sürttü. Geride küçük bir kırmızı leke kalmıştı.

Oh. Bu aslında oldukça zekiceydi. Bu kandırmak için yeterli olur mu-

Sonra Buscetta'nın elleri kemerine gitti. Kemerini açıp kot pantolonunu yırtarken toka şingırdadı. "Ne yapıyorsun?" diye mırıldandım.

"Ben yapılması gerekeni yapıyorum. Tabii bana yardım etmek istemiyorsan?"

Külotunun içine uzandı ve çok kalın bir penis çıkardı. Gözlerimi hızla kaçırmadan önce bir gümüş parıltısı gördüm. "Aman Tanrım! Önce bir kızı uyar."

İtalyanca bir şeyler mırıldandı ve giysilerinin hışırtısını duydum. Bakmadım. Özel hayatın ihlali gibi geldi. O ... muydu? ?

Sonra usulca homurdandı, yumuşak erotik bir ses.

Vay anasını, evet öyleydi. Benimle aynı odada mastürbasyon yapıyordu. Bu da ne böyle? Neden? Nasıl tahrik oldu ki?

Sorular beynimi hızla bombardımana tutuyordu. Gia her zaman kendi iyiliğim için fazla meraklı olduğumu söylerdi, ama ben gururlu bir bilim ineğiydim. Merak, bölgenin bir parçasıydı.

Sonra çarşıftaki kan lekesini düşündüm. Buscetta aldatmacayı inandırıcı kılmak için sperm ekliyordu. Virga'nın evliliğin tamamlandığını düşünmesi için, söylediği gibi, yapılması gerekeni yapıyordu.

Vay canına, bu gerçekten çok zekiceydi.

Arkamdan bir homurtu daha duyuldu. Daha önce videolarda mastürbasyon yapan erkekler görmüştüm. Neye benzediğini biliyordum, aşağı yukarı okşamak, güçlü parmakların hassas penis başının üzerinde gezinmesi. İtalyan erkeklerinin çoğu sünnetli değildi, bu da Giacomo'nun sünnet derisinin az miktarda doğal kayganlık sağlayacağı anlamına geliyordu.

Ve şimdi onun sünnet derisini düşünüyordum. Benim sorunum neydi? İğrenmem gerekirdi. Odadan koşarak çıkmalıydim.

Onun yerine tenim ısınmaya başlamıştı. Ağır nefes alışını, tenin ritmik bir şekilde ten üzerinde kayarken çıkardığı sesi duyabiliyordum. Kemerinin tokası hareketlerinin gücüyle şingırdıyor, yumruğu shaftını sertçe çekiştiriyordu. Uyarıldığını hissedebiliyordum.

Tırmanıyor, hızı artıyor ve ağzım kuruyordu. Kasları gergin miydi? Ön kol damarları patlıyor muydu?

Elimde değildi. Baktım.

Ağır ağır kapanan gözleri bana kilitlenmişti. Göğsüme ya da kıcıma değil, yüzüme. Sanki bir noktada gizlice bakacağımı biliyordu ve beni yakalamak için bekliyordu.

Dudakları memnuniyetle kıvrıldı, yüz hatlarını yumuşattı ve karnımın alt kısmında cevap veren bir çekilme hissettim. Bu pek çok açıdan yanlıştı.

Duvara doğru döndüm, boğazımda bir özür düğümlendi.

Yatağın yayları gıcırdadı, sonra nefesi kesildi. O an gerilirken hareket etmedim, gözümü kırpmadım ama neler olduğunu hayal ettim. Meninin şaftını terk ettiğini, başını coşkuyula geriye attığını, boşalırken kaslarının kasıldığını hayal ettim. Hormonlar, organlar ve sinirler hep birlikte çalışarak bir insanın yaşayabileceği en büyük coşkuyu üretiyorlardı.

Bütün vücudum karıncalandı.

"Artık arkanı dönebilirsin."

Yavaşça döndüm ve Buscetta'yı kemerini bağlarken buldum. Ne söyleyeceğimden emin değildim. İyi iş miydi?

Bir eliyle yatağın lekeli alt çarşafını yırttı. "Hadi gidelim." Takip edip etmediğimi görmek için beklemeden kapıya yöneldi.

Peşinden koştum. Nereye gittiğimizi bilmiyordum ama bu otel odasında kalmamın imkanı yoktu. Ayrıca ne telefonum ne de param vardı. Palermo sokaklarında Buscetta ile şansımı deneyecektim.

Kapıda durdu ve bana baktı. İfadesindeki hoşnutsuzluk onu bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığımı açıkça gösteriyordu. "Hayatının sevişmesini yaşamış gibi görünmeye çalış."

"Bu ne anlama geliyor?" Kendime baktım. Onunla yattıktan sonra nasıl görünmem gerekiyordu? "Saçımı mı dağıtmalıyım?"

Bir kez daha iç geçirdi, başını salladı ve kapıyı çekerek açtı. Diğer odaya girdiğimizde Buscetta çarşafı Virga'nın ayaklarının dibine fırlattı. "İşte kanıtınız."

Virga ayak parmağıyla çarşafı dürttü. "Çok hızlıydı. Karınız için çok kötü, değil mi Don Buscetta?"

Bir dayanıklılık şakası. Harika. Sanırım bugün tüm klişeleşmiş kadın düşmanı kutuları kontrol ediyorduk.

Buscetta ve adamı çoktan kapıdan çıkmışlardı ama ben kımıldamadım. Virga'ya usulca dedim ki, "Bana bir söz verdin. Adamlarını Toronto'dan eve getirerek bu sözü yerine getirmeni bekliyorum."

Virga bana bakma zahmetine bile girmeden, "Ben karılarla pazarlık yapmam," diye alay etti. "Bu konuyu kocana açabilirsin, o da benimle tartışır. Adet olduğu üzere."

Koridorda asansör sesi duydum. Ateş ettim. Bu otel odasından çıkmalı, bu kâbustan uzaklaşmalıydım. "Bu konuşma daha bitmedi."

Koridora ulaştığımda asansör kapıları kapanmak üzereydi. "Bekle!" Koridorda hızla ilerledim. Metal kapıları açık tutmak için bir el fırladı ve içeri daldım. Buscetta'yla birlikte gelen diğer adam kapıyı tutuyordu. Kapılar kapanırken ona "Teşekkür ederim," dedim.

"Prego," dedi saygılı bir baş hareketiyle. "Sinyora Buscetta, sizinle tanışmak bir zevk. Ben Francesco Zaniolo, kocanızın inanılmaz yakışıklı arkadaşı ve sağ koluyum."

Buscetta İtalyanca bir şeyler homurdandı ama yakalayabildiğim tek kelime domuzdu.

Francesco'nun elini sıktım. "Memnun oldum, Sinyor Zaniolo."

"Lütfen bana Zani de."

"O zaman bana Emma demelisin."

Don Buscetta homurdandı. Beni görmezden gelmesine rağmen kaşlarımı çattım. Bu adam pek konuşkan biri değildi.

Asansör aşağı inerken arabayı garip bir sessizlik kapladı, ta ki ben ağızımdan kaçırana kadar, "Toronto'ya geri dönüyorum."

Buscetta sıkılmış dişlerinin arasından, "Güvenli olana kadar gitmiyorsun," dedi. "Ve bu konuda duymak istediğim son şey bu, anladın mı?"

Sonra kapılar açıldı ve hızla lobiye doğru yürümeye başladı. Zani bir eliyle sırtıma dokundu ve beni ön girişten dışarı çıkardı.

"Atla," diye talimat verdi Zani, sokakta park etmiş bir sedanı işaret ederek. Sürücü koltuğunda Buscetta'nın iri cüssesini görebiliyordum.

"Buna gerek yok. Ben bir otel bulurum." Kahretsin, hiç param yoktu. Neden Palermo'da olduğumu açıklamadan kız kardeşlerimden benim için bir oda ayırtmalarını isteyebilir miydim?

Ugh. Muhtemelen olmaz.

"Gidecek hiçbir yerin yok." Zani beni nazikçe arabaya doğru yönlendirdi. "Ve burada yalnız olman güvenli değil. Gel, Emma. Üçümüz bu işi birlikte çözelim."

Tartışmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyordum. Yirmi dört saatten fazladır uyumamıştım ve bugün tek yiyeceğim bir portakaldı. En azından Zani benimle geliyordu. Buscetta'dan daha arkadaş canlısı ve makul görünüyordu. "İyi, ama bunun tek nedeni seninle dövüşemeyecek kadar bitkin olmam."

Zani benim için arabanın arka kapısını açtı ve içeri girdim. Buscetta dümdüz önüne bakıyor, parmakları sabırsızca direksiyona vuruyordu. Parmak eklemleri hâlâ kanıyordu. Yukarıda ne yaptığını hatırlayarak iri ellerine baktım. Bunu unutabileceğimi hiç sanmıyordum.

Zani arabaya binip kapıyı kapattığında Buscetta gaza bastı ve araba kaldırımından hızla uzaklaştı. Hızla kemerimi bağladım ve araba Palermo trafiğinde savrulup sarsılırken altımdaki deri koltuğu kavradım. "Yavaşlar mısınız lütfen? Her yıl bir milyondan fazla insan trafik kazalarında ölüyor."

Buscetta hiçbir şey söylemedi ama Zani konuştu. "Bununla başa çıkmak zorundasın, Mo. Her şeyini kaybetmeye hazır mısın? Bir savaş başlatmak istiyor musun? Hayatını kaybetmeye? Onun hayatını?"

Buscetta sadece şerit değiştirdi, ben de ikimiz adına cevap verdim. "Burada kalmama gerek yok. Biz evliyiz. Bu kadar yeter."

"Virga'nın ne dediğini duydum," dedi Zani. "Bu yeterli değil ve bunu ikiniz de biliyorsunuz."

Bir bebek.

Göğsümde tehdit eden paniği yuttum. Sonra kim olduğumu, kimlerle akraba olduğumu hatırladım. "Dinle, sadece kayınbiraderlerimi dahil etmen gerekiyor. Onlar buna bir son verecek ve Virga'yı yola getireceklerdir."

Buscetta cevap vermedi ama arabasıyla trafikte manevra yaparken omuzları gergin duruyordu.

Zani'nin yanıtı sabırlı ama kararlıydı. "Hanımefendi, Ravazzani ve D'Agostino'nun yanı sıra babanız da Virga ile aynı fikirde olan Don Borghese'ye cevap veriyor. Büyük çaplı bir savaş istemiyorsak, liderlerimizin kararlarına uymalıyız."

Virga'nın Toronto'da söylediği buydu. Bir de babamı öldüreceğini.

"Minchia!" Buscetta bağırdı ve avucuyla direksiyona vurdu. Sonra keskin bir dönüş yaparak hepimizi yana savurdu.

"O kadar da kötü olmayacak," dedi Zani.

Buscetta Sicilya dilinde bir şeyler homurdandı ve ben sadece "korktum" ve "sikim" kelimelerini yakalayabildim. Benim hakkımda mı konuşuyordu? Onun sikinden korkacağımı mı söylüyordu? Buradaki lehçeyi gerçekten öğrenmem gerekiyordu.

Seksi ya da çekici olmadığımı biliyordum. Erkekler beni asla kız kardeşlerimi fark ettikleri gibi fark etmediler. Ve ben bununla iyiydim. Kimseyi etkilemeye çalışmıyordum. İyi bir tıp faköltesine girmek ve ihtisasımı tamamlamak tüm dikkatimi vermemi gerektiriyordu.

Bir de ölmek üzere olan babama bakmak. Bu yüzden Toronto'da olmam gerekiyordu, burada değil.

"Lütfen, Don Buscetta," dedim. "Toronto'ya dönmem çok önemli. Beni havaalanına götürün."

"Seni havaalanına götürmeyeceğim." Sesi kaba bir çakıl taşıydı.

"Neden olmasın?"

"Nedenini biliyorsun."

"Hayır, gerçekten anlamıyorum. Bu hiç mantıklı değil. Sanki olan bitenle ilgili bir seçeneğimiz yokmuş gibi davranıyorsun."

"Çünkü yok. En azından şu anda."

"Mo, ne düşünüyorsan düşün," diye uyardı Zani ön koltukta, "bunu yapma. Bunu kabul et ve onunla savaşıma."

Buscetta'nın yüzünde acımasız bir gülümsemenin parıltısını yakaladım. "Ama iyi bir dövüşü severim."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Giacomo

Hayatımda hiç bu kadar kızgın olduğumu hatırlamıyordum. Bir şeye vurmak istedim. Birine. Herhangi bir şeye.

Tenim, ringe çıkmadan hemen önce olduğu gibi şiddet ihtiyacıyla uğulduyordu. Virga beni yendiğini düşünüyordu. Gerçekten de bir yabancıyı kullanacağıma inanıyordu.

-Her yönden masum bir kadını bir iş anlaşmazlığında koz olarak kullandı. Sadece bir korkak böyle bir şey yapar.

Babam da böyle bir şey yapardı. Kardeşim de öyle.

O ben değildim. Bu savaşı kendi yöntemimle kazanacaktım. Bu evliliği çabucak bitirecek ve uyuşturucu ticaretini Ravazzani'den alacaktım. Bu Virga'yı öldürmek ve tüm Cosa Nostra'yı ele geçirmek anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Önce Viviana'nın güvenliğini sağlamam gerekiyordu.

Arabamı yola çektim ve korumalara işaret ettim. Ağır kapıyı açtılar ve ben de garaja doğru ilerlemeye devam ettim.

Mideme ağır bir his yerleşti. Bu yerden nefret ediyordum. Hiç evim gibi hissetmemiştim. Babamın hayaleti belirdi

Burada her yerde, beni diz çöktürdüğü döşeme tahtalarına kadar her köşede onun korkutucu saltanatının hayalet kalıntıları var.

"Saygını göstermeye hazır olana kadar orada kal, Giacomo."

Bir keresinde on iki saat boyunca diz çökmüş, gururlu bir meydan okumayla altıma işemiştim. Ama ondan çok önce, on bir yaşındaki bedenimdeki acıya daha fazla dayanamayarak kırıldım. Affetmesi için yalvarmıştım, affedeceğimi bildiği gibi.

Cevap olarak yüzüme tokat attı ve bana köpek dedi. Sonra yerdeki sidiği gömleğimle temizletti.

Ama katlandım. Yaşlı adamın verdiği her şeye katlandım çünkü babam bana odaklandıysa, küçük kız kardeşim Viviana'ya dikkat etmiyordu.

Arabadan indim ve kapıya doğru yöneldim. Bırakalım Emma'yla Zani ilgilensin. İnsanlarla arası daha iyiydi zaten.

Önce kız kardeşimi aramam gerekiyordu. Tatlı ve nazık bir ruha sahipti ama babamızın zalimliğine dayanacak kadar güçlü değildi. Sekiz yaşındayken panik atak ve gece terörleri yaşamaya başladı. On iki yaşına geldiğinde daha da kötüleşti ve babam onu on üç yaşında evlendirmekten bahsetti. Bunun olmasına izin veremezdim, bu yüzden ona ölü numarası yaptım ve onu İtalyan kırsalında gizli bir tesise taşıdım. Yıllarca herkes onun öldüğüne inandı.

Ve bir şekilde Virga en büyük sırrımı keşfetti.

Mutfağın içinde Sal'i ekmek yoğururken buldum. Biberiye ve sarımsak kokusu tanıdık ve sakinleştiriciydi. "Don Buscetta," dedi yaşlı adam başını kaldırarak. "Zani bana yolda olduğunuzu söylemedi."

Kendimi bildim bileli Sal buralardadır. Bir gözünü kaybedene ve bir kurşun dizini neredeyse yok edene kadar babamın askeriydi. Kısa süre sonra bir tamirci oldu ve hiç şikâyet etmeden arazide ufak tefek işler yapmaya başladı. Çocukken babamdan ve ağabeyimden kaçmak için onunla çok zaman geçirdim, bu yüzden Don olarak görevi devraldığımda Sal'ı hizmetçim olarak içeri almak mantıklı geldi.

İyi bir karar olduğu ortaya çıktı. İyi bir aşçıydı ve etrafta olması kolaydı, ayrıca tartışmasız bir şekilde sadıktı.

"Sizi arayamayacak kadar meşguldük," dedim. "Uyarayım, yeni karım içeri girmek üzere."

Sal'ın elleri hamurun içinde dondu, dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Karım mı dedin?"

"Geçici, Sal. Kapiş? Bağlanma."

O anda arka kapı açıldı ve Zani Emma'yı içeri aldı. Bu benim gitmem için bir işaretti. Eve girerken, "Yemek hazır olduğunda bana haber ver," diye seslendim.

Seyrek ofisime gittim ve ağır kapıyı kapattım. İçki şişeleri sıraya dizilmiş, teselli vermek için sabırla bekliyorlardı. Önce son bir saatin ağzımda bıraktığı kötü tadı temizlemem gerekiyordu. Evliydim, hem de tanımadığım bir kadınla. Buna hâlâ inanamıyordum.

Bir ağız dolusu İrlanda viskisini geri attım, yanık göğsümü parçaladı ve mideme yerleşti. Babam ve ağabeyim bu şeyden nefret ederdi, muhtemelen bu yüzden kasalarca sipariş etmiştim. Bir bardak daha alarak masaya gittim ve telefonu açtım. Viviana'nın odasını aradım.

Üçüncü zil sesinde cevap verdi. "Ciao, Mo. Come stai?"

Onun sesi i ç i m d e k i bir şeyi yatıştırdı. Vivi güvendeydi. Ve öyle kalmasını sağlamak için her şeyi yapardım.

Boktan gününe rağmen kendimi gülümserken buldum.

"Çav,

sorellina. Seni kontrol etmek istedim."

"Dün beni kontrol etmen dışında. Ve şimdi odamın dışında fazladan bir koruma var. Endişelenmeli miyim?"

Sözlerine sinen endişeyi duyabiliyordum ve bu beni çok üzüyordu. Tüm hayatımı onu güvende tutmaya, dünyamdaki şeytanlardan korumaya çalışarak geçirmiştim. "Hayır, kesinlikle değil. Her şey yolunda."

"Doğru olmasa bile bunu söyledin."

"Anlaşmıştık, değil mi? Korkacak bir şeyin varsa dürüst olacağımı söylemiştim. Ama yok." Virga'nın sözlerini dinlediğim sürece

Siparişler.

"Emin
misiniz?" "Sì,
certo."

"Seni kaybetmek istemiyorum, Mo."

"Basta," dedim nazikçe. "Beni kaybetmeyeceksin."

"Geriye kalan tek ailem sensin, Mo. Bilmem gereken bir şey varsa, söyle bana."

"Endişelenecek bir şey yok," diye yalan söyledim.

Telefona doğru iç geçirdi. "Senin için bundan nefret ediyorum. Asla Don olmak istemediğini biliyorum."

"Dai, toplantılar ve daha fazla toplantı, Vivi," dedim. "Her gün cevaplanması gereken binlerce soru. Çok fazla düşünme ve konuşma."

Bu kız kardeşimi güldürdü. "Toplantılar için minnettar ol. İnsanların sana ateş etmesinden iyidir."

Birkaç dakika daha sohbet ettik ama ona evliliğimden bahsetmedim. Bu onu sadece üzecek ve endişesini artıracaktı. Çok heyecanlanırsa, görevliler ona ilaç verirdi ve bundan ne kadar nefret ettiğini biliyordum.

Telefonu kapattıktan sonra mutfağa doğru yürüdüm, akşam yemeği için hazırdım. Viv ile konuştuktan sonra kendimi daha iyi hissediyordum ama bu onun güvende olduğu anlamına gelmiyordu. Onu başka bir tesise taşımaktan, arkadaşlarından ve hemşirelerinden ayrılmaya zorlamaktan nefret ediyordum. Bunu en son yaptığımızda Viv uyuyamamış ve önemli miktarda kilo kaybetmişti. Babamın hayatta olduğunu öğrenmesinden korkuyordu.

O öldüğünde Viv'e gelip benimle evde yaşaması için yalvardım ama o reddetti. Evin çok fazla kötü anısı olduğunu söyledi. Benim için de öyleydi ama başka seçeneğim yoktu. Artık Don Buscetta'ydım ve görünüşe göre güvenliğim huzurumdan daha önemliydi.

Mutfaktan kahkahalar yükseldi ve kaşlarımı çattım. Bir insan neden bu kadar mutlu olmak zorundaydı ki? İçeri girdiğimde Zani ve Emma barda şarap içiyor, Sal ise adada ot doğruyordu. Bu rahat ortam dişlerimi sıkmama neden oldu.

Benim varlığımla kahkahalar hemen kesildi ve kendimi kendi evimde bir yabancı gibi hissettim. Tekrar.

Kızgınlık, çocukluk güvensizliklerimi deşerek sinirlerimi pençe gibi kazıdı ve öfke göğsümde kabardı. Böyle hissetmemem gerekiyordu. Kendini davetsiz misafir gibi hissetmesi gerekiyordu. İstenmeyen ve sevilmeyen.

Tenim aniden çok sıkı, çok sıcak oldu. Düzgün düşünemiyordum. Bir saniye içinde bir karar verdim. "Ben dışarı çıkıyorum."

Zani kaşlarını çattı, Emma ise bana bakmaktan tamamen kaçındı. Sal bıçağını bıraktı ve ellerini sildi. "En sevdiğin patlıcanlı caponata'yı yaptım."

"Mo," dedi Zani, ses tonunda biraz onaylamazlık vardı. "Sence tüm geceler içinde bu gece bu akıllıca mı?"

Yani oturup Emma'ya bakıcılık yapmamı istedi. Bir çeşit düğün gecesi. Siktir et onu. Aletimi ıslatacaktım ama bunu gerçekten isteyen biriyle.

"Planlarım var," diye yalan söyledim ve adadan bir zeytin koparıp ağzıma attım.

"Kiminle?" Zani sordu.

"Theresa'yla."

Emma bana baktı, hızla konuşulan İtalyancayı açıkça anlıyordu. Güzeldi. Ona asla seks için yalvarmayacağımı bilmesini istedim. Palermo'da sikimin tadına bakmak için can atan bir sürü kadın vardı.

Theresa ile planlarım olduğundan değil, ama ihtiyacım olduğunda genellikle bana zaman ayırırdı.

"Sen evlisin, Giacomo." Sal'in ses tonundan onaylamama damlıyordu. "Tanrı'nın huzurunda durdun ve yemin ettin."

Homurdandım. "Baskı altında. Söylesene, babam ya da kardeşim hiç evlilik yeminlerine sadık kaldılar mı?"

Kimsenin buna verecek bir cevabı yoktu, çünkü hepimiz gerçeği biliyorduk. Onlar bilmiyordu.

"Yanında kimi götürüyorsun?" Zani talep etti. "Tek başına dışarı çıkamazsın. Muhafızlara ihtiyacın var."

"Benim için tek tehlike mavi toplar. Beklemeyin."

Mutfak kapısından çıktım, günün geç saatlerinde güneş tenimi ısıtıyordu. Sedan arabamın sürücü koltuğuna geçtiğimde Zani bana yetişti. Kapıyı üzerine kapatmaya çalıştım ama eliyle beni durdurdu. Ona ters ters baktım. "Che cazzo?"

"Bu onun buradaki ilk gecesi, Mo. Garip bir ülke, garip bir ev. Tuhaf bir koca. Bir saat önce onu otelde becerdin. Kalıp denemen gerekmez mi?" Doğru kelimeyi ararken elini yuvarladı. "Bütün bu olanlarda o masum. En azından ona karşı nazik ol."

İyi mi? Bugün ona daha iyi davranamazdım. "Onu o otelde becermedim. Sadece yapmışım gibi göstermek için sahneledim. Virga da onu ailesine karşı koz olarak kullanmamı istiyor. İnanın bana, onu görmezden gelerek ona iyilik yapıyorum."

"Sciatiri e matri! Bunu gerçekten söyledi mi?"

"Evet ve Virga'nın hangi oyunu oynadığını öğrenene kadar onun yanına bile yaklaşmayacağım."

"Meselenin barış yapmak olduğunu sanıyordum."

Başımı salladım. "Virga'nın gerçek barışla ilgilendiğini sanmıyorum. Kendisine daha fazla güç kazandırmak için beni ve karımı piyon olarak kullanmak istiyor ki buna izin vermeyeceğim."

"Ravazzani'ye güvenebilir, Virga konusunda ondan yardım isteyebilirsin. Viv'i taşıyabiliriz-"

Sözünü kestim. "Ben Ravazzani'nin arkadaşı ya da sırdaşı değilim. Ve onun yardımına ihtiyacım yok. O stronzo işimizi çaldı ve ben onu geri almaya niyetliyim."

Zani bir an için bunu düşündü. "Ya Emma onu kurtarmak için ailesini ararsa? Evin içinde telefona ve internete erişimi var."

Cevap basitti. "Virga'nın Mancini'yle ilgili bir şeyi var, onu kızını bir yabancıyla evlenmeye göndermeye zorlayan bir şey. Ayrılacağından endişelenmiyorum. Babası buna izin veremez."

"Evet, ama Virga'nın ona bir söz verdiğini söyleyip durdu. Belki de işbirliğini kazanmak için erkek arkadaşını tehdit etmiştir?"

Yatak odasındaki sahne kafamın içinde yankılandı. Şok olmuştu, evet, ama iğrenmemişti. Onu sikime bakarken yakaladım, beni mastürbasyon yaparken izlerken göğsü kabarıyordu, sert meme uçları gömleğinin ve sütyeninin arasından çıkıyordu. Beni duymak onu tahrik etmişti. "Muhtemelen," diye izin verdim. "Ama bunun iyi bir kız kardeş olması gerekmiyor mu? Bir erkek arkadaşıyla babasının kurallarını çiğnediğini görmüyorum."

"Aslında ben de bilmiyorum. Babasına çok yakın."

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

Zani kızgınlığını gizleme zahmetine girmedi. "Çünkü onunla konuşma zahmetine girdim."

"Konuşmaktan nefret ediyorum." Onu geri ittim, sonra da kapıyı çarparak kapattım. "Ayrıca, sen bunun için varsın. Sabah görüşürüz."

ALTINCI BÖLÜM

Emma

R Buscetta evden çıkarken içime bir ferahlık çöktü. Theresa'yla mı yoksa Mirabella'yla mı buluşacağı umurumda değildi. Ya da her iki kadınla aynı anda. Bu gece bir seks partisine katılabılırdi ve ben ellerimi havaya kaldırıp

Şerefe.

Toronto'ya dönememem hiç adil değildi. Ayrılmak için çok iyi bir nedenim vardı, gerçekten önemli bir neden.

Ve şimdi burada sıkışıp kaldım. Evliyim. Ugh.

"O iyi bir adam." Sal doğradığı otları ocaktaki tencereye ekledi. "Nazik bir ruh."

Aynı adamdan mı bahsediyorduk? Bugün bir adamı öldüren adamdan mı?

Şarabımı yudumladım ve konuyu değiştirdim. "Ne zamandır bu arazidesin?"

"Dai, ne yaptığını biliyorum." Tahta kaşığına bana şakacı bir şekilde salladı. "Tamam. Onun hakkında konuşmayacağız. Gözümü kaybettiğimden beri, otuz altı yıldır buradayım." Cam olduğu her halinden belli olan sol gözünü işaret etti. Bunu daha önce fark etmişim.

"Nasıl kaybettin?"

"Bu korkunç bir hikaye, bir hanımefendinin kulaklarına uygun değil."

"Sal, tıp fakültesine gitmeye niyetliyim. Yıllardır bilim ve anatomi çalışıyorum. Beni iğrendiremezsin."

"O bir beyzbol sopasıydı, sinyora."

İkimizin de yaşadığı dünyayı düşündüğümde, bu yaralanmanın bir beyzbol maçı sırasında meydana gelmediğini varsaymıştım. "Orbital kırık mı?"

"Evet ve retinam koptu. Elmacık kemiğim de parçalandı. Birkaç ameliyat geçirdim ama gözümü kurtaramadılar."

İnanılmaz acı verici olmalı. "Cam gözün çok doğal görünüyor. Diğeriyle eşleştirerek iyi bir iş çıkarmışlar."

"Bu göz yeni. Dört ay önce takıldı. Giacomo -Don Buscetta -bunu benim için aldı çünkü eskisi tam oturmuyordu."

Tam o sırada Zani içeri girdi, ağzı gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle kıvrılmıştı ki evden uzaklaşan bir araba sesi duydum. "Akşam yemeği ne zaman, Sal? Açlıktan ölüyorum." Yanımdaki tabureye çöktü.

Benim iyiliğim için şov yapmasına gerek yoktu. "Kalıp bana bakıcılık yapmak zorunda değilsin. Eminim yapacak çok daha ilginç işlerin vardır."

"Bundan daha heyecan verici bir şey yok sinyora. İyi yemek, iyi arkadaşlık ... her İtalyan erkeğinin rüyasıdır."

Sal harika bir patlıcan yemeği servis etti. Ben iki porsiyon yerken Zani canlı bir sohbet akışını sürdürdü.

Gitmeden önce, Zani yarın beni kontrol etmeye geleceğine söz verdi. "Buona notte, Emma. Daha iyi olacak, yemin ederim."

Şüphelendim ama itiraz etmedim.

Zani gittikten sonra Sal önlüğünü çıkarıp düzgünce katladı. "Hadi seni yerleştirelim. Giacomo seni onun odasına mı yoksa-"

"Başka bir oda. Lütfen." Bir süpürge dolabında uyumak umurumda değildi ama Buscetta'nın yatağında uyumayacaktım.

"Bu hiç sorun değil sinyora. Burada bir sürü kullanılmayan yatak odamız var."

Sal, Buscetta'nın babası ve erkek kardeşinin öldüğünden bahsetmişti. Evin içinde ilerlerken Buscetta'nın annesine ne olduğunu merak ettim. O da mı ölmüştü? Bu aile -kocamın ailesi- hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordum.

Evin dekorunu tanımlamanın tek yolu rüküşlüktü. Ağır perdeler, uzun aynalar ve beyaz mermerle çevrili altın telkari ve büyük süslü mobilyalar vardı. Sanki bir Fransız barok kralı her yere kusmuş gibiydi. Uzun koridorda ilerledik ve merdivenleri çıkmaya başladık. Sal yavaş ilerliyordu, bacakları eski bir sakatlıktan dolayı hareket kabiliyetini kaybetmişti ve ben de onun hızına uyuyordum.

İkinci kata vardığımızda solu işaret etti. "Giacomo aşağıda çocukluk odasında uyuyor."

Buscetta'nın yatak odasıyla aramda olabildiğince mesafe bırakmak için sağa doğru sürüklendim. "Bu tarafta ne var?"

"Büyük yatak odaları. Merhum Don Buscetta ve oğluna ait olanlar."

"Peki ya Don Buscetta'nın karısı?"

"Merhume Sinyora Buscetta'nın odasında vefatından bu yana kimse yatmadı."

"Bu ne kadar zaman önceydi?"

"Yirmi yıldan fazla oldu."

Yiiiiikes. Odası yirmi yıldır boş muydu? Tüyler ürpertici.

Hayaletlere inanmazdım. Ama ölümlere ve geride bıraktıkları anılara saygı duyardım. "Rahmetli Don Buscetta'nın odasında uyuyacağım o zaman."

"Va bene." Sal beni çift altın kapının beklediği koridorun sonuna götürdü. "Şuradan geç. Personel her ihtimale karşı temiz tutuyor."

Düğmeyi çevirdim ve içeri girdim. Zevkli, erkeksi bir oda bulacağımı düşünmüştüm ama tam anlamıyla hayal kırıklığına uğradım.

Yatak odası da en az evin geri kalanı kadar şatafatlıydı. Belki daha da fazla. Yatak çok büyüktü ve yaldızlı yatak başlığı meleklerle süslenmişti. Altın ve mor yastık tepelikleri altın ipek yorganın üzerinde duruyordu. Yatağın üzerinde, kristalleri gözyaşı damlaları gibi damlayan bir avize asılı dururken, bir divan da duvara yaslanmıştı. Pencereilerin üstünü daha ağır ipekler çerçevesliyordu ve altlarında dantel perdeler asılıydı.

Vay anasını.

"Birileri altını gerçekten seviyor," diye mırıldandım her şeyi içimden geçirirken. "Cosa mı?"

"Hiçbir şey. Don Buscetta ne zaman öldü?"

"Don Gero yıllar önce saklanmaya başladı. Büyük oğlu Nino'nun işin günlük operasyonlarını devralmasına izin verdi. Önce Nino, birkaç hafta sonra da Don Gero tepelerdeki çiftliğinde öldürüldü." Bana garip bir bakış attı. "Bunu bilmemene şaşırdım."

"Neden yapayım ki?"

"Çünkü sorumlu olan kız kardeşinin üvey oğluydu." Bu haber yüzüme soğuk su gibi çarptı. "Giulio Ravazzani mi?"

Sal'ın başını sallamasıyla birkaç kez göz kırptım. "Oh, iyilik."

Buscetta'nın benden nefret etmesine şaşmamalı. Kız kardeşimin ailesi Buscetta'nın babasını ve erkek kardeşini öldürmüştü. Bunun için intikam almayı mı planlıyordu?

Tabii ki öyle, aptal! Burada mafyadan bahsediyoruz. Hiçbir hakaret cezasız kalamazdı.

Bu evlilikten mümkün olduğunca çabuk kurtulmam için bir neden daha.

Kapı zilinin sesi ikimizi de irkiltti.

Sal kaşlarını çatarak cep telefonunu çıkardı ve bir mesaj okudu. "Size bir teslimat var sinyora."

"Ben mi?"

"Muhafızlar onu ön kapıya getirdi."

Palermo'da olduğumu kimse bilmiyordu. Kim bana bir şey göndermiş olabilir ki? "Ben aşağı iniyorum."

"Hayır, sen burada bekle," dedi Sal. "Ben giderim."

Bacağı sürekli ağrıyor olmalı. Benim yüzümden merdivenleri inip çıkması için hiçbir neden yoktu. "Sal, benim için sorun değil," diye seslendim o koridorda ilerlerken. "Yatağa gitmelisin."

"Yatak odam zemin katta. Zaten aşağı inmek zorundayım."

"O zaman ben de geleyim ve seni buraya geri dönmekten kurtarayım."

Birlikte yürümeye başladığımızda gülümsemesi çok nazikti. "Çok tatlı bir kızsınız sinyora. Bence Giacomo için iyi olacaksınız."

Dudaklarımı sıkıca bastırdım. Hayır, teşekkür ederim. Buscetta için iyi ya da kötü hiçbir şey olmak istemiyordum.

İniş yavaştı ama fark etmemiş gibi davrandım. En alt basamakta dinlenmek için durakladı, ben de ön kapıya gittim. "Sinyora," diye seslendi Sal, "bana gerçekten izin vermelisiniz-"

"Saçmalık. Bende var." Kapıyı çekip açtım ve elinde dikdörtgen şeklinde bir kutu olan bir adamın orada durduğunu gördüm.

"Sinyora Buscetta," dedi muhafız, doğrudan gözlerimle karşılaşmadan. "Bu sizin için teslim edildi."

"Kontrol edildi mi, Dino?" Sal arkamdan sordu.

"Sì, certo. Güvendeyiz, Sal." Sonra çenesini eğdi ve aceleyle uzaklaştı, gecenin içinde kaybolurken botları çakıl taşlarında çıtırdıyordu.

Kutunun kapağını kaldırdığımda Sal kapıyı kapattı. Narin ipek ve dantel parçaları gözlerimle buluştu. Jartiyer, bir tanga, bir büstiyer. . . Aman Tanrım.

Kapağı kapattım.

Sal benim hissettiğim kadar dehşete düşmüş görünüyordu. Cildi kızardı ve beceriksizce boğazını temizledi. "Sanırım bu mantıklı. Bu senin düşün gecen."

"Buna ihtiyacım olmayacak." Kutuyu ona vermeye çalıştım ama almadı.

"Hayır, sinyora." Bacağını düşünerek mümkün olandan daha hızlı geri çekildi. "Sen onu yukarı götür. Benim mutfaktaki işimi bitirmem gerek. Buona notte."

O gidince kutuyu yukarı çıkarmaktan başka çarem kalmadı. Kimden gelmişlerdi? Buscetta olmadığı kesin. Zani mi? Ama bunlar için alışveriş yapmaya ne zaman vakti oldu ki?

Hiç mantıklı değildi.

Versailles'a döndüğümde yatağa oturdum ve kutuyu yanıma koydum. Tereddüt ederek kutuya baktım. Sonra ne kadar saçmaladığım için kendimi azarladım. Bu bir iç çamaşırıydı, yılan değil. Aslında yılanları o kadar da korkutucu bulmazdım. Örümcekler, evet, ama yılanlar değil.

Saçmalıyorsun, Emma.

Tamam, ben bundan daha cesurdum. Geçen yaz bir ceset çiftliğinde çürüyen insan ve hayvan cesetlerini inceleyen bir kampa katıldım. Diğer tüm kampçılar en az bir kez kustu ama ben hiç kusmadım.

Derin bir nefes çekerek kutunun kapağını açtım. Giysiler özenle düzenlenmiş, bir sürü kurdele ve fiyonk sergileniyordu. Doğal olarak her şey beyazdı. Bakire havasını devam ettirmek gerekiyordu sanırım.

Kapağın iç tarafında bir not vardı.

Sinyora Buscetta-

/Altı ay içinde Giacomo'nun çocuğuna hamile kalacaksın.

Öyle değilseniz Toronto'da neler olduğunı biliyorsunuz demektir.

/Telefonumuz kapalı. Yüklü güvenlik uygulamasına dikkat edin. Babanızın yatak odasındaki bir kameraya bağlı.

Unutmayın, izleyen tek kişi siz değilsiniz.

Büyük bir "V" ile imzalanmıştı.

Midem sıkıştı, patlıcanlı makarna yeniden ortaya çıkmakla tehdit ediyordu. Bunu bana Virga göndermişti. Bu neden oluyordu? Ben kimseye zarar vermemiştim. Hayatım boyunca kurallara uydum ve asla çizginin dışına çıkmadım. İki büyüğüm

Kız kardeşler hepimiz için yeterince vahşiydi, her zaman sorun çıkarır ve zavallı babamızı kızdırırdı.

Peki doğru şeyi yaptığım için ödülüm neydi? Benim için daha yanlış olamayacak bir adamla istemediğim bir evlilik. Kimseyi tanımadığım bir yerde sıkışıp kaldım.

Ugh. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydım.

Kutuyu karıştırırken telefonumu buldum ve yeni güvenlik uygulamasını açtım. Ekranda babamın yatak odası görünüyordu. Gloria ve babam oradaydı, birlikte televizyon izliyorlardı. Onunla birlikte olmayı dileyerek ekrana dokundum. Boğazımda bir yumru oluştu ama yuttum. Artık acımaya ya da pişmanlığa vakit yoktu.

Rehberime tıklayarak aramak için tuşa bastım.

Gloria ilk zil sesinde onun yerine cevap verdi. "Alo?"

"Merhaba," diye zorladım, mümkün olduğunca doğal görünmeye çalışarak. "Benim."

"Ah, Emma." Sesi endişeyle kaplanmıştı. "Her şey yolunda mı?"

Ona ayrılışımla ilgili pek bir şey söylememiştim, sadece birkaç günlüğüne uzakta olacağımı ve babama hiçbir şeyden bahsetmemesini söylemiştim. "Ben iyiyim, yemin ederim. Onunla konuşabilir miyim?"

"Tabii, bekle."

Biraz konuştuktan sonra babam hatta geldi. "Merhaba, bebeğim. Neredesin? Okulda mısın?"

Bundan nefret ediyordum. Yalan söylemekten nefret ederdim, özellikle de babama, ama bunu yapmak zorundaydım. Benim için endişelenmemesi için hikâyemin inandırıcı olması gerekiyordu ve kız kardeşlerimi bu işe bulaştırma riskini göze alamazdım. Doğru, onlar babamla hiç konuşmadılar ama başkalarının dahil olduğu yalanlar her zaman kötü sonuçlanırdı.

Tüm ailemi kandıracak bir hikaye anlatmak çok daha iyi.

"Merhaba, baba. Okulla birlikte son dakika araştırma gezisine çıktım. Birkaç gün içinde evde olurum."

"Yine cesetler üzerinde mi çalışıyorsun?" Kıkırdaması zayıf ama gerçektir. "En tatlı kızımın ölümüne bu kadar düşkün olacağını kim bilebilirdi?"

Bu konuda bana takılmayı severdi. "Ben hayat kurtarmayı severim, baba. Ölüm değil. Nasıl hissediyorsun?"

"Aynı. Benim için endişelenme. Yolculuğunuzun tadını çıkarın ve fırsat bulduğunuzda bizi arayın."

"Yapacağım. Dinlen ve ben yokken aşırıya kaçma." "Hep başımın etini yiyorsun," diye yakındı şefkatle.
"Sensiz ne yapardım ben?"

Kalbim daraldı, organım göğsümde acıyla sıkıştı. Şansım yaver giderse, bunu asla öğrenmek zorunda kalmayacaktı.
"Seni seviyorum, baba. Yakında konuşuruz."

"Ti amo. Ciao, bebeğim."

Telefonu kapattık. Boğazımdaki yumrudan kurtulmak için mesajlarımı kontrol ettim. Kız kardeşlerimle olan grup sohbeti her zamanki gibi aktifti. Frankie'nin çocuklarının ne yaptığı ve Gia'nın üvey kızının çizdiği bir resim gibi günlük sıkıcı şeyler. Ne izledikleri hakkında sohbet ettiler ve film önerileri istediler. İkisi arasında gayet normal sohbetlerdi ve benim yokluğumu fark etmemişlerdi. Rahatlamalı mıydım yoksa sinirlenmeli miydim emin değildim.

Sanırım tüm dünya her zamanki gibi devam ediyordu. Sadece benim hayatım tamamen alt üst olmuştu.

Gia'nın dediği gibi, FML.

YEDİNCİ BÖLÜM

Giacomo

| bilerek eve geç geldi.

Ruh halim bu geceki harika yatış sayesinde biraz olsun düzelmişti. Theresa en hafif tabirle enerjikti. Uzun süre seviştik ve hiç şüphesiz am kokuyordum.

Yardıma olmuştu ama çok değil. Günün olayları tüm zaman boyunca zihnimin arkasında gizlendi ve taşaklarımı boşaltırken dikkatimi dağıttı.

İstemediğim bir evlilik.

Beni istemeyen bir gelin.

Öldürmem gereken bir patron.

Korunacak bir kız kardeş.

Zihnimi uyuşturan bir orgazma rağmen hiçbirinden kaçamadım.

İçeri girdiğimde mutfak karanlıktı. Bu gece yemek yememiştik ve çok açtım. Sal, bir zihin okuyucu gibi tezgahın üzerine bir not bırakmış ve caponata'nın buzdolabında nasıl yeniden ısıtılacağını anlatmıştı.

Mikrodalga fırının zili çalınca telefonumu çıkardım ve mesajlarımı kontrol ettim. Fazla bir şey yoktu. Adamlarım

her şeyi sözlü olarak bildirdi. Bu zorunluluktan kaynaklanıyordu. Babam sözlerine ve cüzdanına dikkat etmemiş, Guardia di Finanza'nın kendisine karşı bir dava açmasına izin vermişti. Saklandı ve hayatının son altı yılını bir çiftlikte, dağlarda bir köylü gibi yaşayarak geçirdi.

Ben öyle biri değilim.

Hapse girip kafeste bir fare gibi oturmaktansa ölmeyi tercih ederim. Basit yaşadım. Sessizce. Akıllıca. Pahalı saatler ya da özel dikim takım elbiseler gibi gösterişli alışverişler olmayacaktı. O hükümet piçleri benimle ilgili bir pislik bulmak için çok çalışmak zorunda kalacaklardı.

Mancini ya da Ravazzani'den henüz haber alamamış olmam şaşırtıcı. Roberto Mancini ailesini evlilikten haberdar etmemiş miydi? Emma geçici olarak burada benimle kalmış olabilirdi ama yine de Toronto ya da Siderno'dan birkaç işe yaramaz tehdit bekliyordum.

Dört gözle beklenecek bir şey sanırım.

Yemeğimi mutfak adasına taşıdım ve bir kadeh şarap doldurarak boynumdaki gerginliği attım. Sonra telefonumda bir futbol maçı buldum ve yemeğe başladım.

"Evdesin."

Kadınsı ses beni irkiltti. Emma kapının girişinde duruyordu, gecenin bir yarısı olmasına rağmen hâlâ daha önceki kıyafetlerini giymişti. Kahverengi saçları gevşek ve yumuşaktı, omuzlarından sarkıyordu. Yorgun ve kırılğan görünüyordu, benim dünyamda hiç yeri yoktu.

Dikkatimi yemeğime geri verdim. "Bana kalp krizi geçirtmeyi mi umuyorsun? O zaman bir günde hem eş hem de dul olabilirsin, değil mi?"

Ayakları fayansların üzerinde fısıldayarak adaya doğru ilerledi ve yanımdaki tabureye oturdu. "Ben de senin dönmeni bekliyordum. Yapmamız gereken-" Havayı kokladı. "Kokuyorsun" Sesi sanki tam olarak emin değilmiş gibi kesildi.

"Kuku gibi mi? Çünkü az önce bir tanesini yiyor ve beceriyordum." Sanki bu haber onu üzmüş gibi geri çekildi.

Derin bir iç geçirdim ve telefonumdaki oyunun sesini kısıtım. "Seninkini sikip yememi mi tercih ederdin?"

"Tabii ki hayır!" Taburenin üzerinde kaydı. "Tanrım. Sanırım bunu itiraf etmeni beklemiyordum."

Bu benim hakkımda hiçbir şey bilmediğini kanıtlıyordu, çünkü ben yalan söylemedim. Tabii hükümete söylemediğim sürece. "Dai, bu gerçek bir evlilik ya da aşk evliliği değil. Ben bunu bitirmenin bir yolunu bulana kadar katlanmamız gereken bir rahatsızlık."

"Bunu sona erdirmenin bir yolunu bulana kadar. Ben de en az senin kadar sıkışmış durumdayım."

Bir bardağa uzandı ve tezgahın üzerindeki açık şişeden şarap doldurdu. Homurdandım. "Yeterince büyüdü mü, küçük kız?"

"Evet, burada yasal içki içme yaşının on sekiz olduğunu düşünürsek." Uzun bir içki aldı. "Önümüzdeki ay yirmi bir yaşında olacağım bu arada."

Madre di dio. Yirmi yaşında. Çok genç.

Theresa yirmi üç yaşındaydı ama yanımdaki kızdan çok daha yaşlı, çok daha kadınsı görünüyordu. "Aferin sana," diye mırıldandım.

"Burası bana kaç yaşında olduğunu söyleyeceğin kısım." "Otuz iki."

"Huh. Senin daha büyük olduğunu sanıyordum."

Başımı salladım. Genç insanlar. Yaş kavramları yoktu. Onları pervasız ve aptal yapan da buydu. "Akıllı olanın sen olduğunu sanıyordum."

"Eğer kız kardeşlerimden bahsediyorsanız, ikisi de çok zekidir."

Erkek seçimlerini göz önünde bulundurduğumda, bundan şüpheliydim. Hayatım boyunca Nino kadınlarının para ve güce çekildiğini gördüm. Adamın sapık ya da kokainman olması umurlarında değildi. Adam kadınlara bok gibi davranıyor, asla sadık kalmıyor ve onlar da daha fazlası için koşarak geri geliyorlardı.

Çatalımı bıraktım. "Neden Palermo'dasın? Baban neden seni benimle evlendirmeyi kabul etti?"

Şarabına bakarken dudaklarını sıkıca bastırdı. Cevap vermeyince, durum anlaşıldı. Bana söylemeyecekti. Bana güvenmiyordu.

Dürüst olmak gerekirse, onu suçlamadım. Benim de sırlarım vardı. Futbol maçına ve yemeğime döndüm.

"Gitmeme izin vermelisin," dedi. "Yalan söyleriz ve Virga'ya hamile olduğumu söyleriz. Sonra Toronto'ya geri dönerim ve-"

"Kanıt isteyecektir. Sahte kan testini nasıl yapacaksın?"

"Yalan söylemeye istekli bir doktor buluruz."

Ona yandan bir bakış attım. "Doktor olmak istediğini sanıyordum. Ama işine geldiğinde etik kuralları hiçe saymakta bu kadar hızlısın. Etkilendim. Gerçek bir mafya, Emma."

"Kapa çeneni. Bu daha büyük bir iyilik için, Buscetta."

"Kimse bana öyle demez." Yemeğin geri kalanını bitirdim ve tabağı ittim. "Bana Giacomo deyin. Ya da istersen Mo de."

"Giacomo güzel bir isim. Mo kulağa çizgi film karakteri gibi geliyor."

Bu konuşmayı anlamlandıramayacak kadar yorgundum. Uyumam gerekiyordu çünkü yarın bu karmaşadan bir çıkış yolu bulmam gerekiyordu. "Virga'ya yalan söylemek yok. Test için kendi doktorunu kullanmakta ısrar edecektir."

"Tamam, yani sahte kan testi yapmıyoruz," dedi. "Başka ne gibi seçeneklerimiz var?"

Sadece bir tane: Virga'yı kaldırmak.

Ama önce Zani'yle bunun olası sonuçlarını konuşmamız gerekiyordu.

"Üzerinde çalışıyorum," dedim Emma'ya. "Merak etme."

"Şey, endişeliyim. Burada benim hayatımdan bahsediyoruz." "Ve benim de. Bundan etkilenen tek kişi sen değilsin." "Haklısın," dedi sakince. "Özür dilerim."

Tanıdığım başka bir kadın olsa bana bağırır, küfreder ve bunu düzeltmemi emrederdi. Emma, hayatı alt üst olmasına rağmen sakın ve kibardı.

Sadakatsizliğimi itiraf ettiğimden, onu aşağıladığımdan ve reddettiğimden bahsetmiyorum bile. Karşılık olarak mı? Sesini bile yükseltmedi.

Etkilendim mi yoksa hayal kırıklığına mı uğradım bilemedim.

Önemli değildi. Onun uysallığı benim için, bu hayat için ne kadar yanlış olduğunun kanıtıydı. Bir kadının benim yanımda durabilmesi için güçlü olması ve kendi ayakları üzerinde durabilmesi gerekirdi. Emma çok tatlı, çok deneyimsizdi. Benim dünyam onu ezer ve eğer varsa ruhunu kırardı.

Tanrı biliyordu ki annem dayanamadı. Babam ölmeden önce onu bir hiç haline getirmişti. Aynı şeyi kız kardeşime de yapmaya çalışmıştı. Neyse ki Viv'i onun zulmünün çoğundan kurtarabildim. Ama bu kolay olmamıştı ve hala acı çekiyordu.

Ter içinde uyandığım geceler oldu, yine mahzende kilitli kaldığımdan emindim. Hiçbir kaçış umudu olmadan küflü karanlığa hapsolmuştum. Babamın işlediğim suçu affetmesini ve beni dışarı çıkarmasını bekledim.

Tatlı ve yumuşak olmanın ne Cosa Nostra'da ne de Buscetta ailesinde yeri vardı. Hiçbir zaman da olmadı.

Göz ucuyla ona bir bakış attım. "Baban neden Virga'yla bu konuda savaşmadı?"

"Kendince sebepleri olduğundan şüpheleniyorum. Ama anlaşma sadece bir düğün içindi, bebek için değil."

"Bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağım. Bana zaman verin." "Ne kadar zaman?"

Ensem gerildi ve sesimdeki kızgınlığı tutamadım. "Yakında. Daha açık konuşamam, Emma. Bu senden ve benden daha büyük bir mesele, anlıyor musun?"

"Biliyorum. Üzölme. Ben sadece . . . Orada insanlar bana güveniyor."

Zani'nin bir erkek arkadaş hakkındaki teorisini hatırladım. "Bir erkek mi?" "Hayır!"

Bunu öyle küçümseyerek söylemişti ki geçmişini merak ettim. Mancini onu gelecekteki kocası için mi saf tutmuştu?

"Daha önce seks yaptın mı?"

Teni olgun bir domates rengine döndü ve bakışlarını şarap kadehine odakladı. "Sanırım evli olduğumuz için bunu sormaya hakkın olduğunu düşünüyorsun ama bu bilgi kişiseldir."

Mamma mia, bir bakire. Ondan uzak durmak için bir sebep daha. "Endişelenmene gerek yok. Seninle seks yapmaya çalışmayacağım."

"Evet, otel odasında bunu gayet açık bir şekilde ifade ettiniz. Görünüşe göre bu konuda size yardımcı olacak biri var."

"Yani paçayı kurtardın, değil mi?"

"Evet, Don Virga'nın yaratmamızı beklediği bu bebek dışında."

"İş o noktaya gelmeden çok önce bu karmaşadan çıkmanın bir yolunu bulacağım." Altı ay sonsuz bir süreydi. Hiç kuşkusuz o süreden önce bir kaçış yolu bulabilirdim.

Birkaç dakika sessizlik içinde içtik. Evde yabancı bir kadının olması beni rahatsız etmeliydi, özellikle de bu kadar genç biri, ama Emma telefonuyla uğraşmıyordu. Bitmek bilmeyen bir sohbet sürdürmüyor ya da beni etkilemeye çalışmıyordu. Sadece buradaydı.

Nefret etmedim.

"Baban," diye başladım. "Bu evlilik için onay verdi. Virga ile yaptığınız anlaşmaya uymazsanız ne yapacak?"

"Babam anlayacaktır."

Şifreli ama tek sorunum babası değildi. Ravazzani ve D'Agostino'nun Viviana'yı tehlikeye atacak sorunlar çıkarmasına izin veremezdim. "Peki ya kız kardeşlerin? Evlilik hakkında ne dediler?"

Parmak ucuyla şarap kadehinin kenarını yokladı. "Burada olduğumu bilmiyorlar."

"Öğrenmeyecekler mi?"

"Hayır. Babam bir şey söylemiyor ve onlara bir aş araştırmasında kısa bir staj kabul ettiğimi söyledim."

şirket. Peru'da olduğumu
düşünüyorlar." "Onlarla
temasa geçtiniz. Nasıl?"

"Bununla." Arka cebinden bir cep telefonu çıkardı.
"Virga telefonumu geri verdi."

Daha önce aldığı teslimat. Adamlar kutu gelir gelmez
bana haber vermişlerdi. "Kız kardeşlerine gerçeği söylemek
yerine yalan söyledin. Neden?"

"Çünkü bu hayatı istemediğimi biliyorlar ve bunun
olmasına çok kızacaklar. Bu yüzden bu karmaşadan bir
çıkış yolu bulana kadar onların ya da kocalarının sorun
çıkarmasına ihtiyacım yok."

Sorun mu var? Ravazzani ve D'Agostino da dahil olmak
üzere Emma'nın ailesi Mancini'nin isteklerine uymak
zorundadır. Emma'nın babası olarak, onun hayatıyla ilgili
kararları o verdi. "Anlamıyorum."

"Anlamana gerek yok." Ayağa kalkarak şarap kadehini
kucakladı ve salona doğru ilerledi. "Bilmen gereken tek şey,
bunun bizim pisliğimiz olduğu. Ve bunu düzeltmenin bir
yolunu bulsak iyi olur - hızlı bir şekilde - bir savaş
başlatmadan."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Emma

TErtesi sabah telefonumda bir mesaj telaşı vardı. Ne yaptığım ile ilgili sorular ve kiminle ve ne kadar süreyle.

FRANKIE

Peru gezisi hakkında düşündükçe Em... bu iyi bir fikir mi?

GIGI

Evet fr

Güvenli olduğunu biliyor muyuz?

FRANKIE

Sizden haber alamamamız durumunda bize ulaşabileceğimiz birinin numarasını verebilir misiniz?

GIGI

Telefonunun konumunu kapatmışsın!!!

wtffffffffff

FRANKIE

Kahretsin, kontrol etmemiştim.

GIGI

Em eğer Rus kaçakçılar tarafından tekrar kaçırıldıysan
ISTFG

FRANKIE

Gerçekler

Şimdi endişelendim. Em, kontrol et
tamam mı?

GIGI

Eğer önümüzdeki dört saat içinde senden haber
alamazsam, adamımın hackerlarını seni bulmaları için
görevlendireceğim.

Gözlerimi ovuşturdum. Peru aptalca bir seçim olmuştu. Yılın bu zamanında Toronto'dan bir saat gerideydi, bu da İtalya'dan yedi saat geride olduğu anlamına geliyordu. Teknik olarak hâlâ uyuyor olmalıydım. Kız kardeşlerimle aynı saat diliminde olan bir ülke seçmeliydim.

Buscetta'nın altın yatak odasına baktım ve henüz cevap verip vermemeyi düşündüm. Doktorlar tuhaf saatlerde çalışıyorlardı, umarım kız kardeşlerim saat konusunda fazla endişelenmezlerdi.

Onlara geri mesaj atmaya karar verdim.

Ben iyiyim! Ben iyiyim!
Ben iyiyim!

İkiniz de sakın olun.

Yanıt anında geldi.

GIGI

Konum servislerini açın!!!

Yapamazdım. Yalan söylediğimi anlarılardı.

Şirket, güvenlik amacıyla bunları kapalı tutmamızı
istiyor.

Bundan nefret ettim.

FRANKIE

Bu saçmalık.

GIGI

Siktir et!

Endişelenmenize gerek yok. Burası çok güvenli. Burada bir sürü insan var.

FRANKIE

Sesler sus Em

Yok öyle bir şey! Söz veriyorum. Ben iyiyim.

Bu büyük bir fırsat ve çok şey öğreneceğim.

GIGI

Bu çok çabuk oldu.

FRANKIE

Evet, neden bize başvurduğunu söylemedin?

Tanrım, kız kardeşlerim çok meraklılardı. Bana karşı neden bu kadar korumacı olduklarını anlıyordum ama tamamen beceriksiz değildim. Akıllıydım ve ikisi de evden ayrıldığından beri babama ben bakıyordum.

Telefonuma baktım.

Daha fazla soruya cevap veremem. Şimdi uyumam gerek. Çok yorgunum.

GIGI

Ugh. Uyandığında bize mesaj at.

FRANKIE

Düzenli güncellemelere ihtiyacım olacak kardeşim.

Tabii ki! İkinizi de seviyorum. Yarın konuşuruz.

Burada zaten yarın olduğunu boş verin.

Kollarımı gerdim ve kız kardeşlerimi aklımdan çıkarmaya çalıştım. Onları bu karmaşaya dahil edemezdim. Giacomo ve ben bir yolunu bulurduk.

Giacomo. Benim kocam.

Bu kesinlikle çılgınca bir düşünceydi.

En azından yalancı değildi. Sanırım bu iyi bir özellikti. Bana dün gece nereye gittiğini, ne yaptığını anlattı. Şikayet edemezdim -bu gerçek bir evlilik gibi değildi- ve bu konuda dürüst davranmıştı.

Diğer insanlar duymak istese de istemese de gerçeği söyleyen biri gibi görünüyordu. İkizim de aynı şekildeydi. Her zaman birini yalanlarla şımartmaktansa gerçeklerle gücendirmenin daha iyi olduğunu söylerdi.

Telefonumu tekrar açtım ve babamın odasındaki güvenlik uygulamasını kontrol ettim. Uyuyordu, oda karanlık ve hareketsizdi. Gloria, bir şeye ihtiyacı olduğunda duyabilmek için misafir odasındaki yatağının yanında bir monitör bulunduruyordu.

Battaniyesinin yükselip alçalması endişelerimin bir kısmını yatıştırdı. Babam hayatta ve güvendedi. Şimdilik.

Ne yazık ki Virga'nın adamları da izliyordu. Tanrım, bundan nefret ediyordum.

Kendimi yataktan çıkmaya zorladım. Bütün gün uyursam hayatım kendi kendini sikip atmayacaktı. Kahvaltıdan sonra sınıf ödevlerimle ilgilenmem gerekiyordu. Dönem yeni başlamıştı ve geride kalamazdım, aksi takdirde notlarım asla düzelmezdi.

Giyindim ve aşağı indim. Karamel ve çırpılmış kremayla donmuş olarak gelmediği sürece kahve içen biri değildim. Bir fincan sıcak çayla uyanmayı tercih ederdim. Gia'nın deyimiyle sıkıcı meyve suyu.

Mutfak boştu, sabah ışığı pencerelerden içeri süzülüyordu. Saat sekizi biraz geçiyordu. Normalde altı buçuk gibi kalkardım, yani benim için geç bir saatti. Giacomo'nun genellikle kaçta uyandığını merak ettim.

Dolapları ve çekmeceleri karıştırdıktan sonra bir kupa ve bir kutu eski poşet çay buldum. Sal topallayarak mutfığa girdi. "Buongiorno, signora." Darmadağınık görünüyordu ve tişörtü ters giyilmişti.

Belli ki onu uyandırmışım.

"Allora," dedi mikrodalga fırının yanına gelerek. "İzin ver senin için yapayım."

"Teşekkür ederim, ama ben hallederim. Neden oturmuyorsun?" Koluna girdim ve onu nazikçe adaya götürdüm. "O zaman ben çay yaparken sen de benimle konuşabilirsin."

"Daha erken kalkamadığım için özür dilerim sinyora. Giacomo genellikle on ya da on bire kadar uyanmaz, bu yüzden burada sabahları pek iyi değiliz."

Onu bir tabureye oturmaya zorladım. "Bana hizmet etmeni beklemiyorum, Sal. İyi bir aşçı değilim ama çay yapabilirim."

"Ama-"

"Benimle tartışma. Ayrıca, yapacak bir şeylerim olmasını seviyorum. Sana ne getireyim? Çay? Caffè?"

"Beni beklememelisiniz sinyora. Bu doğru olmaz."

Mikroalgada su ısıtmaya başladım. "Seni beklemiyorum. Ben teklif ediyorum."

Omuzları gevşedi ve bana küçük bir gülümseme verdi.

"Bu kadar küçük bir şey için çok inatçısın."

"Bana öyle söylendi. Şimdi, ne istersiniz?"

"Uzun zamandır çay içmedim. Eğer isterseniz, bir fincan isterim."

Bir fincan ve çay poşeti daha hazırladım. "Tabii ki. Süt ve şeker alır mısınız?"

"Süt, per favore." Telefonuma bakmak için öne doğru eğildi. "Bir sürü mesajınız var sinyora."

"Muhtemelen kız kardeşlerim. Onları görmezden gel." "Üçünüz yakın mısınız?"

"Çok." Hayır, bu doğru değildi. "Eskiden öyleydik. Onlar taşınmadan ve eşlerini bulmadan önce."

"En büyük kız kardeşiniz Don Ravazzani ile evli, değil mi?" "Evet. İkizim de Don D'Agostino ile birlikte. O da Napoli."

"Don D'Agostino'yu tanıyorum," dedi Sal. "Don Ravazzani'yi de. Kız kardeşleriniz çok güçlü adamlarla aynı hizaya geldiler."

"Aşık oldular. Erkekler de onları seviyor, benim için önemli olan da bu." Mikrodalgadaki fincanları değiştirdim. "Hiç evlendiniz mi?"

"Gözümü kaybetmeden önce bir kez nişanlanmıştım. Ondan sonra benimle evlenmemeye karar verdi."

Ona baktım. "Sen yaralandıktan sonra mı ayrıldı? Bu korkunç bir şey."

Omuz silkti ama yüz ifadesindeki incinmişliği görebiliyordum. "Birçok insan mükemmellik ister. Daha azı onları utandırır."

"O zaman daha iyisin." Demlenmesi için suya bir poşet çay attım. "İnsanları ilginç kılan şeyin kusurları olduğunu düşünüyorum."

"Üzülerek söylüyorum ki azınlıktasınız."

Bardağı götürdüm ve önüne koydum. Sonra da süt almaya gittim. "Bana Buscetta'lardan bahset."

"Ne bilmek istiyorsunuz?"

"Babayla başlayın. Nasıl biriydi?"

"Don Gero." Sal çayına süt ekledi ve karıştırdı. "Sert bir adamdı. Sertti. İyi bir liderdi."

"Karısına karşı iyi mi? Çocuklarına?"

Yüzünü buruşturdu. "Bunu söylemek bana düşmez sinyora."

"Sal, lütfen. Bir grup yabancıyla kapana kısıldım, tanımadığım bir adamla evliyim. Anlamama yardım et."

"Mükemmelliği isteyen insanlar mı?" Başımı salladığımda, "Bu Don Gero'ydu. Sadece en iyiye tahammül ederdi. Başarısızlığa yer yoktu."

"İşi mi kastediyorsun?"

Ciddi bakışları benimkilerle buluştu. "Her şeyi kastediyorum."

Çocuklarla bu imkansızdı. Mükemmeli beklemek sadece gerçekçi olmayan beklentiler yaratır ve bazı çocuklarda daha fazla kaygıya yol açardı. Başarısızlık öğrenmenin önemli bir parçasıydı. En azından psikoloji derslerimde öğrendiğim buydu.

"Nino onun en sevdiği çocuğuydu. En büyüğüydü." Sal çayını yudumladı. "Böylece Don Gero Nino'yu daha genç bir

versiyonu." "Ya

Giacomo?"

"Böyle bir kalıba girmeye direndi."

Ah. Bu mantıklı geldi. Giacomo kolay kolay eğilip bükülecek bir adama benzemiyordu. Kavgalar epik olmalı.

"Yani mutlu bir çocukluk değil mi?"

"Burada hiç kimse için mutluluk yoktu."

Bunu düşündüm. Kendi babam nazik olsa da, diğer mafya evleriyle ilgili hikayeler duymuştum. Şiddet genellikle sokaklarla sınırlı değildi. Bazen evin içinde de son buluyordu. "Don Gero kötü davranır mıydı?"

"Neyi istismar olarak görüyorsunuz?"

Durakladım, kupa ağzımın yarısına kadar gelmişti. Midemin çukurunda hastalıklı bir his filizlendi. "Karısına ya da çocuklarına vurdu mu?"

"Hayır." Sal, "Ama yumruklarınızı kullanmadan birini incitmenin başka yolları da var," diyene kadar omuzlarım biraz gevşedi.

Vay be.

Cevaptan korksam da sormak zorundaydım. "Peki ya karısı? O nasıl öldü?"

"Giacomo on iki yaşındayken öldü. Birkaç yıl boyunca çok hastaydı, yataktan bile kalkamayacak kadar güçsüzdü. Sonunda vücudu onu terk etti."

Giacomo'nun çocukluğu kulağa korkunç geliyordu. Tacizci bir baba tarafından büyütülmüş, araya girecek ya da herhangi bir şefkat gösterecek bir annesi yok muydu? Gerçekten dehşet verici. Annemiz ben küçükken ölmüştü ama Frankie vardı. Ablam her zaman bize bakılmasını ve sevilmemizi sağlardı.

"Benim için üzülme."

Giacomo'nun derin sesiyle mutfığa girdiğinde neredeyse yerimden sıçrayacaktım, mavi tişörtü kaslı göğsünü sımsıkı sarıyordu. Kısa saçları duştan yeni çıkmış gibi ıslaktı ve ayakkabı giymemişti. Güçlü ve vahşi görünüyordu. Ve sinirli.

Çayma odaklandım ve onun etkileyici kollarına bakmamaya çalıştım. "Senin için üzülüyorum."

"Güzel." Espresso makinesine gitti. "Babam mı? Bir stronzo. Kardeşim? Başka bir stronzo. Annemi de zar zor hatırlıyorum. Hepsi olmadan daha iyiyim."

Ne diyeceğimi bilemedim.

Makinenin yumuşak vızıltısı mutfağı doldururken sadece sessizlik vardı. Demleme bittiğinde, Giacomo küçük fincanı büyük eliyle kaldırdı ve sıcak sıvıyı birkaç yudumda içti. Sonra fincanı lavaboya koydu ve kapıya yöneldi.

Sırtına bakakaldım, hareket ettikçe değişen kaslarını izledim. "Bekle, bu kadar mı?"

"Ne mi?"

Botlarını giymek için eğildi ve kalçalarının mükemmel şekilleri dikkatimi çekti. Vay canına, çok formdaydı. Bakışlarımı kaçırarak çayma uzandım. "Gidiyor musun? Öylece mi?"

"Emma, yapacak işlerim var. Bir şeye ihtiyacın varsa söyle."

Aslında istediğim bir şey vardı. Yine de buna izin vereceğinden emin değildim. "Bir dizüstü bilgisayara ihtiyacım var. Derslerimi bitirmek için."

"Ofiste bir yerde bir tane var. Sal size nerede olduğunu gösterebilir."

"Peki ya dışarı çıkmak istersem?"

Alnı kırıştı. "Nereye gideceksin?"

"Bilmiyorum. Ama burada tutsak olmak istemiyorum."

"O zaman git." Elini kapıya doğru salladı. "Garajda arabalar var. Birini al ve Palermo'yu keşfet. Sarhoş ol. Kulüplere gidin. Sal seninle korumalarını gönderecek. Sadece şehirden ayrılmayın."

"Yapmayacağım. Yani, yapabilirsem bile yapmazdım. Param ya da kimliğim yok."

Kara kaşlar havaya kalktı. "Toronto'dan ayrılırken yanında hiçbir şey getirmedi mi?"

"Yaptım, ama Virga çantamı aldı."

Arabasının anahtarlarını bulduğunda çenesinde bir kas sıçradı. "Senin için getireceğim." Sözcükler her türlü tehdidi barındırıyordu, sanki bu karşılaşmadan zevk alıyordu. Virga için neredeyse üzülecektim.

"Teşekkür ederim."

Bir kez başını salladı ve gitmeye başladı, sonra durakladı. Kot pantolonunun cebine uzanarak büyük bir deste Euro çıkardı ve saymaya başladı. Kendi kendine mırıldanarak elini başka bir cebe daldırdı. Siyah bir kart gümbürtüyle adanın üzerine düştü. Metalden mi yapılmıştı? "Git, kullan onu. Neye ihtiyacın varsa al, kapiş?"

Dikkatle baktım. Kredi kartını almak fazla çift gibi hissettiriyordu. Sanki onun bekçi kadınıymışım gibi. Ya da karısı.

Geri alması için elimi salladım. "Sorun değil. Tek ihtiyacım olan çantam."

"Dai, Emma." Ellerini birleştirdi ve bana doğru salladı. "Kartı al, biz bu karmaşayı çözene kadar seni burada mutlu ve rahat ettirecek şeyleri al. Başka şeyler de al. Tırnak, saç, her ne haltsa. Tamam mı?"

Şimdi de bana emir mi veriyordu? Kupamı tezgâhın üzerine bıraktım ve sakın kalmaya çalıştım. "Alışveriş yapmayı sevmiyorum, Giacomo. Spa'ya da gitmeyeceğim. Bu bir tatil değil. Sadece Virga'dan çantamı istiyorum."

Parasını harcamakla ilgilenmediğim için memnun olacağını düşünmüştüm. Onun yerine gözleri öfkeyle parladı ve çenesi gerildi. "Cömertliğime burun mu kıvırıyorsun?"

Sakin olun, panik yapmayın. "Teklif için minnettarım. Gerçekten minnettarım. Ama jetlag oldum, yorgunum ve derslerime yetişmem gerekiyor. O yüzden başka bir gün alışveriş yaparım."

Yüz ifadesi değişmedi. "Bana duymak istediğimi düşündüğün şeyi söylüyorsun."

Akıllı adam. "İhtiyacım olan her şey çantamda."

Sal'i işaret etti. "Onu alışverişe götür. Kadınların ihtiyacı olan şeyleri almasını sağla. Ne isterse. Ve hatta istemediği şeyleri de."

Bu çok saçmaydı. "Giacomo, ben-"

"Yeter, Emma," diye tersledi, sesi fayanslarda yankılanıyordu. "Yap şunu, yoksa Theresa'yı arayıp senin için alışverişe gönderirim."

Neredeyse düşüyordum, bu yüzden avuçlarımı adaya dayadım. "Şaka yapıyorsun."

"Ben asla şaka yapmam, Emma. Asla. Ve bilmelisin ki Theresa'nın tarzı seninkinden çok farklı. Yani yüksek topuklu ayakkabılar, kısa elbiseler ve çok seksi iç çamaşırları istemiyorsan, ben olsam kendi eşyalarını alırdım."

Döndü ve kapıyı arkasından çarparak dışarı çıktı.

Sal kredi kartını bana doğru yaklaştırdı. "Görünüşe göre günü birlikte geçireceğiz sinyora."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Giacomo

Virga otelden ayrılmıştı.

Orada güvenliğin tam bir kâbus olduğunu düşünürsek bu hiç de şaşırtıcı değildi ama bu onu bulmam ve daha fazla zaman kaybetmem gerektiği anlamına geliyordu. Sonunda Zani, bağlantılarımızdan birinden Virga'nın Palermo'dan yaklaşık iki saat uzaklıkta bir sahil kasabası olan San Vito lo Capo'daki teknesinde olduğunu öğrendi.

Cazzo madre di dio. Hiçbir şey yolunda gitmez mi?

Virga'nın yatının yanaştığı rıhtıma vardığımızda artık iyice sinirlenmiştim. Virga, geri isteyeceğimi çok iyi bildiği halde karımın eşyalarını alıp şehri terk etmişti. Bu, onun peşinden gitmemi sağlamak, beni kendi dümen suyunda dans ettirmek için yaptığı bir numaraydı ve bu sadece öfkemi körükledi.

"Onu bugün öldüremeyeceğimden emin misin?" Rıhtım boyunca yata doğru yürürken Zani'ye sessizce sordum.

"Evet. Bu yüzden sana silahları arabada bırakmanı söyledim."

"Onu öldürmek için silaha ihtiyacım yok." İkimiz de bir adamı hiç terlemeden ölene kadar dövebileceğimi biliyorduk.

Zani ve ben güverteye çıktığımızda Virga'nın iki adamı üzerimizde silah olup olmadığını kontrol etti. Sonra bize yatın arka tarafını gösterdiler, orada üstsüz Virga bir şezlongda dinleniyordu. Purosunu içiyor, altın zincirlerini sarkık tenine dayıyor, bir yandan da aşağıdaki güvertede güneşlenen üç genç üstsüz kadına bakıyordu.

Bu bana babam ve ağabeyimin Buscetta yatında verdikleri partileri hatırlattı. İçki, uyuşturucu, kızlar... Kendilerini önemli hissetmelerini sağlayacak her şey. Don'un başına geçtiğim ilk kaldırdığım şeylerden biri yat oldu.

"Don Virga." Neredeyse beni öldürecek olsa da, çenemi bir çeşit saygıyla eğdim.

"Buscetta," dedi Virga, ayağa kalkıp beni selamlama zahmetine girmeden. "Seni gördüğüme şaşırdım. Yeni eşinizin sizi böyle uzun yolculuklar için fazla meşgul ettiğini düşünmüştüm."

"Sende ona ait olan bir şey var. Onu almaya geldim."

Uzun bir beyaz duman çıkardı. "Oh? Peki bu ne?"

Sanki bilmiyormuş gibi, stronzo. "Onun çantası. Toronto'da hazırladığı çanta."

Adamına şöyle bir baktı. "Bu doğru mu? Sinyora Buscetta'nın çantası hâlâ elimizde mi?"

"Aşağıda," diye cevap verdi adam.

"Dai, o zaman Don Buscetta'ya getir." Adama el salladı, sonra bana döndü. "Perdonami, Giacomo. Bunun nasıl olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok."

Ona bir an bile inanmadım.

"Biz beklerken," dedi, "oturun. Aşağıdaki harika göğüslerin tadını çıkarın."

Bu bir rica değildi, bu yüzden Zani güneş gözlüklerini çıkarıp korkuluklara yaslanırken ben de cüssemi Virga'nın yanındaki şezlonga indirdim.

"Özlemiyor musun?" Virga sordu. "Boksu ve kadınları yani. Kadınlar kendilerini sana atmış olmalı

değil mi?"

Vardı, ama sadece bir aptal bunun kafasına girmesine izin verir. Dövüşmeye genç ve öfke dolu olduğum için başladım, kızları istediğim için değil. Babam beni ilk kez on yaşındayken bir spor salonuna bıraktı ve salon sahibinin Don Gero'ya "Giacomo, onda malocchio var" dediğini duyduğumu hatırlıyorum. Nazar.

Bu bana her zaman bildiğim şeyi söyledi. Ben lanetlenmişim.

I dedi Sıkıca, "I Yapma. Bayan ve yaralanmalar veya sarsıntılar."

"Madre di dio, senin neslin. Çok yumuşak." Purosunu üfledi. "Bir içki ister misiniz? Ya da puro?"

Bu sosyal bir şey değildi. Aklında ne varsa söylemesini istiyordum ki buradan siktir olup gidebileyim. "Hayır."

"Sırplar daha fazla silah istiyor. Bunu halledeceğinize güvenebilir miyim?"

"Sì, certo. Sorun değil."

"Güzel, güzel. Söylesene, yeni karınla aran nasıl?"

"Tamam."

"Va bene. Bunu duyduğuma sevindim. Karınız akıllı bir kız. Üç kız kardeşin en akıllısı, orası kesin. Ravazzani'nin onu mantenuta olarak tutmak yerine en büyükleriyle evlendiğine hâlâ inanamıyorum." Virga kıkırdadı. "Sıradan bir kukunun tadı her zaman daha güzeldir, değil mi?"

"Yine de dün beni evlenmeye zorladın."

"Yaptım. Sizden görevinizi yapmanızı ve ailelerimize barış getirmenizi bekliyorum." Durakladı ve bir puro dumanı daha üfledi. "Öyleyse bana dün gece neden karın yerine fahişenle dışarıda olduğunu açıkla. Bu senin görevini yapmak mı, Giacomo?"

Parmaklarım sandalyenin metal kolçaklarını sıkıca kavradı. "Onun bekâretini aldım. Vücudunun iyileşmek için zamana ihtiyacı var."

"İyileşmek mi?" Virga sesini alçalttı. "Morarmış bir amcık ya da onun lanet olası duyguları için endişelenmeni istemiyorum. I

Karnına bir bebek koyana kadar gece gündüz onu becermeni istiyorum. Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Anlaşıldı mı?"

Hiçbir şey söylemedim. Öfke dilimi boğuyordu.

Virga derin bir nefes verdi. "Hâlâ bana direndiğini görebiliyorum. Üç ay, Giacomo."

"Ne için üç ay?" "Onu hamile bırakmak için."

"Altı demiştin," dedim yavaşça.

"Fikrimi değiştirdim." Purosunu kalın parmaklarının arasında yuvarladı. "Üç ay içinde kendi doktorumun karınızın hamile olduğunu doğrulamasını bekliyorum. Aksi takdirde kız kardeşini öldüreceğim."

Virga'nın üç ay sonra hayatta olmayacağını kendime hatırlattım. Zani ve ben bugün plan yapmaya başlayacaktık. Kaç toplantıya katılmam gerektiği, kaç söz vermem gerektiği umurumda değildi. Bu stronzo'yu öldürecektim.

"Anlaşıldı mı?" Virga sordu. "Sadece daha sonra yanlış anlaşılmalardan olmasın diye."

"Evet." Suya baktım, gerçekten görmüyordum. Virga'nın iplerinde sallanmaktan bıkmıştım. Ne planladığını öğrenirsem, bunu ona karşı kullanabilirdim. "Aklıma bir şey geldi," dedim. "Ravazzani'den haber alamamam garip geliyor. Sonra düşündüm ki, belki de henüz evlilikten haberi yoktur."

Virga'nın gözleri parladı ve hedefimi vurduğumu anladım. "Kimseye söylememişsin," diye onayladım.

"Daha çok erken. Bu evliliği iptal ettirmeyeceğim. Senin çocuğunu taşıırken Ravazzani bir şey diyemez - ve işte o zaman Kolombiya'daki bağlantılarımızı geri almak için onun iyiliğinden yararlanacaksın."

Yani sadece karım değil, çocuğum da bir piyon muydu? Virga bunu kabul edeceğimi düşünecek kadar aptal mıydı?

Bir adam dikdörtgen mavi bir valizi güverteye taşıdı. Virga şezlongdan kalktı, ben de aynısını yaptım ve adam beni omzumdan sevgiyle alkışladı.

babadan oğula. "Allora, Giacomo. Karına onu sakladığım için özürlerimi ilet."

Hareket etmeye başladım ama parmakları beni sıkıca kavrayarak yerimde tuttu. "Son bir şey daha. Karın hamile kalana kadar başka mantenuta yok. Tohumlarını boşa harcamanı istemeyiz."

Kaslarım sıkıştı. "Bu benim de mastürbasyon yapamayacağım anlamına mı geliyor?"

"Bunun bir şaka olduğunu mu sanıyorsun, Giacomo?" Kulağıma hırlarken silahın namlusu aniden böğrüme saplandı, "Seni değersiz bok parçası. Buscetta adını taşımaya uygun değilsin. Baban ve kardeşin şu anda mezarlarında ters dönüyorlardır."

Silahı daha derine, kaburgalarımın arasına soktu ama tepki vermedim. Devam etti, "Bu sadakat ve saygıyla ilgili. Sana söyleneni yapmak. Ve eğer bana bir daha itaatsizlik edersen, kız kardeşinin gözlerinin arasına lanet bir kurşun sıkarım."

Hiçbir şey söylemedim.

Sonunda beni itti ve tabancayı masanın üzerine koydu. Bavula doğru gittim ve onu aldım, oradan siktir olup gitmeye hazırdım. Çıkmaya başladığımda Virga'nın sesi arkamdan seslendi.

"Bu arada, size babasından bahsetti mi?"

Zani ile bakiştık ama arkadaşım da en az benim kadar şaşkın görünüyordu. "Hayır," dedim. "Bilmem gereken bir şey mi var?"

Purosunu dişlerinin arasına sıkıştırdı ve bir eliyle sarkan göğsünü ovuşturdu. "Sanırım sana söylemesine izin vereceğim. Koş bakalım, ragazzetto."

Ben önden gidiyordum, Zani de arkamdan geliyordu. Yattan indiğimizde bavulu sürükledim, tekerlekler her tahta parçasına çarpıyordu. Zani ve ben konuşmadık.

Bilerek yatın görüş alanının dışına park etmişim. Arabaya döndüğümüzde bagajı açtım ve Emma'nın yerdeki valizini açtım. Zani ve ben yavaşça bavuldan her bir giysiyi çıkarıp salladık,

inceledim, sonra da eşyayı bagaja koydum. Sade ama şaşırtıcı derecede seksi olan külotunu ve tuvalet malzemelerini bile gözden geçirdim. Virga'dan dinleme cihazı ya da bomba olmadığından emin olmadan hiçbir şey almayacaktım.

Bavul boşaldığında bagajı kapattım ve arabaya bindik. Bavulu otoparka bıraktık ve yola koyulduk.

Avucumu direksiyona vurdum. "Orospu çocuğu!"

Zani telefonunda bir şeyler yazmaya başladı. Birkaç dakika sonra, "Toronto'daki bağlantım Mancini'nin öldüğüne dair bir şey duymamış. Emirlerin hâlâ etrafta dolaştığını söyledi, ancak bunlar kardeşi Reggie aracılığıyla geliyor."

"Mancini hasta olmalı o zaman. Bu onun neden orada olmayı bu kadar çok istediğini açıklıyor."

"Bu aynı zamanda Mancini'nin evliliğe neden karşı çıkmadığını da açıklıyor."

"Aynen öyle. Çünkü yapamazdı."

"Bu her şeyi karmaşıklştırıyor,
Mo."

"Hayır değil, çünkü Mancini benim sorunum değil. Beni ilgilendiren Viv. Önce Mirabella'daki fareyi bulacağız, sonra da Virga'dan kurtulacağız."

"Önce zemin hazırlamadan kaptana karşı çıkamayacağımızı biliyorsun."

Bu da diğer ailelerle toplantılar yapmak, anlaşmalar yapmak ve sözler vermek anlamına geliyordu. "Lanet bir örümcek ağı gibi."

Babam artık Don olmamdan nefret ederdi. Nino doğduğundan beri değerli varis, tacı giymesi için kutsanmış oğul olmuştu. Ama kader, krallığın kontrolünü bana vermişti, bu da gücendiğim bir pozisyondu. Ringe atlayıp işleri yumruklarım ile halletmeyi tercih ederdim.

Ama başka seçenek yoktu. Dünya benim son gerçek Buscetta, geçmiş nesillerle son bağlantı olduğuma inanıyordu. Kimsenin gerçeği öğrenmemesini sağlamak için ölene kadar bu rolü oynayacaktım. Kimsenin bir Buscetta'nın daha var olduğunu öğrenmesine izin veremezdim.

istese de istemese de bir sonraki nesli üretmek için kullanıldı.

Dünyamızın nasıl işlediğini biliyordum. Kadınlar kullanılır ve tükürülürdü, rahimleri görevini tamamladığında unutulurdu. Bu Viviana'nın başına gelmeyecekti. Kız kardeşim daha fazla zulme maruz kalmayacaktı.

Hiçbir kadını buna maruz bırakmazdım, çok az tanıdığım birini bile.

"Sanırım bakire," dedim Zani'ye. Başını kaldırdı. "Ciddi misin sen?" "Dün gece neredeyse itiraf etti."

"Diğer iki kız kardeşin sakinleşmeden önce nasıl çılgınca koştuklarını düşününce şaşırdım. Mancini kesinlikle onları izlemiyordu." "Bakire olması hoşuna gitti," demeden önce gözlerinin beni incelediğini hissedebiliyordum.

Ona kara bir kaş çatma gönderdim. "Va eccati! Defol git buradan."

"Seni uzun zamandır tanıyorum. Nino'nun ilk çocuk olarak gördüğü ilgiden, babanın sana nasıl davrandığından dolayı taşıdığın öfkeyi biliyorum. Bana şu fikri sevmediğini mi söylüyorsun-"

"Kapa o lanet çeneni. Onun kirazını patlatmayacağım. Virga'nın istediği de bu."

Ama arabaya sessizlik çöktüğünde, içimdeki karanlık bir parça Zani'nin haklı olabileceğinden endişelendi.

ONUNCU BÖLÜM

Emma,

| Giacomo'yu mahzende buldu.

Görünüşe göre gelmemi istemişti ama onu görmeye gitme konusunda pek hevesli değildim. Mahzenleri sevmezdim. Hiç sevmedim. Karanlık, küflü ve ürkütücü şeylerle doludurlar.

Kan ve vahşetle başa çıkabilirim. İki ya da dörtten fazla bacağı olan yaratıklar? Hayır, teşekkürler. Zor pas.

Buscetta mahzeninin aslında bir mahzen olmadığı ortaya çıktı. Örümcek ağları ve küf yerine, iyi aydınlatılmış tam donanımlı bir spor salonuna adım attım.

Vay anasını.

Makineler ve ağırlıklar düzgün sıralar halinde yerleştirilmişti, arka tarafta ise tam ölçekli bir boks ringi bulunuyordu. Aynalar tüm duvarı kaplıyordu ve Amerikan hip-hop müziğı bangır bangır çalıyordu. Koşu bandına göz attım ve Sal'e onu kullanmayı sormak için aklıma bir not aldım.

Gözümün önünden geçen bir hareket dikkatimi çekti ve gördüğüm şeyi algılayamadan donup kaldım.

Giacomo'ydu ve gömleksizdi, üzerinde sadece uzun bir sort ve spor ayakkabısı vardı, elleri beyaz bantla sarılıydı. Yumruklarıyla çantaya defalarca vururken zeytin rengi teninin her santimi terden parlıyordu. Hareketleri keskin ve iyi çalışılmıştı, trapezius ve deltoid kaslarının kayması beni büyüledi. Geniş omuzları gergin bir bele doğru daralıyor ve kalın kalçalarına doğru devam ediyordu.

Karnımda bir sıcaklık oluştu ve uzuvlarıma doğru yayıldı. Kendimi röntgenci gibi hissediyordum ama bakışlarımı ayıramıyordum.

Tanrım, ön kolları. Kocamanlardı ve dövmelele kaplıydılar. Ancak asıl yıldız kalçalarıydı. Bu adamda hiç yağ yoktu. Hem de hiç. Onu önden görmeden karın kaslarının parçalandığını, oblik kaslarının kadınların ağzının suyunu akıttığı mükemmel bir v kesimi oluşturduğunu biliyordum. Görünüşe göre ben de dahil.

Anatomiye aşına biri olarak, onun gücünü ve fiziksel uygunluğunu takdir edebiliyordum. Evet, damarlarımda dolaşan karıncalanma hissinin nedeni buydu. Erkek formunun güzelliğine verilen fiziksel bir tepkiden başka bir şey değildi.

Çünkü başka bir şey olmasına izin veremezdim.

Ayaklarımın üzerinde kaymış olmalıyım, çünkü aniden durdu ve omzunun üzerinden baktı. Koyu renk gözleri beni olduğum yere mıhladı.

O anda konuşabilecek durumda değildim, bu yüzden selamlamak için elimi kaldırdım.

Nefeslerinin gücüyle göğsü kabararak döndü - ve dizlerimin suya döndüğünü hissettim. Yüce Tanrım. Vücudunun arkadan mükemmel olduğunu düşünsem bile, ön tarafla kıyaslanamazdı.

Daha fazla dövme. Daha gergin bir zeytin derisi. Bakışlarım karın kaslarının çıkıntılarına takıldı. V kesimi konusunda haklıydım, müzelik bir karın kasını çevreliyordu. Göğüs kaslarının üzerindeki boncuk boncuk ter damlalarını izledim ve dudaklarımı yalama isteğime direndim.

Kocam yırtılmıştı. Geçici koca, düzeltiyorum.

Müzik aniden kesildi ve bizi sessizlik içinde bıraktı. "Bakman bitti mi küçük kız?" diye sordu.

Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırdım, sert ses tonu midemi bulandırdı. Ama sesi sinirli gelmiyordu. Sesi günahkâr gibiydi. Hatta baştan çıkarıcı.

Bu da benim hayal gücüm olmalı. Öyle değil mi?

Omuzlarımı geriye iterek, "Beni mi görmek istediniz?" dedim.

Ellerini ince kalçalarının üzerine koydu ve bana baktı. "Bugün ne yaptın?"

"Sal ile alışverişe gittim. Söylendiği gibi."

Ağırlık makinesinden bir havlu kaptı ve kendini silmeye başladı. Altın madalyaya layık bir çabayla bakışlarımı onun yüzünde tuttum. Tek kara kaşını kaldırdı ve "Anladığım kadarıyla Sal için alışverişe çıkmışsın. Birlikte değil."

Demek duymuş. Şaşırmamalıydım. Mafya adamlarının nasıl dedikodu yaptığını bilirdim. "Sal yıllardır doğum günü ya da Noel hediyesi almadığından bahsetti. Zamanı geldiğini düşündüm."

"Peki ona ne aldın?"

Ne kadar para harcadığımı konusunda endişeli miydi? "Çok değil. Bacak sakatlığı olan insanlar için çok uygun olan yeni spor ayakkabılar aldık. Akıllı bir saat aldık, böylece yemek yaparken telefonunu karıştırmak zorunda kalmayacak. Banyo tuzları ve bazı kas kremleri. Ona yatak odası için kolay girip çıkabileceği motorlu bir şezlong almak istedim ama çok pahalı olduğunu söyledi."

"Emma." Havluyu yere fırlattı. "Sana kendin için bir şeyler almanı söylemiştim, Sal için değil. Emirlerimi kasıtlı olarak görmezden geldin. Bana karşı gelmeye cüret eden erkeklere ne yaptığımı biliyor musun?"

Durumumun ne kadar tehlikeli olduğu gözümünden kaçmamıştı. Öfkeli, şiddet yanlısı bir kocayla bir mahzendeydim.

Muhtemelen bana neredeyse her şeyi yapar ve bundan kurtulur.

Ama o otel odasında beni zorla alabilecek olan adamı düşündüm. Onun yerine, kendine zarar verip çarşafın içine boşalmıştı.

Korkmadım ya da başka tarafa bakmadım. "Onlara bunu ödeteceğini varsayıyorum. Ama bana zarar vermeyeceksin."

İki kez göz kırptı. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü Sal'a içeride, onu fiziksel olarak yormayacak bir iş verdin. Çünkü eskisi tam oturmadığında ona yeni bir göz aldın. Çünkü dün beni seninle seks yapmaya zorlayabilirdin ama yapmadın. Sen iyi bir insansın."

Cevabım onu kızdırmış gibiydi, çenesi granit gibi sertleşirken vücudu şişiyordu. Anlayamamıştım. Kötü biri olduğunu düşünmemi mi istiyordu? O an uzadı ama ne düşündüğünü anlayamadım.

Sonra bana doğru geldi, uzun bacakları aramızdaki mesafeyi kapatıyordu. Kalbim küt küt atarken geri çekilme dürtüsüne karşı koydum. Zaten anlamsızdı. Beni bulamayacağı nereye gidebilirdim ki? Bu şehirde, bu evde kapana kısılmıştım. Kaçış yoktu.

Yine de gelmeye devam etti, ilerledi, öfkeli bir dağ gibi bir adamdı ve kendimi korumaya başladım. Cesurdum ama aptal değildim.

Duvara çarpana kadar geri geri gittim. Vurdum. Şimdi gerçekten kapana kısılmıştım.

Yana doğru eğildim ama artık çok geçti. Orada, tam karşımdaydı, terli ve çoğunlukla çıplaktı. Ellerini başımın iki yanındaki duvara koyup beni hapsederken nefesimi tuttum. Paniğin içime işlediğini hissedebiliyordum. Onu yanlış mı değerlendirmiştim? Sal'in genç Giacomo'nun büyüleyici hikâyelerini anlattığı bir günün bu adam hakkındaki düşüncelerimi etkilemesine izin mi vermiştim?

Gözleri dipsiz kahve havuzları gibi, üzerime dikilirken vücudundan sıcaklık akıyordu. Üst dolgun dudağını alaycı bir ifade kapladı. "Dün bir adamı dövdüm ve öldürdüm. Ben boğazını kesmeden hemen önce hayatı için yalvardı. Sonra seninle evlendim.

Kanı ellerimde ve giysilerimde kurumuştı." Yaklaştı, neredeyse bana dokunacaktı. "Hâlâ iyi olduğuma inanıyor musun, küçük kız?"

Küçük kız.

Yakın zamanda işlediği cinayeti hatırlatması, umutsuzca aramıza mesafe koymaya çalışarak duvara yaslanmama neden oldu. Otonom sistemim aşırı hızlandı ve adrenalinin yükselişi her hissi artırdı. Bu adama aşırı odaklanmıştım, kanım kulaklarıma hücum ediyordu.

Kalçaları benimkilerle buluştu ve kasıklarının ağırlığını leğen kemiğimde hissedebiliyordum. Sonra bu ağırlık büyümeye ve şekil almaya başladı ve ben keskin bir nefes aldım. Ereksiyon mu oluyordu?

"Bugün ne öğrendiğimi biliyor musun?" Ağzı kulağıma yaklaştı. "Don Virga zaman çizelgesini hızlandırdı. Ya bu evlilikten kurtulmamız ya da sana bir bebek vermem için sadece üç ayımız var."

Üç ay! Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Bu herhangi bir standarda göre agresif bir zaman dilimiydi.

Giacomo artık sertleşmişti, ereksiyonu karnımı deşiyordu. Kalçalarını bir kez salladı ve ben yutkundum. Etrafımı sardı, odayı omuzlarıyla kapattı ve "Hissettin mi?" derken sıcak nefesini tenimde hissettim. Düzgün bir erkek, amına giren ilk alet olmayı düşünerek sertleşmez. Namuslu bir adam senin bakire amını nasıl kirletebileceğini ya da sana ilk boşalma tadını nasıl verebileceğini düşünerek sertleşmez."

Bir itiş daha. Bacaklarımda sürekli bir zonklama hissederken, uzuvlarım ağır ve gevşek, koordinasyonsuzdu. Daha önce arzuyu hiç bu kadar güçlü yaşamamıştım. Sanki olup bitenler üzerinde hiçbir kontrolüm yokmuş gibiydi ve bu hissi hem heyecan verici hem de rahatsız edici buldum.

"Düzgün bir adam," diye devam etti kulağıma, "senin içine ateş etmeyi, seni yetiştirmeyi düşünerek sertleşmez."

Oh . . . Tanrım.

Neden böyle şeyler söylüyordu? Onları tahrik edici bulmak istemedim. Ama buldum. Yakınlığı, vücudunun benimkine sürtünmesi ve sesinin alçak gürültüsünün birleşimi sağduyumdan daha güçlüydü.

Gözlerimi kapatarak burnumdan derin bir nefes aldım ama bu sadece daha fazla kokunun -ter ve biraz narenciye sabunu- kafamdan akmasına neden oldu. Eridim, dizlerim artık beni taşıyamaz hale geldi.

Beni ayakta tutan tek şey arkamdaki duvar ve önümdeki dağdı.

Göz kapaklarımı kaldırdığımda bana tuhaf tuhaf baktığını gördüm. "Bu fikir hoşuna gitti, değil mi? Gerçeği yüzünün her yerinde görebiliyorum."

"Saçmalama," diye mırıldandım. "Bırak beni."

Kelimelerin hiçbir gücü yoktu, muhtemelen hareket etmesini gerçekten istemediğim için. Dürüst olmak gerekirse, neler olduğunu incelemek, neden birdenbire bedenim üzerinde kontrolümün kalmadığını daha iyi anlamak istiyordum. O zaman belki bir dahaki sefere daha iyi hazırlanabilirdim.

Bir dahaki sefere mi?

Hiçbir uyarıda bulunmadan ereksiyonunu bir kez daha içime soktu ve ikimizin de nefesi kesildi. Uyluklarımın arasında nem birikti, cinsel organlarım arzuyla şişti. Klitorisimi ona sürtmek, o küçük sinir demetinde oluşan ağrıyı dindirmek için can atıyordum. Bir vibratör ya da parmaklarımı kullandığımdan daha iyi hissettirir miydi?

"İşte bu," diye mırıldandı. "İlk kez yarrak tatmak için sabırsızlanıyor musun, karıcığım? Tek yapman gereken istemek."

Bekle, ne? İma mı ediyordu?

Hayır, hayır, hayır. Bunların hepsi yanlıştı.

Bir şekilde onu itmek için yeterli gücü topladım. O geri çekildi ve ben merdivenlere doğru koştum, dizlerim hiç de sağlam değildi.

Buraya gelmek bir hataydı. Ona asla izin vermemeliydim-

"Emma," diye bağırdı ben merdivenleri hızla çıkarken. Adımlarımı bozmadım, sadece kaçışıma odaklanarak ilerlemeye devam ettim. Sesi beni takip etmek için yükseldi. "Bana bir daha itaatsizlik etme. Çünkü eğer yaparsan, bunun peşini bırakmayacağım. Bunun için seni cezalandırırım."

Aklında ne tür bir ceza olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunu öğrenmek için etrafta dolaşacak değildim.

Sonraki birkaç gün Giacomo'yu bir daha görmedim.

Onu aramaya gittiğimden değil. Birlikte ne kadar az zaman geçirirsek o kadar iyiydi. Özellikle de mahzende olanlardan sonra.

Bunun son derece sağlıklı ve normal bir bedensel işlev olduğunu bilmeme rağmen düzenli olarak mastürbasyon yapan biri değildim. Toronto'dayken belki haftada bir ya da iki haftada bir orgazm oluyordum. Okulun baskısı ve babamın hastalığı nedeniyle libidom neredeyse hiç yoktu.

Şimdi mi? Kilerden sonra mı?

Takıntılıydım. Günde en az iki kez, bazen daha fazla mastürbasyon yapıyordum. Sanki Giacomo'nun bedeni ve sözleri beynimin cinsel yönünü, doyumsuz bir şehvet selini serbest bırakmıştı. Tatmin olmak için yanıp tutuşuyordum, ancak hiçbir şekilde kendi kendimi tatmin edemiyordum.

Meşgul olmaya ve kendimi bu duygulardan uzaklaştırmaya çalıştım. Sanal derslerim tüm hızıyla devam ederken yapacak çok işim vardı. Spor salonunda her gün kırk beş dakika koştuğumdan emin oldum. Kız kardeşlerimle mesajlaştım ve Sal yemek pişirirken onunla sohbet ettim.

Tüm bunlara rağmen, üç aylık teslim tarihini düşünmeden edemiyordum.

"Düzgün bir adam senin içine ateş etmeyi, seni yetiştirmeyi düşünerek sertleşmez."

İçime bir sıcaklık doldu ve koşu bandındaki düğmelere basarak hızımı artırdım. Ayaklarım koşu bandının

kendimi azarlarken bir yandan da kemerimi sıkıyordum. Neden, neden, neden bu sözleri ve bunları söyleme şeklini unutamıyordum?

İğrenmeliyim. Dehşete düşmeliyim. Bir yıl boyunca kadın düşmanlığının tehlikeleri üzerine Ted Talks dinlemeye zorlanmalıyım.

Öyleyse neden bu sabah bir tarayıcı açıp arama çubuğuna üreme sapkınlığı romantizm kitapları yazmıştım?

Spor salonunun diğer ucunda, merdivenlerde ayaklar belirdi. Daha fazla ayak onu takip etti. Bir sürü adam merdivenlerden inmeye başladı. Bu da ne böyle?

Giacomo alt kata ilk inen kişiydi ve karanlık bakışları anında beni buldu. Ben koşarken vücudumu uzun uzun taradı ve o kadar alevli bir yoğunlukla doluydu ki ayağımın takılmasından korktum.

Sonra arkasındaki adamları gördüm, yüzükoyun yatan ceset birkaç el tarafından mahzene taşınıyordu. Buradan bile adamın gömleğindeki kanı görebiliyordum.

Dur düşmesine bastım ve yavaşlamaya başladım. Giacomo, "Emma, yukarı çık," diye bağırdı.

Zani onun etrafından dolaştı ve grubu yan odaya götürdü. Kocam dışında herkes beni görmezden geldi. Merdivenleri işaret etti. "Çekil kadın. Bu seni ilgilendirmez."

Koşu bandından indim ve su şişemi aldım. "Bekle, biri mi yaralandı? Yardım edebilirim."

"Doktor yolda. Senin bu işe karışmana gerek yok."

"Giacomo, lütfen." Ona doğru geldim. "Faydalı olabilirim, Söz veriyorum. Dört ay boyunca Toronto'da bir travma doktorunun gölgesinde kaldım ve hastanede gönüllü olarak çalıştım." Etkilenmemiş görünüyordu, ben de saçmalamaya devam ettim. "Ve internetten bir sürü ameliyat izledim. Kan beni korkutmaz."

Sal merdivenlerden inmeye başladı, elinde bir tepsi malzeme vardı. Yavaş hareket ediyordu ve Giacomo tepsiyi hizmetçinin elinden almak için basamakları tırmanmak üzere döndü.

Gördün mü? Terbiyeli adam.

Beklemedim. Daha çok mini bir kliniğe benzeyen yan odaya girdim. Yaralı adam bir masanın üzerine yatırılmıştı ve tüm askerler ne yapacaklarını bilmez bir halde etrafta dikiliyordu.

Masaya yaklaşmak için büyük bedenlerin arasından geçtim, şüpheli bakışlar hareketlerimi takip ediyordu. Onları görmezden geldim ve hastayı değerlendirdim. Teni solgundu ve dişleri hafifçe takırdıyordu. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum ama tam olarak emir verecek nitelikte değildim. Özellikle de bu kalabalığa.

Erkekler söz konusu olduğunda, bazen bir fikrin bana değil kendilerine ait olduğunu düşünmelerine izin vermenin en iyisi olduğunu gördüm.

"Şokta mı?" Zani'ye sordum. "Üzerini bir battaniyeyle örtelim mi?"

"Bir tane getireyim, sinyora." Zani odadan aceleyle çıktı.

"Emma!" Giacomo elindeki malzeme tepsisini masanın ucuna çarparak havladı.

Kaşlarımı çatarak onaylamamasını geçiştirdim. Beni burada istemiyor olabilirdi ama bu gideceğim anlamına gelmiyordu.

Yaralı adam yarasının üzerinde gevşekçe bir bez -eski bir gömlek- tutuyordu. Sırlıklam olmuştu, bu yüzden masanın etrafında dolaşarak Sal'in malzeme tepsisine gittim. Önce lateks eldivenleri giydim, sonra derin yaralar için olan ağır gazlı bezleri açmaya başladım. Sal iyi stok yapmıştı, bu yüzden bu acil durum bakımı düzenli bir olay olmalı. Bu daha sonra düşünülecek bir konuydu.

Masanın başına gittim ve elimdeki makasla gazlı bezi havaya kaldırdım. "İşte," dedim yaralı adama sessizce. "Sana yardım etmeme izin ver."

Başımın üzerinden Giacomo'ya baktı -şüphesiz- sonra elini kaldırdı, böylece ıslanmış bezi çıkarabildim. Sonra yarayı ortaya çıkarmak için adamın gömleğini kestim. Yarık derindi ama yırtık değildi. Kanamayı durdurmak için hemen üzerine taze gazlı bez bastırdım ve adam irkildi. "Dayan," dedim ona. "Harika gidiyorsun."

Sal aniden yanımda belirdi, o da eldiven giymiş ve gazlı bez paketleri tutuyordu. Yaralı adamın bilinci gidip gelirken ikimiz yaraya baskı yapmaya devam ettik. Kendine geldiğinde onu sakinleştirmek için yumuşak bir sesle konuşuyordum.

Ellili yaşlarının sonunda ya da altmışlı yaşlarının başında bir adam beni kenara iterek içeri girdi. Yere siyah bir tıbbi çanta koyduğunda onun doktor olduğunu düşündüm. Sakız mı çiğniyordu?

Ceketinin cebinden bir çift eldiven çıkardı. "Bu kadın kim, Don Buscetta?"

Buscetta'nın sert cevabı "Burada olmaması gereken biri," oldu.

Gerçekten mi? Tüm söyleyeceği bu muydu? "Ben Sinyora Buscetta," dedim yüksek sesle. "Peki siz kimsiniz?"

Doktorun kaşları tekrar Giacomo'ya odaklanmadan önce alnına tırmandı. "Duymamıştım. Tebrik ederim, Don Buscetta."

"Burada kanaması olan bir adam var," diye işaret ettim.

Doktorun yüzündeki ifade, bariz olanı belirtmemi umursamadığını gösteriyordu. Giacomo'ya sanki ben odada yokmuşum gibi hitap etti. "Burada bir kadınla çalışmam, Don Buscetta. Anlıyorsunuz, değil mi? Histerikleşiyorlar ve dikkatleri prosedürden uzaklaşıyor."

Giacomo, sanki mantıklı bir şeymiş gibi başını salladı. Ki kesinlikle mantıklı değildi.

"Emma," diye homurdandı ve yanına gelmem için parmaklarını salladı.

Olduğum yerde kaldım. "Ciddi olamazsınız," dedim ikisine de. "Histerikleşmeyeceğim. Ve kadın düşmanı görüşleriniz her yerdeki kadın tıp uzmanlarına bir hakarettir."

"Sakin ve sessiz olmalıyız, Don Buscetta. Burası genç kızlara göre bir yer değil."

Sesimi bile yükseltmemiştim. Bu çok saçmaydı. Ağzımı açtığımda Giacomo, "Şimdi Emma," diye tersledi. bir kez daha tartışmak için. "Doktoru işiyle baş başa bırakın."

Nadiren sinirlenirdim. Ama öfkenin, hayal kırıklığının göğsümde yükseldiğini, beni boğduğunu hissedebiliyordum. Reddedilmekten ya da küçümsenmekten hoşlanmıyordum. Şu anda kocam ve bu doktor her ikisini de yapıyordu.

Ve teslim olmak istemedim.

Ellerimi kalçalarımaya koydum. "Yardım edebilirim. Ne yaptığımı biliyorum."

Giacomo bana doğru fırladığında kelimeler ağzımdan daha yeni çıkmıştı. Bir patates çuvalı gibi yerden kaldırılıp kocamın omzuna atılmadan önce kendimi hazırlayacak zamanım yoktu. Beni odanın dışına taşıırken, gevşek bir şekilde asılı kaldım.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Giacomo

Madre di dio, bu kız. Bu hayatın içinde büyüdü, o yüzden daha iyi bilmeli. Kadınların bizim hayatımızda bir yeri var.

ve yaralı askerlere doktorculuk oynamıyor.

Belli ki babası Emma'yı bir mafya babasının karısı olarak oynayacağı role hazırlamamıştı. Mancini onun üzerine titriyor, doktor olma ve mafyanın dışında yaşama fantezisini şımartıyordu.

Soyadı düşünüldüğünde bu çok saçmaydı. Kimse bu dünyadan canlı ayrılmadı.

Ve şimdi o benim sorunumdu.

Şu anda onunla ilgili her şey beni kızdırıyordu - olgunlaşmamışlığı, saygısızlığı. En başta evlenmeye zorlanmış olmamız.

Bu dar egzersiz pantolonunun içindeki kıcı.

Adamlarımın her biri o odada onun zar zor örtünmüş, gergin vücuduna bakıyordu.

Kıyafetlerinin altında bu kadar tatlı kıvrımlar sakladığını kim bilebilirdi?

Üst kata çıktığımda babamın eski yatak odasının kapısını tekmeleyerek açtım, yatağa doğru yürüdüm ve onu yatağın üzerine fırlattım.

Ellerimi kalçalarımaya koydum ve ona baktım. Kendimi onun bir kadın olarak hiç de etkileyici olmadığına ikna etmeye çalıştım. Tırnaklarında oje, makyaj ya da takı yoktu. Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, bu da daha da genç görünmesine neden oluyordu.

Yine de kendimi buna inandıramıyordum. Emma çabalamadan bile güzeldi, mütevazı bir şekilde seksiydi. Spor bir atletin içinde göğüsleri dik ve birleşik, bacakları uzun ve zayıftı. Onu koşu bandında terli ve nefes nefese koşarken görmek mi? Mamma mia.

Spor atleti yukarı kalkmış, dümdüz göbeği ortaya çıkmıştı. Ve birden bana ne yapmam emredildiğini hatırladım.

Üç ay.

Tişörtünü çekştirip doğrulduğunda gözlerimi kaçırdım. "Beni oradan çıkarman gerçekten gerekli miydi?"

"Bıçaklanacak kadar aptal olan askerlerimden birinin tedavisine yardım etmeye hakkınız yok."

"Yardım edebileceğimi biliyordun. O doktorun bana bir çocukmuşum gibi davranmasına izin verdin."

"Sen bir çocuksun."

"Pek sayılmaz," diye sakince karşılık verdi. "Yirmi yaşındayım, gelecek ay yirmi bir olacağım. Bu gerçeği biliyorsunuz, çünkü size birkaç gün önce söyledim."

Bunun benim için hiçbir anlamı yoktu. Bu süre içinde ne yapmıştı, birkaç sınava mı girmişti? Ona bakarken bile kendimi yaşlı hissediyordum. "Korunaklı bir mafya prensesi. Hayat tecrübesi olan biri sayılmaz."

Başparmağı ve işaret parmağı arasında burnunun köprüsünü sıkıştırdı. "Daha önce de kan ve yaralanma gördüm. Henüz bir doktor olmayabilirim ama neler olduğunu bilmiyor değilim."

"Orada olman uygun değil, Emma. Adamlarından biri her yaralandığında kız kardeşinin Ravazzani'nin yüzüne baktığını mı sanıyorsun?"

"Frankie travma hastaları hakkında pratik bilgiye sahip bir tıp öğrencisi değil."

Kasıtlı olarak ne demek istediğimi anlamıyordu. "Burada işler böyle yürümüyor. Toronto'da babanla daha özgür olabilirsin ama ben buna izin veremem. Sen artık Sicilyalı bir eşsin, üniversite öğrencisi değil."

Dizlerinin üzerine çöktü ve ben kumaşın tepesini nasıl kavradığına bakmamaya çalıştım. Kahretsin, o taytlar çok edepsizdi.

"Yanlış. Ben bir üniversite öğrencisiyim, Sicilyalı bir eş değil. Bu evlilik gerçek değil."

"Adamlarım bunu bilmiyor! Sen, ben, Sal ve Zani'den başka kimse gerçek durumu bilmiyor."

"Bana bağırmaya hakkınız yok, çünkü ben yanlış bir şey yapmadım. Sırf kadın olduğum için sizden daha aşağı olmam gereken geri kalmış bir toplumu sürdürmeyeceğim."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Porca di puttana! İsteseniz de istemeseniz de benim geri kalmış toplumumdasınız. Ve burada olduğun sürece kurallarına uyacaksın."

"Yoksa? Söylemek üzere olduğun şey bu muydu?"

Bu kadar umursamaz olması hoşuma gitmedi. Buradaki görünüşün önemini anlamıyor muydu? Davranışlarının bana nasıl yansıdığını anlamıyor muydu? Babam ve kardeşim daha toprağın altında bile soğumamışlardı ve şu anda baş etmem gereken bir yığın sorun vardı. İhtiyacım olan son şey bu kadının işleri daha da kötüleştirmesiydi.

Bunu ona açıklamaya çalışmayı düşündüm ama ne anlamı vardı ki? Kelimelerle aram iyi değildi ve Emma'nın da umurunda olmazdı. İlk fırsatta Toronto'ya gidecek, kendi mükemmel küçük dünyasına dönecekti. Sonrasıyla ben uğraşmak zorunda kalacaktım.

Onu işaret ettim. "Burada kal. Ben gelip seni alana kadar bu odadan çıkmaya cesaret etme, tamam mı?"

Gözleri kocaman açılırken çenesi düştü. "Beni içeri mi kilitliyorsun?"

Çocukluğumdan kalma kelimeler beynime hücum etti. "Kapıyı kilitleme! Burada çıldıracağım! Lütfen, Don Gero!"

Asla "marito" ya da "amore" değil. İlk adı Calogero bile değildi. Annem ona Don Gero derdi, şüphesiz yaşlı piçin ısrarı üzerine.

Sonra aylar ve yıllar geçti ve şikayet etmeyi bıraktı, kişisel cehennemimizdeki kaderini uzun süre kabul etti.

Ben o adam değildim. Asla o adam olmak istemedim. Ama Emma'nın yolumdan çekilmesi gerekiyordu.

Sesime biraz gözdağı vermeye çalıştım. "Bana itaatsizlik etmeyi mi planlıyorsun?" Emma'nın dudakları sanki kendini tutuyormuş gibi düzleşti. Bundan hoşlanmadığını biliyordum ama öğrenmesi gerekiyordu. "Anlaştık mı, Emma?"

"Evet." Tam kapıya yöneldiğim sırada ekledi, "Ama keşke bir kez daha düşünsen. Bu çok mantıksız."

Çeneme ağrı girene kadar azı dişlerimi birbirine vurdum. "Bu evde benim sözüm kanundur. Neyin makul neyin mantıksız olduğuna ben karar veririm. Sana söyleneni yapacaksın."

"Bunu sonra konuşuruz."

"Hayır, yapmayacağız!" Kükremem duvarlarda yankılandı. "Bu bir pazarlık değil. Fikirleriniz ya da düşünceleriniz umurumda değil. Burada mutlu olup olmamanız umurumda değil. Sen benim için bir hiçsin. Bir sıkıntı, çözmem gereken bir sorun. Virga'yı halleder halletmez de gideceksin."

İfadesini okuyamadım ama sessizliğini korudu. Neredeyse biraz omurga, biraz ateş göstermesini dileyecektim. Bana gidip kendimi becermemi söylemesini ya da bana bir şey fırlatmasını.

O zaman ona bağırduğım için kendimi piç gibi hissetmezdim.

Ama sanki mantıksız davranan benmişim gibi o iri geyik gözleriyle bana baktı. Daha fazla dayanamadım ve odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapattım. Aşağı inerken botlarım halının üzerinde tepindi ve bir içki içmeyi düşündüm.

Cazzo, bu kız.

Toronto'ya ne kadar çabuk dönerse o kadar iyiydi.

Kiler duvarına yaslandım ve doktorun soldatımı dikmesini izledim. Bu nasıl olmuştu?

Şehir dışındaki depolarımızdan birine güpegündüz bir saldırı düzenlenmişti ki bu neredeyse hiç duyulmamış bir şeydi. Klanımın Sicilya'da bir kalesi vardı ve pek çok kişi buna açıkça karşı çıkmazdı.

Bu işin arkasında Virga'nın olduğunu iliklerime kadar biliyordum. İşlerimin yanı sıra özel hayatımın da peşine düşmek akıllıca olurdu. Tüm cephelerde bir savaş. Yıkıcı bir şey değil ama diğer ailelerin önünde beni zayıf göstermeye yetecek kadar. Ne olur ne olmaz.

Zani geldi, yüzü derin bir şekilde kaşlarını çatmıştı. "Bunun Virga olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Tabii ki. Başka kim cesaret edebilir ki?"

Son birkaç gün içinde Zani ve ben gizlice diğer bazı patronlarla görüştük. Zamanı geldiğinde Virga'ya karşı bizi desteklemeye kimlerin ikna olabileceğini öğrenmemiz gerekiyordu. Capo'yu kendim öldürebilirdim ama bunun için herhangi bir ceza almak istemiyordum.

Ailelerden biri Virga'ya ihbarda bulunmuş muydu? Konuştuğumuz herkes ondan bizden daha çok nefret ediyordu ama il capo di tutti capi'ye karşı gelmek tehlikeliydi. Belki birileri korkmuştur?

"Ben yukarı çıkıyorum," dedim duvarı iterek. "İşi bittiğinde doktora parasını öde ve sonra yanıma gel."

"Bekle. Seninle konuşmak istiyorum."

Hiç havamda değildim. Onu görmezden gelerek odadan çıktım ama beni merdivenlere kadar takip ettiğini görünce sinirlendim. "Ne istiyorsun?"

"Emma'yı yukarı taşıdığına ne olduğunu bilmek istiyorum. Gergin görünüyorsun."

Kilerin kapısını ittim ve eve girdim. "Bu seni nasıl ilgilendirir?"

"Sal mahzende giderek daha fazla zaman geçirdiğini söylüyor. Parmak eklemlerin nasıl?"

"Beni kızdırıyorsun. Ev hayatımdan daha önemli konuşacak başka şeylerimiz yok mu? Mancini hakkında ne öğrendin?"

Ofisime vardığımızda Zani bana avuçlarını göstererek barış işareti yaptı. "Mancini'den hâlâ doğrudan bir cevap yok. Kardeşi Reggie hâlâ bilgi aktarıyor. Ve daha kötü haberler: Virga kayıplara karıştı. Kimse nerede olduğunu bilmiyor." "Cazzo madre di dio!" Tahta masaya vurdum. Yumruğumu sıktım, sonra öfkeyle Zani'yi işaret ettim. "Onu takip ettiğimizi sanıyordum. Limandan ayrılmadan önce o gemiye bir takip cihazı yerleştirmek için bir ton Euro ödedim."

"Biri onu bulmuş olmalı. Tek bildiğim sinyali kaybettiğimiz. Virga açık denizde."

Orospu çocuğu. Onu öldüremeyeyim diye son tarihe kadar saklanmayı planladı.

Zani'nin sesi karanlık düşüncelerime nüfuz etti. "Karınız zaman çizelgesinin üç aya çekildiğini biliyor mu?"

"Önemli değil." Bir içki almaya gittim. Bugün başından sonuna kadar bok gibiydi. "Bir yıl da olsa, bir ay da olsa onu becermeyeceğim."

"Mo, başka seçeneğin olmayabilir."

"Her zaman seçenekler vardır. Ve yirmi yaşında bir çocukla yatmak diye bir şey yok."

"O bir çocuk değil. O bir kadın. Çekici bir kadın."

Bu yorumu görmezden gelerek, "Yani Virga'yı bulamıyoruz ya da Mancini'yle konuşamıyoruz," dedim.

"Doğru."

Çok fazla bilinmeyen vardı. Strateji belirlemem gerekiyordu.

Emma'yı hamile bırakmayı başaramadığımda Virga'nın peşine düşeceği tek bir kişi vardı. Sert önlemler almazsam acı çekecek masum bir kişi. Hoşuna gitmese de kız kardeşimi korumak zorundaydım. "Viv'i buraya taşımamız."

Zani duymakta zorlanıyormuş gibi başını salladı. "Affedersiniz, kız kardeşinizi buraya mı taşıyın dediniz?"

"İşler ters gittiğinde onu güvende tutmanın tek yolu bu."

"Bundan hoşlanmayacak. Bu değişiklik onu geriye götürebilir." Neden bana zaten bildiğim şeyleri söylüyordu?

Viviana yıllardır evimizde yaşamıyordu. Hepimiz için olduğu gibi onun için de sadece korkunç anılar barındırıyordu. Ama mutsuz ve hâlâ hayatta olmak, mutlu ve ölü olmaktan daha iyiydi. "Başka seçenek yok. Hemşiresini de getireceğim. Gerekirse tüm odasını buraya taşıyacağım."

"Yapılacak en doğru şey karını becermek ve ona bir bebek vermek. Kız kardeşinin hayatını mahvetmeyi mi tercih ediyorsun?"

"Ve kendimi bu kadına -ve Mancini'ye, Ravazanni'ye ve D'Agostino'ya- sonsuza kadar bağlayacak mıyım? Hayatta olmaz."

"Kayınvalide için daha kötüsünü de yapabilirsin. Ve siz ikiniz zaten evlisiniz. Kimse onun hamile kalmasına bir şey diyemez. Çoğu insan bunu bekler."

Bir eş istemiyordum, özellikle de Kanadalı sessiz bir tıp öğrencisi. Ve gerçekten bir çocuk istemiyordum. Acı çekmek ve akıl oyunları dışında babalar ve aile sahibi olmak hakkında ne biliyordum ki? Lanetlenmişim, şeytani bir tohumdum. Malocchio. Beni ringde amansız ve acımasız yapan şey buydu. Acıyı yok eden kör bir nesne.

Palermo'yu da aynı şekilde yönetmek niyetindeydim.

"Mo, eğer onu buraya getirirsen Viviana'nın varlığını tüm dünya öğrenir," dedi Zani sessizce. "Onu bu kadar uzun süre sır olarak sakladın. Bencilliğinin onu riske atmasına izin verme."

Kalbim acıyla sıkıştı. Odadaki ses aniden çok yüksek, güneş ışığı çok parlaktı. Ulumak ve çığlık atmak istedim. Birine vurmak, çıplak ellerimle birini öldürmek istedim. Bundan nefret ediyordum. Çaresizlikten, belirsizlikten nefret ediyordum.

En çok da Virga'dan beni manipüle ettiği için nefret ediyordum.

Bunu yapmayı düşündüğüme inanamıyordum ama Zani haklıydı. Viv'in hayatını mahvetmektense benimkini mahvetmek daha iyiydi.

Ve bu yeni bir şey değildi. Onu korumak, babamın zulmüne yıllarca katlanmamın yoluydu, kelimeler kafamda bir döngü oluşturunuyordu. Ben ondan daha iyiyim, ben ondan daha iyiyim. Şimdi bundan nasıl vazgeçebilirdim?

Yapamadım.

Ellerimi masaya dayadım ve eğildim, kaslarım kurşun gibiydi. Aptalca, yaşlı adam öldüğünde her şeyin kolay olacağını düşünmüştüm. Ama babam hâlâ mezarın ötesinden hayatımı mahvetmeye devam ediyordu. Cehennemdeki özel yerinden bunu seviyor olmalı.

"Lanet olası doktoru buraya getirin," diye hırladım. "Sorularım var."

Zani gittiğinde bir bardak daha viski içtim. Likör mideme kadar yakıyor, beni düğüm düğüm eden acının bir kısmını köreltiyordu. Kendime bunun önemli olmadığını, bir eş ve çocuğun önemli olmadığını söylemeye çalıştım. Benim konumumdaki erkekler her zaman siyasi nedenlerle evlenirdi. Bu da farklı olmayacaktı. Tanrı biliyordu ki annemle babamın mutlu bir evliliği olmamıştı.

Bu bir görevdi. Bir yükü. Başka bir şey değil.

Emma çocuğu doğuracak, hızlı bir boşanmadan sonra Toronto'ya dönecekti. Dadı falan tutacaktım ve ben öldüğümde çocuk Buscetta soyunu devam ettirecekti.

Ancak Virga acı çekecekti. Elime geçen ilk fırsatta o stronzo'yu öldürecektim. Yavaş yavaş. Acı çektirerek.

Zani, Dr. Mazzola ile birlikte geri geldi. Masanın önündeki sandalyeyi işaret ettim. "Oturun."

Mazzola siyah çantasını yere bıraktı, sonra temkinli bir şekilde sandalyeye oturdu. "Evet, Don Buscetta?"

Ellerimi masanın üzerinde birleştirdim ve eğildim. "Öncelikle, bu konuşmanın tek kelimesini bile tekrarlarsan, bağır saklarını göt deliğinden dışarı çıkarırım. Anladın mı?"

Mazzola'nın yüzü soldu ama başını salladı. "Elbette."

"Karımı çok kısa bir süre içinde hamile bırakmam gerekiyor. Süreci, zaman çizelgesini anlamak istiyorum."

mmkn olduğunca verimli bir Şekilde gerçekleŐebilir."

Soru onu ŐaŐırttıysa da Mazzola bunu belli etmedi. Yine de eski kafalıydı. Muhtemelen Sicilyalı bir mafya babasıyla bu tür bir sohbeti ilk kez yapmıyordu.

"Elinizin altında bir takvim ya da ajanda var mı?" Mazzola elini masama doğru salladı.

Üst dudağım kıvrıldı. "Buralarda pek ofis malzemesi yok. Sadede gel."

"İŞte." Zani telefonunu masanın üzerine koydu ve takvim uygulamasının açık olduğunu gördüm. "Bunu kullan."

"Teşekkür ederim," dedi Mazzola, ekranı görmek için eğilerek. "Zaman diliminiz nedir?"

" ay."

Zani, "Yedi gün öncesinden itibaren üç ay," diye niteledi. Şimdiden bir hafta mı oldu? Dio, bu i karartıcıydı. Doktorun kaşları havaya kalktı. "Bu çok iddialı."

Ona kaşlarımı çattım. Başkalarından yardım istemeyi sevmediğimi düşünürsek, bu yeterince zordu. Kendi sorunlarımı çözmeyi severdim ama bu özel durumda zamanımız yoktu. "Sadece tüm bunların ne zaman olduğunu açıkla. Yumurta ve sperm olayı."

"En son ne zaman adet gördü?" "Hiçbir fikrim yok."

"Allora, sadece temel konuları ele alalım." nc ayı işaret etti. "Bu tarihe kadar hamile kalabilmesi için bu ay içinde adet görmemesi gerekir. Normal bir döngüde yumurtlama, bir kadının son adetinden yaklaşık iki hafta sonra gerçekleŐir. Yumurta on sekiz ila yirmi dört saat boyunca yaşayabilir."

Zani usulca kfrederken çenem düştü. "Bu kadar mı?" diye sordum.

Mazzola başını salladı. "Evet, ama spermler bir kadının içinde beş güne kadar yaşayabilir."

Şükürler olsun. Sert küçük pislikler.

Doktor, "Gebe kalmak için en iyi şansı on bir ile on dört gün arasındadır," diye devam etti. "Yani bu süre zarfında düzenli vajinal seks en iyisidir. Kaç yaşında?"

"Yirmi."

"Bu iyi bir şey. Yirmili yaşlarında en doğurgan dönemini yaşıyor."

Cinsel yolla bulaşan herhangi bir hastalığınız var mı?" "Her zaman prezervatif kullandım."

"Fark etmez. Eğer test yaptırmadıysanız, bunu hemen yapmalıyız. Bir erkeğin gebe kalmasını engelleyebilecek bazı hastalıklar vardır."

İçimi çektim. "Peki. Beni test etmek için neye ihtiyacın var?"

"Sadece kan." Doktor çantasına uzandı ve bazı malzemeler çıkardı. "Onu da test etmeliyiz. Emin olmak için."

"Buna gerek yok. O bir bakire."

Mazzola'nın ifadesi bu açıklama karşısında değişmedi. "Elbette, ne de olsa o sizin karınız. Saygısızlık etmek istemedim, Don Buscetta." Boğazını temizledi. "Yine de titiz olmalıyız."

"Gereksiz olduğunu söyledim."

Mazzola tehditkâr ses tonum karşısında soldu. "Eğer eminsen, o zaman seni test edeceğiz." Ayağa kalkarak masanın benim tarafıma doğru geldi. "Kolunu uzat."

Pazularımın etrafına bir bant bağladı, sonra dirseğimin içini bir mendille temizledi. Bittiğinde elimi sallayarak onu uzaklaştırdım. "Sonuçları mümkün olduğunca çabuk bana bildirin." "Yarın elimde olur. Bu arada, ben eşinizin döngüsünü öğrenmeye çalışmanızı öneririm. Bu, süreci ikiniz için de kolaylaştıracaktır."

Bunun kolay olup olmaması umurumda değildi; sadece yapılması gerekiyordu. "Yani yumurtlama döneminde sikişirsek, iki hafta sonra hamile kalması gerekir. Tüm bilmem gereken bu mu?"

Mazzola kan şişesini plastik bir torbaya koydu ve ağzını kapattı. "Eğer emin olmak istiyorsan, bu iki hafta boyunca her gün içine boşal. Bu şansını artıracaktır."

Ancak döngüsü düzensiz olabilir, bu durumda yumurtlama penceresini belirlemek için ateşini ölçmesi gerekecektir."

Hay sikeyim. Neden bu kadar karmaşıktı? "Başka bir şey var mı?" "İkiniz de sigara veya esrar kullanımından kaçınmalı ve

Besin açısından zengin bir diyet uygulayın. Şimdi doğum öncesi vitaminleri yazabilirim. Gebe kalmadan önce bile bunları almaya başlamalı."

"Reçeteyi bırak. Ben doldurtacağım. Gidebilirsiniz."

Mazzola doğruldu ve elini uzattı. "Size iyi şanslar dilerim, Don Buscetta."

Kıpırdamadım, masaya uzatılan avuç içini görmezden geldim. "Yarın bu sonuçlarla ilgili bir telefon bekliyorum doktor."

Ondan haber alacağıma söz verdikten sonra Mazzola, Zani ile birlikte ayrıldı. Yalnız başıma duvara baktım ve karıma nasıl bir bebek yapmayı planladığımı düşündüm.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Emma

TErtesi sabah erkenden kalkmış, Giacomo içeri girdiğinde mutfakta Sal ile sohbet ediyordum.

Espresso makinesinin başında dururken gizlice onun geniş sırtını izledim. Bana bağıırıp odamda kalmamı emrettikten sonra pek konuşmamıştık.

"Burada mutlu olup olmaman umurumda değil. Sen benim için bir hiçsin. Bir sıkıntı."

Kendime umursamadığımı söyledim ama kelimeler canımı yaktı. Daha önce kimse bana bu kadar duygusuzca davranmamıştı. Evet, bunun beni ne kadar ayrıcalıklı gösterdiğinin farkındaydım. Ama doğruydu.

Giacomo benden gerçekten nefret ediyordu ve ben de onu suçlamıyordum. Onu zorlamıştım.

Ama bunun benim için bir piknik olduğunu mu düşünüyordu? Tüm hayatım altüst olmuştu! O hâlâ ailesinin evindeydi ve etrafı arkadaşlarıyla çevriliydi. Ben kız kardeşlerime yalan söylemek, çevrimiçi derslerime devam etmek ve hasta babamı kontrol etmek için mücadele ediyordum.

Kocam iri ellerinde demitasse fincanıyla arkasını döndü. "Ne zaman ihtiyacın var

kadının eşyaları?"

Birkaç kez göz kırptım. "Neyim?"

"Pedler. Tamponlar. Kanama için."

Ne oluyor be? Uzun bir süre cevap veremedim, şaşkınlıktan dilim tutulmuştu. Önce bakire olup olmadığımı öğrenmek istedi. Şimdi de regl dönemimi soruyordu. Evlilik yeminini tekrarladıktan sonra mahremiyet hakkımı kaybetmiş miydim? "Adet dönemimi mi soruyorsun?"

"Evet."

"Neden?"

"Sadece şu lanet soruya cevap ver."

"Giacomo," dedi Sal sert bir sesle ocaktan. Tercüme edemeyeceğim kadar hızlı konuşuyordu ama kocamdan hoşnut olmadığı belliydi.

Giacomo Sal'e hiç dikkat etmedi. Tamamen bana odaklanmıştı. Onun karanlık bakışları altında sıkışmış bir böcek gibi kıpırdanma isteğime direndim. Çok yoğundu.

"Emma," dedi. "Cevap ver bana."

Tüm bunlar çok tuhaftı. Ama utanmıyordum. İşleyen bir rahmi olan her insan her ay kanardı. "Toronto'dan ayrılmadan hemen önce reglim bitti. İki hafta daha adet görmeyeceğim. Ama endişelenmeyin, yeterince malzemem var."

Giacomo, cevabımdan hayal kırıklığına uğradığı belli olan ağır bir nefes verdi. "Cazzo," diye mırıldandı, sonra da kahvesini bir dikişte bitirdi.

"Neden

umursuyorsun?"

"Umurumda değil."

Ona bir an bile inanmadım. Bu adamı hiç anlayabilecek miydim?

Fincanını lavaboya koydu, sonra Sal'le yüzleşti. "Bu gece kendine başka bir yer bul."

Bir yer bul. . . . Oha. Dur bakalım. Bunun malzemelerle ya da en sevdiğim çikolatalı dondurmayı buzdolabına koymakla ilgisi yoktu. Bu anlayışla ilgiliydi.

Virga'nın görevi.

Giacomo gitmeye başladığında "Orada dur," dedim. "Bu gece olacağını düşündüğün şey olmayacak."

Kapının yanında durakladı, omuzları çökmüştü. Sinirli bir iç çekiş daha geçirdiğini hayal ettim. "Sal," diye seslendi. "Oda, per favore."

Sal odadan çıkmadan önce bana başıyla hızlıca bir selam verdi. Yanağımın içini çiğnedim ve bekledim. Üçüncü bir kişinin tampon olmasını hemen özlemiştim. Giacomo -ve Giacomo'ya verdiğim tepki- beni endişelendiriyordu.

Bana doğru geldi, dudakları kararlı bir çizgi halinde düzleşmişti. Her adımda pazuları şişiyor, kot pantolonu kalça kaslarına yapışıyor. Tamamen sıcak kanlı Sicilyalı bir erkekti. Daha önce hiç bu kadar gergin ve korkutucu bir adamla karşılaşmamıştım ve kayınbiraderlerimi düşününce bu da bir şey ifade ediyordu.

Giacomo ellerini yanımdaki mermer adaya dayadı ve bana doğru eğildi. "Sana söyleneni yapacaksın Emma.

Bu gece ben ne dersem o olacak. Anladın mı?"

Bu aynı nakarattan sıkılmaya başlamıştım. Benim de kendime ait bir aklım olduğunu ne zaman öğrenecekti? "Bu gece seks yapmayacağız."

Üst dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Kocanı reddetmeyi mi düşünüyorsun, küçük kız? Senin bedenim benim hakkım."

"Yasaya göre değil."

Başını arkaya attı ve güldü, ses devam ettikçe kalın boynundaki tendonlar oynadı. "Kanun benim için geçerli değil, senin için daha da az geçerli."

"Fausto ve Enzo'nun kanunları ne olacak? Çünkü onlar da bir gün bunu öğrenecekler."

"Kayınbiraderleriniz için endişelenemem. Ve bunların hiçbirisi şu anda sorumluluklarımızı değiştirmiyor."

"Peki bizim sorumluluklarımız neler?"

"Üç ay içinde hamile kalmak için. Bu benim de hoşuma gitmiyor ama başka seçeneğimiz yok."

"Her zaman seçenekler vardır. Don Virga'nın aklını başına getirmelisin."

Daha yakına eğildi ve narenciye sabununun temiz kokusunu alabiliyor, çenesindeki bıyıkları görebiliyordum. Gözlerini çevreleyen her uzun kirpiği. Açıklarken yüz ifadesi sabırlı olmaktan çok uzaktı: "Don Virga ortadan kayboldu. Okyanusun ortasındaki yatında. Onu bulamıyorum. Hayatta kalmak için son tarihe kadar saklanmayı planladığına şüphe yok."

"Onu öldürecek miydin?"

"Onu öldüreceğim. Elime geçen ilk fırsatta ve söz veriyorum acı verici olacak."

Yumuşak bir şekilde söylenen bu yeminle birlikte bir ürperti omurgam boyunca ilerledi. Ondan bir an bile şüphe etmedim.

Siyah mermer tezgâha baktım. Burada daha ne kadar mahsur kalacaktım? Kanseri vücudunu yiyip bitirirken yatakta yatan babamı düşündüm. Onunla zaman geçirmek, çok geç olmadan tüm dakikaları ve saniyeleri içime çekmek istiyordum. Ne pahasına olursa olsun, mümkün olduğunca çabuk Toronto'ya dönmeliydim.

Ama bu adamdan bir bebek sahibi olmak istemiyordum.

Sakin kalmak için nefesime odaklandım. Bundan kurtulmanın başka bir yolu olmalıydı. Daha fazla zamana ihtiyacımız vardı. Virga eninde sonunda ortaya çıkacaktı. Yatın benzinini limanda bir yerde doldurması gerekecekti, değil mi? Sonra Giacomo onu bulur ve öldürürdü.

Bu çok berbattı. Gerçekten başka bir insanın ölümünü mü umuyordum? İnandığım, uğruna çalıştığım her şeye ters düşüyordu.

Ama başka ne seçeneğim vardı ki?

Bu iş çok hızlı dönüyordu. Kocamın çok yoğun bakışlarından kaçınmak için gözlerimi kapattım. Bugün kimseyle seks yapmaya hazır değildim, hele ki bir yabancıyla. Bana değer veren, beni seven bir adamın ilkim olmasını istiyordum. Bunu zorunluluktan yapan birini değil.

Ona hayır demeye kararlı bir şekilde başımı kaldırdım, ama kelimeler dilimin ucuna gelmedi. Vahşi gözleri ve korkutucu duruşuyla mantıklı bir konuşma havasında görünmüyordu.

Ben de onun yerine bir
yalan söyledim. "Doğum
kontrol hapı kullanıyorum."

Kaşlarını çatarken ağzının etrafındaki çizgiler derinleşti.
"Doğum kontrol hapı kullanıyorsun."

"Evet."

"Sen mi? Bakire misin? Neden doğum kontrol hapı
kullanasın ki?" "Öncelikle, cinsel hayatımla ilgili hiçbir
şey itiraf etmedim.

deneyim. İkincisi, pek çok kadın doğum kontrol hapını
gebeliği önlemekle ilgisi olmayan nedenlerle kullanıyor."
Ben almadım ama bunun doğru olduğunu biliyordum.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Almayı bırakana kadar gebe kalamayacağım
anlamına geliyor." "O zaman almayı bırak."

"Olsa bile, bir sonraki döngümden sonra yumurtlayana
kadar beklemeniz gerekecek."

Tezgâhı itti ve ellerini ceplerine soktu. "Peki bu ne kadar
sürecek?"

"Döngüm için iki ila dört hafta, sonra yumurtlama için
iki hafta daha." Bu her zaman doğru değildi. Bazı kadınlar
doğum kontrolünü bıraktıktan sonra birkaç gün içinde,
bazıları ise daha uzun bir süre içinde doğurgan hale
geliyordu. Ama Giacomo bunu bilmiyordu. Ayrıca bunların
hiçbir önemi yoktu çünkü doğum kontrol hapı
kullanmıyordum.

Ve seks yapmıyorduk.

Giacomo başını sallayarak yere baktı. İtalyanca sessizce
küfrederken dudaklarının kıpırdadığını görebiliyordum.
"Bugün onları almayı bırak, Emma. Başka hap yok. Ve eğer
bana yalan söylediğini öğrenirsem, seni cezalandırırım."

Öğrenmeyecekti. Bunu mümkün olduğunca uzatmak için
elimden gelen her şeyi yapacağımdan bahsetmiyorum bile.

"Tamam," diye kabul ettim.

"Kendini hazırla, karıcığım. Sana üç hafta veriyorum.
Eğer o zamana kadar sorunumuza başka bir çözüm
bulamazsak, bir ay boyunca her gün seks yapacağız. Tek
işin daracık amcığınla taşaklarımdaki her damlayı sağlamak
olacak."

Bunu bir tehdit gibi söyledi. "Hoşuma gitse de gitmese de mi?"

Söylemek üzere olduğun şey bu muydu?"

Barın benim tarafıma doğru yürüdü ve arkamda durdu. Dönmeye başladım ama o bana yaklaştı, ön tarafı sırtıma sıkıca yapıştı. Güçlü vücudu beni çevrelediğinde, ondan gelen sıcaklık kıyafetlerimin arasından tenime işledi. Tenim farkındalıkla ürperdi, bacaklarımın arasına bir arzu dalgası yerleşti.

"Piccola bambina innocente." Küçük masum kız. Dudakları kulağımın üzerinde duruyordu, sert sesi iliklerime kadar işliyordu. "Seni becerdiğimde, bundan hoşlanacaksın. Her birinden. Tek. Zaman. Te lo prometto."

Sonra da gitti.

Ayak sesleri fayansın üzerinde geri çekildi, sonra kapının çarptığını duydum. Mermer tezgâhı kavradım, parmak uçlarım cilalı taşı bir can simidi gibi tutuyordu. Mutfaktaki tek ses, az önce olanlardan sonra kendime gelmeye çalışırken verdiğim hızlı nefeslerdi.

İtalyanca, sevecenlik, sesinin duman ve seks gibi tınlaması ...

Vay be. Elimle yüzümü yelpazeledim. Giacomo'nun bu versiyonuna karşı koyabileceğimden emin değildim. Onun bana karşı, aynı anda hem tehlikedeymişim hem de tamamen güvendedeymişim gibi hissettirmesi, hayvan beynimin derin ve karanlık bir kısmını heyecanlandırıyordu. Bu her yaramaz fantezinin, her iğrenç arzusunun hayata geçirilmiş haliydi.

Şimdi bile, o gittikten sonra, kalbim hızla çarpıyor ve daha fazlasını arzuluyordum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım bu düşüncelerden, uyandırdığı bu erotik duygulardan kaçamıyordum. Bunun için hiç umut yoktu.

Telefonumu alarak fincanımı adaya bıraktım ve mutfaktan dışarı süzüldüm. Sal'in tahrik olduğumu ve mastürbasyon yapmak için üst kata çıktığımı bilmesini istemiyordum. Kahvaltı bekleyebilirdi.

Merdivenlerin başında durakladım. Hmm. Kocamın uyuduğu yerin karşısındaki kanadıma doğru gitmeliydim ama henüz onun alanına girmeye cesaret edememiştim.

Merak ediyordum.

Yatak odası neye benziyordu? Onun gibi kokar mıydı? Temiz miydi? Benim kanadımdaki tüm odalar büyüktü, süslü armatürleri vardı ve bolca ışık alıyordu. Nedense Giacomo'nun odasındaki altın perdeleri hayal edemiyordum.

Siktir et. Öğrenmek zorundaydım.

Karşı kanat evin benim tarafımdan çok daha farklıydı. Burada süslü detaylar ya da demirbaşlar yoktu. Krem rengi duvarlar kirli ve çıplaktı, boyları yer yer soyulmuştu. Halılar eski ve yıpranmıştı. Sanki dekoratör tadilat sırasında evin bu bölümüne devam etme zahmetine girmemiş gibiydi. Bu hava faydacıydı, daha çok bir hastane odası gibiydi. Uyuduğum Las Vegas Strip'ten çok farklıydı.

Koridorun sonunda tek bir kapı açık duruyordu. Burası onun yatak odası mıydı?

İlerlemeye başladım, sonra durakladım. Kameralar olabilirdi. Her iki kayınbiraderimin de evlerinin neredeyse her köşesinde güvenlik kamerası vardı. Yani biri beni gözetliyor muydu? Tavanda ve duvarlarda hızlıca bir arama yaptım ama herhangi bir cihaz göremedim.

Riske girmeye hazırdım.

Ayrıca, bu sadece bir göz atmaydı. Bir şey çalmayı planlamamıştım.

Bir parmağımın ucuyla kapıyı iterek küçük bir yatak odasını ortaya çıkardım. Buranın Giacomo'nun alanı olduğunu hemen anladım. Onun kokusu -ahşap ve portakal gibi- havada asılı duruyordu. Gözlerim hemen yatağa kaydı.

"Seni becerdiğimde, hoşuna gidecek. Her birinden. Tek Zaman."

Yatak beklediğimden küçüktü, kraliçe bile değildi. İçinde nasıl rahat ediyordu? Benim yatağım bunun iki katı büyüklüğündeydi, ki bu hiç mantıklı değildi.

Üstünde koyu mavi bir yatak örtüsü, ona uygun çarşaflar ve birkaç yastık vardı. Süslü bir şey değildi ve mükemmel yapılmıştı. Dağınık bırakacak bir tip olmadığı belliydi. Aslında tüm oda derli topluydu, yerde ne bir giysi ne de atılmış bir ayakkabı vardı. Bunu beklemiyordum. İnternette öğrendiğim kadarıyla çoğu erkek pek düzenli değildi.

Belki banyosu dağınıktı.

Yanlış. Burası da yatak odası kadar düzenli ve seyrekti. Tutucuda bir diş fırçası ve el sabunu, hepsi bu. Duşta iki şişe mükemmel bir şekilde sıralanmıştı ve askıda katlanmış bir havlu duruyordu. Hava sabahki duştan dolayı hâlâ nemliydi.

Açıklamalara bakılırsa bu büyük bir hayal kırıklığıydı. Eğer birisi Giacomo Buscetta hakkında daha fazla şey öğrenmeyi umuyorsa, bunu burada yapmazdı.

Ama pes edecek biri değildim, bu yüzden dolabına gittim.

Boştu. Bomboştu, görünürde ne bir gömlek, ne bir kravat ne de bir pantolon vardı. Neredeyse inanmayacaktım. Fausto'nun dolabını bir kez görmüştüm ve tasarımcı takımları ve özel yapım gömleklerle doluydu. Babamınki ise ikinci sıradaydı. Sanırım Giacomo hiç şık giyinmiyordu?

Dar bir şifonyer vardı ve her çekmecenin içindekiler özenle düzenlenmişti. Bir mağazada görebileceğiniz gibi katlanmış tişörtler, kotlar ve şortlar. Bu Sal'in işi olmalıydı. Giacomo'nun çamaşır katladığını hayal bile edemezdim.

Yatağın yanında küçük bir komodin duruyordu, üstünde de bir lamba. Bir çekmece vardı ve Giacomo hakkında daha fazla şey öğrenebileceğim yerin burası olup olmadığını merak ettim. Yatağın üzerine oturarak çekmeceyi hafifçe açtım. Bir gözlük kılıfı. Prezervatifler. Kayganlaştırıcı. Askeri tarih üzerine bir kitap. İlginçti. Sayfaları okunmuş ve yıpranmış görünüyordu, ben de kitabı çekmecedan çıkardım.

Sayfaları çeviriyor, zanaatını öğrenmiş bir mafya babasına hayret ediyordum ki sayfaların arasından bir fotoğraf çıktı. Oh, merhaba. Bu bulduğum ilk kişisel eşyaydı. Ben sadece

Fotoğrafi ters çevirip baktığımda bir parça suçluluk hissettim.

Genç bir oğlan ve kız kameraya bakıyordu, oğlanın kolu kızın omuzlarına sarılmıştı. Kız sekiz ya da dokuz yaşından fazla olamazdı. Oğlan daha büyüktü, belki on dört ya da on beş yaşındaydı ve onun Giacomo olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu. Aynı mutsuz dolgun ağzı ve yoğun karanlık bakışları daha önce de görmüştüm.

Peki, kimdi bu kız? Don Gero'nun sadece Giacomo ve Nino'su vardı, yani bu bir komşu muydu? Kuzeni mi? Koyu renk saçları ve benzer gözleri vardı-

"Sinyora!"

İrkilerek fotoğrafı kitabın sayfalarının üzerine bıraktım. "Sal, aman Tanrım. Beni korkuttun." Aceleyle her şeyi düzelttim ve kitabı yerine koydum. Çekmeceyi kapattım ve ayağa kalktım, gözetleme yaparken yakalanmamış gibi görünmek için elimden geleni yaptım.

Sal, Giacomo'nun yatağının üzerine pek de düzgün katlanmamış bir yığın çamaşır koydu. Vay canına, Giacomo'nun katlama becerileri konusunda da yanılmış mıydım?

"Burada olmamalısın," dedi Sal. "Don Buscetta onun eşyalarını karıştırmadan hoşlanmaz."

"Biliyorum. Özür dilerim." Kapıya doğru ilerledim. "Sadece merak ettim ve oda çok çıplaktı."

Gitmemi işaret etti, sonra da kapıyı arkamızdan kapattı. Yaşlı adamdan hoşnutsuzluk yayıldı ve midem düğümlendi. Birden kendimi babam beni sınavda kopya çekerken yakalamış gibi hissettim - böyle bir şey yapmayacağımdan eminim.

Koridorda birlikte yürümeye başladığımızda Sal, "Giacomo çok özel biri," dedi.

Giacomo özel biri olabilirdi ama ben doğuştan meraklıydım. Elimde değildi. Meraklılığım beni bilimlere çeken şeydi. Analitik düşünürüm; karşılaştığım her soruna cevap bulmayı severim.

Sordum, "Fotoğrafta bir kız vardı. Ona çok benziyor. Kim olduğunu biliyor musun? Kuzeni olabilir mi?"

"Sinyora." Sal içini çekti. "Soru sormamanız gerekiyor. Bu işin peşini bırakın."

"Onu daha iyi anlamaya çalışıyorum. Bu eve, bu ülkeye bırakıldım ve tanımadığım bir adamla evlendirildim. Tüm bunları anlamaya çalıştığım için beni suçlayamazsınız. Ve bu onun Bay Konuşkan olması gibi bir şey değil."

Sal durdu ve elini omzuma koydu. Gülümsemesi nazık ama sertti. "Cara, bazı soruların cevapsız kalması daha iyidir, anlıyor musun? Bu kayayı ters çevirmek istemezsin, te lo prometto."

"Neden? Bana söylediğini ona söylemeyeceğim. Sır saklamakta çok iyiyimdir."

Sal beni bıraktı ve tekrar yürümeye başladı. "Bu soruları kocana sormalısın. Paylaşmak bana düşmez. Per favore, signora. Beni bu duruma sokmayın."

Hemen geri çekildim. Bu Sal'in sorumluluğu değildi. Ve Giacomo'nun bu tatlı yaşlı adama kızmasını istemiyordum. "Haklısın. Özür dilerim."

Merdivenlerin başında durduk. Bana yumuşak bir gülümseme verdi. "Siz iyi bir kızsınız sinyora. Burada olmanıza sevindim." "Teşekkür ederim, Sal. Onsuz ne yapardım bilmiyorum.

Sen." Ve bunda ciddiymdim. Bana konuşacak, birlikte yemek yiyecek birini verdi. O evdeyken kendimi o kadar da yalnız hissetmiyordum.

"Sönmeden önce ekmeğimin yanına dönmeliyim." Tırabzanı tuttu ve her basamağı yavaşça inmeye başladı.

"Merdivenler için bir asansör almayı düşündünüz mü?" "Asansör mü? Bu birinin beni taşıyacağı anlamına mı geliyor?"

"Sayılır. Duvara bağlanan ve yukarı aşağı hareket eden bir sandalye."

Boştaki elini salladı. "Dai, böyle şeylere ihtiyacım yok. Yavaş gidiyorum ama idare ediyorum."

O kadar emin değildim. Belki Giacomo'yla bir asansör ya da sandalye asansörü koyması konusunda konuşabilirdim. Sal'in ilerleyişini izledim, ihtiyacı olursa yardım etmeye hazırdım. Böylece Sal

"Giacomo kendi çamaşırlarını katlıyor" diye seslendim.

"Sì, signora. Bu konuda çok titizdir. Denedim ama doğru yapamadığımı söylüyor."

"Neden hiç takım elbisesi yok?"

Sal'in gülüşü kuruydu. "Bu ocuğun hayatı boyunca takım elbise giydiğini hiç görmedim. Sanırım kravat takmaktansa ağzına bir yumruk yemeyi tercih eder."

"Bir Don'un profesyonel görünmesi gerektiğini düşünürdüm. Bir iş adamı gibi."

Sal merdivenlerin dibine ulaştı ve bana baktı. "Don Buscetta başkalarının ne yaptığını ya da ne söylediğini umursamaz. O sadece kendisine hesap verir."

Topallayarak uzaklaştı ve beni bu sözler üzerine düşünmeye bıraktı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Giacomo

T Arabada telefon çaldı. Zani ve ben ekrana baktık. Theresa.

Bir düğmeye basarak aramayı reddettim ve sürmeye devam ettim. "Dur tahmin edeyim?" Zani söyledi. "Ona söylemedin."

"O bir seks arkadaşı. Ona hiçbir açıklama borçlu değilim." Theresa'dan daha büyük sorunlarım vardı.

Dün sabah Emma ile hapları hakkında konuştuğumdan beri onu düşünmeden edemiyordum. Özellikle, onu becermeyi, bekaretini almayı düşünmeden edemedim. Onun küçük bedenini ilk doz boşalmayla doldurmayı. Onu kirletmek istiyordum. Onu pis bir kıza dönüştürecek kişi olmak.

Hayatım boyunca hiçbir şeyde birinci olduğumu hatırlamıyorum. Nino büyürken her şeye sahipti - babamın ilgisi ve saygısı, sonra kızlar, arabalar, para. Her şey kardeşime verilmişti ve bana hiçbir şey kalmamıştı. Sadece hayatta kalmak için kırıntılar için çok mücadele ettim.

Ama Emma Mancini? O benimdi, başkasının değil. Kardeşimle ya da başka bir adamla yatmamıştı. Onun ilk erkeği ben olacaktım.

Aynı zamanda çiğ olarak becerdiğim ilk kadın olacaktı. Çocuğumu taşıyacak ilk kadın.

Bana çekici gelen ilkel bir yanı vardı. Babam benim barbar ve kültürsüz olduğumu söylerdi ve belki de bu onun haklı olduğunu kanıtlıyordu. Umurumda değildi. Tek bildiğim, sikimi onun tatlı, daracık bakire amına sokmak için sabırsızlandığımdı.

Yanımda, Zani onu bırakmadı. "Kadınlarla nasıl başa çıkılacağı hakkında hiçbir fikrin yok Mo."

"Sen de öyle, Coglione."

Kıkırdadı. "Dai, ben senin aldığının beş katını alıyorum."

Bir köşeyi döndüm ve gideceğimiz yerin çakıl taşlı otoparkına girdim. "Benim bir karım var. Şu anda ilgilendiğim tek kadın o."

"Peki nasıl gidiyor? Dün haplarını almayı bıraktı mı?"

"Sanırım öyle. Kontrol etmedim."

"Sence de öyle değil mi?" Ben bir şey söylemeyince Zani, öğrencisini hayal kırıklığına uğratmış bir öğretmen gibi başını salladı. "Karının kendi aklı var. Tecrübelerime göre, böyle bir kadına istediğinizi yaptırmanın tek yolu onu boşaltmaktır. Onu birkaç kez boşalttığınızda elinizde macun gibi olur. Kaç erkeğin bunu doğru yapmadığını bilsen şaşarsın."

Terk edilmiş binanın arkasına çektim ve arabayı kapattım. "Onunla başa çıkmak için senin tavsiyene ihtiyacım yok."

Zani ciddi olduğumu anlamış olmalı, çünkü arabadan inerken başka bir şey söylemedi. Arka kapıya doğru ilerledim. Burası, zaman zaman birilerinin üzerinde çalışmak için kullandığımız تنها yerlerden biriydi. Bu bana kaslarımda biriken hayal kırıklığının bir kısmını dışarı atma şansı verecekti.

İçeri girdik ve bileklerinden kancaya asılmış bir adam bulduk. Gevşekti, bilinci yerinde değildi ve kıyafetlerindeki kana bakılırsa adamlarım onu etkisiz hale getirmeden önce boğuşmuş gibi görünüyordu.

Odanın ortasındaki masanın üzerinde bir çekiç, pense ve bahçe makası duruyordu.

Adamlarımdan ikisi, Franco ve Dino duvara yaslanmış bekliyorlardı. Beni görünce doğruldular. Yanlarına gittim ve ellerini sıktım. Benim için çalışan adamları ve ailelerini tanımayı alışkanlık haline getirmiştım. Onlara nezaketle ve minnetle yaklaştım, babamın hiç yapmadığı bir şeydi bu. "Bu o mu?"

"Evet, Don Buscetta," diye yanıtladı Franco. "Kendisi müdürdür."

"Va bene. İyi iş çıkardın." Franco'nun omzuna bir tokat attım. "Artık ikiniz de gidebilirsiniz. Bundan sonrasını Zani ve ben halledeceğiz."

"Elbette," dedi Dino. "Temizlik için yakınlarda kalmamızı ister misin?"

Zani, "Bu çok yardımcı olur," diyerek iki adamı kapıdan dışarı çıkardı. "Hazır olduğumuzda ararım."

Onlara aldırış etmedim. Çekici çoktan elime almıştım.

Yalnız kaldığımızda Zani'ye "Uyandır onu," dedim. "Hadi başlayalım."

Zani'yi beklerken çekici parmaklarımın arasında döndürdüm. Yıllar boyunca bunu kaç kez yapmıştım? Sayısız. Genellikle Zani'yle, ama bazen de yalnız.

Zalimliği erken yaşta öğrendim. Babam ve ağabeyim sayesinde bildiğim tek şey buydu. Burası benim yerimdi. -Acı almak ve acı vermek. Emirlerle uyan ve hizaya giren bir asker.

Ve hiç başarısız olmadım.

Kancadaki adam Mirabella'nın müdürü Silvio Dimarco'ydu. İkinci kuzenim. Viviana'nın gerçek soyadını bilen tek kişi oydu. Sırrımızı saklaması için ona güvenmiştim.

Güvenli. Viv'in bakımını onun ellerine bıraktım. Benim açımdan aptalca bir karardı. Doğru koşullar altında aileler bile birbirlerine düşman olurlar. Bunu neredeyse herkesten daha iyi bilmiyor muydum?

Silvio doğaçlama düşünümün olduğu gün ortadan kayboldu ama adamlarım onun izini sürdü ve Partanna'da küçük bir dairede saklanırken buldu. Buradan canlı çıkamaz.

Zani kokulu tuzları adamın burnunun altına tuttu ve Silvio bağlara karşı sarsıldı, başı güçlü kokudan uzaklaştı. Gözleri dalgalandı ve farkındalığın bir balyoz inceliğiyle içeri süzüldüğünü gördüm.

"Ciao, cugino," dedim kayıtsızca. "Seni tekrar görmek güzel."

Dudaklarını yaladı, endişeyle bana ve Zani'ye baktı. "Bu ne demek oluyor? Adamlarınız beni tatilimden alıp buraya getirdi ve et gibi astı. Bu ne lan!"

Tatil mi? Sanki Partanna'da bir bok çukurunda saklanmak tatilmiş gibi. "Bunun ne hakkında olduğunu biliyorsun, Silvio."

"Omuzlarım beni öldürüyor, Giacomo. Bırak beni."

"Kime söyledin?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

Çekici avucuma vurarak yaklaştım. Tik, tik, tik
"Kime söylediğini duymak istiyorum. Bana ihanet etmen ve kız kardeşimin hayatını tehlikeye atman için sana ne kadar ödediğini duymak istiyorum."

Sertçe yutkundu, boğazındaki kaslar çalışıyordu. "Kız kardeşini güvende tuttum. Sana asla ihanet etmem."

Yalanlar. "Elbiselerini kesin."

Zani tereddüt etmedi. Bir sustalı bıçak alarak Silvio'nun kıyafetlerini etkili bir şekilde çıkardı. Kuzenim çıırılçıl kaldığında, "Şimdi bana Don Virga'nın bunca yıl sonra onun varlığını nasıl öğrendiğini açıkla. Onu saklamak için harcadığım onca çabadan sonra. Bu nasıl oldu, Silvio?"

"Senin ne olduğunu bilmiyorum."

Kolumu geri çektim ve savurdum. Çekicinin düz başı kaburgalarına çarptı. Silvio uludu, ses beton duvarlarda yankılandı.

Zani'ye "Onu sabit tut," dedim. Sonra Silvio'nun karşı tarafına tekrar vurdum. Bu sefer çıkardığı ses o kadar yüksek değildi ama iki kırık kaburgayla çığlık atmak zordu.

"Bunu kendi ağzından duymak istiyorum," dedim. "Sana ne teklif ettiğini, kendi ailene ihanet etmeye degecek ne olduğunu duymak istiyorum."

"Ben ... yapmadım," diye hırıltılı bir şekilde nefes aldı.

Sonra diz kapağını parçaladım. Elinden geldiğince bağırıyor, acıya karşı mücadele ederken nefes nefese kalıyordu. Diğer tarafına doğru yürüdüm. "Diğerini de kırayım mı, yoksa bana söylemeye hazır mısın?"

Sonunda Silvio beklediğimden çok daha uzun süre dayandı.

Hikâye, bahçe makasına geçtiğimde ortaya çıktı. Virga'nın bana karşı kullanabileceği herhangi bir sır için ikinci dereceden kuzenlerimden birkaçına dayandığı ortaya çıktı, ancak kırılan tek kişi Silvio'ydu. Silvio korunmak için bana gelmek yerine Virga'ya Viviana'nın hâlâ hayatta olduğunu söylemiş. Bu yüzden Silvio'ya ne sempati ne de merhamet duydum.

Kuzenimi yavaşça, acı çektirerek öldürdüm. Bitirdiğimde kanlı, kırık bir yığındı.

Arabama doğru yürüdüm ve bagajda sakladığım kıyafetleri giydim. Kanımda adrenalin yükseliyordu, derimin altında bir dövüş ya da öldürmeden sonra yaşadığım bir vızıltı vardı. Her şeyin çok yoğun, çok hızlı olduğu bir kafa gibiydi. Keskin ve amansız. Geçmişte Theresa'yı arar, ona gider ve bunu sistemimden atardım. Ama Silvio ve Virga sayesinde bu artık bir seçenek değildi.

Merda. Bir eşe sahip olmak pek çok nedenden dolayı uygunsuzdu ama bu en kötülerinden biri olmalıydı.

Belki de Zani haklıydı.

Belki de onun bana karşı geliştirdiği cazibeyi kullanmanın zamanı gelmişti; bunu ona karşı kullanarak onun gönül rahatlığını kazanmanın.

Belki de onu yola getirmenin zamanı gelmişti.

Sal'i mutfakta beni beklerken buldum. Buzdolabına gittim ve bir maden suyu çıkardım. "Neden hâlâ uyanıksın?"

"Seninle konuşmak için."

Ağırlığın, yorgunluğun beni altına çektiğini hissedebiliyordum. Bu gün hiç bitmeyecek miydi?

İçimi çekerek elimdeki şişeyi açtım. "Ve?"

"Onu daha önce odana bakarken yakaladım. Senin ve kız kardeşinin bir fotoğrafını buldu."

Cazzo! İkimize ait tek fotoğraf buydu ve onu sıkıcı bir askeri defterin içinde saklıyordum. Sal, Viviana'yı hatırlayacak kadar uzun süredir buralardaydı ve babamın ölümünden sonra ona Viviana'nın hâlâ hayatta olduğunu söylemişim. "Umarım bir şey söylememişsinizdir."

"Tabii ki söylemedim. Fotoğrafta seninle kimin olduğunu sordu, ben de ona bunu paylaşmanın bana düşmeyeceğini söyledim."

Tezgâha yaslandım ve suyum yudumladım. Bundan hoşlanmamıştım. Emma odamda olmamalıydı, eşyalarım bakmamalıydı. Oraya burnunu soktuğu için onu sikeyim.

Şişeyi bir çırpıda mermer tezgâhın üzerine bıraktım. "Kapımı kilitlemeye başlayacağım."

"Bunun gerekli olduğuna inanmıyorum." Sal başını salladı. "Seni ve bu olayı anlamlandırmak için çaresiz durumda." Odayı işaret etti. "Yabancı bir ülkede, bir yabancıyla evli. Ona yardım etseydin, onunla konuşsaydın, o zaman gizlice etrafta dolaşıp eşyalarını karıştırmasına gerek kalmazdı."

"Oh, yani bu benim hatam mı? Che cazzo?"

"Evet, bazı açılardan. Onu burada bıraktınız ve bir haftadan fazla bir süre görmezden geldiniz. Onu tanımak ya da rahat hissetmesini sağlamak için hiçbir çaba sarf etmediniz."

Kaburgalarımın altında bir bıçak gibi ilerleyen suçluluk duygusundan hoşlanmamıştım. Emma'ya bebek bakıcılığı yapmak için burada değildim. Yönetmem gereken bir imparatorluk, avlamam ve öldürmem gereken Virga vardı.

Sal'in sesi yumuşadı. "Eğer bu kadınla bir bebek, bir aile kuracaksan, onun da senden hoşlanması gerek."

"Neden? Birbirimizden hoşlanıp hoşlanmamamız sperm ve yumurtanın umurunda değil ki."

"Ninem, babamın çok kaba olduğunu, çünkü Nonno ile birbirlerinden nefret ettiklerini söylediler. Her zaman sevgi dolu ve sağlıklı bir çocuk yapmak için sevişmeniz gerektiğini söylediler."

Minchia, ne saçmalık. "Böyle şeylere gerçekten inanıyor olamazsın, ihtiyar."

Omuz silktilti. "Zararı olmaz. Kadın eğlenirse gebe kalmaya yardımcı olur derler."

"Başka bir kadın masalı."

"Hayır, bu doğru. Peki karınızın bundan zevk almamasını ister miydiniz? Dai, Giacomo. O kadar zalim değilsin."

Zani'nin sözleri kafamın içinde yankılandı. "Onları birkaç kez yedikten sonra ellerinde macun gibi olurlar."

Ve Zani haksız değildi. Bunu tecrübelerimden biliyordum. Theresa sık sık iyi seksin kolay bulunmadığını söylediler ve bu yüzden anlaşmamız ona mükemmel bir şekilde uymuştu. Sırf mükemmel bir sevişme için benim ruh halime ve tuhaf saatlerime katlanıyordu.

Yıpranmış mutfak fayanslarına baktım ve Emma'yı düşündüm. Eşyalarımı karıştırıp sorun çıkarmasına izin veremezdim. Ona söyleneni yapması gerekiyordu. Onun uysal ve sakin olmasına ihtiyacım vardı. Hamile kalmaya ve Kanada'ya geri dönmeye istekli. Hayatımdan çıksın.

Önemli olan tek şey Viv'i güvende tutmaktı.

Gözlerim ana merdivenlere açılan kapıya doğru kaydı. O yukarıdaydı. Emma. Karım. Kullanılmamış amcığı ona biraz ilgi göstermemi bekliyordu.

Kasıklarıma kan hücum etti. Bu kadar genç bir kadını götürme fikriyle sertleşmek berbat bir şeydi.

İlk. İlk ben olabilirim.

Dio mio, böyle düşünmeyi bırakmalıydım. Yardımcı olmuyordu. Bu benim sorunlarımla ilgili değildi. Bu onun emirlerime uymasını sağlamakla ilgiliydi. Odamdan uzak durmasını.

Siktir et.

Suyumu bitirdim ve boş şişeyi tezgâhın üzerine koydum. "Sabah görüşürüz."

"Don Buscetta," diye seslendi, ben odadan çıkmak üzereyken.

Durakladım ama arkamı dönmedim. Bana neredeyse hiç şerefimle hitap etmezdi. Bana babamı hatırlattığı için bundan nefret ettiğimi biliyordu.

Devam etti, "Ona karşı nazik ol. Ha un gran cuore, sai?" Onun büyük bir kalbi var, biliyor musun?

Ona omzumun üzerinden sert bir bakış fırlattım. "Aksini yapacağımı ima ederek bana hakaret ediyorsun. Yerini unutma, yaşlı adam."

"Hiçbir şey söylemezsem ikinizi de hayal kırıklığına uğratmış olurum." Çenesini kaldırdı, cevabımdan en ufak bir hakaret duymamıştı. "Burada onun adına konuşacak kimsesi, babası ya da aile üyesi yok, o yüzden bunu ben yapmalıyım."

Bir zamanlar Sal sert bir askerdi. Ne olmuştu da bu kadar yumuşamıştı? "Fazla bağlanma. Yakında Toronto'ya dönecek."

"O kadar emin olma, ragazzo. Kaderin hiç beklemediğimiz bir anda bize ihtiyacımız olanı vermek gibi tuhaf bir huyu vardır."

İçimi çektim ve yüzümü ovuşturdum. İhtiyacım olan şey Emma değildi. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman. "Eğer çeneni kapatmazsan iyi gözüne bir yumruk atarım."

Ona daha fazla bilgece tavsiyede bulunma şansı vermedim. Karanlık eve doğru yürüdüm ve üst kata çıktım.

Genellikle kanadıma doğru dönerdim. Bu gece tam tersi yöne gittim.

Evin babamın tarafına doğru yürüdüm, korkunç anılarla dolu ucuna. Kavgalar, vurmalar. Annemin çığlıkları. Nino'yu rahatsız etmemişti ama ben beş yaşındayken boş kanada taşınmıştım. Ve annem öldüğünde

Viviana'yı buradan çıkarıp benimkinin yanındaki odaya yerleştirdim.

Emma'nın babamın yatak odasını kendi odası gibi kullanması bana sapıkça bir zevk veriyordu. Altın çocuk Nino bile bunu yapmaya cesaret edememişti. Kùçük bir gülümseme dudaklarımı bükte. Babam bir Mancini'nin, bir 'Ndrangheta ailesi üyesinin odasında kaldığını bilmekten nefret ederdi.

Kapıya ulaştım. Kapıyı çalabilirdim ama ne anlamı vardı ki? Beni geri çevirmezdi ve bugün zaten kişisel alanımı işgal etmişti. Bu iyiliğe karşılık vermek adil değil miydi?

Kapı kolunu çevirdim ve kapıyı açtım. Emma yatağın üzerinde, yorganın altında, saçları dağınık bir şekilde başının üzerinde düğümlenmişti. Makyaj yapmamıştı ve yüzünde bir gözlükle telefonunda geziniyordu. Genç bir kütüphaneci gibi seksi ve zeki görünüyordu.

Beni görünce gözleri doldu ve yorganı çenesine kadar çekti. "Giacomo! Ne oluyor be?"

Emma'nın nadiren küfrettiğini fark etmiştim. Bu onu daha da kirletme isteği uyandırdı bende.

Kapıyı kapattım ve kollarımı kavuşturdum. "Bugün meşguldün, değil mi?"

Yutkunurken ince boğazı çalıştı. "Sana söyledi." Başımı sallayınca aceleyle açıklamaya başladı. "Yanlıştı ve özür dilerim. Sadece seni merak ediyordum ve kendime engel olamadım. Gerçekten, çok özür dilerim."

"Ne öğrenmeyi umuyordun? Hangi marka külot giydiğini mi?"

"Hayır, tabii ki değil. Yine de katlama becerileriniz etkileyici. Benim çekmecelerim seninkilerin yarısı kadar bile düzenli değil."

"Emma," diye tersledim. "Ne sikime benim odamdaydın?"

"Senin ve hayatın hakkında daha fazla şey öğrenmek istedim, sanat eserleri ya da fotoğraflar gibi. Hangi renkleri seviyorsun, ne tür diş macunu kullanıyorsun. Senin hakkında tam anlamıyla hiçbir şey bilmiyorum."

"Yeterince biliyorsun." Yatağa doğru yürümeye başladım. "Hiçbir zaman don olmak istemediğimi, eskiden boks yaptığımı ve önümüzdeki üç ay içinde karımı hamile bırakmam gerektiğini biliyorsun. Bilmen gereken başka bir şey yok."

Yaklaşmamla yorganı daha sıkı kavradı, parmakları beyazlaştı. "Bu doğru olamaz. O fotoğrafı buldum. Senin ve o kızın fotoğrafını. Kim o kız?"

Kaslarım gerildi, korku iliklerime kadar işledi. Emma kayınbiraderlerinden birine o fotoğraftan, kız kardeşimden bahsedebilirdi ve hayatım asla eskisi gibi olmazdı. Virga'nın Viviana'yı bilmesi yeterince kötüydü. Emma'nın da kız kardeşimin varlığını öğrenmesine izin veremezdim. "Onun için endişelenmene gerek yok. O seni ilgilendirmiyor."

"O senin kuzenin mi?"

Sikerim böyle işi. Bu konuşmayı yapmayacaktık.

Eğildim ve yorganı tek yumruğumla kavrayıp sertçe çektim. Kumaş Emma'nın elinden kaydı ve yere düştü. Mavi bir pijama takımıyla kaplı küçük vücudu ortaya çıktı. Pamuklu şort bacaklarını belirginleştiriyor, bol üst kısmı ise göğüslerini gösteriyordu. Genelde dantelli ve saten gibi baştan çıkarıcı iç çamaşırlarını severdim ama bu neredeyse erkeksi kıyafet o kadar Emma'ydı ki onu çekici buldum. Ve biraz da seksi.

"Şortunu çıkar."

"Ne?" Oturmak için çabaladı ve bacaklarına sarıldı. "Giacomo, git buradan. Neredeyse uyuyordum."

"Cazzata, telefonunla konuşuyordun. Çıkar şu lanet şortunu Emma."

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun."

"Hayır, kullanmıyorum. Sana söyledim, doğum kontrol hapi kullanıyorum. Seks yapamayız."

"Seks yapmayacağız. Ama başka şeyler yapacağız."

Uzun kahverengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına itti. "Seks sadece vajinal penetrasyon değildir. Bu çok kadın düşmanı bir bakış açısı-"

Bir dizimi yatağa koydum ve ellerimi bacaklarına yerleştirdim. Hemen sustu, temkinli bakışları genişledi. Ama yüzüme tekme atmasına bir kalp atışı kalmış gibiydi.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedim sesimi alçaltmaya çalışarak. "Seni iyi hissettirmek istiyorum."

"Nasıl?"

"Sadece bana güven. Hoşuna gidecek."

Yüz ifadesi hiç değişmedi. "Tam olarak ne yapmayı planladığını bilmek istiyorum. Onay vermem gerekiyor, Giacomo."

Çoğu kadın benim için hevesle bacaklarını açardı. Şanslıydım ki Sicilya'da dilimi ya da sikimi istemeyen tek kadınla evlendim.

İç çekerek bacaklarını ayırdım ve vücudumu bacaklarının arasına sıkıştırdım. Emma'nın rahatlamasını ve istediğimi yapmama izin vermesini diledim. Ama onu iyi tanımaya başlamıştım. İçimden bir ses bana tam bir açıklamadan daha azının yeterli olmayacağını söylüyordu.

"Önce hem bu şortu hem de külotunu çıkaracağım. Sonra eğileceğim ve sen boşalana kadar amını yalayacağım."

Dolgun dudakları hızlı bir nefes alışla aralandı. Söyleyecek bir şey bulamıyor gibiydi, ben de şortunun kemerini tuttum.

"Bekle!" Ellerimi kendi elleriyle kapatarak beni durdurdu. "Şu anda bunu yapmanı istediğimden emin değilim. Bilmiyorum, ani oldu."

"Güven bana, karıcığım. Yaşamak için sadece on dakikan olsaydı, klitorisini emmem ve seni boşaltmam için bana yalvarırdın. Bu başına gelen en güzel şey olacak."

Sanki bunu düşünüyormuş gibi dudağını ısırды. Onu ikna etmek için avuçlarımı pürüzsüz tenine sürttüm. Geri çekilmedi, bunu cesaret verici buldum. "Hazır mısınız?"

"Hayır," dedi. "Evli olsak bile, cinsel iyilik ticaretine başlamak istemiyorum."

"Emma, bunu karşılığında bir şey almak için yapmıyorum."

Bu onun gözlerini devirmesine neden oldu. "Bütün erkekler karşılığında bir şey almak için bunu yapar."

Bundan hoşlanmadım. Özellikle de tamamen haksız olmadığı için. Bunu onun itaatini, işbirliğini kazanmak için yapıyordum. Ama bu hiç de zor değildi. Amcığı severdim. Ve içimden bir ses Emma'nınkinin olağanüstü olacağını söylüyordu. "Eğer endişelendiğin buysa, oral seks istemiyorum."

"Bilmiyor musun?" Bakışlarını üzerimde yoğunlaştırırken gözlerinin kenarları kırıştı. "Sana oral seks yapmamı istemiyor musun?"

Omuz silktim. "Eğer istiyorsan, geri çevirmem. Ama seni yemeyi teklif etmemin nedeni bu değil."

"O zaman sen neden buradasın?"

Bu yüzden vazgeçemiyordum, bu yüzden yüzümü onun bacaklarının arasına koymakta ısrar etmek zorundaydım. Şu anda orgazma ihtiyacı olan bir kadın varsa o da Emma'ydı. Çok sıkı sarılmıştı.

Başımı arkaya attım ve tavana doğru bağırdım, "Minchia! Bırak da dilimle amını sikeyim, kadın."

Benden uzaklaşmaya çalıştı. "Hayır. Özür dilerim. Ben Theresa ya da onlara istediğin her şeyi yapmana izin veren başka bir kadın değilim. Seni çok az tanıyorum ve benimle çok mahrem bir şey yapmak istiyorsun."

Dai, şimdi anladım.

Bakire olduğunu biliyordum, ama onun yaşındaki çoğu kadının öpüşme, parmaklama ve dil gibi bazı deneyimleri vardı. Ama Emma'nın beklediğimden daha az deneyimi vardı. İşin içinde ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, bu da onu tedirgin ediyordu.

Daha önce hiçbir erkek onun tadına bakmamış, ona bu kadar yoğun bir zevk vermemişti. Bu, onu ilk yalayanın ben olacağım anlamına geliyordu.

ve klitorisini dillemek. Onun tatlılığını ilk tadan. Cazzo, bunu düşünmek bile . . .

İçimdeki şehvet dalgasını görmezden gelerek bacaklarını bir kez daha okşadım. "Bunu sana daha önce kimsenin yapmadığını biliyorum. Bırak deneyeyim. Yavaş gideceğim. Ve eğer bundan nefret edersen, birkaç saniye sonra duracağım. Tamam mı?"

"Sorarsam duracak mısın?"

"Tabii ki. Hoşuna gitmeyen bir şey yapmayacağım. Te lo prometto."

Gözleri ağızıma kaydı. "Kabul ediyorum, merak ediyorum. Kız kardeşlerim çikolatadan daha iyiymiş gibi bahsediyor."

Karnımın üzerine uzandım, omuzlarım kalçalarını iyice itti. Dudaklarımı üst bacağına yumuşak etine bastırdım. "Oh, piccola bambina innocente. Çikolata sana yapmak üzere olduğum şeyle kıyaslanamaz."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Emma

| bunun olduğuna inanamıyordu.

Yatağında uzanmış, babamın odasındaki güvenlik kayıtlarını kontrol ediyordum ki Giacomo hışımınla içeri girdi ve bana oral seks yapmak için ısrar etti. Hiç mantıklı değildi.

Ama bunda bir şey vardı, bu iri yarı, sert adamın bana hizmet etmeye hevesli olması beni baştan aşağı azdırıyordu.

Ve bu konuda o kadar gerçekçiydi ki, ona karşı gergin değildim. Açık sözlü, açık sözlü yaklaşımı içimdeki bilim insanına hitap ediyordu. Eğer romantizm ya da baştan çıkarmayı deneseydi, buna asla inanmazdım.

Ama bu benim için mükemmel bir senaryoydu, beynimi bulandıran karmaşık duygular olmadan oral seksi deneyimlemenin bir yoluydu. Bu tamamen fiziksel olacaktı, başka bir şey değil.

Cesur olabilirim. Bilim için.

Bacaklarımın arasına yüzüstü uzandı. İri parmakları pijama altımın kemerine uzandı. "Çıkar," diye emretti, koyu renk gözleri loş ışıktaki parlıyordu.

Şortumu çıkarmasına yardım ettim ama külotumu çıkarmadım. Doğrudan kasıklarına baktı, dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Mamma mia, şu ıslak noktaya bak."

Sözleri beni savunmaya geçirdi. "Vücudumun ürettiği uyarılma miktarını kontrol edemem."

"Bunun beni rahatsız ettiğini düşünüyorsanız, daha fazla yanılamazsınız." Eğilerek burnunu kumaşa yaklaştırdı ve içine çekti. "Mmmm," sesi göğsünün derinliklerinde gürledi. "Çok tatlı."

Merkezime daha fazla kan hücum etti ve kalbim göğüs kafesimin arkasında çılgınca pompalandı. Parmaklarımı onun kalın kahverengi saçlarında gezdirmek, onu bedenime sımsıkı sarmak için ani bir dürtü duydum.

Çılgınlık. Saf delilik. Kendimi kontrol etmem gerekiyordu.

Gözlüklerimi çıkarmaya başladım. Giacomo bir kırbaç gibi hızlı davranarak bileğimi yakaladı ve beni sabit tuttu. "Hayır, bambina. Bırak kalsın."

O kadar yakındı ki nefesi tenimi ısıtıyor ve tüylerimi diken diken ediyordu. "Neden?" diye sordum. diye sordum.

"Onların içinde çok güzel görünüyorsun."

Gözlüğümün içinde mi? Deli miydi o? Her zaman biraz Zooey Deschanel'e benzediğimi düşünmüşümdür, ama Gigi gözlüklerimle inek bir mantara benzediğimi söyledi. Kabul ediyorum, o sırada kafası iyiydi ama şimdi bir kuzugöbeğine aynı şekilde bakamıyorum.

Yine de tartışma şansım yoktu, çünkü Giacomo külotumu kaydırarak çıkarıyordu. Gerildim ama onu durdurmadım. Bunun yerine kalçalarımı kaldırdım ve onunla aramdaki son engeli de kaldırmasına izin verdim. Derin bir nefes alarak pamuklu külotu bileğimden yere attım.

Hayatımın en uzun beş saniyesiymiş gibi hissettiren bir süre boyunca beni inceledi. "Ağda yapmıyorsun," dedi. "Hoşuma gitti."

"Kız kardeşlerim her zaman beni ağda yaptırmaya götürmeye çalışırlardı ama-"

Burnunu dudaklarımın arasından geçirirken, burnunu ve ağzını bana sürterken kelimelerin geri kalanını ısırarak söyledim. Kendini içimde kaplıyordu. İlkel ve kirliydi ve klitorisime bir şehvet oku saplandı. "Oh, Tanrım," diye nefes aldım.

Hırladı, boğazından hayvani bir zevk sesi çıktı. Sonra kalçalarımı daha geniş bir şekilde itti ve girişimi keşfetmek için aşağı indi. "Minchia," diye fısıldadı. "Çok ıslak."

Dilinin ucuyla bir fiske vurdu ve ben sarsıldım. Tekrar yaptı ve ıslaklığımı ağzına almaya çalıştığını fark ettim.

"Perfetto," diye mırıldandı. "Bir gün seni dilimle becereceğim."

Tavana göz kırptım. Bunu kitaplarda okumuştum ama abartı olduğunu düşünmüştüm. Kadınların yarattığı bir fantezi. Bu gerçekten mümkün müydü? Hoşuma gider miydi?

Daha yükseğe çıktı ve ben iyice açılana kadar başparmaklarıyla dudaklarımı ayırdı. "Ne kadar muhteşem olduğuna bak. Seni yutmak için sabırsızlanıyorum."

Gözlerimiz yarı çıplak bedenimin üzerinde buluştu. Dilini çıkarıp klitorisimin üzerinde gezdirirken başka tarafa bakmadı. Sanki vücudumdaki her sinir ucu oraya odaklanmıştı ve Giacomo her birine hayat veriyordu. Bunun şoku beni ürküttü ve keskin bir nefes aldım.

Yine yaptı.

Sıcak, kaygan ısı etimin üzerinde okşadı, silikon bir oyuncaktan veya kendi parmaklarımdan çok daha iyiydi. Daha da ısladığımı, daha da şiştiğimi, vücudumun bu samimi dokunuşa karşılık verdiğini hissedebiliyordum. Daha yeni başlamıştık ama şimdiden daha fazlası için yalvarmak üzereydim.

Gözlerini kapatıp beni yalarken uzun kirpikleri dalgalanıyordu. Klitorisimi uyarmak için dudaklarını, dişlerini ve dilini nasıl kullandığına büyülenmiş bir şekilde bakamıyordum. Bu his tarif edilemezdi. O tek noktadan yayılan zevk

Dalgalar, her yalama ve emme beni nefes nefese kalana ve titreyene kadar daha yükseğe, daha yükseğe gönderdi.

Sonra geri çekildi, hareketlerini yumuşattı, hafif öpücüklerle beni kızdırdı.

Bedenim şiltenin içine çöktü, hayal kırıklığı içimi kemiriyordu. Sanki yarım bir dağa tırmanmaya gönderilmiş gibiydim. Kazanç, ulaşamayacağım bir yerde duruyordu.

"Şimdi, işini bitirmem için bana yalvarıyorsun," dedi öpücükler arasında sessizce.

"Ne?" Ağır nefes alış verişimin s e s i n d e n onu zar zor anlayabiliyordum.

"Yalvar bana, Emma."

"Neden?"

"Çünkü seksi. Hoşuma gidiyor." Bir öpücük daha. "Ve yalvarana kadar boşalmana izin vermeyeceğim."

Bazı kitaplarımda bunu okumuştum. "Bu bir dom/sub olayı mı?"

"Bu benimle ilgili bir şey," dedi, şimdi sesi sinirli geliyordu. "Şimdi, bu amcığı yalamam için bana yalvar."

Çiğ ve iğrenç sözleri karşısında ayak parmaklarım kıvrıldı. "Lütfen," dedim usulca.

Karanlık bakışları benimkilerle buluştu. Bana sinsi bir gülümseme verirken dudaklarında parlayan kayganlığını görebiliyordum. "Yaklaşamadın bile. Çok daha iyisini yapmalısın." Sonra şişmiş etime üfledi ve ben titredim.

"Lütfen!" Sesim bu kez fark edilir derecede daha yüksekti. Cevap olarak kıkırdadı.

Parmağıyla klitorisimin her iki yanında gezindi. İhtiyacım olan şey bu değildi. Onu daha da yaklaştırmak için kalçalarımı döndürdüm.

Geri çekildi. "'Lütfen amımı yala Mo' de."

Bunu asla söyleyemezdim. "Beni utandırmaya çalışıyorsun."

"Hayır, sana öğretmek istiyorum."

Serin hava aşırı ısınmış bedenime işkence gibi geliyordu. Kalbim kulaklarımda çarpıyordu. Bunu yapabilir miydim?

Sanki beni ikna etmek istercesine, dilini giriş yerimden klitorisime doğru uzun bir hareketle kaydırđı. Başımı geriye attım, mutluluk her hücremde, her gözeneğimde yankılanıyordu.

Ama arkası gelmedi.

Öfkelendim, sinirlendim. "Berbatsın."

"Yap şunu, piccola bambina innocente." Sonra kalçalarımın iç kısımlarını öperken Sicilya dilinde fısıldamaya başladı. Gözlerimi kapattım, inanılmaz hisler içinde yüzüyordum, çoğunlukla müstehcen sözlerini ve cesaretlendirmelerini dinliyordum.

Bu çok fazlaydı. Daha fazla dayanamadım.

"Lütfen, Mo." Derin bir nefes aldım. "Lütfen, yala beni."

"Hep birlikte söyleyin."

Dilinin ucunu klitorisimin üzerinde gezdirdi ve ben de "Lütfen amımı yala Mo" diye bağırdım.

"Bir kelimeyi unuttun."

Tanrım, neden bu kadar önemliydi? Küfür ettiğimi duymaya o kadar çok mu ihtiyacı vardı? "Lütfen amımı yala, Mo."

"Va bene," diye mırıldandı, sonra klitorisimi ağzına aldı ve emdi. Sanki bir elektrik prizine takılmış gibiydim. Sırtım eğildi, kalçalarımındaki kaslar titredi ve anında zirveye doğru fırlarken uzun bir inilti çıkardım.

Dili ağzının içinde etimin üzerinde gezindi. Bu çok fazlaydı. Nefesimi tuttum ve parmaklarım saçlarının arasından geçerek ona tutundum. Kalçalarım yukarı doğru sallandı ama Giacomo'nun güçlü elleri beni sabit tutmak için kalçalarımı tuttu. Bu duygudan nefret etmiyordum. Kontrol ondaydı, zevk de ondaydı.

Ben onundum.

"Oh, Tanrım!" Uçurumun kenarından geçtim, titriyordum, doruk noktası beni uçururken kaslarım kasılıyordu. Çok, çok iyiydi, daha önce yaşadığım tüm orgazmlardan bin kat daha güçlüydü.

Kendimi. Ve bu böyle devam etti, dili ve dudakları vücudumdaki her zevk damlasını emiyormuş gibi üzerimde çalışıyordu.

Sonunda nefesim kesildi ve bedenim bitkin bir halde yatağa yığıldı. Nefesimi tutmaya çalışırken nefes nefese kaldım, tenim ter içinde kalmıştı. Denesem de hareket edemiyordum.

Görünüşe göre Giacomo'nun aynı sorunu yoktu. Gözleri çıplak kasıklarına kilitlenmişti, dizlerinin üzerine fırladı ve kemerinin tokasına uzandı. Ben daha ne yaptığını sormadan külotunun içine uzandı ve sertleşmiş penisini çıkardı.

Şimdi doğrudan onun ereksiyonuna bakıyordum. Beklediğimden daha büyük ve kalındı. Çok fazla ereksiyon görmemiştim ama bu en iyi örneklerden biri gibi görünüyordu.

Ve başın üst ve alt kısmındaki gümüş boncukları gözden kaçırmak imkansızdı.

Bir piercing. Delinmiş.

Penisinde.

Parmaklarını hafifçe piercingin üzerinde gezdirdi, sonra sikini okşamaya başladı. Başka tarafa bakamıyordum. Çok fazla sorum vardı - piercingi hakkında, mastürbasyon hakkında. Ama şimdi sormanın sırası değildi. Kendini sıkıca kavradı, benim cesaret edebileceğimden çok daha sıkı kavradı ve yumruğuyla hararetle pompaladı.

"Innocente," diye mırıldandı, hâlâ açıkta duran etime bakıyordu. "Ero primo." Ben ilktim.

Bir homurtu ile orgazm olmaya başladı ve kalın beyaz sıvı ipleri uyluklarıma fırladı. Sıcak ve ıslaktı ve fiskeyeller gelmeye devam ettikçe yavaşlama belirtisi göstermiyordu. Şaftını ve piercingini kapladı ve külotuna doğru aktı. Tüm bu süre boyunca devasa vücudu seğirdi ve sallandı, havayı emerken büyük göğsü kabardı.

Vay canına, bana oral seks yapmak onu gerçekten tahrik etmişti. Bir partnerin de bundan zevk almasını beklemiyordum. Kendine dokunurken sikine baktım. Ağzımda olmasından hoşlanır mıydım?

Sonunda omuzları gevşedi ve şaftını bıraktı. Orada asılı duruyordu, tam olarak erekte olmamıştı ama yumuşak da değildi, derisi beni kaplayan yapışkan sıvıyla kaplıydı. Oda ikimiz gibi kokuyordu, hava kötü kararlar ve geri dönülemez seçimlerle nemlenmişti.

Onu daha iyi görebilmek için gözlüklerimi burnumun üzerine ittim. "Piercingin var."

Çarşafa uzanmadan önce gözlerini kırptırdı. "Bir apadravya, sì." İpeksi kumaşı kaparak önce aletini, sonra ellerini sildi. Kendini külotunun içine soktu ve kot pantolonunu yeniden bağladı. "Hoşuna gidecek, merak etme."

Piercingi mi? Bazılarının bir partner için zevk verdiğini biliyordum ama onları korkutucu buluyordum. Ve onunla penetratif seks yapmıyordum, bu yüzden asla hissetmeyecektim. "Acıdı mı?"

"Pek sayılmaz." Eğildi ve aynı çarşafı beni temizlemeye başladı. "Daha kötülerine de katlandım."

Bu ne anlama geliyor? Başka piercingleri de var mıydı? "Ne zamandır var?"

"Yirmi yaşındaydım, yani uzun bir süre." "Nasıl bir his?"

Yatağın ucundan kalktı ve doğruldu. "Şimdi mi? Seks yapmadığım ya da arabada bas sesini açmadığım sürece pek fark etmiyorum."

Oh, titreşimler. Bu mantıklı.

Dirseklerimin üzerinde yükselip bacaklarımı kapattım. "Normal idrarını yapabilir misin?"

"Tabii ki." Onu kızdırıyormuşum gibi başını salladı. "Dai, Emma. Az önce ilk kez senin amını yedim. Bunu tartışmak istemez misin?"

Piercingi çok daha etkileyiciydi ama ne demek istediğini anlayabiliyordum. "Sanırım. Bu arada teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Ben de en az senin kadar keyif aldım." Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. "Cazzo, bu çok hoş. Sen yüzümde kurumuş haldeyken bebekler gibi uyuyacağım."

Temizlemeyecek miydi? Ayak parmaklarımın uçları karıncalandı, damarlarım canlandı. Neden bu kadar sıcaktı?

Doğrudum ve yatağın ucuna doğru ilerledim. "Ben duş alacağım. İyi geceler."

"Sabah görüşürüz, karıcığım." Odayı geçti ve koridorda gözden kayboldu, kapıyı usulca arkasından kapattı.

Dağınık yatağa, lekeli çarşaflara baktım. Bacaklarımın arası yapış yapış ve şişti ama aldırmadım. Rahatlamıştım, endorfin ve dopamin doluydum. Ona daha önce yalvardığım için utanmalıyım. Belki yarın utancım daha da artacaktı.

Ama şu anda keşke kalsaydı diyorum. Birkaç dakikalığına da olsa güçlü kollarını etrafımda hissetmek güzel olurdu.

Ki bu aptalcaydı. Sevgili ya da arkadaş bile değildik. Ben bir can sıkıntısıyım, katlanması gereken bir şey.

Ama bir dakika önce bana pek de kızgın görünmüyordu.

Hmm. Belki de Giacomo'yu anlamak korktuğum kadar zor değildi.

Ne tür bir adamın dört arabaya ihtiyacı olur?

Buscetta garajındaki seçeneklere baktım. Biri kırmızı, diğeri siyah iki Ferrari ve üstü açık bir Maserati vardı. Giacomo'nun sedanı en sonda duruyordu, onun kullandığını bildiğim tek arabaydı.

Sedan mantıklı bir arabaydı elbette, ama daha gösterişli, daha hızlı modeller varken neden sıkıcı bir araba kullanalım ki? Bu mafya adamları hakkında bildiğim her şeye ters düşüyordu. Genellikle lüks alışverişler yaparak zenginliklerini ve güçlerini göstermeyi severlerdi.

En kullanışlısı olduğu için sedanı almalıydım. Ama onun arabasını kullanmak istemedim. Dün geceden sonra bile çok kişisel hissettirdi. Peki ya ben, bir Ferrari'de? Bunu düşünemezdim. Gia böyle bir arabayı kullanma şansına balıklama atlardı, ama benim tarzım değildi.

Geriye Maserati'nin üstü açık arabası kaldı.

İçine bir göz attım. Manuel düz vites, ki bunu halledebilirdim. Anahtar iki ön koltuğun arasındaki bardaklıkta duruyordu. Mükemmeldi.

Acele etmem gerekiyordu. Ev halkı uyanmadan önce yapmam gereken bir iş vardı.

Arabanın tereyağlı deri koltuğuna kaydım, sonra pedallara ulaşabileceğim şekilde ayarladım. Birkaç düğmeye bastıktan sonra garaj kapısını açtım. Motor sorunsuz bir şekilde çalıştı ve garajdan çıkarken cesaretimi toplamak için derin bir nefes aldım.

Dün gece aklıma bir şey geldi. Eğer babam Virga'nın ulaşamayacağı güvenli bir eve taşınırsa, Sicilya'da kalmama gerek kalmazdı. Giacomo ile evli kalmama gerek kalmazdı.

Dün geceki gibi bir gece daha yaşamak istemezdim.

Ama babamı tanıyordum. Tek başına gitmeyi kabul etmezdi ve ben de ona neden istediğimi söyleyemezdim. Bu Reggie amcamı da dahil etmek demekti. Babama aktif bir tehdit olduğunu ve güvenli evin tartışılmaz olduğunu söyleyebilirdi. Ama amcamla kendi cep telefonumla irtibat kuramazdım, ki Virga muhtemelen bana geri vermeden önce onu dinliyordu. Buscetta'ların evindeki telefonlara da güvenmiyordum. Orayı herkes dinliyor olabilirdi.

Bu da elime kullan-at bir telefon almam anlamına geliyordu.

Daha önce hiç kullanmamıştım ama çözebileceğime emindim. Sadece önce bir tane satın almam gerekiyordu, bu da Sal ya da Giacomo'nun haberi olmadan şehre gitmem anlamına geliyordu.

Adil olmak gerekirse Giacomo bana bir araba almamı ve Palermo'yu keşfetmemi söyledi. Ben sadece onun cömert teklifini kabul ediyordum. Kimse uyanmadan önce.

Arabayı birinci vitese taktım ve debriyayı bıraktım.
-Ve Sal'in mutfak kapısından çıktığını gördüm. Kalbim sıkıştı ama ona neşeli bir el salladım. Yanlış bir şey yapmıyordum.

Sal arabaya doğru topallayarak ilerlerken yorgun görünüyordu, beni engelliyordu, endişesi alınına kazınmıştı. "Buongiorno, signora," dedi, sürücü kapısının kenarına yaslanırken iyi gözleri beni inceliyordu. "Erken kalkmışsınız. Nereye gidiyorsunuz?"

"Biraz hamur işi almak için," diye yalan söyledim. "Şehri biraz keşfedeyim dedim."

"Ah, anlıyorum. Muhafızlardan birinin sizinle gelmesini sağlayacağım."

"Hayır, öyle değil-"

"Dai." Arabanın tavanını okşadı. "Sizi güvende tutmalıyız sinyora. Tabii kocanızı uyandırmamı ve onun da size katılmasını istemiyorsanız?"

"Hayır!" Yüksek sesle söyledim. Çok yüksek sesle. "Bunu yapmana gerek yok. Yani, eve döndüğümde koruma olmadan istediğim yere gitmeme izin veriliyor."

Sal bunu elinin tersiyle itti. "Babanın aptallığı. Palermo da Toronto değil. Kapıya kadar sür ve bekle. Çocuklardan biri seninle atlayacak."

Ateş et.

Argümanlarımı yuttum. Boşunaydılar. Bugün ödemeli telefon almanın başka bir yolunu bulmam gerekecekti.

Arabayı vitese taktım, Sal'a el salladım ve çıktım. Arazinin dibine geldiğimde kapı kapalıydı. İki adam oradaydı, sigara içiyorlardı ve ceketlerinin altındaki bariz şişkinlikleri görebiliyordum. Yüzlerinden mutsuzlukları okunuyordu.

Adamlardan biri arabaya doğru gitmeye başladı, ben de içimi çektim ve kapıları açtım.

İçeri girdiğinde bayat sigara dumanı kokusu üzerime bir tuğla gibi çöktü. "Sinyora," dedi saygıyla.

Temiz hava almak için penceremi indirdim. "Buongiorno. İsminiz nedir?"

"Rafael."

"Memnun oldum. Ben Emma." Kapı sallanarak açılmaya başladı. "Palermo şehir merkezine nasıl gidebilirim?"

"Sağa dönün. Sizi oradan yönlendireceğim. Belirli bir yer var mı?"

"Bir fırın lütfen. Popüler bir tane," diye değiştirdim.

"Pasticceria Oscar." Öne doğru eğildi ve arabanın GPS sistemindeki tuşlara basmaya başladı. "Ama bu saatte çok beklersiniz."

Yol tarifi yüklendi ve yola çıktım. Rafael'le sohbet etmeye çalıştığımda tek kelimelik bir cevapla karşılaştım, sonunda pes ettim ve sürüşüme konsantre oldum.

Palermo, Arap esintili mimarisiyle eski ve yeninin büyüleyici bir karışımıydı. Burası sıcak ve kuraktı; bir tarafı dağlarla, diğer tarafı Akdeniz'le çevriliydi. Ne gökdelenler vardı ne de trafik sıkışıklığı. Havada okyanus kokusu vardı ve mavi gökyüzünü tek bir bulut bile gölgelemiyordu. Çok güzeldi.

İşlek bir caddenin hemen dışında olan fırını bulduk. İşler iyiye gidiyordu.

Park yeri aramaya başladım. "Che cosa?" Rafael başını çevirerek sordu. "Yanından geçip gitmişsin."

"Park edecek bir yer arıyorum."

Homurdandı. "Bir Buscetta'nın park yeri bulmasına gerek yok.

Ön tarafa doğru çek. Kimse bir şey söylemeyecek." Ciddi miydi? "Bunu yapamam."

"Evet, yapabilirsin." Caddenin karşısını işaret etti.

"Şuradaki sarı çizgiler var ya? Oraya park et."

"Yere tekerlekli sandalye çizilmiş olanlar mı? Bu noktalar engelli sürücüler içindir."

"Dai, önemli değil. Polisin umurunda olmaz."

"Benim umurumda. Oraya park edemem. Bu doğru değil."

Ben sokağı dolaşmaya devam ederken Rafael oflayıp pufladı ve pencereden dışarı baktı. Kısa süre sonra bir sonraki sokakta park edecek bir yer buldum. Dışarı çıktığımda, "İstersen burada bekleyebilirsin. Sadece birkaç dakika sürecek."

Rafael kapısını kapattı ve ceketini düzeltti. "Seninle gelmeliyim."

Pastaneye doğru yürürken cadde boyunca uzanan dükkânların isimlerine göz gezdirdim. Bu yerlerden birinde kullan-at telefon var mıydı? SIM kart sattığını bildiğim bir tabacchi dükkânı gördüm. Onlarda da telefon var mıydı?

Fırında uzun bir kuyruk vardı. Rafael'in önerdiği gibi öne atlamak yerine beklemekte ısrar ettim. Bu durum onun iç çekmesine ve sigara içmesine neden oldu. Onu görmezden geldim ve planım üzerinde çalıştım.

Tezgâhta geniş bir hamur işi seçkisi sipariş ettim. Orada çalışan kadın Rafael'e şöyle bir baktı ve ödeme girişimimi elinin tersiyle itti. Bunu kabul edemezdim, bu yüzden kasanın yanındaki bahşiş kavanozuna para attım ve ona teşekkür ettim.

Gitmek yerine kutuyu Rafael'in kollarına bıraktım. "Tuvaleti kullanmam gerek. Seninle ön tarafta buluşuruz."

Dudaklarını birbirine bastırdı ama itiraz etmedi. Kutuyu benden aldı ve çıkışa doğru gitti.

Ters yöne doğru gittim. Tuvaletlerin yanında kapalı bir çıkış kapısı vardı. Dışarı baktığımda ara sokağı gördüm. Rahatlamış bir şekilde dışarı çıktım ve aceleyle sokağa doğru ilerledim.

Tabakçı dükkânı sağ tarafımdaydı. Başımı eğerek hızlı adımlarla yürüdüm. Rafael şüphelenmeden önce geri dönmeliydim.

İçeride, etrafta dolaşan birkaç kişi daha vardı. Hızlıca ucuz telefonlar için etrafa bakındım. Çok sayıda SIM kart ve sigaranın yanı sıra şeker ve piyango bileti de vardı. Belki de telefonlar tezgâhın arkasındaydı?

Tam yardım istemek için döndüğümde dükkânın kapısı açıldı. İri bir figür ışığın çoğunu engelledi, kocaman omuzlar küçücük alanı dolduruyordu. O omuzlar

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve içgüdüsel olarak bir adım geri çekildim. Bu ... muydu?

Hayır, olamaz.

Adam içeri girdi ve kapının arkasından kapanmasına izin verdi. D kk ndan gelen   ık kaba yüz hatlarını ortaya çıkarırken dizlerimin titredi ini hissettim.

Giacomo.

Nasıl . . .? Midem d   mlendi. G rd klerime inanamıyordum.

Sakin ol. Burada ne yaptığımı bilmiyor.

Bakışları bana odaklandı. Gözlerinin kahverengi olduğunu biliyordum ama o anda gece yarısının ikiz havuzlarına benziyorlardı, acımasız ve affetmez. Durdu um yere doğru yürümeye ba ladı ında düz ifadesi hiç de i medi ve botunun ahşap zemine her vuru u neredeyse sı ramama neden oluyordu.

Küçük bir g l msemi denedim. "Giacomo. Burada ne için var?"

"Sigara i ti ini fark etmemi tim," dedi. "Ya da belki ba lamaya karar vermi sindir? İy  bir marka tavsiye edebilirim."

"Signore Buscetta." Bu, birkaç adım ötede duran mağaza  alı anıydı. "Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

Giacomo gözlerini benden ayırmadı. "Yardıma ihtiyacın var mı, karıcı ım?"

Ses tonundaki hırıltı umurumda değildi. Beni savunmaya geçirdi. "Evet. Belli ki. Yoksa neden burada olayım ki?"

"Karısı mı?" Tabacchi  alı anı bu kelimeyi söylerken neredeyse bo uluyordu. "Sinyora Buscetta, bu bir onurdur."

Giacomo'ya bakıyordum ama tabacchi çalışanının sesi terliyormu  gibi geliyordu. Sakince, "Grazie, signore." dedim.

Giacomo bana yaklaştı. "Ne alıyorsun, Emma?"

"Pullar," diye a zımdan kaçırdım.

"Ne için pullar?"

"Mektuplar için."

"O halde sizi SIM kartların yanında görmem ilginç."

"Sadece şekerlere baktığım için."

Ağzı bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Oh? Bu sabah hamur işleri ve şekerleme mi?"

Hiçbir şey söylemedim. Berbat bir yalancıydım ama artık geri adım atmak için çok geçti.

"Sinyor," diye yüksek sesle tabacchi'ye seslendi. "Karıma biraz pul getirin."

Adam boğazını temizledi. "Elbette, Don Buscetta. Ne tür? Kartpostal, mektup-"

"Neyin varsa. Hepsi" Kaşlarını çatarak işçiye döndü ve elini salladı. "Ne isterse."

İşçi pulları almak için koştururken "Kartpostal, per favore," diye seslendim. "Kaba olmana gerek yok," diye fısıldadım Giacomo'ya. "Onu korkutuyorsun."

"Korkması gereken kişi o değil."

İçim parçalanarak korkudan toza dönüşse de onunla cesurca yüzleştim. Yanlış bir şey yapmamıştım. Pul almak için dışarı çıktım, son.

"Buyurun, sinyora." Adam titreyen eliyle tezgâhın üzerine bir kâğıt kartpostal pulu koydu.

"Grazie." Cüzdanımı açtım. "Ne kadar?"

"Hiçbir şey." Giacomo bir eliyle pulları, diğer eliyle de bileğimi tuttu. Beni tezgâhtan uzaklaştırmaya başladı.

Elinden kurtuldum. "O pulların parasını ödemem gerek."

"Hayır, yok."

"Biliyorum." Cüzdanımı açarak tezgâha doğru yöneldim. "Ne kadar, sinyor?"

Adam cevap veremedi. Giacomo tezgahın üzerine bir deste Euro attı. "İşte. Şimdi benimle tartışmayı bırak ve harekete geç."

Barışı koruyun. Şikayet etmeyin. Sorun çıkarmayın.

Çocukken böyle derdim, iki asi ablaya sahip olmanın yan ürünüydü. Ama artık Toronto'da değildim ve Giacomo da Gia ya da Frankie değildi.

Beni itip kakmasına izin veremezdim.

Dışarı çıktığımızda kaldırımda durdum. "Ben yanlış bir şey yapmadım. Palermo'yu keşfedebileceğimi söylemiştin."

Giacomo bana doğru geldi, yüzü öfkeyle gerilmişti. Kaldırıma yasadışı bir şekilde park etmiş olan sedanını işaret etti. "Bin şu lanet arabaya, Emma."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Giacomo

Onun kaçtığını düşündü.

Adamlar bana onun Maserati'mle gittiğini söylediklerinde, bu gezinin hamur işleriyle ilgili olmadığını hemen anladım. Emma'nın elinde bir şey vardı.

Ama kurnazlıkta berbattı. Kadın tanıdığım en kötü yalancıydı.

Rafael bunu doğruladı. Pasta kuyruğunda beklerken bana mesaj atmış, kızın gergin ve ürkek görüldüğünü söylemiş.

O sırada Palermo şehir merkezini yarılamıştım bile. O andan itibaren deli gibi sürdüm, benden kaçmaya çalıştığına ikna olmuştum.

Ancak Rafael onu bir tabacchi dükkânına kadar takip edince panik kısa sürede kafa karışıklığına dönüştü. Neden oraya gitmek için gizlice kaçtı? Sigara içmiyordu ki. Pul ya da piyango bileti mi? Bundan şüpheliydim.

Sonra onu SIM kartların yanında oyalanırken görür görmez anladım. Takip edilmeden birini aramaya çalışıyordu. Kimi arıyordu? Ailesini mi? Bu işi bitirmek konusunda fikrini mi değiştirmişti?

Çok kötü oldu. Bu evlilikte başka seçeneğim yoktu. Virga'yı aşmanın bir yolunu bulana kadar Emma burada, Palermo'da benimle evli kalacaktı.

Yolcu koltuğunda, pasta kutusunu açtı ve bir cornetto çıkardı. "Bir şey ister misiniz? Her çeşitten aldım."

"Sizden istediğim şey kendinizi açıklamamız."

"Bunda büyütülecek ne var anlamıyorum," dedi bir lokma böreğin etrafında. "Bana Palermo'yu keşfedebileceğimi söylemiştin."

"İkimiz de bu sabah keşif yapmadığını biliyoruz. Kullan-at bir telefon bulmaya gittin. Bana nedenini söyle."

Derin bir iç çekti ve elindeki kırıntıların tozunu aldı. "Çünkü Virga'nın aramalarımı ve mesajlarımı takip etmesini istemiyorum."

"Öyle olduğunu düşündüren ne?"

"Bilmiyorum ama muhtemel görünüyor. Telefonum uzun süredir ondaydı. Neler yapabileceğini kim bilebilir?"

Akıllı kız. Bizim dünyamızda kimseye güvenilmezdi. Bana bile. Ama Virga onun telefonunu izliyorsa, belki de onu dışarı çekmek için bunu kullanmanın bir yolu vardı.

Ona bir bakış attım. "Kimi araman gerekiyor?" "Seni ilgilendirmez."

"Seninle ilgili her şey beni ilgilendirir, karıcığım."

"Bana öyle demeyi kes. Bu gerçek bir evlilik değil ve nereye gittiğimi ve kiminle konuştuğumu kontrol etmeye hakkın yok."

Bunu kabul edemezdim. Pek çok açıdan hatalıydı ve onu düzeltmem gerekiyordu.

Direksiyonu kırarak arabayı kaldırıma doğru çevirdim ve aniden durdum. Emma elini gösterge paneline çarptı ve pasta kutusunu kavradı. Arabayı park ettim ve ona ters ters bakmak için vites değiştirdim. "Sana gelince istediğim her şeyi kontrol edeceğim, bambina. Nereye gideceksin, kiminle konuşacaksın. Ne zaman yemek yiyeceğini, ne zaman uyuyacağını. Ben öyle olmadığını söyleyene kadar bu gerçek bir evlilik."

"Kendini duyuyor musun? Narsist bir sosyopat gibi konuşuyorsun."

"Bana küfür etmeye devam edersen seni yatak odana kilitlerim."

Ağzı bir karış açık kaldı, sanki içinde bulunduğu durumun ne kadar tehlikeli olduğunu yeni fark etmiş gibiydi. "Buna cesaret edemezsin."

Oh, yapardım. Onun bir yere kapatılıp yatağa bağlanması ve benim onu tatmin etmemi beklemesi fikrinin beni ne kadar cezbedtiğini bilmiyordu. Dün geceden sonra tek düşünebildiğim onun amını tekrar tatmaktı.

Sesimi alçaltarak, burnundaki ve yanaklarındaki çillerin tozunu görebileceğim kadar yaklaştım. "Sen bana aitsin, Emma Buscetta. Ağzın, göğüslerin, amın, her şeyin. Yalamak, becermek ve parmaklamak için benim. Bu yüzden bana itaat etsen iyi olur."

"Ben köpek değilim."

Eğlencemi gizleme zahmetine girmeden ona sııttım. "Dai, bambina. Dün gece benim için uluyordun."

"Dur." Başka tarafa bakarak koltuğunda kaydı. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

Çok masum. Çok sevimli. Ama bana karşı koymuştu, bu da onun sandığımdan daha güçlü olabileceği anlamına geliyordu.

Güzel. Önümüzdeki üç aya dayanmak için güce ihtiyacı olacaktı.

Arabayı yeniden çalıştırdım ve vitesine taktım. Trafiğe girdiğimizde, "Birbirimize yardım edebiliriz ya da senin en büyük düşmanın olabilirim, Emma. Bu sana bağlı."

"Oh, şimdi de sırların konusunda bana güvenmek mi istiyorsun?" "Hayır, tabii ki güvenmiyorum."

"Peki neden sana benimkini söyleyeyim?"

Dişlerimi sıkarak köşeyi keskin bir şekilde döndüm. "Benden sır saklamana izin yok." Neden böyle hissettiğimi bilmiyorum ama hissediyordum.

"Tam da narsist bir sosyopatın söylemesini beklediğim şey."

Gülümsemeye karşı koydum. Bu kız nasıl sadece yirmi yaşındaydı? Zeki ve küstahtı, açık sözlü ve cesurdu. Hem ondan tavsiye almak hem de onu dizlerimin üzerine yatırmak istiyordum. "Kullan-at telefonda kim aramak

istiyorsun? Ravazzani'yi mi? İkizini mi?"

"Sana söylemeyeceğim, o yüzden sormayı kes."

"O zaman bebeğimi doğurmaya heveslisin, değil mi? Çünkü bana güvenmezsen, olacak olan bu."

"Kimse hamile kalmayacak. İş o noktaya gelmeden önce bundan kurtulmanın bir yolunu bulacağız."

Tek çıkış yolu Virga'nın sefil hayatına son vermektir.

Ama bu kolay bir iş değildi, bu da onu yakınımdaya tutmam gerektiği anlamına geliyordu. Kaçmasına ya da yardım çağırmasına izin veremezdim. Bu her şeyi mahvederdi.

Belli ki ona karşı çok gevşek davranmışım. Bugün bunun kanıtıydı.

Onun itaatini kazanmak için çabalarımı artırmam gerekiyordu.

Araba kullanırken bir telefon geldi. Zani. Direksiyondaki bir düğmeye bastım. "Cosa?"

"Palermo'da karının peşinde olduğunu duydum. Che cazzo?"

"Onu arabaya bindirdim ve malikaneye geri götürüyorum."

"Ah, güzel. Çav, Emma."

"Çav, Zani," dedi karım.

"Umarım sana çok kızmamıştır," dedi arkadaşım. "O değil." Emma cevap verdi, sondaj memnun ile

kendisi.

"Öyle," diye tersledim. "Ve telefonu suratına kapatıyorum."

"Bekle!" Zani aceleyle dışarı fırladı. "Bugün o şey var. Onu eve bıraktıktan sonra benimle buluşacak mısın?"

Ravazzani'nin tedarikçilerinden biriyle buluşmak üzere tepelere gitmemiz planlanmıştı. Amaç onları Ndrangtheta'dan uzaklaştırmak ve parayı ait olduğu yere, Sicilya'ya geri götürmektir. "Bana birkaç saat ver."

"İptal edersek mutlu olmayacaktır."

"Kimse iptal etmiyor. Saat 1'de hazır olurum."

"Tamam. Yola çıktığında beni ara."

Kapatmak için bir düğmeye bastım. Zani'nin bana sorumluluklarımı hatırlatmasına ihtiyacım yoktu. Hepsini

çok iyi biliyordum.

Emma pasta kutusunu açtı ve içini karıştırdı. Krema ile doldurulmuş bir bombolone çıkardı. "Görünüşe göre yoğun bir gün planlamışsın."

Bir ısırık almasını izledim, krema ağzının her tarafına sızıyordu. Hay sikeyim. Dili hızla kalın sıvıyı yalarken önümdeki yola odaklanmaya çalıştım. Dudaklarındaki şekeri yalamak istedim. Sonra tüm vücuduna yaymak ve oradan da yalamak.

Gaza bastım. "Sana bir ders vermek için çok meşgul değilim, masum anneciğim."

Onu evin içinde takip ettim.

Emma hamur işi kutusunu tezgâhın üzerine koydu. "Sal, bizim için iyi bir seçim yaptım. Ne istersen ye."

Sal bana dikkatle baktı ve oradaki uyarıyı görebiliyordum. Sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Kimin için çalıştığını unutmuş muydu?

"Malikanede kalacak," dedim ona. "Eğer giderse, benimle gidecek."

"Bu çok saçma." Ellerini yıkamayı bitirdi ve bir bezin üzerinde kurulamaya başladı. "Bunu zaten konuşmuştuk. Beni burada bir tutsağa dönüştüremezsiniz."

"Yukarı çık." Kapıyı işaret ettim. "Seninle konuşmak istiyorum."

Emma bezi dikkatlice katladı ve mermer tezgâhın üzerine koydu. "Sanırım konuşmamız bitti, Giacomo."

"Haklısın. Peki Sal'in önünde seni gerçekten neden yukarıda istediğimi söylememi ister misin? Yoksa konuşmak için yukarı çıkıyormuşuz gibi davranmaya devam etmeyi mi tercih edersin?"

Cildi kıpkırmızı olurken ağzı açık kaldı. "İkisi de değil. Gitmeni istiyorum."

"O zaman hayal kırıklığına uğrayacaksın." Evin içine açılan kemeri işaret ettim. "Git ya da ben seni taşıyayım, eğer

Yapmak zorundayım."

"O zaman rol yapmayı seçiyorum," diye mırıldandı ve yürümeye başladı.

"Va bene, bambina. Doğru cevap bu."

Merdivenleri çıkarken hiç konuşmadık. Ev o kadar sessizdi ki tavandaki vantilatörün vızıltısını duyuyordum. Çocukken diz çöküşümü, babamın cezalarını beklerken saatlerce süren dehşet dolu sessizliği hatırladım.

Malocchio.

O anıları bir kenara ittim. Yaşlı adam toprakta çürüyordu, değerli mirası en nefret ettiği çocuğunun elindeydi. Son gülen ben olacaktım.

Babamın gösterişli yatak odasına açılan kapıya kadar onu takip ettim. "Burada uyumaya nasıl dayanabiliyorsun?" Altın rengi dekora bakarak sordum. "Çok iğrenç."

Telefonunu ve cüzdanını komodinin üzerine koydu. "İçimde büyüyor gibi. Baban saklanmaya başladıktan sonra neden sen ya da kardeşin buraya taşınmadınız?"

Homurdandım. "Nino her zaman babamızın geri döneceğine inanırdı. Ve evin bu tarafında uyumaktansa aletimi kesmeyi tercih ederim."

"Neden? O küçük odayı gerçekten bunlardan daha mı çok seviyorsun?"

Ailem ya da babam hakkında konuşmak istemiyordum. "Soyun ve yatağa gir."

"Ne?" Solgunlaştı, gözleri dramatik bir şekilde sağa sola kaydı. "Ciddi olamazsın."

"Ben çok ciddiylim. Kıyafetlerini çıkar ve uzan."

"Ama hava hala aydınlık! Ve Sal ne yaptığımızı anlayacak. Bu çok garip. Ayrıca, bunu dün gece zaten yaptık."

Ağzından dökülen sözcükleri durdurmak için elimi kaldırdım. "Sal ya da günün hangi saati olduğu umurumda değil. Ve önümüzdeki iki ay boyunca her gün amını yalamama hazırlıklı olmalısın."

"Her gün mü? Hayatta olmaz."

"Kanamadan geçirdiğin her gün. Ve hatta bazı günler."
Gözlüklerinin altından burnunun köprüsünü sıkıştırdı.
"Bu çılgınlık."

"Seni ikna etmek için harcayacak zamanım yok."
Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Onu sevdiğini zaten biliyoruz. Numara yapmayı bırak."

"Numara yapmıyorum. Ve mesele de bu değil. Beni hazırlıksız yakalıyorsun. Tahrik bile olmadım."

"Cazzata." Ona bir adım daha yaklaştım. Sonra bir adım daha. Aramızda bir kol mesafesinden daha az mesafe kalana kadar yaklaşmaya devam ettim. Bir adım daha atsam göğüsleri göğsüme değecekti. "Senin tatlı amını düşünmeden edemiyorum. Seni tekrar ağzıma almak ve günlerce tadına bakmak istiyorum."

Ayaklarının üzerinde hafifçe yalpaladı ve kendini dengelemeye yardımcı olmak istercesine avucunu göğsüme dayadı. "Bunları nasıl söyleyebiliyorsun? Sen tanıdığım en açık sözlü insansın."

"Ben sana güzel sözler söyleyecek ve karışık sinyaller verecek bir adam değilim. Ama istediğin zaman amını onun yüzüne sürtmene izin verecek bir adamım."

"Giacomo," diye nefes aldı ve adımın dudaklarında çıkardığı ses hoşuma gitti. "Ne yapıyoruz biz?"

Bunu neden her gün yapmakta ısrar ettiğimi ona anlatamadım. "Biz evliyiz. Bunu başka bir kadınla yapmamı tercih eder miydin?" Yapmazdım ama Emma bunu bilemezdi.

"Hayır!" Parmakları gömleğimi sıkıca kavradı, sanki beni tutuyormuş gibiydi. "Ama ön sevişme diye bir şey duymadın mı?"

Neredeyse gülüyordum. "Mumlara ve arabanın arka koltuğunda öpüşmeye ayıracak vaktim yok. Sevişmek istersem, sevişirim. Ve şu anda dilimle amını sikmek istiyorum." Kıçına sert bir tokat attım. "Yatağa geç, karıcığım."

Gözlerini kapadı ve dudağını ısırdı. Tereddüt ettiği belliydi. Onu itmeye karar verdim.

Eğilerek kulağının dibinde, "Boşaldıktan sonra otuz bir çekeceğim ve tekrar izlemene izin vereceğim," dedim.

Ağızından titrek bir nefes çıktı. Hiçbir şey söylemeden geri çekildi ve şortunun düğmelerini açtı. Aletim seğırdi, taşaklarım şimdiden gerilmişti. Madre di dio, bu kız. Onu baştan çıkarmaktan daha çok sevdiğim bir şey yoktu. Onu istediğimi yapması için tüm ilkel ve uygun içgüdülerini görmezden gelmeye ikna etmek.

Şortu yere düştü ve tekmeleyerek çıkardı. Yatağa girmeye başladığında, "Külot da olsun." dedim.

Durakladı ama sadece bir saniyeliğine. Hızlı bir hareketle külotunu çekip çıkardı ve belden aşağısı çıplak kaldı. Cazzo, çok ateşliydi. Zeytin rengi krem si bir teni vardı. Koyu renk saçları tümseğini kaplıyordu. Pürüzsüz bacaklar. Yüksek, sıkı bir popo.

Birdenbire onun her yerini görmek istedim. "Gömleğini ve sütyenini çıkar."

Sırt üstü yattı. "Neden?"

Dai, sürekli sorular. Yatağa süründüm ve kalçalarının arasına yerleştim. Kukusu parlıyordu, şiş dudakları dışarı fırlamış dilimi bekliyordu. "Çünkü sana söyledim."

"Tamamen giyinikken çıplak olmak garip hissettiriyor."

Tişörtümü çıkardım ve yere fırlattım. "Daha iyi misin?"

Gömleğini ve sütyenini çıkardı, bakışları tüm süre boyunca göğsüme kilitlenmişti. Dövmelerden hoşlanıyor muydu? Vücudum onlarla kaplıydı. Bir zamanlar mürekkep tabancasının etrafında gerçek silahlardan daha fazla gün geçirirdim.

"Çok güzelsin," dedi.

"Göğüslerini seviyorum," dedim ve sert bir meme ucunu ağızıma almak için eğildim. Sertçe emdim ve parmakları saçlarımın arasından geçti. Eğer bugün bir toplantım olmasaydı, önümüzdeki on iki saati onun her santimini keşfederek geçirecektim.

Geri çekilerek, kalçalarının arasına karnımın üzerine uzandım. "Arkana yaslan."

"Ama istemiyor musun-?"

Kıvrımları boyunca uzun bir yalamayla onu susturdum. Siktir, evet. İstedğim buydu, kokusu burnumda ve kafamdaydı. Daha fazlasını almak için dilimi daha aşağıya daldırdım. Keskin ve tatlıydı ve şimdiden çok ıslaktı. Neden bunu istemiyormuş gibi davranıyordu?

Onu ele geçirilmiş bir erkek gibi yedim. Yaladım, emdim ve çıkardığı her küçük nefesin ve sesin tadını çıkardım. Çok yaklaştığını hissettiğimde, mümkün olduğunca uzatmak için gevşedim. Aletim fermuarıma baskı yapıyordu, derisi o kadar gergindi ki canımı acıtıyordu. Kalçalarımı yatağa bastırdım, piercingimin topu kafasına saplandı. Bu en iyi işkence türüydü.

"Oh, Tanrım. Giacomo, lütfen." Beni yerimde tutmak için eli başımın arkasına düştü. "Daha fazla dayanamayacağım."

Homurdandım ve klitorisini ağzıma aldım, dudaklarım etine yapıştı. Boğuk bir inilti çıkardı.

"Parmağını kullan!" diye bağırdı. "Lütfen. Buna ihtiyacım var."

Kulaklarıma inanamıyordum. Benim küçük cesur bakirem, amına bir parmak girmesi için yalvarıyor muydu?

Yine de tereddüt ettim. Daha önce oraya bir şey sokmuş muydu? Onu incitmek istemedim.

"Sorun değil," diye nefes aldı, tereddüt ettiğimi açıkça hissediyordu. "Daha önce de vibratör kullandım."

Bu fikir sikimi ağlattı. Minchia, amının silikon bir sikin etrafında gerildiğini görmeyi ne kadar isterdim.

Klitorisini hafiflettim ve serçe parmağımı ıslaklığına doğru kaydırdım. İçeri girmesini kolaylaştırmak için tenimi kapladım. Sonra en küçük parmağımın ucunu girişine koydum. "Hazır mısın?"

Emma bana bakarken gözleri buğulu ve vahşiydi. "Evet, lütfen."

Yavaşça içeri ittim, sıkı sıcaklığın parmağımı sarmasını izledim. Kaygan kadife duvarlar beni içine çekti, daha önce hiçbir erkeğin hissetmediği duvarlar. Minchia! Eğer bunu düşünmeyi bırakmazsam boşalacaktım.

Emma. Emma'ya odaklan.

Onun yerine bakışlarımı ona çevirdim. Göz kapakları dalgalanarak kapandı, ağzı zevkten gevşedi. "İşte bu," diye mırıldandım. "Bu dolgunluğu seviyorsun, değil mi? Gergin hissetmeye ihtiyacın var. Merak etme, seni dolduracağım, bambina."

"Oh, Tanrım. Çok yaklaştım." Sırtı eğildi, kasları gerildi. "Sakin durma."

Devam ettim, yavaşça onu kırdım. En küçük parmağımla bile daracıktı. Bu dar amcığın sikimi sıkıldığını hayal bile edemiyordum. Muhtemelen saf mutluluktan ölürdüm. Elimi pompaladım, serçe parmağım tamamen oturana kadar her seferinde daha derine battım. "İşte böyle. Hoşuna gitti, değil mi?"

"Evet, evet, evet." Başını yastığa vuruyor, kalçaları elime doğru sallanırken parmakları altın rengi yatak örtüsünü kavırıyordu. Sanki en küçük parmağımla kendini beceriyor gibiydi.

"Çok ateşlisin. Devam et. O muhtaç amcığı elimde çalıştır. Kendini boşalt."

"Hayır, klitoral uyarılmaya da ihtiyacım var. Lütfen."

Bir bakirenin yatakta bu kadar kendinden emin ve talepkâr olmasını beklemiyordum ama Emma beni şaşırtmaya devam etti.

"Sana ne verirsem onu alırsın." Parmağımla içinden çıkardım ve ayağa kalkmaya başladım. "Ve talimatlara uymayı öğrenmen gerekiyor."

"Hayır!" Öne doğru eğilerek beni yakaladı. "Gitme. Lütfen."

Kendimi dirseklerime dayadım, yüzüm amına yakındı ama ona herhangi bir uyarı vermiyordum. "Yine benden kaçmaya çalışacak mısın?"

Gözlerini kırıştırdı ve ifadesindeki şehvetin bir kısmı silindi. "Kaçmaya çalışmıyordum."

"Gardını indirmiştin." Eğildim ve klitorisini dişlerimle hafifçe ısırdım. Eğildi ve inledi. "Ölebilirdin."

"Ama ben değildim!"

Beni en çok istediği yerden kaçınarak kıvrımlarının kenarlarını öptüm. "Kimi aramaya çalışıyordun Emma?"

"Oh, sen bir stronzo'sun."

"Şimdi, bu hiç hoş değil." Parmağımla girişiyle alay ettim. "Bana kim olduğunu söyle ve sana ihtiyacın olanı vereyim."

"İhtiyacım olanı kendime verebilirim."

Bacaklarının arasına uzandı ama ben daha hızlıydım. Klitorisini okşamadan hemen önce bileğini yakaladım. "Bana bilmek istediğim şeyi söyleyene kadar seni bütün gün burada tutacağım."

"Eninde sonunda uyarılmadan orgazm olacağım." "Olmadığından emin olacağım."

Kalçalarını salladı. "Bırak beni. İşimiz bitti."

"Yakınından bile geçemezsin, masum kızım." Doğrudan klitorisine üfledim. "Bana kimi araman gerektiğini söyle."

"Oh, Tanrım." Sesi küçük ve acınasıydı. "Lütfen."

"Gelmene izin vereceğim, eğer gelersen. Bu hayatımın en iyi orgazmı olacak.

Hayatın." Kalçasının iç tarafını öptüm ve serçe parmağımın ucunu amının içine bastırarak onunla alay ettim. "Sadece bana kim olduğunu söyle."

Göz kapakları sımsıkı kapalıydı ve tenini bir ter tabakası kaplamıştı. "Kahretsin. Lanet olsun."

" Bu sözleri dudaklarından duymak hoşuma gidiyor, sporcacciona." Edepsiz kız.

"Sen en kötüsüsün. Senden nefret ediyorum."

Klitorisini hafifçe öptüm ve serçe parmağımla girişini çevreledim. Kalçalarını salladı ama ben uzaklaştım. "Hayır, istemiyorsun. Ben senin kocanım, seni ağzıyla boşaltan ilk erkeğim. Yakında seni siken ve aletine boşalmanı sağlayan ilk erkek de ben olacağım."

Nefes nefese kaldı ve elleriyle yüzünü kapattı. "Tanrım, konuşmayı keser misin artık?"

Onu tekrar yaladım, bu sefer daha güçlü bir şekilde. İstedigimi elde etmek için onu çaresiz, orgazmın eşiğinde tutmam gerekiyordu. Serçe parmağımı amının içine soktum ve klitorisini emdim.

"Evet, evet, evet," diye bağırdı, kasları kilitleniyordu. Sonra durdum.

"Hayır! Tanrım, seni pislik!"

"Söyle bana." Klitorisini ağzımın içine çektim ve sonra bıraktım. "Söyle bana, Emma." Parmağımı içinde oynattım ama bu onu doğru şekilde uyarmak için yeterli değildi. "Söyle. Kimi aramaya çalıştığını söyle."

"Amcam!" diye bağırdı. "Amcamı aramaya çalışıyordum."

Hiç vakit kaybetmedim. Parmağımı derinlere soktum ve dilimle klitorisine vurdum, ileri geri, ileri geri. Duvarları beni sıkıştırdı ve klitorisi şişti. Sonra çığlık attı, kalçaları öfkeyle sallanırken parmakları saçlarımı yırttı.

Ona yardım ettim ama bu sırada kontrolümü kaybettim. Kendi orgazmım ayak parmaklarımdan yukarı fırladı ve vücudumun her yerinde karıncalanmalar başladı. Aletimden güçlü darbeler halinde boşalırken taşaklarım yukarı kalktı. Sıcak fısıkiyeler kotumun içini kaplarken onun etine doğru inledim, yatağı kamburlaştırdım.

Minchia! Gençliğimden beri bunu yapmamıştım.

Sonunda sustuğunda sırtüstü uzandım ve nefesimi toplamaya çalıştım. Duş alıp üzerimi değiştirmem gerekiyordu ama uzuvlarım henüz işlevsel değildi.

"Senin ... ihtiyacın yok mu?"

Tereddütlü sorusu beni irkiltti. "Hayır. Çoktan geldim."

"Öyle mi? Ama izlememe izin verecektin."

Ona bakmak için tek gözümü açtım. "Emma, bilerek gelmedim. Bir anda oluverdi."

"Oh." Kot pantolonumun önüne baktı. "Sanırım bu normal. Sürtünme yüzünden."

Mamma mia. Bir elimi yüzümden aşağı çektim. "Aletimin nasıl çalıştığının farkındayım ama evet. Bu bazen olur."

"Dokunabilir miyim?"

Bu sefer iki gözüm birden açıldı. "Aletim mi?"

Bir dirseğinin üzerinde ayağa kalktı.

"Piercingin."

Sadece Emma elik bir çubuğu benim gerçek sikimden daha çok merak ederdi. Başıımı salladım, ayağa kalktım ve kot pantolonumu ve külotumu çıkardım. Yaklaştı, otururken çıplak bacaklarını altına katladı. Dikkatlice sikimi avucunun içine aldı ve ucunu yüzüne yaklaştırdı. Diğer eliyle piercingimin bir ucundaki metal topa dokundu ve hareket ettirdi. "Bunun acıtmadığına inanamıyorum."

Dio, küçük eli sikimin üzerinde, piercingimle oynuyordu. Kahretsin, bu çok güzeldi. "Acımadığını hiç söylemedim. Daha ktlerine katlandığımı söyledim."

"Bu ne göstergesi?"

Birisi onun araştırmasını yapmış. "Altı."

Alt tarafı inceledi ve metali orada hareket ettirdi. "Snnetsizsiniz, peki sünnet deriniz piercingi nasıl etkiliyor?"

"yle değil. Sünnet derim sıkı değil ve normal şekilde yuvarlanarak yerine oturuyor."

"Piercing iyi hissettiriyor mu?"

"Evet, özellikle de masum karım onunla oynadığında."

Emma'nın gözleri benimkilerle buluştı. "Bu yüzden mi dik duruyorsun?"

Aletime daha fazla kan doldu. Yakında tekrar gitmeye hazır olacaktım. "Merakın beni tahrik ediyor."

"Oh." Yanakları pembenin en sevimli tonuna dönüştü. "Oh," diye tekrarladı.

Ona acıdım. Bütün günümü onu baştan çıkarmakla geçirmek istesem de yapacak işlerim vardı. "Bu gece, eve geldiğimde? Amcanı arayabilirsin."

"Neden şimdi değil?" Kollarını bacaklarına doladı, sanki olabildiğince küçülmeye çalışıyordu. "Muhtemelen uyanıktır."

"nk onunla konuştüğunda yanında olmak istiyorum ve şu anda zamanım yok." Yatağı işaret ettim. "Arkana yaslan."

"Neden? İşimiz bitti sanıyordum."

"Nedenini sorma, karıcığım. Ben ne dersem onu yapacaksın. Şimdi, arkana yaslan." Kadın isteksizce şiltenin üzerine uzandı. "Bacaklarını aç."

"Giacomo," diye
sızlandı. "Yap şunu,
bambina."

Ağır bir iç çekişle bacaklarını açmak için kaydı. Kahretsin, bu çok güzeldi. Şişmiş ve ıslak amcığı önümde uzanıyordu. Kotumun cebinden telefonumu çıkardım.

"Hayatta olmaz. Benim fotoğrafımı çekemezsin."

İki büklüm oldu ve kaçmaya çalıştı, ben de elimi bileğine kenetleyerek onu sabit tuttum. "Onlar sadece benim için. Başka hiç kimse onları görmeyecek. Te lo prometto, moglie."

"Zor pas. Telefonunuz hacklenebilir. Başka biri onları görebilir."

Başımı arkaya attım ve güldüm. "Birinin telefonumu hackleyebileceğini mi düşünüyorsun? Kendimi böyle savunmasız bırakacak kadar aptal olduğuma inanıyor musun? Ve eğer biri telefonumu hackliyorsa, kirli fotoğraflar peşinde değildir."

"Umurumda değil. Bana ya da aileme şantaj yapmak için kullanılabilirler."

Bu fikir karşısında parmaklarım onun teninde sıkılaştı. "Kimse sana şantaj yapmaya cesaret edemez. Eğer biri denerse, onu küçük parçalara ayırır ve köpekbalıklarına bırakırım. Şimdi arkana yaslan ve amının fotoğraflarını çekmeme izin ver."

"Neden?"

"Çünkü seni boşalttıktan sonra o bakir amcığını görmek beni zorluyor. Daha sonra mastürbasyon yaparken bakmak istiyorum."

"Aman Tanrım." Başını eğerek alnını kollarına sürttü. "Bunun istediğin bir şey olduğuna inanamıyorum."

Ciddi miydi? Bilmiyor muydu? "Sei bellissima, mia piccola innocente."

"Dur." İltifattan memnun görünmüyordu. Bana inanmıyor muydu? Emma seksi olmaya çalışmıyordu, sadece öyleydi.

Sonra dikkatim dağıldı çünkü kollarını açtı, yatağa yaslandı ve kendini tekrar bana açtı. Zar zor nefes alabiliyordum, çok sıcaktı.

"İşte," dedi. "Ve yüzümü fotoğraflara sokma."

Fikrini değiştirmesi ihtimaline karşı hızlı hareket ettim. Kamera uygulamamı açtım ve istediğim fotoğrafları çektim. Bitirdiğimde tekrar tamamen sertleşmişim. Merda, bu kadın. Onu bir an önce sikmem gerekiyordu. "İşim bitti."

"Tanrıya şükür." Ereksiyonuma bir bakış fırlatan Emma yataktan zıpladı ve aceleyle banyoya doğru ilerledi. Kapıyı kapatmadan hemen önce, "Sonra görüşürüz," diye seslendi.

Daha iyi bilmesem, korkup kaçtığını düşünürdüm. Bu fikir, bu evde nadiren olan alışılmadık bir şeyin gerçekleşmesine neden oldu: Yüzümde geniş bir sırıtış belirdi.

ON ALTINCI BÖLÜM

Emma

TO öğleden sonra istatistik dersimi bitirdiğim sırada mesajlar geldi.

GIGI

Emmie!

Bir iyiliğe
ihtiyacım var.

Gia'nın Kasım ayında sergileyeceği yeni koleksiyonunu hazırlıyor olması gerekiyordu. Neye ihtiyacı olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama iyi bir şey olmadığını biliyordum. İkizim bana "Emmie" dediğinde, dikkatli olmam gerektiğini biliyordum.

Telefonumu elime aldım.

Selam! N'aber?

GIGI

Los Angeles'a giderken aldığın beyaz ceket hatırlıyor
musun?

Fred Segal'den bir tane

Evet, hatırladım. Ceket şu anda Toronto'daki dolabımda asılı duruyordu.

Partide giydiğin ve üzerine bira dökülen mi?

GIGI

Bira leke bırakmadı ama

evet, bu o.

Ona ihtiyacım var. Babana bana bir gecede vermesini söyleyebilir misin?

Ekranıma sertçe baktım. Benim Sicilya'da, onun ise Peru'da olduğumu düşündüğü düşünülürse, bunu başarmak zor olacaktı. Babamızın da bir gecede bir şey getirecek hali yoktu.

Ama başka bir nedenden dolayı bundan nefret ederdim. Kız kardeşlerim beni hep ortada bırakırlardı. Babamızla ve onların sorunlarıyla kendileri uğraşmak yerine beni uğraştırırlardı.

"Emma, babama bir arkadaşımın çalıştığını söyle." "Babama gerçekten nereye gittiğimi söyleme, Em."

"Bu viski şişesini alıyorum. Eğer babam sorarsa, ona ne olduğunu bilmiyorsun."

Sürekli onları koruyor ve yalan söylüyordum. Kız kardeşlerimin babama kızgın olmak için geçerli sebepleri olduğunu biliyordum ama ilişkilerini sürdürmek için her zaman bana güvenmeleri adil değildi. Öldüğünü bilselerdi, onarmak için acele ederler miydi? Yoksa pişmanlık mı hissederlerdi? Üzüntü mü? Mutluluk mu? Dürüst olmak gerekirse bilmiyordum.

İkizim tekrar mesaj atarken telefonuma baktım.

GIGI

Alo?

Neden
?

GIGI

Açıklamaya değmez.

Bir ceketin nasıl asıldığını anlayamayan bir terziyle ilgili uzun bir hikaye

Tırnağımı kemirdim, sonra yazmaya başladım,

Oradan bir ceket al.

GIGI

yapabilseydim yapardım ama tam olarak buna ihtiyacım var

Lütfen? Baş belası olduğumu biliyorum ama sana bir borcum olacak.

Bana şimdiden bir milyon borçlusun.

GIGI

Doğru!

Kız kardeşime tamamen markaya uygun gülümseyen bir şeytan emoji gönderdi.

GIGI

İşim biter bitmez geri göndereceğim.

İkizim bir şey istediğinde acımasızdı. Ne kadar geri itersem iteyim vazgeçmezdi. Onu oyalamak zorundaydım.

Önümde çok yoğun bir gün var. Zamanım olacağından emin değilim.

GIGI

Sadece babamı ara. Adamlardan birine yaptırabilir. Lütfen????

Onunla her gün konuşuyorsun, değil mi? Bu kadar büyütülecek ne var?

Nerede olduğunu bildiğimden emin değilim. Bağışlamış olabilirim.

GIGI

O ceketini bağışlamana imkan yok.

Onun içine gömülmek istediğini söylemiştin.

Doğru. O ceketin içinde çok iyi görünüyordum ama onu giyecek bir yerim yoktu. Okul, okuldaki laboratuvar ve ev Toronto'da gittiğim tek yerlerdi. Genellikle tozluk giyer, kapüşon takar ve makyaj yapmazdım.

Mesaj attım:

Zamanımın çoğunu sınıfta ya da laboratuvarda geçiriyorum. Başka birinin bundan daha fazla yararlanabileceğini düşündüm.

GIGI

Omg, Em. Önce bana sormadan bunu verdiysen benim için öldün demektir.

Tanrım, çok dramatikti.

Babama bakmasını söyleyeyim, sana sonra mesaj atarım. Gitmem gerek. Seni seviyorum!

Telefonumu kapattım ve masanın üzerine koydum. Herkese yalan söylemenin stresi, evden uzakta olmanın mutsuzluğu midemi bulandırıyor. Babamıza yabancılaşmış kız kardeşlere sahip olmanın yorgunluğu.

Giacomo'ya ne olacağının belirsizliğinden bahsetmiyorum bile. Beni iki kez orgazm etmişti ve evliliğe zorlanmış bir adam için son derece sahiplenici görünüyordu. Düşmanlık bekliyordum ama onun yerine beni yatağa sürüklüyor ve bilmek istediği her şeyi ona anlatana kadar benimle alay ediyordu.

Güçlü kalmam gerekiyordu. Ben sırlarımı açıklarken onun karşılık vermemesi adil değildi.

Ve Giacomo beni duyabiliyorken kesinlikle o telefon görüşmesini yapmayacaktım. Bunun onu ne kadar kızdırdığı umurunda değildi. Burada yaşarken biraz mahremiyeti hak ediyordum.

Ben içeri girdiğimde Sal mutfakta hamur yoğuruyordu. Maden suyu almak için buzdolabına gittim. "Hey, Sal."

"Ciao, signora. Bugünkü dersleriniz nasıldı?"

"İstatistik berbattı. Onun dışında iyiydi."

"Biraz şarap ister misiniz? Ve belki yanında meyve?"

Elimdeki sade maden suyu şişesine baktım. Bugünden sonra bir ikramı hak etmiştim. "Evet, aslında. Ben isterdim."

Sal ikimize de birer kadeh beyaz şarap doldurdu. Bardaklara dokunduk. "Saluti!" Sal dedi ki. "Sanırım bunu seveceksiniz. Bu bir Catarratto."

Hoşuma gitti. Şarap sek ve gevrekli, bir çeşit pinot grigio gibiydi. "Bu güzelmiş."

"Sicilya'nın en popüler üzümüdür. Kayınbiraderinizin kullandığı Calabria Gaglioppo'su gibi."

Ravazzani şarabı hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Sadece Fausto ve Frankie'nin bazen üzüm bağlarında uyuduklarını biliyordum ki bu hem romantik hem de tuhaftı. "Şaraplarını denediniz mi?"

"Hayır, görmedim. Ya sen?"

"Evet, ziyarete gittiğimde. Çok iyiler."

"Kız kardeşiniz ve Ravazzani, birbirlerine çok aşıklar, değil mi?"

"Evet." Bir süre sessizlik içinde içtik. "Nişanlınızdan sonra hayatınızda hiç başka bir kadın oldu mu?"

"Sì, certo," dedi gülerek. "Dai, sence bir İtalyan erkeği bunca yıl bekâr kalabilir mi?"

"O sebepleri kastetmemiştim. Sevdiğin birini kastetmiştim."

Yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi. "Artık biri var."

"Ne? Kim?" Bu çok etkileyiciydi. Çenemi ellerimin arasına alarak tezgâha yaslandım. "Bana her şeyi anlat."

"Ben asla öpüşmem ve söylemem. Ama o benim anima gemella'm."

İkiz ruh. "Bu çok güzel. Neden onunla evlenmiyorsun ya da burada seninle yaşamasını istemiyorsun?"

"Birbirimizi yeterince görüyoruz." Şarap kadehlerimizi doldurdu. "Merak etmeyin."

"Ama seni giderken hiç görmedim-" Duraksadım, farkına vardım. "Burada biri var. Malikaneden. Aman Tanrım. Kim? Bana söylemek zorundasın."

Sal cevap veremedi, arka kapı açıldı. Giacomo içeri girdi, bakışları hemen benimkileri buldu. Barda oturduğum yerde beni incelemek için zaman ayırdı. Bakışları altında tenim ısındı ve birden kendimi çıplak hissettim, sanki içimi görebiliyordu. Bugün o fotoğraflara bakmış mıydı? Onları almasına izin verdiğim için aptalın tekiydim.

Başımı çevirip Sal'in tezgahın üzerindeki yumuşak hamuru işleyen ellerini izledim. Giacomo yanıma yaklaştı, vücudu neredeyse dirseğime değiyordu. Onu görmezden gelmeye çalıştım ama sanki hücrelerim elektriklenmiş, mitokondrilerim enerjiyle uğulduyordu. Hem kendimi onun üzerine atmak hem de kaçmak istiyordum.

Elimden kadehi aldı. "Şarap mı içiyorsun, karıcığım?"

Ona doğru döndüm. "Hey! Geri ver onu. İşim bitmemiştir."

Kocam sırtarak kadehi ağzına götürdü ve kalan azıcık şarabı içti, yutkunurken boğazı çalışıyordu. Sert bıyıklarla çevrili yumuşak dudaklarına baktım. Daha önce hiç öpüşmediğimizi fark ettim. Nasıl bir his olurdu? İyi öpüşüyor muydu? Hafifçe yaklaşırsam cevabı kendim keşfedebileceğim kadar yakındık.

Parmak eklemlerini çenem boyunca ileri geri hareket ettirdi. Titredim, bu basit dokunuş ayak parmaklarıma kadar gidip onları kıvırdı. "Kaç kadeh içtin, bambina?" diye sordu usulca.

Gözlüklerimi burnumun üzerine doğru ittim. "Neredeyse iki.

Neden?"

"Sarhoş musun sen?"

"Tabii ki içmem. Kimse iki kadehten az şarapla sarhoş olamaz."

"İçki içmeyenler hariç."

"İçiyorum." Yani, içmiyordum ... ama bunu bilmesini istemiyordum.

Başını salladı ama yüz ifadesinden bana inanmadığı anlaşılıyordu. "Telefon görüşmen. Şimdi mi yapmak istiyorsun?"

"Evet!" Bar sandalyesinden kalkmaya çalıştım ama ayaklarım birbirine dolandı ve neredeyse düşüyordum. Giacomo beni yakaladı, güçlü elleri kaburgalarımı sardı. Sonra baş aşağı, omzunun üzerinden mutfağın dışına taşınyordum.

"Dur. İndir beni!" Gömleğinin arkasından tuttum.

"Giacomo!"

Beni görmezden geldi. Evin içinde ilerlerken botları fayanslara çarpıyordu. Merdivenlerden yukarı çıkacağını düşünmüştüm ama beni ofisine götürerek şaşırttı. Sal, Giacomo'nun ofisini neredeyse hiç kullanmadığını, masa başında oturan bir lider olmadığını söyledi. Mantıklı gelmişti. Bana daha çok babamı hatırlatıyordu, bütün gün adamlarıyla dışarıda olan, uygulamacı bir patron.

Tekrar takla attım ve kığım tahtaya çarptı. Gözlüklerimi düzelttim ve baş dönmesinin geçmesine izin verdim. Beni masanın üzerine, şu anda oturduğu sandalyesine bakacak şekilde yatırdı. Kilitli bir çekmecede plastik bir paket buldu ve çıkardı. Tek kullanımlık bir cep telefonuydu. Paket zaten açıktı, bu yüzden telefonu dışarı kaydırıldı. "Şarjı var, SIM kartı takip edilemiyor." Bana uzattı. "İşte."

Küçük telefonu aldım ve elektriği açtım. "Teşekkür ederim. Sen gittikten sonra ararım."

Giacomo sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini başının arkasına koydu. Bir an için kollarındaki pazıların şişkinliği dikkatimi dağıttı. Her gün ağırlık mı kaldırıyordu?

"Gitmiyorum," dedi. "O zaman çevir."

Kaşlarımı çattım. Onun bu konuşmayı dinlemesini istemiyordum. "Bu özel bir görüşme."

"Dai, öyle bir şey yok. Ne dediğini bilmeden sana telefon verecek kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun?"

Sesindeki tedirginliği duydum ve hemen açıklamaya koyuldum. "Amcama nerede olduğumu söylemeyeceğim. Bu bir kurtarma çağrısı değil." Pek sayılmaz. Bu bir kurtarma planının ilk adımıydı ama Giacomo'nun bunu bilmesine gerek yoktu.

"Fikrimi değiştirmeden hemen ara."

Bir yolunu bulmaya çalıştım. Giacomo dinlerken Reggie Amca'yla konuşmak istemiyordum. Giacomo'ya haber vermeden babamın hastalığından ve başka bir yere taşınmasından nasıl bahsedebilirdim? Konuşamazdım.

Reggie Amca ve ben yakın değildik. Onunla ya da oğlu Dante ile neredeyse hiç konuşmazdım. Telefon etmem sadece kafasını karıştırırdı.

kendimi açıklayamadığım sürece.

Gloria, gerçi . . .

Babamın bakıcısı ve ben dört ay boyunca birlikte herkesten daha fazla zaman geçirdik. Neredeyse birbirimizin cümlelerini tamamlıyorduk. Tabiri caizse her gün birlikte siperlerde olduğunuzda böyle oluyordu. Satır aralarını okuyabiliyordu ve babamın iyiliğini düşündüğünü biliyordum.

Aramaya başladım.

"Hoparlörü aç," diye tersledi Giacomo.

Telefon çalmaya başladı, ben de hoparlör düğmesine bastım. Sadece birkaç santimetre ötemde oturan iri yarı adamı görmezden gelmeye çalıştım.

"Alo?" Gloria'nın sesi küçük telefonda cızırdadı. "Gloria Teyze, merhaba. Ben Emma. Sana ulaşmaya çalışıyordum.

Reggie Amca."

Sanki özel bir yere taşınıyormuş gibi bir ses duydum. "Merhaba canım! Sesini duyduğuma sevindim. Nasılsın?"

"Ben iyiyim. Peru çok güzel ve çalışma saatleri acımasız ama çok şey öğreniyorum. Yine de Toronto'yu özlüyorum. Orada işler nasıl? Reggie Amca sana zor anlar yaşıyor mu?"

Gloria hiç istifini bozmadı. "O da aynı. Baban da öyle. Aileyle ilgili yeni bir şey yok."

Bu iyiydi. "İki iyiliğe ihtiyacım var. Birincisi, yatağımın ve tıbbi ekipmanımın üniversite tarafından yeni daireme taşınması gerekiyor. Belki Reggie Amca'dan bunu yapmasını isteyebilirsin?"

Gloria durakladı ama sadece bir anlığına. "Tabii. Zamana bağlı mı?"

"Evet, çok. Özür dilerim. İşinizin başınızdan aşkın olduğunu biliyorum."

"Sorun değil. Biz hallederiz. Diğer iyilik nedir?"

"Dolabımda kısa beyaz bir ceket bulabilir misin? Drape yakası var ve önden çapraz geçiyor. Gia

Milano'ya gönderilmesi gerekiyor. Oradan biri gönderene kadar vazgeçmeyeceğini biliyorum."

"Elbette, bunu yapabilirim."

"Teşekkür ederim Gloria Teyze. Sen en iyisisin."

"Hay aksi. Seni özledik. Umarım Peru sana iyi davranıyordur." Ona da yerimle ilgili aynı yalanı söylemişim. Böylesi daha kolaydı.

"Kolay değil ama alışıyorum." Beni dikkatle izleyen kocama bir bakış attım.

"Bunu duyduğuma sevindim. Müsait olduğunda tekrar ara." "Arayacağım. Seni seviyorum!"

"Ben de seni seviyorum. Ve buradaki hiçbir şey için endişelenme. Her şey hallediliyor."

Giacomo aramayı sonlandırdı. Uzun bir süre orada oturduk. Yalanımı yakalayıp yakalamayacağını görmek için bekliyordum.

Masadan geriye doğru itti. Bana baktığında, ağzı baştan çıkarıcı bir gülümsemeye dönüştü. "Allora, aramanı yapmana izin verdim, bambina. Bana minnettarlığını nasıl göstereceksin?"

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Giacomo

S çok zekiydi, karım.

Ama benden daha zeki değildi. Reggie Mancini'nin karısının adı Carla'ydı, Gloria değil. Ve üniversitenin orada bir daire yoktu. Emma evde babasıyla yaşıyordu, çok hasta olan babasıyla. Onu böyle bir durumda bırakmasına imkan yoktu.

Bu da Gloria'nın muhtemelen babanın bakımına yardımcı olan bir hemşire ya da yardımcı olduğu anlamına geliyordu.

Emma babasının evlerinden taşınmasını sağlamaya çalışıyordu. Neden? Viviana'yı taşımayı düşünmemle aynı sebepten olmalı, Virga'dan korunmak için.

Zeki, zeki bambina.

Eğer Mancini güvendeyse, Virga'nın Emma üzerinde hiçbir kozu yoktu. Kozun olmaması, Emma'nın bu evlilikte kalması için bir neden olmadığı anlamına geliyordu. Bu da kız kardeşimi Virga'nın öfkesinin tek hedefi olarak bırakıyordu. Buna izin veremezdim.

Zani ile konuşmam gerekiyordu. Ne yapacağımıza karar vermeliydik.

Ama önce, bu.

Sandalyemi masadan yana kaydurdum. "Allora, telefon etmene izin verdim, bambina. Bana minnettarlığını nasıl göstereceksin?"

"Ne demek istiyorsun?" Hem sevimli hem de seksi bulduğum bir alışkanlıkla gözlüklerini burnunda daha yukarı itti.

"Yani, sana yardım ettiğime göre şimdi benim için ne yapacaksın?"

"Oral seks istiyorsun."

"Oral seks geri çevirmezdim ama buna hazır olduğunu sanmıyorum."

Kaşlarının arasında bir kırılgılık oluştu. "Neden olmasın?"

Hayal kırıklığına mı uğradı? "Çünkü piercingime dokunmak başka bir şey. Onu emmek başka bir şey."

"Bana zarar verir mi?"

"Piercing mi? Pratik yapmadan derin boğaz yapmaya çalışmazsanız olmaz."

Gözleri kasıklarına kaydı. Düşündüğünü, merak ettiğini görebiliyordum. Karımın özelliği buydu: Her şeyi merak ederdi, özellikle de insan vücuduyla ilgili olanları.

Bu merak sikimi sertleştiriyordu.

Kasıklarımda kan birikti ve kot pantolonumun içinde kalınlaşmaya başladım. Nefesini içine çekti. "Sen . . . ?"

"Sertleşmek mi? Evet. Güzel bir kadın sikime baktığında genellikle böyle olur."

"İzleyebilir miyim?"

İki kez sormasına gerek yoktu. Kemerimin ucundan tutup çözdüm, sonra da kotumun fermuarını açtım. Sikimi dışarı çıkarmak yerine, kotumu ve külotumu kalçalarımın altına iterek sikimi ve taşaklarımı karımın masum bakışlarına maruz bıraktım. Sadece yarı sertleşmişim, sikim kalçamın üzerinde duruyordu ama her geçen saniye daha da kalınlaşıyordu.

"Vay canına, bu inanılmaz. Gittikçe sertleşiyorsun. Nasıl bir his?"

Dudaklarımı yaladım. "İnanılmaz. Sanki sevişmeye ihtiyacım varmış gibi." "Ben ciddiym. Bana nasıl bir şey olduğunu anlat."

"Zonkluyor ve karıncalanıyor. Gittikçe daha fazla baskı. Sanki sevişmeye ihtiyacım varmış gibi."

"Anladım," dedi gülerek ve sesi iliklerime kadar işledi. Bu kız, meraklı, mutlu ve cesurdu. İçimden bir memnuniyet dalgası geçti, yıllardır bu evde yaşamadığım bir şeydi bu.

Bu kız tehlikeliydi.

Karım yerde dizlerinin üzerine çöktü. "Sana dokunabilir miyim?"

"Hala sarhoş musun?"

"Hiç sarhoş olmadım. Belki biraz kafam iyiydi. Ama sana dokunmamı istemiyor musun?"

Tabii ki istedim. Bir eroinman gibi can atıyordum.

Ancak aramızda kontrolü elinde tutan bendim ve onu orgazmlarla oyalıyordum. "Neden ben mastürbasyon yaparken sen de masanın üzerinde kendini parmaklamıyorsun?"

"Belki sonra. Önce bunu yapmayı tercih ederim." "Bekle-"

Artık çok geçti. Küçük yumruğu sikimin etrafına dolandı ve çekiştirdi. Bir bakirenin yapabileceğini düşündüğümünden daha güçlü bir tutuşla beni aşağı yukarı okşadı. Merda, bu çok güzeldi.

Onu cesaretlendirmeliydim ama ağızımdan çıkan tek şey, "Va bene, bambina. Devam et." oldu.

"Bunun gibi mi?"

"Mmm, sì. È perfetto."

Başımı sandalyenin arkasına yasladım ama elini izlemeye devam ettim. Artık tamamen sertleşmişim ve parmakları aletimin etrafında buluşamıyordu. Ayaklarımın dibinde diz çöküp sikimi okşarken çok seksiydi. Hâlâ gözlüklerini takıyordu ve saçları başının üstünde toplanmıştı. Uzanıp saç bandını çıkardım ve uzun kahverengi saç tellerini omuzlarına dökmek için serbest bıraktım.

"Düşündüğümünden daha kolaymış," dedi. "Neredeyse kaygan.

Sünnet deriniz yüzünden."

Sesi nefes nefese geliyordu, kelimeler aceleye gelmişti. Tahrik olmuş muydu? Dio, umarım öyledir. "Piercing ile oyna. Okşarken parmaklarını üzerinde gezdir." Hafifçe parmaklarını başına götürdü ve metali okşadı. "Tekrar," diye emrettim.

Bu kez başını daha kuvvetli sıkarak bana uydu. İleri geri hareket ettirdikçe çubuk tenimde kayıyordu. "Bu iyi hissettiriyor mu?"

"Ona dokunmanı görmek hoşuma gidiyor. Daha önce hiç bu kadar etkilenen bir kadın olmamıştı."

"Gerçekten mi?" Başını kaldırdı ve bana baktı. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

Bu doğrudu. Çoğu kadın sevişme sırasında metali g noktalarında hissetmek istiyordu. Bunun ötesinde piercing ile ilgilenmiyorlardı.

Emma başını eğdi ve dilini mücevherin üzerinde gezdirdi.

Zevk şaftımdan taşaklarıma doğru ok gibi yayıldı ve tısladım. "Sikin tadına bakmaya hazır mısın, verginella?"

Kapüşonlu, buğulu gözlerle bana baktı. "Küçük bakire mi?"

"Konuşmayı kes ve beni em." Şaftımın tabanını tuttum ve aletimin başını ağzına doğru eğdim. "O güzel dudakların içindeki ilk erkek olmama izin ver."

Bakışmamızı kesmeden ağzını genişletti ve kendini tepeye doğru indirdi. Önce sıcaklık etrafımı sardı, sonra dudaklarını etrafımda kapatırken dilinin ılık, ıslak kayışını hissettim. "Minchia," diye fısıldadım. "İşte bu kadar."

Mırıldandı ve ses metalin içinde yankılandı. Zevk dalgaları içimde yuvarlandı. Böyle devam ederse çok yakında boşalacaktım.

"Yala," dedim ona. "Bir bakayım."

Beni serbest bıraktı ama sıkı sıkı tutmaya devam etti. Sonra sikime yumuşak yalamalar ve dilinin küçük fiskelerini vermeye başladı. Her bir deliğin topuyla oynadı.

yandan. Sanki ağzıyla keşfediyor gibiydi ve bu masum yolculuk şimdiye kadar tanık olduğum en erotik şeydi.

Sonra aşağıya, tabana doğru hareket etti. Aletimi karnıma bastırdı, böylece shaftımın en kalın kısmının etrafını yalayabildi.

Ve devam etti.

Tatlı dili taşaklarımı yıkadı ve sanki ölüp cennete gitmişim gibi hissettim. Çoğu kadın taşak sevmezdi. Bunu anlamıyordum ama tartışmaktan daha iyisini biliyordum. Bu yüzden genellikle seks sırasında dışarıda bırakılır, görmezden gelinir ve yalnız kalırlardı.

Ama Emma onlardan zerre kadar çekinmiyordu. Onları hevesle buruşturup yaladı ... ve aniden, bu durumun kontrolünün artık bende olmayabileceğinden endişelendim.

"Beğendin mi? Tadım neye benziyor?" Saçlarını yüzünden uzaklaştırarak fısıldadım.

"Tuz ve sıcak ten. Yumuşak." Bir yalama daha. "Hoşuma gitti. Özellikle senin tepkini görmek hoşuma gidiyor."

"Oh? Ne yapıyorum ben?"

"Gözlerin büyümüş ve zor nefes alıyorsun. Boynunun yan tarafındaki şah damarının nabzının attığını görebiliyorum. Bacak kaslarınızın istemsiz seğirmesini. Oldukça büyüleyici."

Beni bir bilim deneyi olarak kullanıyordu. Bu fikir beni hem kızdırıyor hem de tahrik ediyordu. Ama şu anda onun da bu işte eşit olmasını istiyordum. Tek başıma acı çekmek istemiyordum.

Ayağa kalkmasına yardım ettim. "Şortunu çıkar ve kucağıma tırman. Şimdi."

"Ama ben-"

"Sonra görüşürüz." Şortunun düğmesini açtım ve bacaklarından aşağı düşmesine izin verdim. İpek külotunu üzerinde bıraktım. "Şu anda klitorisini piercingime sürtmeyi istiyorum. Hadi, bambina."

Kucağıma oturmasına yardım ettim, dizlerinden biri iki yanımda duruyordu. Mükemmel yuvarlak ve sıkı kalçaları kucağıma dolduruyordu.

Palmiyeler.

Bizi daha rahat yerleştirirken, "Bu sandalyede bize yetecek kadar yer yok," diye yakındı.

Yanlış. Yapacağımız şey için yeterince yerimiz vardı.
"Taşlamaya başla. Buna bayılacaksın, te lo prometto."

Ellerimi kullanarak kalçalarını aşağı indirdim ve seksini aletimin üzerinde salladım. Piercingin ucundaki top klitorisine çarptığı anda anladım çünkü gözleri büyüdü.

"Oh!" "Sana söylemiştim. Devam et. Amını sikime srt ve ikimizi de iyi hissettirir."

Ellerini omuzlarıma koydu. "Canını acıtmıyor mu?"

"Hayır, ama olsaydı bile seni boşaltmak için acı çekerdim."

"Bu garip bir şekilde tatlı." Birbirimize bastırđığımız yere baktı. "Bunun gibi mi?" Kalçaları öne doğru ıktı.

"Yavaş." Ona nasıl hareket edeceğini gösterdim. "Senin için ne kadar sert olduğumu hissediyor musun? şimdi bir ritim oluştur ve kendini boşaltmak için beni kullan."

Metal doğru noktayı bulduğunda nefesini içine çekti.
"Tanrım, bu çok yoğun."

Mırıldanarak onayladım ve gömleğini çıkardım. İtiraz etmedi, hareketlerine konsantre olurken gözleri kapalıydı. Sert meme uçları sütyeninin açık mavi dantelinin arasından görünüyordu ve ağzımı onlara götürmek için sabırsızlanıyordum.

Styenini çıkarmaya çalıştığımda ellerimi çekti. "Bırak kalsın."

"Neden?"

"Ya biri içeri girerse?"

Bu yakalanmakla ilgili değildi. Kimse ofisime habersiz girmeye cesaret edemezdi. "Göğüslerini göreyim, Emma."

Ellerimi sırtında gezdirdim ve sütyenini çözdüm. Danteli yere attıktan sonra sırtını büktüm.

Böylece ağızımla ona ulaşabiliyordum. Meme ucunu ağızıma çekip sertçe emmeden önce göğsünün sert ucunu yalayarak onu kızdırdım.

"Oh," diye nefes aldı, sanki zevk onu şaşırtmıştı. "Oh, vay canına. Bu inanılmaz."

Parmaklarını saçlarımdan arasından geçirdi ve kalçaları daha güçlü bir şekilde sallanırken bana tutundu. Ağızımla emdim ve dilimle vurdum, ağızından gelen sesler arttıkça vazgeçmedim. Sonunda diğer memesine geçtim. Tırnaklarını kafatasıma geçirdi ve acının verdiği sızı taşaklarımı sıkılaştırdı. Kahretsin, her an boşalabilirdim.

Acele etmesi gerekiyordu. Onun içinde olmasam bile, sikimin üzerine boşalmasını izlemek istiyordum. Henüz değil.

Göğsünü bırakarak arkama yaslandım. "Emma, yapmalısın-"

Göz açıp kapayıncaya kadar ağızını benimkine yapıştırıp beni öptü ve ben bir an durakladım. Bunu beklemiyordum, bu aptalca olsa da. Yattığım kadınların çoğu dudaktan öpüşmekle ilgilenmezdi ama Emma beni tekrar tekrar şaşırttı. Gözlükleri burnumun köprüsüne bastırıyordu ama aldırıyor gibiydi, dudakları coşkulu bir incelikten yoksunlukla dudaklarımı okşuyordu.

Yüzünün iki yanını tuttum. "Bekle."

"Ah, özür dilerim." Gözlerime bakmadı. "Kendimi o ana kaptırdım. Önce sana danışmalıydım."

O konuşurken gözlüklerini çıkardım ve masanın üzerine koydum. Sonra boynunun arkasını avuçladım ve onu yaklaştırdım. "Şimdi beni öp ve kendini boşalt, bambina."

Yavaşça öne doğru eğildi ve dudaklarını nazikçe dudaklarıma yapıştırdı. Ben devralmadan önce birkaç saniye keşfetmesine izin verdim, onu düzgün bir şekilde öpebilmek için başını eğdim. Dudaklarımı tekrar tekrar onunkilerin üzerinde kaydırdım. Kendime yavaş gitmemi söyledim ama o çok tatlıydı. Çok istekliydi. Yakında bu yeterli olmayacaktı.

Dilimi ağızına soktum ve o da dilini benimkine sürterek beni karşıladı. Kalçaları daha hızlı hareket etti.

Şimdi kovalıyordum ve dilimle ağzını sikmeye devam ettim. Onu yuttum, tekrar tekrar öptüm. Bir kadınla böyle çaresizlik ve saldırganlıkla öpüşmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Emma da bana aynı şekilde karşılık verdi. Konu bu olduğunda utangaç bir masum değildi.

Cazzo, bunu sevdim.

Ritmini kaybederek kucağımda yalpaladığında, kıcını ellerimin arasına aldım ve aletimin üzerinde kendini okşamaya devam etmesine yardım ettim. İkimiz de nefes nefese kaldığımızda dudaklarımı kulağının yanına yerleştirerek ağzından ayrıldım. "İhtiyacın olan şey benim aletim, değil mi? Amının içinde nasıl hissedeceğini merak ediyor musun? Seni çok doyuracağım."

"Oh, Tanrım," diye fısıldadı.

"Öğrenmek için can attığını biliyorum. Peki ya piercingim? G-noktana karşı nasıl hissedeceksin?"

"Giacomo." Sesi bir sızlanma, bir yalvarış gibiydi. Bir duaydı.

"Sen pis bir kızsın, değil mi? Kocanın bakire amını sikmesini istediğini söyleyebilirim. Yakında, Emma. Çok yakında. Ben senin ilk ve son kocan olacağım, masum kızım."

Kasları yerine kilitlenirken başını geriye attı. Vücudu ellerimin arasında kasıldı, mutluluk dolu bir ifade onu ele geçirdi ve hayatımda hiç bu kadar güzel, bu kadar alçakgönüllü bir şey görmemiştim.

Benim. Bu kadını kontrol etmek, becermek bana aitti. Başka kimsenin değil.

Sonra bıraktım ve orgazm bir tren gibi üzerime çöktü. Her yerim sarsıldı, yükümü vücutlarımızın arasına boşaltırken aletim titriyordu. Zevkten başım dönene, taşaklarım boşalana kadar hareket etmeye devam etti, sıcak amcığı kayıyor ve sürtünüyordu.

Minchia, bu harikaydı.

Teni hızla çok hassaslaştı, ben de onu s a b i t tutmak için kalçalarını tuttum. Üzerime yığıldı, küçük vücudu

Nefeslerinin gücüyle kabarıyordu ve sıırıslıklam olmuş külotunu karnımda hissedebiliyordum.

Orada oturduk, ben sırtının pürüzsüz derisini sert parmak uçlarımla ovarken zaman uzadı. Başını boynumun kıvrımına yasladı ve bir kedi gibi içime kıvrıldı. Zihnim boşaldı. Şu anda önemli olan hiçbir şey ve hiç kimse yoktu, sadece bu vardı. Hareket etme arzum yoktu, ona sarılmaktan başka hiçbir şey yapma arzum yoktu.

Ama farkındalık sonunda geri geldi ve beraberinde sorumluluklarımı da getirdi. Patron bendim. Ailemi ve işimi korumak zorundaydım. Bir kadına gözlerini dikmek aptalcaydı, her şeyi kaybetmenin kesin bir yoluydu.

"Haplarını almayı bıraktın mı?" Ben sordum.

Bana karşı sertleşti ve nefesini tutuyor gibiydi. "Evet, tabii ki. Sana yapacağımı söylemiştim."

Bu kadını çok iyi tanıyordum ve yalan söylediği çok açıktı. Bunu ses tonundan anlayabiliyordum, sanki kelimeleri zorlayarak, doğal olmayan ve tahta gibi söylüyordu.

Bu ya hâlâ doğum kontrol hapı kullandığı ya da hiç hap kullanmadığı anlamına geliyordu.

Bunu anlayamayacak kadar aptal olduğumu düşündüğü için mi yalan söylemişti?

"Bir köpekten daha aptalsın, Giacomo."

Okuldaki notlarım Nino'dan daha yüksek olmasına rağmen, babam ve ağabeyim yıllar boyunca bunu sık sık söylemişlerdi. Bunun bir önemi yoktu. Onlar sadece beni yerimde tutmakla ilgileniyorlardı.

Emma, herkesin düşündüğü kadar aptal olmadığımı öğrenmek üzereydi.

Onu kucağımdan kaldırdım ve ayağa kaldırdım. Hafifçe sallanıyor, küçük göğüsleri zıplıyordu. Külotu ıslaktı ve şişmiş etine yapışıyordu, benim boşalmam ipek parçasının üzerinde kuruyordu. Memnuniyet göğsümde balon gibi şişti. Onu kirletmeyi seviyordum.

Pantolonumun paçalarını kıvırdım, sikimi içeri soktum ve kotumu bağladım. Daha sonra temizleyebilirdim. Emma uzandı

külotunun kemerine uzandı ve külotunu çıkarmaya başladı. Bileğinden tuttum. "Onları üzerinde bırak."

Gözlüklerini masanın üzerinden aldı ve yüzüne taktı. "Yapış yapış ve rahatsız edici."

Ona karanlık bir gülümseme verdim, sahiplenme dolu bir gülümseme. "Aynen  yle. Günün geri kalanında beni bacaklarının arasında hissetmeni istiyorum."

"Bu son derece hijyenik değil."

"Ama sıcak." Ayağa kalkarak yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Yapacak işlerim var. Ama gitmeden önce senden bir şey isteyeceğim."

"Ne oldu?"

"Bana haplarını getir."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Emma

| Ona göz kırptım, zihnim dönüyordu.

Giacomo hapları istiyordu -zaman kazanmak için icat ettiğim hapları. Ne diyecektim ki?

Sert, amansız ve kendinden emin bakışları benimkileri yaktı. Bu konuda geri adım atacağına dair en ufak bir ipucu yoktu.

Bu istek karşısında kendimden emin bir şekilde sinirlenmiş görünmeye çalıştım. "Neden?"

Bana cevap vermesi çok uzun sürdü. Cevap verdiğinde ses tonu tam bir mafya babasıydı, yaşamak için gözdağı veren bir adam. "Çünkü, mia innocente, hap olduğuna inanmıyorum."

Karnım yere düştü ama cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalıştım. "Yalan söylediğimi düşünüyorsun."

"Bu kadar alıngan olma." Başparmakları çenemi okşadı, dokunuşu neredeyse şefkatliydi. Sevecen. "Kimseye güvenmemeyi uzun zaman önce öğrendim. Bunu kişisel algılamamalısın. Allora, yukarı çık ve bana ilaçlarını getir."

Dudaklarımı yaladım. Hâlâ onun tadını alabiliyor, ağzının benimkine yaptığı baskıyı hissedebiliyordum. Kasıklarım ıslak ve yapış yapıştı, kuru sevişmelerimizin kanıtı tenime yapışıyordu. Böyle bir orgazmdan sonra mutlu ve uykulu olmalıydı. Bunun yerine, yalanımı keşfetmişti.

"Onları dışarı attım," diye ağzımdan kaçırdım.

Dudakları nadir görülen geniş bir gülümsemeye dönüştü. Yüz hatlarını yumuşattı ve onu daha da yakışıklı yaptı. Göğüs kafesimin arkasında çırpınmalar başladı ve bunun korkuyla hiçbir ilgisi yoktu.

"Bambina, bana yalan söylememeyi öğreneceksin. Ya bana doğruyu söylersin ya da seni hemen şimdi dizlerimin üzerine yatırırım."

Beni kendi . . . ? "Yani bana şaplak mı atacaksın?" "Sì, certo. Ne olacak, gerçek mi yoksa şaplak mı?"

Hayatım boyunca kimse bana vurmamıştı. "Bana zarar vermek istiyorsun."

"Seni asla incitmeyeceğim, Emma. Ama bana yalan söyleyemeyeceğini anlamanı sağlayacağım."

"Bana vurarak."

Yüzünde kızgın bir inançsızlık ifadesi belirdi. "Şaplak atmanın sana vurmakla aynı şey olduğunu düşünecek kadar masum olamazsın."

"Eğer bunu cinsel bir şekilde değil de ceza olarak yapıyorsanız öyledir."

"Belki ikisi de."

"Bunun nasıl mümkün olduğunu anlayamıyorum."

Çoğunlukla çıplak olan bedenimi kendine doğru çekti, elleri kıcımlı avuçlamak için aşağıya indi. Dudakları omzumda ve boynumda gezinirken ürperdim, ağzının tüy gibi hafif hareketleri her yerimi ısıttı. Giacomo'nun gerçekten güzel dudakları vardı. Onu öpmek gerçekten hoşuma gidiyordu.

Yüzü kulağıma yaklaştığında, "Çok kötü bir kız oldun," diye fısıldadı. Ateş kalçamda patlamadan hemen önce bir çatırtı duyuldu.

Nefesimi içime çektim ve uzaklaşmaya çalıştım ama beni sıkıca tuttu. "Sıcaklığı hissediyor musun?" Aynı noktaya bir tokat daha attı. Sarsıldım ve bir homurtu çıkardım. Sonra dedi ki, "Bekle. Acı geçecek ve geriye sadece en iyi yanık türü kalacak."

Ve vücudumu dopaminle doldurdu. Bunun nasıl çalıştığını biliyordum. Tıp öğrencisi olmasam bile, bunu anlayacak kadar seksi kitaplar okumuştum.

Ama o haklıydı. Acı hafifledi ve tenim canlandı. Karıncalanma ve parlaklık. Bekle, hoşuma gitti mi?

Göz açıp kapayıncaya kadar oturdu ve beni yüzüstü kucağına çekti. Yere baktım ve dengemi yeniden kazanmaya çalıştım. "Sen ne-?"

Avuç içi etime değdi ve içimden bir acı sarsıntısı daha geçti. Bana şaplak atıyordu. Kucağında. Ve ipek külotum onun avuçlarına karşı hiçbir koruma sağlamıyordu. "Dur," dedim zayıfça, ayağa kalkmaya çalışarak.

Bir eliyle sırtımın ortasına bastırarak beni sıkıca tuttu. Parmaklarının kalçamın kıvrımında gezindiğini hissettim. Sonra külotumun kenarını kaldırdı ve kumaşı kışımın çatlağına yerleştirdi. Sonra aynı şeyi diğer taraf için de yaptı ve iki yanağımı da ortaya çıkardı. "Benim iyi kızım çok kötü davrandı," diye mırıldandı. "Cezalandırılmayı hak ediyor musun, kötü kız?"

Sözleriyle bacaklarımın arasından tahrik aktı. Belki de alçak ve baştan çıkarıcı ses tonundan kaynaklanıyordu. Ya da belki de bana tekrar ne zaman şaplak atacağı beklentisiydi.

Başım dönüyordu ve zor nefes alıyordum. Yine de hikâyeme sadık kalmalıydım. "Sana doğruyu söylüyorum."

Sadece güldü ve avuç içi popoma tekrar vurmadan önce bir hava akımı hissettim. "Yalanlardan hoşlanmam. Belki seni cezalandırırsam gerçeği öğrenirim."

Ben bir şey söyleyemedim, ciğerlerimdeki havayı çalan bir dizi şaplak attı. Acı her hücremde patladı ve orada asılı kalıp katlanmaktan başka bir şey yapamadım. Kaçış yoktu, kocamdan merhamet göremiyordum.

Sonunda durduğunda rahat bir nefes aldım. Her şey bitmişti.

İçime bir sıcaklık yayıldı. Sonra parmaklarının bacaklarımın arasını yokladığını hissettim. Daha önce ikimizi de kaplayan ıslak külotumun üzerinden beni ovuşturdu. Sürtünme ve tenimin parlaması arasında dudaklarımdan dökülen iniltiyi tutamadım.

"İşte bu, ragazzaccia."

Kötü kız.

Kötü bir kız değildim. Kız kardeşlerim gibi değildim ama bazen olmak istiyordum. Bazen yaramaz ve sorumsuz, kaba ve pis olmak istiyordum. "Lütfen," diye fısıldadım.

Parmaklarının ucunu klitorisimin üzerinde gezdirdi. "Bana gerçeği söylemeye hazır mısın?"

"Ben yaptım."

Arka arkaya üç tokat çığlık atmama neden oldu. Sonra seksim daha da şişti, bacaklarımın arasında kayganlık toplandı. Gözlerimi uyarılma telaşına karşı kapattım. Gerçeği bir kez daha mı yüzüme vuracaktı? Buna dayanabileceğimden emin değildim.

Tek bir hareketle külotumu çıkardı. Sonra çıplak bedenime dokunuyor, parmaklarını kıvrımlarımda gezdiriyordu. "Çok ıslak. Benim tatlı bakirem şaplaklanmayı seviyor."

"Hayır, istemiyorum," dedim ama sesim zayıf çıktı.

"Daha fazla yalan." Bana iki şaplak daha attı. "Bakalım bana doğruyu söylemeni sağlayabilecek miyim?"

Başka bir darbe daha hissetmeyi bekliyordum ama bacaklarımın arasında nazik, ısrarcı parmaklarıyla beni şaşırttı. Kalçalarımı hafifçe ayırdı ve girişimi bir kez daire içine aldı. Sonra tekrar. Ve tekrar. Kıpırdadı ve her seferinde biraz daha derine bastırdı, vücudumu yavaşça çıldırtıcı bir şekilde ihlal etti. İyi hissettiriyordu ama yeterli değildi. Kalçalarımı eğdim, sessizce daha fazlası için yalvardım.

Bana arzuladığım şeyi vermeyerek geri çekildi. Hayal kırıklığı içinde ofladım. "Mo, lütfen."

"Şimdi Mo oldu." Kıç yanağıma bir tokat attı. Sertçe. "Benden bir şey istemediğinde, Giacomo'yu alırım."

Bir şey istediğinde o Mo'dur." "Bu doğru değil."

"Yalanlar. Aklından gerçekten neler geçtiğini bana ne zaman söylemeye başlayacaksın?"

Parmakları kıvrımlarım boyunca oynadı, pedler klitorisimin üzerinde gezindi. Neredeyse yerimden sıçrayacaktım. "Oh, tam orası!"

Girişime sataşmaya devam etmek için geri çekildi. "Bu bakire am kaç parmak alabilir acaba?" Kalın parmağı yarısına kadar içeri girerek beni gerdi. Zevk içimde ok gibi yaylanırken sırtım eğildi.

"Oh, Tanrım," diye mırıldandım.

"Çok sıkı. Çok ateşli. Beni içine almanı izlerken bile boşalabilirim."

Kot pantolonunu karıştırdı ve ne yaptığını merak ettim. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım ve telefonunu açtığını görmek için döndüm.

"Ne yapıyorsun?" Kameronasını kasıklarımaya doğrultmuştu. Bacaklarımı kapatıp kaçmaya çalıştım ama beni sıkıca tuttu. "Giacomo, hayır!"

"Basta, ragazzaccia. Şunun bir fotoğrafını çekeyim."

Aşağılanmış bir halde mücadeleyi bıraktım. Gitmeme izin vermesinin imkânı yoktu. "Neden?"

"Çünkü çok güzelsin. Kalçalarını daha yukarı kaldır." İtaat ettim ve parmağı kanalımın içinde daha derine itildi. "Şu haline bak, beni içine çekiyorsun. Bu manzarayı asla unutmak istemiyorum."

Çok iyi hissettirdi, gerekli bir dolgunluk gibi. Parmağını birkaç kez pompaladı, sonra bir saniye daha eklemeye başlarken daha fazla baskı yaptı. "Bu kadar," diye mırıldandı. "Bir tane daha al. Seni sikim için germeme izin ver."

Gerildim. Burada seks yapacağımızı mı düşünüyordu? Şu anda mı? "Bekle, emin değilim-"

"Sakin ol, küçük bakire. Seni burada sikmeyeceğim. Ama yakında bunu benim yapacağım." Parmaklarını daha derine soktu, ben gevşeyip ona izin verdikçe onaylayarak mırıldandı.

Masanın üzerine düşen telefonunun gümbürtüsünü duydum. Serbest eliyle her iki kış yanağıma birbiri ardına vurdu ve inledim, duvarlarım parmaklarının etrafında sıkıştı. İçeri itti, girip çıktı ve çalışırken ıslaklığımı duyabiliyordum. Sonunda eli tenimle buluştu, parmakları tamamen yerleşti.

"Minchia," diye homurdandı. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey."

Orada asılı kaldım, nefes nefeseydim, vücudum uğulduyordu. Çaresizlik içimi kemiriyor, şehvet neredeyse dayanılmaz bir hal alıyordu. Savaşmanın ötesindeydim, hayal ettiğimden daha fazla tahrik olmuştum. Kıçımın derisi en iyi şekilde yanıyordu ve tek istediğim onun beni bitirmesiydi. "Oh, Tanrım. Ölüyorum. Lütfen."

Parmaklarını geri çekti ve neredeyse ağlayacaktım. Yine de protesto dudaklarımda öldü, çünkü klitorisimi kaygan dairelerle ovmaya başladı. Sonra başparmağı amımın içine kaydı. Bu duyularım için aşırı bir yüklemeydi. Bir elimle bacağına kavradım, vücudum her hızlı geçişte daha yükseğe tırmanıyordu. Sallandım ve inledim, ulaşamayacağım zirveyi kovaladım.

Diğer elinin çatlağımın arasından kaydığını hissettim, parmakları oradaki dar deliği bulana kadar aradı. Hassas derime dokunduğunda sinir uçlarım ateşlendi ve ben daha da yükseldim, akılsız bir zevk yaratıcı oldum. Etrafımı sarmıştı, bedenim tamamen onun emri altındaydı.

"Burada da bir bakır var," dedi usulca. "Kıçını siken ilk erkek ben olacağım. Her parçan bana ait olacak."

Parmağının ucu arkamdan içeri girdi ve ben paramparça oldum, bedenim onunkinin üzerinde titriyor, coşku tepeden tırnağa beni sarıyordu. Haykırdım ve ona sarıldım, duvarlarım başparmağının etrafında sarsılıyordu. Bu, mümkün olduğuna inanmadığım son orgazmdan bile daha iyiydi.

Bittiğinde nefesimi tutmaya çalıştım. Ellerini geri çekti ve nazıkçe kucağına oturmama yardım etti. Göğsüne yaslandım, kaslarım ıslak erişte gibiydi. Her yerim ağrıyordu ama bu en iyi ağrı türüydü.

Giacomo bana sarıldı, avuçlarını tenimde yumuşattı ve kendime gelmeme izin verdi.

Bu güzeldi. Sıcaklığını ve ilgisini, beni saran güçlü kollarını sevdim. Genelde herkesle ilgilenen ben olurdum. Bir kez olsun birinin bunu benim için yapması güzeldi.

Ancak haplar meselesi henüz çözülmemiştir.

"Beni cezalandırmayı bitirdin mi?" Yüzüm boğazının sert derisine gömülmüş halde sordum.

"Şimdilik evet."

"Demek haplar konusunda bana inanıyorsun."

"Hayır, mia piccola innocente, bilmiyorum. Yukarıda hapın olmadığını ve hiç olmadığını biliyorum." Başımın üstünü öptü. "Sen korkunç bir yalancısın."

Dudağımı ısırdım, şu anda yüzümü göremediği için minnettarım. Savunmam düştüğü için gerçeğin her yerde yazılı olduğuna eminim. "Ben harika bir yalancıyım."

Kıkırdadı, geniş göğsü altımda gümbürdüyordu. "Bu konuda çok kötüsün ve sana minnettarım. Aldatmayı tercih eden bir kadınla evli olmak istemiyorum. Dürüstlüğüne saygı duyarım, Emma."

"Seninle seks yapmaya hazır değilim." Bebek sahibi olmaya hazır değildim. Bunların hiçbirine hazır değildim.

"Başka seçeneğimiz yok. Üç ay içinde hamile kalmalısın."

"Bırak gideyim," diye fısıldadım. "Bundan kurtulmanın bir yolunu bulabiliriz."

Uzun bir nefes verirken göğsü inip kalktı. "Bir çözüm düşünmeye çalıştım. Eğer başka bir yol olsaydı

...."

Düşüncesini tamamlamadan sözünü kesti. Çünkü başka bir yolu yoktu. Bunu ikimiz de biliyorduk.

"Virga'yı bulacağını söylemiştin ve" Söyleyemedim.

"Onu öldürmek mi? Hâlâ denizde. Yine de bizi izlettiğine şüphe yok."

"Önemsediği biri yok mu? Ona karşı koz olarak kullanabileceğimiz bir aile üyesi?"

"Karısı yok ve oğlu sekiz yıl önce öldü."

Gözlerimin yanmaya başladığını hissedebiliyordum. Gözlerimi hızla kırptıştırarak göğsümdeki duygu selini durdurmaya çalıştım. Ağlamanın ne anlamı vardı ki?

Çenemin altına nazik bir parmak koyarak yüzümü yukarı kaldırdı. "Endişelenme, bambina. Bebekleri yapmak işin eğlenceli kısmı."

Kendimi tutamadım, güldüm. "Elbette. Ama çocuk sahibi olmadan önce başarmak istediğim çok şey var."

"Çocuk istiyormuş gibi yapmayacağım. İstemiyorum. Ama bunun için hayatından vazgeçmene gerek yok. Tıp fakültesine dönebilir ve sonrasında Toronto'da sorumluluklarından arınmış bir şekilde yaşayabilirsin."

Bu adamın çocuğunu doğurmanın pratikliği şimdiye kadar hiç aklıma gelmemiştir. Belki de bunun gerçekten olacağına inanmadığım içindir. Ama Giacomo birlikte bir çocuk sahibi olacağımız bir gelecekte bahsediyordu... Sicilya'da geride bırakacağım bir çocuktan. "Gerçekten bunu yapacağımı mı düşünüyorsun?"

Omuz silkti. "Neden olmasın? Bakıcı tutacak param var. Dadılar ya da her ne boks. Çocuğumuz hiçbir şey istemeyecek, Emma."

Aşk dışında. Ve bu kadın düşmanı toplumla onlar adına savaşacak biri.

Kucağından inerek yeniden giyinmeye başladım. Bu çıplakken yapılacak bir konuşma değildi. "Sicilya'da soğuk ve acımasız bir mafya babası olması için bir oğul bırakmayacağım ya da daha kötüsü, bir mafya ailesiyle takas edilmesi için bir kızı terk etmeyeceğim. Ben nereye gidersem bebek de oraya gider."

Ellerini birbirine kenetledi ve dirseklerini kolçaklara dayadı. "Mantıklı konuşmuyorsun. Önce bebek istemiyorsun, şimdi de bebeğimizi benden alıyorsun. Buna asla izin vermeyeceğimi biliyorsun."

"Şimdi kim mantıksız konuşuyor? Bebek istemiyorsun, ama eğer bir bebeğimiz olursa onu doğuracak mısın?"

"Patron benim," dedi tehlikenin izlerini taşıyan hırçın ve hırıltılı bir ses tonuyla. "Neyin mantıklı olduğuna ben karar veririm."

Oh, Tanrım. Lütfen biri beni testosteronla beslenen mantıktan kurtarsın.

Elimi doğrama hareketiyle kaydardım. "Hayır bebek. Seks yapmayacağız ve beni hamile bırakmayacaksın."

Yavaşça, üzerimde yükselene kadar sandalyesinden kalktı. Sonra bir anda uzanıp saçlarımı avucunun içine aldı ve acı verecek kadar kısa bir süre büktü. Ağzı kulağımın kenarına yaklaştı. "Eğer önümüzdeki iki hafta içinde bir çözüm bulamazsak, içine bir bebek sikeceğim. O bakir amını o kadar çok dölle dolduracağım ki boğulacaksın. Ve söz veriyorum her saniyesini seveceksin."

Beni bırakarak masadan telefonunu aldı ve ofisten dışarı çıktı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Giacomo

“F ratello!”

Kız kardeşim göletin kenarındaki banktan bana el salladı. Bir düzine kadar ördek ayaklarının etrafında toplanmış, kız kardeşimin attığı ekmeği bekliyorlardı.

Şahsen ziyaret etmeyeli neredeyse bir ay olmuştu ve bu çok uzun bir süreydi. Bu yüzden Viviana bu sabah beni arayıp gelmemi istediğinde tereddüt etmedim.

Neyse ki kız kardeşim iyi görünüyordu. Mutluydu. Mirabella on sekiz yaşından beri onun evi. Ondan önce, çocuklara hizmet veren farklı bir yatılı tesiste kalmıştı. Ölü taklidi yapmak ve varlığını babamdan ve kardeşimden saklamak hiç kolay olmamıştı. Kazandığım her maç, ödül parasının her Avrosu Viviana'nın bakımına gitmişti. Ringde beni motive eden şeylerden biri de buydu.

Şimdi yirmi altı yaşındaydı, bir yetişkin. Ama ona iyi bakılıyordu. Güvendeydi.

Ve bunun böyle kalmasını sağlamak için on kadınla evlenir ve yüz bebek doğururdum.

Günün yirmi dört saati ona göz kulak olmaları için şahsen para ödediğim üç muhafızdan birine başımı salladım, sonra banka yaklaştım. "Sorellina, ciao." Eğilerek yanaklarından öptüm. "Come stai?"

"Bene. Ama bugün neden bu kadar ciddi görünüyorsun? Gel, ördeklerin yanına otur. Seni neşelendirirler."

Yanındaki koltuğa çöktüm. "Ve eğer beni ısırırlarsa, akşam yemeği olurlar."

"Bunu duydunuz mu, amici?" Ördeklere biraz daha ekmek fırlattı. "Güçlü bir mafya babası sizi tehdit ediyor."

Homurdandım ve kollarımı bankın arkasına doğru uzattım. "Bana hatırlatmak için sabırsızlanıyordun."

"Elimde değil. Bunu senin için hiç istemedim. Ve senin de bunu hiç istemediğini biliyorum."

"Ne istediğimin bir önemi yok. Ben bir Buscetta'yım. Ama artık sorumlu kişi ben olduğuma göre o kadar da kötü değil."

"Papa ve Nino olmadan demek istiyorsun. Bunu görebiliyorum." Ekmeğinin geri kalanını fırlattı ve parmaklarının tozunu aldı. "Üzerinden bir yük kalkmış gibi hissediyor olmalısın, değil mi?"

"Sizin üzerinizdeki yük de kalktı."

Omuz silkti, uzun siyah saçları hareketle birlikte dalgalandı. "Onları düşünmemeye çalışıyorum."

"Ama artık sana zarar veremezler, Vivi. Ben nefes aldığım sürece kimse sana zarar veremeyecek."

"Sen iyi bir kardeşsin, Mo. Seni bana verdiği için Tanrı'ya hep şükrediyorum." İkimiz de dindar olmadığımızı biliyorduk, bu yüzden cevap vermedim. Yüzümü dikkatle inceledi. "Mutlu musun? Sorumlu kişi olmaktan yani."

"Faydaları var."

"Para ve kadınlar gibi."

Gülümsedim. "Evet, bu ikisi hoşuma gidiyor."

"Bunu benim için yapmıyorsun, değil mi?"

Bu ilk soruşu değildi. Yine de bu konuşmadan kaçınmak istedim. Her gün yaptığım her şeyin onun için olduğunu duymak hoşuna gitmiyordu. "Dur

Benim için endişeleniyorsun. Söyle bana, bugün beni neden görmek istedin?"

"Babam ve Nino öldükten sonra her şeyin değiştiğini söylemiştin. Her şeyin daha iyi olduğunu söylemiştin."

Göğsümde umut yükseldi. Eve gelmek istiyor muydu? Bu Virga'yla aramızdaki her şeyi çözerdi. "Evet, her şey daha iyi. Güvendesin, Vivi."

"Güzel." Gözlerime bakmadan eteğini düzeltti. "Çünkü burada bir adam var, başka bir hasta. Serbest bırakılıyor ve ikimiz de-"

"Sikeyim hayır."

Yakındaki ördekler sert ses tonum karşısında dağıldılar ama ben kız kardeşimin yüzüne bakmadım. Bana kaşlarını çattı. "Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorsun."

"Önemli değil. Kendini tehlikeye atmana izin vermeyeceğim."

"Tehlike olmadığını söylemiştin. Güvende olduğumu ve endişelenecek bir şey olmadığını söylediniz."

"Endişelenecek bir şey yok," diye yalan söyledim.

"O zaman neden Federico'nun yanına taşınamıyorum?"

Omzumun üzerinden, ona göz kulak olması için para ödediğim gardiyana sert bir bakış attım. "Ne oluyor lan?"

Avuçlarını bana doğru kaldırdı. "Bilmiyordum, yemin ederim."

Don Buscetta, o-"

"Seninle sonra ilgileneceğim," diye hırladım, sonra kız kardeşimle yüzleştim. "Tanımadığım bir serserinin yanına taşınmayacaksın."

"Evlenmek istiyoruz, Mo. Buranın dışında bir hayatım olsun istiyorum. Normal bir hayat. Yirmi altı yaşımdayım!"

"En son yeni bir yere taşındığında on sekiz yaşımdaydın ve buraya geldin. Ne olduğunu hatırlıyor musun? Şimdi de hiç tanımadığım bir adamla evlenmek için mi gitmek istiyorsun? Hiçbir koruma olmadan mı? Hiç şansın yok."

Yüzünü buruşturdu ama sakinliğini korudu. "Bu sekiz yıl önceydi. Doktor, babam öldüğü için kaygılarımın artık daha iyi olduğunu söyledi. İstersem serbest bırakılabileceğimi söyledi."

"O zaman eve gel ve benimle yaşı."

"Hayır." Solgunlaştı, zorlukla yutkundu. "Orada yaşayamam. Ölmüş olması umurumda değil, her köşe başında onu görecekim. Yapamam."

"Seni güvende tutacağım. Tüm evi yeniden dekore edeceğim, Viv. Ya da yakıp kül edip yenisini yaparım. Gel benimle yaşı."

Göğsü daha hızlı inip kalkmaya başladı ve elleriyle çılgınca hareketler yaptı. "Beni dinlemiyorsun. Hiçbir önemi yok. Bana yaptığı her zalimce şeyi hatırlayacağım. Orada uyuyamayacağım."

"O zaman burada kalıyorsun."

"Başka bir yerde, kendime ait bir yerde yaşamak istiyorum.

Uzak bir yerde."

İmkansız. Bu onu olabilecek en kötü zamanda hedef haline getirirdi. Virga bunu öğrenir ve o da risk altında olur. Benimle yaşamak istemediği sürece, ben Virga'nın icabına bakana kadar burada muhafızlarla kalmak zorundaydı. "Hayır."

"Mantıklı ol, Mo. Doktorlarımla konuş. Sana söyleyecekler-"

"Doktorlarının ne dediği umurumda değil. Ben senin kardeşinim ve ben ne dersem onu yapacaksın. Ve ben aksini söyleyene kadar burada kalacaksın."

Yüz ifadesi tüm sıcaklığını, tüm şefkatini kaybetmişti. Bana sanki kardeş değil de yabancıymışız gibi bakıyordu ama ben geri adım atmayacaktım. Zor kararları vermek zorundaydım, hoşuna gitmese bile.

"Onun gibi biri olduğunu hiç düşünmemiştim," dedi sessizce. "Ama yanılmışım. Böyle şeyler söylediğinde, sende onu görebiliyorum ve bu beni her şeyden daha çok korkutuyor."

Ayağa kalktı, uzun saçları arkasında savrulurken tesise doğru aceleyle yürüdü. Göğsüm yanıyordu, acı bir düğüm gibi ciğerlerimi boğuyordu.

"Kız kardeşine iyi bak, Giacomo. Sana ihtiyacı var. Onun için güçlü ol."

Annem öldüğünde ben on iki yaşındaydım, Viviana ise sadece altı. Ama annem bu sözleri bana çok daha uzun zamandır söylüyordu. Yıllardır bize bakamayacak kadar zayıf ve hastaydı, bu yüzden Viviana'yı korumak bana düşmüştü.

Her gün başarısız olacağım ve Viviana'nın acı çekeceği korkusuyla mücadele ediyordum. On sekiz yaşına girer girmez onu evden çıkarıp babamın haberi olmadan bir tesise yerleştirmeyi başardım. Sonra Zani ve ben ailemi kandırmak için yeni ölmüş genç bir kadının cesediyle bir kaza sahneledik.

Hayatımı Viv'i güvende tutarak geçirdim.

Ve Federico adında bir serseri onun aklına fikirler sokuyor diye şimdi de durmayacaktım. Bunun için benden nefret etse bile.

Ayağa fırlayarak, biz sohbet etmeden gitmemesi gerektiğini bilen gardiyana doğru yürüdüm. Aramızdaki mesafeyi kapatırken yumruklarımı iki yanımda sıktım.

Avuçlarını havaya kaldırdı. "Yemin ederim, hiçbir fikrim yoktu. Mi dispiace, Don Buscetta!"

Gömleğinin önünü tuttum ve onu bir bez bebek gibi salladım. "Idiota! Bu nasıl olur? Ona göz kulak olman gerekiyordu. Şimdi bir köpek yavrusu onun pantolonuna girdi!"

"Her zaman onunla birlikte değilim. O yattıktan sonra etrafta dolaşıyoruz. Her zaman onun yanında değiliz."

"Şu andan itibaren biriniz sürekli onun yanında kalsa iyi olur. Onu bir daha yalnız görmek istemiyorum." Onu kendimden uzaklaştırdım.

"Yapacağız."

"Ve şu Federico denen çocuğun kim olduğunu öğren. Gün bitmeden onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum." Parmağımla yüzünü işaret ettim. "Adil bir uyarı. Eğer bu akşama kadar cevap alamazsam, geri gelip ağzını burnunu dağıtırım. Anladın mı?"

Tesisin önüne doğru tepindim, damarlarımda öfke kaynıyordu. Bunların hepsi Virga'nın suçuydu.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Emma

Yüzümü yıkamayı bitirdikten sonra havluyla kuruladım. Çok yorulmuştum. Üç gün boyunca hocalarım ve danışmanımla tartışma üstüne tartışma yapmıştım ama kararlarından dönmemişlerdi: Gerekli laboratuvar çalışmalarımı uzaktan tamamlamama izin verilmiyordu. Görünüşe göre bu tür istisnalar bir pandemi sırasında sorun değildi, ancak bir mafya babası ile evlenmeye zorlanan ve Sicilya.

Onlara bunlardan bahsetmedim.

Laboratuvar çalışmalarımı tamamlayamazsam, derslerimden kalırdım. Başarısız. Daha önce hiç B+'dan daha düşük bir not almamıştım. Ne yapacaktım ki?

Okulu bırakabilir, Giacomo'yla olan bu karmaşa bittiğinde devam edebilirdim. Tabii bu karmaşa biterse.

Bu da beni doktorluk yapmadan önce yıllarca geriye itecekti. Bu hiç adil değildi. Ne yapacaktım ki?

Telefonum çaldı, ben de beni kimin aradığını görmek için aşıya baktım. Bilinmeyen bir arayan. Bu çok garipti.

Cama dokundum ve telefonu kulağıma götürdüm. "Alo?"

"Ciao, Emma."

Derinden gelen erkek sesi vücudumdaki tüm kasları dondurdu. "Kimsiniz?"

"Sesimi tanımadınız mı Sinyora Buscetta? Yaralandım."

Virga! Neden beni arıyordu ki? "Ne istiyorsunuz, Sinyor Virga?"

"Neden söylediklerimi yapmadığınızı bilmek istiyorum."

"Çünkü zaman alıyor," diye yalan söyledim. "Deniyoruz."

Sesi korkutucu derecede yumuşaktı. "Beni aptal mı sanıyorsun? Senin ve Giacomo'nun ne yapmaya çalıştığının farkında olmadığımı mı sanıyorsun?"

"Peki biz ne yapmaya çalışıyoruz?"

"Bana yalan söyleme, ragazza. İkiniz de benden daha zeki olduğunuzu düşünüyorsunuz ama yanılıyorsunuz. Eğer bana inanmıyorsanız, babanızın odasındaki video yayını açın."

Dehşet karnıma yılan gibi sarıldı. "Ne yaptın sen?"

"Henüz bir şey yok, ama talimatlara uymazsan ne olacağını görmeni istiyorum." Sonra telefonu kapattı.

Oh, lanet olsun. Telefonumu karıştırdım ve aceleyle video uygulamasını açtım. Yüklendiğinde kalbim acıyla sıkıştı. Virga'nın adamı, Toronto'da eşyalarımı toplarken beni izleyen adam, babamın odasında, babamın yatağının hemen yanında oturuyordu. Gloria ortalıkta görünmüyordu ve adam babamla televizyondaki bir şeye gülüyordu.

Virga'nın adamı yüzünü kameraya doğru eğdi ve sanki bana bakıyor gibiydi. Göz kırptı.

Tanrım, hayır. Böyle bir şey olamaz. Virga'nın adamlarının babamın yakınında olmasını istemiyordum. Boğazıma bir yumru oturdu. O adamın babamı öldürmesi çok kolay olurdu. Bunun olmasına izin veremezdim.

Gözlerimi ekrandan alamıyordum. Babam odasında bir yabancıнын olmasından mutlu görünüyordu. Reggie Amca buna nasıl izin vermişti? Gloria neredeydi?

Kullan-at telefonun canı cehenneme. Bunun için zamanım yoktu. Gloria'nın rehberini açtım ve düğmeye bastım. Sonra tekrar video akışına geçtim.

Telefonu açmasını beklerken kalbim güm güm atıyor, kaburgalarım çarpıyordu.

"Emma?" Sessizce konuştu.

"Gloria! Aman Tanrım. Orada neler oluyor? Kim o adam?"

"Calabria'da Borghese adında biriyle birlikte olduğunu söyledi. İhtiyaç duyulduğu sürece babanızın kişisel korumasıdır."

"Ve ona inandılar mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama öyle olmalı, çünkü amcan bu adamın eve girmesine izin verdi."

"Ona güvenme Gloria. O kötü bir adam."

"Ne?" Nefesini ağır ağır verdiğini duydum. "Hiçbir fikrim yoktu. Babanla yakınlaşıyor, kâğıt oynuyor ve birlikte televizyon izliyorlarmış. Ne yapmalıyım?"

Elimi yüzümde gezdirdim, midem bulanıyordu. "Onu bir odada yalnız bırakma. Babamın yanından ayrılma."

"Tamam. Oraya gireceğim. Ona zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

"Teşekkür ederim, Gloria." Telefonu elimde sıktım. Başım döndü ve birden duvarlar üzerime kapanıyormuş gibi hissettim. "Yaptığın her şey için çok minnettarım."

"Bir şey değil. Babanı önemsiyorum ve onun incindiğini görmek istemiyorum. Ama Emma, garip bir şeyler oluyor. Amcana babanın daha güvenli bir yere taşınmasıyla ilgili konuşmamızdan bahsettim. Bana evime bakmamı ve aile işlerinden uzak durmamı söyledi."

Amcam babamın güvenliğini önemsemiyor muydu? Ekranı baktım, Virga'nın adamı babama çok yakındı.

Reggie buna nasıl izin vermişti? "Merak etme. Bir yolunu bulacağım."

"Güzel. Beni sonra ara." Bağlantıyı kesti ve ben de canlı yayında babamın odasına yeniden girişini izledim. Babam ona gülümsedi, sonra da esnedi. Gloria babam uyuyabilsin diye diğer adamı odadan çıkardı ama adamın kameraya bakışını kaçırmadım. Bana. İzlediğimi biliyordu ve benimle alay ediyordu.

Ensemden ter boşandı ve ciğerlerime hava girip çıkmaya başladı. Belimden eğildim ve sakinleşmeye çalıştım. Panik atak geçirmeye başlamanın zamanı değildi. Bununla hemen şimdi başa çıkmalıydim. Bu gece.

Gözlerim koridora açılan kapıya, kocama doğru kaydı. Çocuğumun gelecekteki muhtemel babasına doğru.

Oh, Tanrım.

Bu imkansız bir seçimdi. Adaletsiz ve acımasız, aynı zamanda çağdışı. Bu planımın bir parçası değildi. Büyük bir düğün istemiştım, beyaz zambaklar ve vanilya fasulyesi kremalı kocaman bir limonlu pasta. Beni mantığın ötesinde seven bir koca, doktor karısıyla gurur duyan bir adam istemiştım. Kahkaha, saygı ve güven dolu bir ev. Bir gün, programım spor antrenmanlarına arabayla gitmeye ve oyunlara katılmaya izin verdiğinde kendi ailemi kurmak istiyordum.

Hiçbirinin bu şekilde olmaması gerekiyordu.

Kabullen, dedim kendime. Kaos teorisini biliyorsun. İsteddiğini asla elde edemeyeceğini bilmeliydin.

Babamın hayatı tehlikedeyken benim itirazlarımın ne önemi vardı?

Virga'nın emrettiği gibi yapacaktım. Giacomo ve ben iki aile arasındaki anlaşmayı bir çocukla sağlamlaştıracaktık. Sonra Virga geri çekilecek ve babam hayatının geri kalanını huzur içinde, benim yanımda geçirebilecekti.

Ben ve bir bebek, tabii ki. Çünkü hiçbir şekilde bir çocuğu burada bırakmayacaktım, Giacomo'nun ne dediği umurunda değildi. Eğer hoşuna gitmediyse, kayınbiraderlerimden biriyle konuşabilirdi, onlar da şüphesiz benim tarafımı tutarlardı. Benim herhangi bir çocuğum

otomatik olarak Enzo ve Fausto'nun korumasına sahip olacaktı.

Tekrar koridora baktım. O kadar da kötü olmayacak. İnsanlar her zaman mükemmel olmayan koşullarda bebek sahibi olurlar. Ben de harika bir bekâr anne olurdum. Gia ve Frankie ben tıp fakültesini bitirene kadar yardım edebilirlerdi. Sonra Giacomo çocuk büyütmek yerine Palermo'da mafya patronluğu yapabiliirdi. Ona ihtiyacım yoktu.

Bunu yapabiliirdim. IQ'm 161'di. İlkokuldan beri girdiğim neredeyse her testten başarılı olmuştum. Sicilyalı bir mafya babasından nasıl bebek sahibi olacağımı, babamı nasıl güvende tutacağımı ve hayallerimin peşinden nasıl gideceğimi bulabiliirdim.

Kararlıydım, şifonyerime gittim ve giyecek uygun bir şeyler aradım. Baştan çıkarmam gereken bir kocam vardı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Giacomo

Elimi duş fayansına dayadım ve kaynar sıcak suyun sırtıma vurmasına izin verdim. Antrenmanım yüzünden her kasım ağrıyordu. Ne yazık ki kilerdeki torbaya vurmak hayal kırıklığı mı ya da öfkemi dindirmemişti. Hâlâ Virga'ya, babama kızgın ve kırgındım. Kendime. Tüm bu olanlardan nefret ediyordum.

Lanet olası dünya.

Duş kapısı açıldı.

Che cazzo? Dönerek kendimi kavgaya hazırladım.

Emma orada duruyordu. Üzerinde ipek bir bornoz vardı ve saçları omuzlarına dökülüyordu. Yumuşak, tatlı ve çok genç görünüyordu.

Gözlerimi kırıştırdım ve yüzümdeki suyu sildim, çıplak aletimi örtme zahmetine girmedim. "Emma, ne oldu?"

Cevap vermek yerine geri çekildi ve cübbenin bağlarını çekti. Yanlardan ayrıldı ve ince kumaş yere doğru süzüldü.

Çıplaktı.

Sciatiri e matri! Vay anasını. Onun görüntüsünü içime çekerken şehvet ciğerlerimdeki havayı delip geçti. Pürüzsüz soluk teni ve

küçük, yüksek göğüsleri ve pembe meme uçları. Uyluklarının birleştiği yere kadar uzanan hafif yuvarlak bir karnı vardı. Koyu renk saçları tümseğini kaplıyordu. Ne diyeceğimi bilemedim ama sikim bacaklarımın arasında kalınlaşarak karşılık verdi.

Bakışları kasıklarımaya kaydı ve sertçe yutkunduğunu gördüm. Gerginlik mi?

Suyu kapatmak için uzandım. "Ne yapıyorsun?"

"Neden burada olduğumu biliyorsun."

Yüzümü ona dönerek kollarımı cam kapının kenarlarına dayadım. "Ben çok zeki değilim, Emma. Neden benim için hecelemiyorsun?"

"Bunu yapmamız gerek." "Ne, bambina?"

Yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Seks yap."

"Biz zaten seks yaptık. Birisi bana bunun vajinaya penis sokmakla tanımlanamayacağını söyledi."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Vakit geldi. Hadi şu işi bitirelim." Camı ittim ve duştan çıktım. Aramızdaki mesafeyi korumak için neredeyse ayaklarına takılarak birkaç adım geri attı, bu da bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Bunu istediği için burada değildi. Çünkü bir şey oldu.

Bir şey onu uçurumun kenarına itmişti.

Bir havluya uzandım ve belime sardım. "Alınma ama 'hadi şu işi bitirelim' diyen bir kadınla yatmak istemiyorum."

"Öyle demek istemedim. Ama sanki başka seçeneğimiz varmış gibi davranıyorsun ve yok."

Bugün Viviana'dan ayrılırken ben de aynı şeyi düşünmemiş miydim? Yine de Virga'nın emri altında üreme fikrinden tiksindim. "Emma," dedim derin bir iç çekerek. "Yapmamalıyız-"

"Evet, yapmalıyız. Hemen şimdi. Bu gece."

"Neden?" Cevap vermeyince bakışlarımı ona diktim. "Fikrini ne değiştirdi?"

Dudaklarını yalayarak bana doğru geldi, çıplak göğüsleri her adımda hafifçe zıplıyordu. "İstemiyor musun?"

O yaklaştıkça kalbim göğsümün içinde çarpmaya başladı, ritmik bir çarpma tüm vücudumda yankılandı ve kasıklarına daha fazla kan gönderdi. Aletim şimdi havlunun altında ihtiyaçtan zonkluyordu. "Sorun hiçbir zaman bu olmadı," diye mırıldandım.

Avucu göğsümün üzerine, tam kalp atışlarımın hızlandığı yere indi. "Zamanımız kalmadı, Giacomo."

Haklı olduğunu biliyordum ama aptal değildim. "Ne oldu?"

Cevap vermek yerine parmaklarını göğüs kafesimden aşağıya doğru sürükledi. Saf ateş dokunuşunu güneye doğru takip etti, parmak uçları karnımın üzerinde düzleşti, gözlerimiz birbirine kilitlendi. Eli havluya ulaştığında onu çekti ve kumaş yere düştü. Beni çıplak bıraktı, aletimin ağır boyu doğrudan ona dönüktü.

Eli etrafımı sararken sıcak bir basınç sikimi sardı ve bir kez okşadı. Ardından gelen zevk hücumuna karşı gözlerim kapandı. "Cazzo!" Tısladım.

Diğer eliyle kaburgalarımı okşadı. "Gerçekten de mükemmel bir vücudun var."

Ona bakabilmek için sikimi tutan eliyle bağlantılı olan bileğini tuttum. "Eğer bunu yaparsak, geri dönüşü yok."

"Biliyorum. Ama başka ne seçeneğimiz var ki?"

Emin değildim ama onu sikmeyi bir sonraki nefesimden daha çok istiyordum. Ofis koltuğumda sikime bindiğinden beri tek düşündüğüm şey buydu.

Direncim kırıldı. Bu kadar cazibeye dayanacak durumda değildim, hele ki o bana yalvarırken.

Yavaşça elini şaftımdan çektim. Sonra eğildim, onu yukarı kaldırdım ve bacaklarını belime doladım.

Onu banyodan çıkardım ama yatağımda durmadım. Devam ettim, doğruca koridora çıktım.

"Bekle, beni nereye götürüyorsun?" Kollarını boynuma doladı, sanki bırakmaktan korkuyormuş gibiydi.

"Yatağım sana yapmak istediğim şey için yeterince büyük değil." "Eminim öyledir."

"Hayır, bambina, değil. Çünkü bu gece seni bildiğim her pozisyonda becereceğim."

Yüzünü boğazımın kenarına bastırdı. "Endişelenmeli miyim?"

"Verginella, şu andan itibaren amın bana ait. Ve bilmen gereken bir şey var ki, ben eşyalarım iyi bakarım."

Yatak odasının kapısını tekmeleyerek açtım. İlk kez babamı ya da iğrenç altın dekoru düşünmüyordum.

Tek düşündüğüm, sikimi mümkün olduğunca çabuk bu kadının içine sokmaktı.

Kapıyı kapattıktan sonra onu yatağa taşıdım ve ayağa kaldırdım. Hareket etmedi. Gözleri şehvetle parlıyordu, nefes alış veriş en az benimki kadar ağırdı. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve ona baktım. "Aletimi içinde hissetmeye hazır mısın, benim küçük masum kızım?"

"Sì, mio grande marito."

Benim büyük kocam.

Kahretsin, bunu sevdim.

Eğilip dudaklarımızı birbirine bastırdım ve onu öptüm. Başını eğdim ve öpücüğünü neredeyse anında derinleştirdim ve o da dilimi kabul etmek için ağzını açtı. Sıcak, ıslak ve istekliydi ve ben de kendimi tutmadım. Dilimle ağzını siktim ve ona nasıl alacağını gösterdim, tıpkı birkaç dakika içinde sikimi alacağı gibi.

Küçük iniltileri umutsuzca arttığında, çenesinden aşağıya ve boğazına doğru öpücükler kondurdum. Kadifemsi teninde sarhoş gibi hissediyordum, sanki içime çektiğim bir uyuşturucuymuş gibi. Dişlerim boynuyla boynunun birleştiği yumuşak noktaya battı.

Omzuna, köprücük kemiğinin hemen üstüne. Nefes nefese kaldı ve beni daha sıkı kavradı ama ben bırakmadım. İşaretimi oraya koydum, sertçe emdim ve kendimi onun üzerine bastım. Onu sahiplendim. Bu kadının sabah beni her yerinde hissetmesini, teninin hiçbir milimetresine dokunulmamasını istiyordum.

"Giacomo," diye nefes aldı, bana karşı titriyordu. Sonra parmakları aramızdaki ereksiyonumu buldu ve beni sıkıca kavradı. Uyluklarımın arkasından kıvılcımlar akıyordu.

Meme ucunu yalamak için eğildim, dilim sıkı boncuğun üzerinde dönüyordu. "Yatağa uzan," diye homurdandım. "Sevişmek mi istiyorsun? O zaman sevişme zamanı."

Beni bıraktı ve yatağın üzerine süründü. Bacaklarını birleştirmiş, kolları yanında, sabırla bekleyerek yatağa yerleşmesini izlerken aklımı başıma toplamaya çalıştım. Hayır, istediğim hiç de bu değildi.

"Bacaklarını aç ve bana ne kadar ıslak olduğunu göster." Sikimi yumrukladım ve okşayarak ona ne kadar ihtiyacım olduğunu gösterdim. "Bakire amının ne kadar doldurulmak istediğini göster bana."

Uyluklarını yavaşça ayırdı ve kısa süre sonra her yeri ortaya çıktı, kendime ait olarak kabul edeceğim mükemmel pembe cennet. Madre di dio, çok güzeldi. Ve o benimdi.

Bacaklarının arasına süründüm ve yüzümü tatlı sıcaklığına bastırdım, tadına bakmadan hemen önce uyarılmışlığının kokusunu içime çektim. Kahretsin, çok fazla vardı. Sırılsıklam olmuştu, en az benim kadar tahrik olmuştu.

Hazır olmasını istiyordum. Daha önce içine bir dildo sokmuş olabilirdi, ama bu ona vermek üzere olduğum darbeyi almaktan farklıydı. Bu yüzden dilimle klitorisine vurdum ve dudaklarımı ve dişlerimi de ona vererek onu acımasızca çalıştırdım. Altımda kıvrandı, ama kalçalarını ellerimle tuttum ve devam ettim, onu daha yükseğe çıkardım. Onu becermeden önce en az bir kez boşalması gerekiyordu.

Bir parmağım kolayca içine girdi. İki parmağımı soktuğumda sırtı eğildi ve kalçaları titremeye başladı. Üçüncü parmak onu uçurumun kenarına gönderdi, vücudu

Tavana doğru bağıırıyordu. Bu sesleri ve beni daha yakına çekmek için başımı tutuşunu seviyordum. Bakire olabilirdi ama utangaç değildi. Masum ama yaramazdı. Ve onu alıştırmaktan zevk alacaktım.

Birincisi.

Bu düşünce sikimin zıplamasına neden oldu ve sakinleşmek için birkaç derin nefes almak zorunda kaldım. Bundan zevk almasını istiyordum, bu yüzden tüm zaman boyunca kontrolün tamamen bende olması gerekiyordu.

Yatağa sarktığında klitorisine son bir öpücük verdim ve bir dirseğimin üzerine çıktım. Yine de parmaklarım onun içinde rahatça kaldı. Bir sonraki adım için bu esneme gerekliydi.

Şaşkın gözleri yüzümü aradı. "Ne bekliyorsun?"

"Bana yalvarman için."

"Benim rızama ihtiyacın olduğu için mi?"

Karanlık bir şekilde kıkırdadım. "Bambina, banyomda cırılçıplak soyunduğunda senin rızanı almıştım. Bana yalvarmanı istiyorum çünkü bu beni sertleştiriyor. Anladın mı?"

"Zaten sertleşmişsin."

"Her zaman daha sert olabilirim. Ve becerilmek için yalvaran bir kadından daha seksi bir şey yoktur." Şişmiş klitorisini ağzıma almak için eğildim, çıkardığı yüksek sesli iniltiye neredeyse gülümsüyordum. Kaygan bir patlamayla onu serbest bıraktım. "O zaman kirazını patlatmam için bana yalvar, karıcığım. Sana ilk sikini vermem için yalvar."

"Lütfen, Giacomo."

Bu kadarı yeterliydi. Dizlerimin üzerine çöktüm ve parmaklarımın onun açıklığını gerdiği yere baktım. Etrafımda çok sıkı, çok sıcaktı. Aminin sikimi boğduğunu hissetmek için sabırsızlanıyordum.

Parmaklarımı geri çekerek yatağın yanındaki çekmeceye uzandım. Islaktı ama ona zarar vermediğimden emin olmak istedim, bu yüzden oraya sakladığım plastik kayganlaştırıcı şişesini buldum. Şaftıma biraz sıvı damlattım ve ovuşturarak kendimi kapladım.

"Bunu yapmanı izlemek hoşuma gidiyor," diye fısıldadı, ateşli bakışları elimi izliyordu.

"Öyle mi? Beni istediğin zaman mastürbasyon yaparken izleyebilirsin." Aletimi bir kez daha sıvazladım ve sonra bacaklarının arasına yerleştirdim. "Ama şu anda boşalmaya çok yakınım. Yayıl."

Uyluklarını ayırdı ve ben de aletimin tabanını tuttum. Ucunu girişine yerleştirdim, yavaşça içeri iterken gözlerim amına kilitlendi. Eti memnuniyetle ayrıldı ve beni içine çekişini izledim, her santimetre vücudunun içinde kayboluyordu. Isı etimi haşladı ve ilk kez prezervatif takmadan bir kadının içine girmiştik. Kahretsin, bu çok yoğundu.

O kadar dardı ki, duvarlar piercingimin başını sıkıyordu. Kalçalarım seğirdi ve daha derine batarak onun nefesini kesmesine neden oldum. "Oh, Tanrım!"

"Söyle bana, masum. İçinde nasıl hissettiğimi söyle."

"Kalın. Sıcak." Kısa kısa nefes **a l ı p** veriyordu. "Bu oyuncaklardan farklı. Daha iyi. Piercing'inin metalini hissedebiliyorum."

Benim küçük bilim adamım. Gözleri kapalıydı, şüphesiz ilk sevişmesi sırasındaki tüm hisleri katalogluyordu. Ama şu anda düşünmesini değil, hissetmesini istiyordum. Başparmağımın kaygan olduğundan emin olduktan sonra, küçük daireler çizerek klitorisinde kullanmaya başladım. Emma'nın parmakları yorganın içinde kıvrılıyor, yüzü mutluluktan gevşiyordu.

"İşte bu," diye mırıldandım yavaş istilamı sürdürürken. "Sikimi al, bambina. Seni çok iyi hissettirecek."

Ağır nefesleriyle göğsü inip kalkıyordu. "Tamamen içeri girdi mi?"

Aşağıya baktım. Yolu yarılamıştık. Boşalma dürtüsüne karşı dişlerimi sıktım. "Henüz değil. Sadece rahatla."

Başını geriye attı. "Çok fazla baskı var."

Ağırlığımı dirseklerime vererek kendimi onun üstüne bıraktım, ağzımı kulağına dayadım. "Bunu kaldırabilirsin. Sen benim için yaratıldın, sadece benim için." Bir kez ittim, ona daha fazlasını verdim.

"Bu amcığın içindeki ilk ve son erkek ben olacağım, Emma Buscetta."

Kolları beni sardı ve tırnakları sırtıma battı. "Bu fikir hoşuna gitti, değil mi?"

"Evet, öyle. Sen bana aitsin, küçük kızım."

Kıvranıyordu, kalçaları benimkilere doğru sallanıyordu. "Hiç kimse başkasına ait değildir."

Kalçalarım ileri fırladı ve bir hamlede onu tamamen doldurdum. Sikeyim. Zevk omurgamdan yukarı fırladı ve taşaklarımdan aşağı yuvarlandı. Boğazının yumuşak tenine doğru inledim. "Cazzata. Bu dünyadaki son nefesini verene kadar benimsin, küçük kız."

"Kutsal ... cehennem," diye nefes aldı. "Oh, Tanrım. Vay canına."

"Ve sen daha en iyi kısmını bile hissetmedin." Ellerimin üzerine gelerek hafifçe geri çekildim, sonra tekrar eve çarptım. Sarsıldı, göz kapakları uçuşarak açıldı. Şaşkınlığını görebiliyordum, hiçbir oyuncağın benim gibi hissedemeyeceğini fark etmişti. Bilimsel hayalleri bile gerçeğe uymuyordu.

"Piercing," diye fısıldadı. "Vuruyor"

Ona başka bir tat, başka bir örnek verdim. "Evet? Nereye vuruyor?"

"G noktam. Çok yoğun. Neden beni uyarmadın?"

Gözleri cam gibiydi, teni kızarmıştı. O kadar güzeldi ki. "Çünkü o zaman yüzündeki bu ifadeyi göremezdim." Onu çabucak öpmek için eğildim. "Şimdi seni sikime boşaltırken bekle."

O zaman itmeye başladım, g-noktasını mümkün olduğunca fazla uyarmak için kalçalarımı kısa yumruklar attım. Genelde seks sırasında piercingimi bu kadar düşünmezdim, çünkü deneyimli kadınları becerirdim. Ama Emma tecrübeli değildi ve o benim karımdı. Benim onu sikmeyi sevdiğim kadar onun da benim sikim tarafından sikilmeyi sevmesini istiyordum.

Aramızda ter birikmişti, sıcaklık boğucuydu. Çıgıllıkları daha da arttı, kasları gerildi ve ben **devam** ettim. Sonra

Kasıklarımdaki baskı neredeyse dayanılmazdı ve boşalma dürtüsü derimin altında bir cehennem gibi yanıyordu. Daha fazla dayanamayabilirdim.

Yatak sallandı ve iğrenç yatak başlığı itişlerimin gücüyle duvara çarptı. "Siktir, bambina," diye homurdandım. "Boşalmam lazım. Taşaklarımda senin için o kadar çok şey birikti ki. Sırf onu saklamak için günlerdir mastürbasyon yapmadım. İyi bir kız gibi hepsini alacaksın, değil mi?"

Sırtı kamburlaştı, amının duvarları beni kavradı. "Oh, Tanrım. Mo!"

Göğsümde tatmin edici bir gümbürtü yankılandı, parçalar yerine oturdu. Geçen gece mahzende söylediğim şeyler onun da hoşuna gitmişti. Benim küçük bilim adamımın pis bir tarafı vardı ve bunu hiç bilmiyordu bile. Gesù, buna bayıldım.

Kalçalarımı döndürerek, konuşmaya devam ederken her hamlede içindeki tatlı noktaya vurmaya dikkat ettim. "Seni dolduracağım. Ne kadar gerekiyorsa, ondan sonra da o kadar. Sana bir bebek vermeme izin vereceksin, değil mi sporcacciona?"

İşte bu oldu. Dondu kaldı, sonra kasılmaya başladı, duvarları beni sağıyordu. Çok ince bir iple tutundum. Çok iyiydi ve orgazmım hızlanırken taşaklarımdan karıncalandığını hissedebiliyordum.

Aletim kalınlaştı, kaçınılmaz olan gerçekleşiyordu, ama son saniyede düşünmedim. Sadece çektim.

"Minchia!" Bağırdım, karnına boşalırken sikim zonkluyordu. Gözlerimin arkasında beyaz ışık patladı, başım orgazmımın gücüyle dönüyordu. Devam etti ve devam etti, onu kaplayan sıcak sıvı jetinden sonra jet. Bitirdiğimde kollarım titriyordu ve alnımdan göğsüne ter damlıyordu.

Ağırlığımı taşıyamayan kaslarımla onun yanındaki şiltenin üzerine düştüm. "Mamma mia." Göğsüm sanki bir yarışta koşmuşum gibi inliyordu. Hâlâ başım dönüyordu, bir can simidine, bir çapaya ihtiyacım vardı. Herhangi bir şeye. Ona.

Aptal, aşık bir çocuk gibi elini tuttum. Sadece bir saniyeliğine. "İyi misin?"

"Kutsal dumanlar." Yüzüme doğru eğilirken zor nefes alıyordu ve bacakları benimkilere dolanıyordu. "Böyle olacağını hiç düşünmemiştim."

Her zaman böyle değildi. Aslında, ona dokunmak ve onu içime çekmek için yanıp tutuştuğum hiçbir şey yaşamamıştım. Onun zevki benimkinden daha önemliydi. Sanki kaybolmuştum ve bu kahrolası dünyada sahip olduğum tek ışık oydu.

Ama bunların hiçbirini ona söyleyemezdim. Şefkati gömmeyi, saklamayı uzun zaman önce öğrenmiştim. Duygular sadece sonunda seni incitmek için kullanılırdı.

Elini bıraktım ve gözlerimi kapattım. "Sanırım aradığın kelimeler 'Grazie, Mo'."

"Öyle mi?" Kolumu dürttü. "Bence bana teşekkür etmelisin."

"Peki bunu neden yapayım?"

"Çünkü ben harikaydım. Yoksa az önce orgazm olurken tavana doğru bağırın ve neredeyse kendinden geçen sen değil miydin?"

Birbirimize baktık ve ben gülümseme isteğime direndim. İçimi kemiren şefkat duygusundan hoşlanmamıştım. Ona karşı bir şey hissetmek için kendime izin veremezdim. Bu gerçek değildi; bu bir görevdi.

Ellerini yanağının altında kavuşturdu. "Neden içime girmedin? Amacımızın hamile kalmak olduğunu sanıyordum."

Parmak eklemlerimin arkasını göğsünün yumuşak kenarında gezdirdim. "Önemli olan seni anlamsızca becerebilmem."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. İçime girmen gerek."

Derinlerde bir yerim onun haklı olduğunu, zamanımızın tükendiğini biliyordu. Ama bedenim son saniyede isyan etmişti, nedenini bilinçli olarak bilmesem de.

"Onu senin içinde görebiliyorum ve bu beni her şeyden çok korkutuyor."

Viviana beni herkesten daha iyi tanıyordu. Eğer bende babamın izlerini gördüyse, o zaman bir çocuğu riske atamazdım. Çocuklar sevgiyi hak eder. Ben sevgisiz büyüdüm, cezalar ve terörle dolu bir evde kapana kısıldım, bu yüzden baba olmak ya da aile kurmak hakkında ne biliyordum ki? Rol modelim bir canavardı.

Ama bu konuşmayı yapmaya hazır değildim, bu yüzden Emma'nın meme ucunu sıkıştırdım ve parmaklarımın arasında yuvarladım. "Peki ya daha önce söylediğin şeyler?" diye sormadan önce dudakları hızlı bir nefesle aralandı. Beni doldurmak ve bana bir bebek vermek hakkında."

"Bu fikir hoşuna gidiyor. Bunu mahzende yüzünde görebiliyordum. İnternette üreme sapkınlığını araştırdın mı? Eminim bu konuda makaleler okumuşsundur."

Alt dudağını ısırdı ve haklı olduğumu anladım. Savunmacı bir tavırla çenesini kaldırdı. "Psikologlar bunun kısmen risk, kısmen de tahakküm olduğunu iddia ediyor. Ya da derinlerde yatan biyolojik üreme ihtiyacı da olabilir. Bu gerçekten bir bebek fabrikası olmak istediğim anlamına gelmiyor."

"Nedenleri umurumda değil. Eğer seni sikime boşaltırsa, o zaman bu konuda konuşmaya devam ederim."

Uyluklarının birleştiği yere ulaşana kadar parmaklarımın güneğe, karnındaki boşalma izlerinin üzerine gitmesine izin verdim. Parmak uçlarımı ıslaklık karşıladı, onun ve benim orgazmımın kanıtı. "Her yerinde ben varken ne kadar kaygan olduğunu hisset. Şimdi onu içinde hayal et. Benim tohumumu."

"Tanrım," diye fısıldadı, göz kapakları çırpınarak kapandı. "Sanırım senin de bir üreme sapkınlığın var."

Öyle mi yaptım? Beni tahrik ediyordu ama bunun onun tepkisinden mi yoksa içinde benden bir şeyler bırakma fikrinden mi kaynaklandığından emin değildim. "Sadece seninle, mia piccola innocente."

Elimi tuttu ve kendisinden uzaklaştırdı. "Durmak zorundasın."

"Neden?"

"Çünkü önce konuşmamız gerek. Virga'nın senin hakkında ne bildiğini öğrenmek istiyorum."

BÖLÜM YIRMI İKİ

Emma

HAnında geri çekildi ve soğuk hava üzerime çöktü. Onun sıcaklığını özlemiştim ve bir an için pişman oldum. Bu konuyu açmayı. Ama bu yapmamız gereken bir konuşmaydı.

Doğrulmaya başladığında kolunu tutmak için uzandım. "Bekle. Bunu konuşmamız gerek."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Dinle, birbirimize güvenmeliyiz. Vakit geldi."

"Neyin zamanı?"

"Birlikte çalışmamız için." Alnındaki mutsuz kırıışıklık hiç azalmadı. Açıklamaya devam ettim çünkü onu ikna etmek zorundaydım. "Tek başımıza bir yere varamayız. Belki birlikte çalışırsak daha şanslı oluruz."

"Bu şans değil. Virga ortadan kayboluyor çünkü fırsatını bulduğum anda onu öldüreceğimi biliyor."

"Ya birbirimize yardım edebilirsek? Çünkü Virga'nın her birimiz üzerindeki etkisini ortadan kaldırabilirsek, o zaman-"

Üst dudağı kıvrıldı, oturduğu yerden kalkarken yüz ifadesi affetmez, neredeyse zalimceydi. "Sana yardım edersem ne olacak? Sen Toronto'ya geri dönersin ve ben hâlâ risk altındayım."

İlk fırsatta onu terk edeceğimi mi düşündü? Beni bu kadar az mı düşünüyordu? Belki başkaları düşünebilirdi ama ben düşünmezdim. "Giacomo, seni bununla tek başına başa çıkman için burada bırakmayacağım. Ben sana yardım edeceğim, sen de bana."

"Virga'nın ölümü ya da hamilelik testinin pozitif çıkması dışında bana yardım edecek bir şey yok."

"Bunu kastetmiş olamazsın." Yapış yapış çıplaklığını umursamadan kendimi yukarı kaldırdım. "Virga'nın sana ne şantajı yaptığını söyle bana."

"Önce sen söyle."

Ona baktım, zihnim dönüyordu. Bunu bana karşı kullanır mıydı? Bundan şüpheliydim. Bu ona ne kazandıracaktı? Bana her fırsatta doğruyu söylediğinden bahsetmiyorum bile. Beni korudu, bana şefkat gösterdi. Ondan korkmam için hiçbir sebep yoktu.

Ve sadece seks yaptık. Bu adamın vücuduma girmesine izin verdim. Eğer ona güvenmiyorsam, o zaman ne yapıyorduk ki?

Tabii ki ona güveniyorum.

Derin bir nefes aldım ve kelimeleri zorlayarak söyledim. "Babam ölüyor."

Giacomo şaşırmış görünmüyordu. Aslında, hiçbir tepki vermedi. Tamam, garip.

"Virga'nın Toronto'da, evin içinde adamları var. Eğer sana bir varis bırakamazsam babamı ve yardımcısını öldüreceğini söyledi."

"Gloria'yı mı kastediyorsun?"

Ağzım açık kaldı. Geçen gece izi sürülemeyen telefon görüşmem sırasında Gloria teyzemmiş gibi davranmıştım. Belli ki bu işe yaramamıştı. "Nereden biliyordun?"

"Bir süredir babanızın durumundan şüpheleniyordum. Ve teyzenin adının Gloria değil Carla olduğunu biliyorum. Geçen geceki telefon konuşman bunu ele veriyordu."

"Şüphelendiniz mi? Nasıl?"

"Bir süredir kendisinden doğrudan haber alınamıyor ya da görülmüyor, hatta en sevdiği kızının yeni kocasıyla bile konuşmuyor. Yani ya aile şirketinin kontrolünü bıraktı ya da kendi başına yönetemeyecek kadar hasta. Ve sen hala onunla aynı evde yaşıyorsun. Evinizden derslerinize gidip gelmek uzun bir yol ama bunu yapıyorsunuz çünkü ona göz kulak oluyorsunuz. Onunla ilgilenmek istiyorsunuz."

Tüm bunları bu kadar kısa sürede mi bir araya getirmişti? Altı ay boyunca kimse Papa'nın davranışlarını sorgulamamıştı, kendi kızlarından ikisi bile. Yine de beni bir dakikadır tanıyan bu adam her şeyi anlamıştı.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Giacomo ayağa kalktı ve elini uzattı. "Gel. Duş alalım."

Duş almak şu anda aklımdaki en son şeydi. "Babamla iletişime mi geçtin?"

"Tabii ki. Amcanın Don Mancini adına konuştuğunu söyleyip durması dışında." Döndü ve banyoya doğru yürüdü. Hareket ederken kalçalarının mutlak mükemmelliği bir an için dikkatimi dağıttı. Vay canına, bu adamda hiç yağ yoktu. Dar kalçalar ve geniş kaslı bir sırt . . .

"Emma!" diye seslendi banyoda kaybolurken. "Bana bakmayı kes ve buraya gel. Temiz olmanı istiyorum, böylece seni tekrar kirletebilirim."

Kendimi silkeledim ve yataktan kalktım. Ben içeri girdiğimde duşa başlamıştı bile. Kapıyı açtığında cam bölmeden buhar çıkıyordu. "İçeri gir."

"Bekle."

Yüzü sabırsızlıkla buruştu. "Benimle tartışmayı bırak ve duşa gir."

"Önce tuvaleti kullanmam lazım. Sırf sen sabırsızsın diye İYE olma riskini göze alamam."

Başını salladı ama ben olmadan duşa girdi. Neyse ki tuvalet banyoyu bölen fayans duvarın arkasına gizlenmişti. İşimi bitirdikten sonra duşa girdim ve ona katıldım. Su beni ısıtırken

başımın üzerinde çağıladı. Kaslarım sevinçle şarkı söylüyordu. Şu ana kadar ne kadar ağrım olduğunu fark etmemiştim.

Artık bakire değildim.

Garipti ama garip değildi. Kör bir sızıdan başka acı yoktu. Bu ve vücudunun benimkinin içinde hareket edişinin anısı. Piercing bir keşif olmuştu. Nefis.

Islak saçlarımı yana savurdu ve omzuma yumuşak bir öpücük kondurdu. Tüylerim diken diken oldu. Kocamın hem şefkatli hem de sert biri olduğunu çabucak öğreniyordum. Sert ve nazik. Düşünceli ve zeki. O sadece dünyaya gösterdiklerinin değil, pek çok şeyin bir karışımıydı ve ben bunu büyüleyici buluyordum.

Ama konuşmamız gereken şeyler vardı.

"Virga'nın üzerinde ne olduğunu söyle."

Tüm vücudu kilitlendi ve uzaklaşarak kendini acımasız bir verimlilikle temizlemeye başladı. Ne yaptığı çok açıktı. İç çekerek şampuana uzandım. "Neden bana güvenmiyorsun?"

"Çünkü kimseye
güvenmiyorum." "Giacomo,
daha yeni seks yaptık."

Tam zalimce bir şey söyleyecekken dudaklarını kıvırdı. "Aletimi içine sokmak için bir kadına güvenmeme gerek yok" diye terslediğinde haklı olduğum kanıtlandı.

Ouch. "İçine girip ondan bir bebek sahibi olmaya ne dersin?"

"İçine boşalmadım."

"Virga'nın sana şantaj yaptığı konuda sana yardım edeceğime güvenmiyorsan, bunu yapmak zorunda kalman an meselesi."

"Bunun bir önemi yok. Bana yardım edemezsin, tıpkı benim babana yardım edemeyeceğim gibi. Virga'yı ortadan kaldırmak dışında hiçbir şey yapılamaz."

Yüzüne bakarken göğsümü tedirginlik kapladı. "Yanlış. Babam Virga'nın adamlarının onu bulamayacağı bir yere nakledilebilir. Şu anda onun evindeler.

yatak odası, onunla kart oynamak ve televizyon izlemek.
Korkunç bir şey."

Giacomo ağzını açtı, sonra tereddüt ederek kapattı ve
vücudumdaki huzursuzluk daha da arttı. "Ne?"

Mırıldandım. "Çıkar ağzındaki baklayı. Bana söylemek
istemediğin şey ne?" "Emma," dedi nefes verirken. "Bizim
dünyamızın nasıl işlediğini biliyorsun. Virga'nın adamları
baban gibi bir adama yaklaşamaz.

. . . " "Ne
olmadıkça?"

"Amcan izin vermediği sürece. Kapiş?"

Tüm hava ciğerlerimi bir anda terk etti ve ıslak fayansa
tutundum. "Hayır. Diyorsun ki ? Hayır. Kesinlikle
hayır."

"Bambina, bir düşün. Baban bunca zaman korundu,
kardeşi işleri yürütürken kimse bir şeyden şüphelenmedi.
Şimdi Virga öğreniyor, seni götürüyor ve adamlarının Don
Mancini ile aynı odada bulunmasına izin veriliyor. Bunun
amcanın dahli olmadan gerçekleşemeyeceğini biliyorsun.
Bu mümkün değil."

"Amcamın babamın ölmesini istediğini mi söylüyorsun?"

"Evet, ama hemen değil. Aksi takdirde Roberto hâlâ
nefes alıyor olmazdı." Giacomo durulamak için spreyin
altına girdi, sonra da, "Biz iyilik yaparız, Emma. Sözler ve
ittifaklar. Virga amcanla bir tür anlaşma yaptı."

"Reggie Amca ve babam çok yakınlar." Ellerime biraz
vücut yıkama suyu sıktım ve çok hızlı bir şekilde ovaladım,
sonra duruladım.

Giacomo omuzlarımdan tuttu, başparmakları köprücük
kemiklerimde gezindi. "Aileler de herkes kadar kolay
birbirlerine düşman olabilir, birbirlerini incitebilir. Bazen
daha da kolay."

"Babanı ve kardeşini biliyorum ama bu farklı."

"Saf olma, Emma. Ailelerimiz arasında soyadı dışında
hiçbir fark yok. Hepimiz aynı kurallar çerçevesinde hareket
ederiz, yani sadece güçlü olan hayatta kalır."

Saf. Bu kelime göğsümü tırmalayıp eski yaralarımı deşti. İnsanların, sırf başkalarının içindeki iyiliği gördüğüm için kafamı kuma gömdüğümü düşünmelerinden bıkmıştım. Sırf iyi olduğum için.

Babamın zayıf olduğunu mu ima ediyordu?

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Sırrın konusunda bana güvenmek istemiyor musun? İyi o zaman. Ama benimkiyle ilgili daha kötü hissetmeme neden olamazsın."

Etrafından dolandım ve cam kapıyı iterek açtım. Suyu kapattığını duydum ama ben çoktan bir havlu kapıp odadan çıkmıştım.

İşimiz bitmişti.

Mikrobiyoloji ödevim gözlerimin önünde bulanıklaştı. Odaklanamıyordum. İki gündür tek düşündüğüm Giacomo'nun dušta söyledikleriydi.

"Biliyorsun, amcanın müdahalesi olmadan böyle bir şey olmaz."

Tırnağımı kemirdim. Haklı mıydı? Reggie Amca Virga'yla mı çalışıyordu? Bu da demek oluyor ki. . . .

Reggie Amca'nın Virga'nın beni Sicilya'ya götürmesine ve Giacomo ile evlendirmesine izin verdiği anlamına gelir. Reggie Amca'nın Virga'nın adamlarına mülkte, babamın yatak odasında izin vermesi.

Ve en kötüsü de ne? Reggie Amca'nın Virga'ya babamın hastalığını anlattığı anlamına geliyordu.

Amcam -babamın kardeşi- bunu nasıl yapabildi? Bu ihanetin en kötüsüydü.

Buna inanamıyordum. Reggie'yi hayatım boyunca tanıyordum. Çocukken oğlu Dante ile oynardım. Kızı Emelia'ya lisede trigonometri dersi vermiştim. Aile yemekleri, tatiller, göl evi ... yüzlerce

Birlikte geçirilen zamanların anıları, babam ve kardeşi arasındaki sevginin kanıtı.

Ve Reggie Amca ona böyle mi karşılık verdi?

İlk başta arkadan bıçaklamaya gerek olmadığını düşünmüştüm, çünkü babam yakında ölecekti. Babamın varisi olmadığı için Reggie Amca sıradaki Mancini'ydi.

Ama belki de Reggie Amca varis değildi. Belki de bütün bunlar babam öldüğünde olanlarla ilgiliydi.

Toronto'daki işleri devralmak için en mantıklı seçim kız kardeşimin kocası Fausto'ydu. Ama Don Ravazzani'yi arayıp bir şeyler konuşamazdım. Hey, Fausto. Biliyorum hiç bire bir konuşmadık ama nasıl gidiyor?

Hayır, kız kardeşime gitmeliydim. Belki o söz verilip verilmediğini bilirdi.

Telefonuma bir göz attım. Frankie'nin ilgilenmesi gereken üç küçük çocuğu vardı, bunlardan biri de iki aylıktı. Bana zaman ayırabileceğinden emin değildim.

Denemeye değirdi. Ayrıca, onu kontrol etmek için geç kalmıştım.

Ablamın telefon numarasını buldum ve düğmeye bastım. Küçük hoparlörden sesini duymadan önce iki kez çaldı. Arka planda bağırان çocuklar vardı. "Kızım, bugün beni aradığın için çok şanslısın. Seni kontrol etmek için Peru'ya küçük bir ordu göndermek üzereydim."

Gözlerimi devirdim. "Üç gün oldu Frankie. Bir ülkeyi işgal etmeye değmez."

Birine hemen döneceğini söylediğini duydum, sonra dedi ki, "Emma, videoya geçelim. Küçük sevimli yüzünü görmek istiyorum."

Giacomo'nun hiç kullanmadığı ofisinde oturuyordum. Peru'daki bir tıbbi çadıra pek benzemiyordu. "Sinyalim bunun için yeterince güçlü değil," diye yalan söyledim. "Ve sadece bir dakikam var."

"Lanet olsun. Oraya daha iyi ekipmanlar götürmeliyiz. Belki Fausto'dan sadece senin kişisel kullanımın için oraya bir uydu kamyonu göndermesini isteyebilirim."

"Evet, bu hiç de garip olmazdı," dedim alaycı bir tavırla. "Sen nasılsın? Çocuklar nasıl?"

"Çok yorgunum ve çocuklar en iyi hayatlarını yaşıyorlar ve babaları tarafından şımartılıyorlar. Kısacası, her zamanki gibi."

Fausto, Rafe ve Noemi'yi şımartmıştı ve bunun Ravazzani ailesinde pek çok tartışmanın kaynağı olduğunu biliyordum. "Peki ya bebek?"

En küçük oğulları hakkında "Marcello iyi," dedi. "Çok soğukkanlı. Her yönden Rafe'in tam tersi."

Gia ve ben doğum için Siderno'ya gitmiştik. Frankie bunu bir profesyonel gibi halletmişti. Kız kardeşim anne olmak için doğmuştu.

"Ama benim sıkıcı hayatım hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter," dedi kız kardeşim. "Peru'da kurtardığınız tüm hayatları duymak istiyorum."

"Araştırma, heyecan verici bir şey değil. Zamanımın çoğunu laboratuvarında geçiriyorum." Yalanlar, yalanlar ve daha fazla yalan. Doğruyu söylememekten nefret ederdim.

"Seninle çok gurur duyuyorum. Tam olarak yapmak istediğin şeyin bu olduğunu biliyorum."

Tanrım, bu yalan söylemeyi bin kat daha kötü hale getirdi. Gözlerim yaşardı, duygularım beni ele geçirdi. Ruhuma çöken suçluluk duygusunun üzerine bir de dün regl dönemim başlamıştı. Evet, hormonlarım allak bullak olmuştu ama artık istemediğim bir hamilelik için geri sayan bir saat vardı. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydım.

"Teşekkür ederim," diye zorladım. "Umarım babam bensiz Toronto'da iyi vakit geçiriyordur."

"Eminim iyidir," dedi sıkıca, ne zaman babamızdan söz açılrsa kullandığı aynı sınırdaki kızgın tonla. "Kendi hayatını yaşamalısın, Em."

"Biliyorum ama yaşlanıyor ve yapacak çok işi var."

"O yetişkin bir adam. Hayatta kalacaktır."

Hayır, aslında. Yapmazdı. Boğazımdaki yumruyu yuttum. Keşke babam Frankie ve Gia'ya onun durumunu anlatmama izin verseydi. En azından o zaman bu yükü taşımak zorunda kalmazdım.

Yalnız keder. "Fausto ile iş hakkında konuştuğunu düşünüyor musun?"

Frankie homurdandı. "Hiçbir fikrim yok. Fausto, Roberto Mancini'nin bu evde uzak durulması gereken bir konu olduğunu bilir." Durakladı. "Neden sordunuz?"

"Sadece merak ediyorum. Allah korusun babama bir şey olursa, görevi devralan kişi tarafından sokağa atılmak istemem."

"Bu asla olmayacak, Em. Seni koruyacağız. Tanrım, bu da nereden çıktı? Başın benim bilmediğim bir belada mı?"

"Endişelenmeyi bırak. Her şey yolunda. Belki de ikinci bir oğlunuz olduğu için, babamın yerine kimin geçeceğini merak ettim. Çünkü biz oğul değiliz."

"Hepsi Reggie'ye ya da Dante'ye gidebilir, umurumda değil. Roberto ya da onun işiyle hiçbir ilgim yok."

Artık babamıza hiç Papa demiyordu. Sadece Robert ya da kendini İtalyan hissettiğinde Roberto diyordu. Babamızın annemizin ölümüyle ilgili her şeyi ele alış biçimine, sonra da üniversiteye gitmesine izin verme sözünü tutmamasına hâlâ içerliyordu. Onunla benim paylaştığımızdan tamamen farklı, karmaşık bir ilişkileri vardı. "Peki ya oğullarınızdan biri?"

Soru havada asılı kaldıkça kaşlarını çattığını duyar gibiydim. "Oğullarımın Toronto'ya taşınmasını istemiyorum. Burada, benimle yaşamalarını istiyorum. Dışarıda çalıştıklarında yeterince endişeleneceğim-" Söyleyeceği her şeyi ısırarak söyledi, titreyerek nefes verdi ve gergin bir kıkırdama çıkardı. "Hâlâ emziriyorum ve hormonlarım allak bullak olmuş durumda. Kahretsin, bebeklerimin taşınacağı düşüncesi bile Bununla başa çıkamıyorum."

Harika, şimdi de onu ağlatmıştım. "Özür dilerim. Bu konuyu açmamalıydım."

"Hayır, sorun değil. Meraklı olmasaydın Emma olmazdın."

Telefonum gelen bir aramayla çaldı. Papa'nın onkoloğu. "Oh, Frankie, üzgünüm. Gitmem gerekiyor. Yakında kontrol edeceğim, tamam mı?"

"Tabii ki! Ti amo, mia bella sorellina."

"Ben de seni seviyorum. Aileme benim için sarıl. Ciao!"

I asılı yukarı ve cevap verdi ve
gelen Ara. "Dr.

Morrissey. Merhaba."

"Bayan Mancini, merhaba. Umarım sizi kötü bir zamanda yakalamamışımdır."

Çünkü hâlâ Toronto'da olduğumu sanıyordu. "Hayır, hiç de değil.

Ne var ne yok?"

"Az önce babanla telefonda görüştüm ve onun tıbbi vekili olarak senin de neler olduğunu bilmeye hakkın olduğunu düşündüm."

Midem sıkıştı, vücudum kendini kötü haberlere hazırlıyordu. Bu bana babamın kanser olduğunu ilk öğrendiğim zamanı hatırlattı. "Evet, ne oldu?"

"Babanızın kan tahlillerinde gördüğüm rakamlar endişe verici. Ancak hastaneye gelmeye direniyor. Bu yüzden ikinizle de görüşmek ve bundan sonraki stratejilerimizin neler olabileceğini tartışmak istiyorum."

"Daha fazla test yapmak için hastanede kalmasını mı yoksa palyatif bakım için orada tutulmasını mı kastediyorsunuz?"

"Spekülasyon yapmak istemiyorum. Tartışmak istediğim konuların bir kısmı da bu."

Boğazımdaki yumru daha da büyüdü. Dr. Morrissey belli ki babamın fazla zamanı kalmadığına inanıyordu. İkimiz de bu noktada onu kabul etmek için tek nedenin bu olduğunu biliyorduk. "Onu taşımanın neden zor olduğunu biliyorsun." Kanser teşhisi ilk konulduğunda Dr. Morrissey'e babamın kimliğiyle ilgili sırrımı açmıştım.

"Evet, farkındayım. Ancak zorluklar olsa da onun bakımı için en iyi olanı yapmalıyız. Eğer onu evde tutmayı tercih ediyorsanız, bu sizin kararınız. Ama en iyisi artıları ve eksileri konuşmamız."

"Anlıyorum." Birkaç derin nefes alarak kendimi dengeledim. "Şu anda seyahatteyim, belki bir video konferans daha iyi olur."

"Bu da olur, yine de yüz yüze görüşmeyi tercih ederim. Ama eğer yapamazsak, anlarım. Bu konuşmaları daha sonra yaptıktan sonra daha erken yapmak en iyisi."

Ona babamla bir zaman konuşacağımı söyledim ve telefonu kapattım. Uzun süre telefonuma baktım, gözlerim bulanıktı, her şeyin ağırlığını omuzlarımda hissediyordum. Ne bir cevabım ne de bir planım vardı. Sadece yalnız olduğumu biliyordum.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Giacomo

| bir bardağa büyük miktarda viski doldurdu ve mutfak tezgahındaki tabureye oturdu. Cazzo, yorulmuştum. Bir saatten fazla

Son birkaç gündür Zani ve ben Virga'dan bir iz arıyorduk ama kimse onu görmemişti. Ne sahil boyunca, ne de her zamanki uğrak yerlerinden birinde. Adada aklıma gelen her yeri ziyaret ettim ve kaptanla bağlantısı olan herkesle konuştum. Don Virga'nın izine hiçbir yerde rastlamadım.

Daha da kötüsü, Mirabella'daki çocuk, kız kardeşimi beceren? Sıradan biri değildi. Adı Federico Chiellini'ydi ve başka bir güçlü Cosa Nostra ailesinin oğluydu. Bu da onu dövemeyeceğim ya da öldüremeyeceğim anlamına geliyordu.

Siktir, siktir, siktir.

Federico'nun babası çocuğu eroinden kurtulması için sekiz ay önce Mirabella'ya göndermişti. Yine de Virga'nın Federico'yu Viv'i baştan çıkarıp kafasını saçmalıklarla doldurması için yönlendirip yönlendirmediğini merak ediyordum. Her şey mümkündü. Bardağın yarısını yuttum ve likörün sinirlerimi yatıştırmasına izin verdim.

Bu da yetmezmiş gibi, başka sorunlarım da vardı. Emma ve ben seviştiğimiz geceden beri birbirimizden

kaçıyorduk. O

Muhtemelen hâlâ kızgındı ama ona yalan söyleyemezdim. Amcasının gizli bir amacı olmadan Virga'nın adamlarının burayı yönetmesine izin vermesi mümkün değildi. Bu da muhtemelen Reggie'nin Mancini'nin durumuyla ilgili bilgiyi Virga'ya sızdırdığı anlamına geliyordu.

Bu Reggie Mancini'nin benim de sorunum olduğu anlamına geliyordu.

İçkimi bitirdim ve bir tane daha doldurmaya gittim. Bardağım dolunca Sal'ın bana ne bıraktığını görmek için buzdolabına baktım. Bolonezli Tagliatelle sarılmış ve bekliyordu, ben de çıkarıp yeniden ısıttım.

Yemeğimi yerken, gelen bir aramayla çalana kadar telefonumdan futbol skorlarını kontrol ettim. Theresa. Cevap vermek istemedim ama ona neden aramalarını atlattığıma dair bir açıklama borçluydum.

Cevap verdim. "Ciao, Theresa."

"Sonunda. Neden beni geri aramadın?"

Ağzımı peçeteyle sildim. "Mi dispiace. Çok meşguldüm."

"Cazzata. Aramızdaki işler böyle yürümüyor. Birbirimize karşı her zaman dürüst olduk. Bana gerçeği söyle."

"I . . ." Haklıydı. Yalan söyleyemezdim. Bu ona haksızlık olurdu. "Karımla aramı düzeltmeye çalışıyorum."

Sessizlik soğuk bir şekilde uzadı ve sanki aramızdaki hava çatlayıp dondu. "Evli misin?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"Theresa-"

"Ne zaman evlendin, Mo?"

"Seni son gördüğümünden birkaç saat önce."

Keskin bir nefes aldı. "Karını benimle mi aldattın?"

Hile yaptın-"

"Hayır, Theresa," diye onun yerine konuşmaya çalıştım.

"-Benimle karının üzerine! Pezzo di merda!"

"Bekle, sakın ol."

"Hayır, s a k i n l e ş m e y e c e ğ i m . Aldatma konusunda ne hissettiğimi, evli erkeklerden nasıl kaçındığımı biliyorsun. Bunu bana söylemeliydin.

Ben."

Bir elimi yüzümde gezdirdim. O haklıydı. Yapmalıydım. Ama o zamanlar Emma'yla hiçbir şey yapmak istemiyordum. "Evliliğimiz öyle değildi. Ayarlanmıştı. Ben istemedim."

"Önemli değil. Tanrı'dan önce söz söyledin."

"Buna inanmadığımı biliyorsun."

"Ama ben biliyorum ve muhtemelen karın da biliyor! Bunu bana yaptığına inanamıyorum. Ona."

"Bella, dinle-"

"Hayır, dinlemeyeceğim. Numaramı sil. Beni bir daha arama. Sen ve o koca sakin emecek başka bir kadın bulabilirsiniz, umurumda değil. Tek bildiğim, bu ben olmayacağım."

Bağlantıyı kesti ve ben de telefonumu tezgâha fırlattım. Cristo, ne karmaşa.

"Senden pek memnun görünmüyordu."

Emma mutfağa girdiğinde kafamı kaldırdım, çerçevesi küçük uyku şortu ve bir atlet giymişti. Hemen ince kumaşın arasından görünen meme uçlarına odaklandım. "Gizlice dinliyor musun?"

"Tam olarak sessiz olmaya çalışmıyordun. O senin mantenuta'n mıydı?"

İtalyanca'da metres anlamına gelen kelimeyi bilmesi şaşırtıcı değildi. Ne de olsa Ravazzani onunla evlenene kadar ablası da öyleydi. "Theresa'ydı ama o benim mantenuta'm değil."

"Beni kandırabilirdin." Buzluktan bir kutu çikolatalı dondurma çıkardı. Sonra bir kaşık buldu. "Ona bella dedin."

"İtalyan erkekler herkese bella der. Bunun hiçbir anlamı yok."

"Bunu unutmayacağımdan emin olabilirsiniz." Uzaktaki tezgâha yaslanarak kartonu açtı ve kaşığını içine daldırdı. "Hâlâ onunla yatıyor musun?"

Boş yemek tabağını ittim ve viskime uzandım. "Düğün gecemizden beri onunla birlikte olmadım."

"Ve sana inanmam mı gerekiyor?"

"Neye inandığınız umurumda değil ama bu doğru. Sence neden bana bağıırıyordu?"

Ağızına bir kaşık dondurma attı, dudakları metalin üzerinde en lezzetli şekilde çekildi. "Başka kadınlar da var mı?"

Tek yapmak istediğim dilindeki çikolatanın tadına bakmakken konuşmanın akışını takip etmeye çalıştım. "Hayır."

Omuzlarının gevşemesini izledim. Kıskanmış mıydı? İçkimin kalanını geri attım ve ayağı kalktım. "Rahatlamış görünüyorsun, piccola vergine."

"Senin de bildiğin gibi artık bakire değilim."

Pijamaları, buruşuk saçları ve öpülesi dolgun dudaklarıyla çok sevimli görünüyordu. Ona karşı koyamayarak aramızdaki mesafeyi kapattım. Ona ulaştığımda ellerimi başının üstündeki dolaba dayadım ve onu kafesledim. "Beni henüz götürmediğin başka yerler de var, sahip olmak için can attığım yerler."

"O yerler beklemek zorunda," diye fısıldadı, yanakları pembeleşmişti. "Sonrasına kadar."

Ona bir bebek verdikten sonra.

Karanlık ilkel düşünceler beynimde dönerken sikim kalınlaşmaya başladı. Emma'yı becermek beklediğimden çok daha iyi olmuştu. Son birkaç gündür bunun anılarına takılmıştım, sikimi ilk kez içine alışını yeniden yaşıyordum. Bu kadın benimdi.

Ve onun içine girmek yasak gibi geliyordu, yapmak istediğim ama yapmamam gerektiğini bildiğim bir şeydi.

Bu da onu daha çekici kılıyordu. Babamın içimden söküp atmaya çalıştığı asi tarafım, kulağına fısıldamak için ayağı kalktı. "Bunun için istekli misin? Seni dölle doldurmama hazır mısın?"

Göz kapakları kapanırken ağız hafifçe aralandı. "Kutsal dumanlar, çok pissin."

"Hoşuna gitti. Şimdi soruma cevap ver." "Geçen sefer reddeden sendin."

Burnumu elmacık kemiği boyunca gezdirdim, ona sokuldum ve nefesimi teninde hissetmesine izin verdim. "İhtiyacın var mı, ragazzaccia?"

Yutkunduğunu duydum. "Bu gece olmaz. Reglim yeni bitiyor."

Onun dönemi.

Haber mideme oturdu ve bir dizi çelişkili duygu da beraberinde geldi. Zamanımız kalmamıştı. Önümüzdeki birkaç gün içinde bebek için denemeye başlamalıydık, yoksa bu ayki şansımızı kaçırabilirdik. Ve sadece bu ay ve gelecek ay vardı. Virga'yı kız kardeşim ve Emma'nın babasından uzaklaştırmak için iki girişim. Minchia!

Geri çekilmeye başladım ama Emma gömleğimi tuttu. "Giacomo, bekle. Onu kaybedemem. Babamla çok az zamanım kaldı ve her saniyeye ihtiyacım var. Eğer hamile kalırsam Virga babamı yalnız bırakır ve ben de o ölürken yanında olabilirim. Anlamıyor musun? Daha fazla zaman kaybedemem."

"Ne diyorsun sen?"

Avucunu çeneme koydu ve sert bıyıklarını okşayarak kanıma küçük kıvılcımlar gönderdi. "Bunu yapmam gerek. Toronto'ya geri dönmeliyim."

"Haklı olduğumu düşünüyorsun. Amcan hakkında." Sabit kahverengi bakışlarında gerçeği görebiliyordum.

"Var. Bu da orada halletmem gereken bir dizi sorun olduğu anlamına geliyor."

Hayır, Virga ve iki Mancini kardeşle de ben ilgilenecektim. Gerçekten hamile karımın böyle bir duruma girmesine izin vereceğimi mi düşündü?

Hamile karısı. Geniş, doe benzeri gözlerine baktım. Bu kadın geleceğini, bedenini babası için feda ediyordu. Ben de bunu Viv için yapıyordum ama aynı şey değildi. Emma dünyaya bir çocuk getiriyordu, bizim çocuğumuz ve asla bir erkek ya da kız çocuğu istemediğime yemin etsem de, şimdi her şey değişmişti.

İkimiz de köşeye sıkışmıştık ama bu iş bitmemiştir. Boks bana bazen daha sert karşılık vermek için yumruk yemem gerektiğini öğretti. Bu yüzden Emma'yı hamile bırakacak, sonra da saldırıya geçip Virga'yı indirecektim.

Dondurmasından bir ısırık daha aldı. "Ayrıca üniversiteyle de uğraşmak zorundayım. Beni sınıfta bırakmakla tehdit ediyorlar."

Şaşırmış bir şekilde geri çekildim. "Notların kötü mü?" Notlarını yükseltmek için internetten ders çalıştığını biliyordum. İşe yaramıyor muydu?

"Sorun laboratuvarlar. Onları uzaktan yapamayacağımı, sadece yüz yüze yapabileceğimi söylüyorlar." Biraz daha dondurma aldı ve kutuyu tezgâhın üzerine koydu. "Önemli bir şey değil. Bir yolunu bulacağım. Ama bunu bir an önce yapmalıyım."

Alnımı onunkine yaslarken bunu aklıma not ettim. "Bunu yapıyoruz, değil mi?"

"Başka bir seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum."

"Sen iyi bir kızsın, Emma Buscetta. Babanın bunu hak ettiğinden emin değilim."

Elini vücutlarımızın arasında gezdirdi, kot pantolonumun üzerinden sikimi avuçlayana kadar indirdi. "Bazı araştırmalar, erkeklerin doğurganlığının boşalmadıktan bir ya da iki gün sonra zirveye ulaştığını gösteriyor. Yani ..."

Onun sözleriyle şehvet kanımda bir ateş gibi yükseldi ve taşaklarım daraldı. "Senin için biriktirmemi mi istiyorsun? İhtiyacın olan bu mu, bambina?"

Her zaman sikimi sertleştiren o masum, mahcup haliyle dudağını ısırıldı. "Bu bir sorun olur mu?"

"Sadece senin yanıdaysam. Ya da seni becermeyi düşünüyorsam."

Ya da evimde seni koklamak."

Dudaklarından yumuşak bir kıkırdama kaçtı. "O zaman birkaç gün evin dışında meşgul olman gerekecek."

Yarı mamamı onun eline doğru salladım. "İki. Hepsi bu kadar." Bu bile bir mücadele olacaktı. "Ama kendini hazırlamanı öneririm. Sonunda depoladığım her şeyi sana verdiğimde, içinde boğulacaksın."

Dolapları ittim, tezgâha doğru yürüdüm ve kot pantolonumu düzelttim. Bu iki lanet gün çok uzun olacaktı.

"Şimdi gitmene gerek yok. Kalabilirsin ve film izleriz. Gelato sever misin?"

Telefonumu ve anahtarlarımı alarak arka kapıya doğru yürüdüm. "Antep fıstığını severim ama Sal asla almaz. Ve eğer film için kalırsam seni beceririm, dönem olsun ya da olmasın."

"Peki nereye gidiyorsun?"

"Zani'de uyumaya. İki gün sonra görüşürüz, karıcığım."

"Minchia!" İçimdeki hayal kırıklığıyla telefonu masaya çarptım. Nino'nun oto galerisinin arka tarafında Virga'yı bulmaya çalışıyorduk. Görüldüğüne dair son raporun bir başka yanlış ipucu olduğu ortaya çıktı.

Zani karşıma oturdu. "Üzölmeyi bırak. Onu hâlâ yakalayabiliriz ama bu zaman alacak."

Zaman, sahip olmadığım tek şeydi. Hissettiğim güçsüzlükten nefret ederek ellerime baktım. Önce babam, şimdi de Virga. İkisi de seçimlerimi elimden almıştı ve ben buna içerliyordum.

Farklı bir şey düşünmeliydim, henüz denemediğimiz bir şey. Belki de kas gücümüzü değil, beynimizi kullanmanın zamanı gelmişti.

"Benim danışmanım olamayacak kadar aptalsın," demişti ağabeyim. "Sadece yumruklarını kullan, Mo. Sen bu işte iyisin."

Stronzo.

Zeki olmayabilirdim ama nasıl mücadele edileceğini biliyordum. Ve henüz denemediğimiz bir yol vardı. Riskliydi, muhtemelen aptalcaydı ama çaresizdim.

Zani'ye odaklandım. "Ravazzani'nin Borghese ve Virga ile yaptığı toplantıda olanları D'Agostino'ya anlatmış olma ihtimali nedir?"

Zani'nin cevabı anında geldi. "Yüzde sıfır. İkisi birbirinden nefret eder. D'Agostino da Gia Mancini'ye söylemiştir. Emma kız kardeşlerinin hiçbir şeyden haberi olmadığını söylememiş miydi? İkizinin görücü usulü evlilik olasılığını bilip Emma'yı uyarmamış olmasına imkân yok."

Benim değerlendirmem de bu yöndeydi. "Güzel. D'Agostino'yu arayalım. Hackerlarından yardım isteyeceğiz."

Hakkını yemeyelim, Zani hiç çekinmedi. Kural olarak 'Ndrangheta ile çalışmayı sevmezdik. "Karşılığında ona bir iyilik borçlu olacaksın. Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Virga'nın yatının yerini tespit edebilecek biri varsa o da odur. Birlikte çalıştığımız hiç kimse bu tür bir beceriye ya da kaynağa sahip değil. Bunun için memnuniyetle bir iyilik yaparım. Aramayı yap."

Zani kullan-at telefonlarımızdan birini çıkardı. D'Agostino'nun numarasını aradı ve tuşladı. Üçüncü çalıştan sonra bir ses cevap verdi. "Pronto."

"Palermo'daki Don Buscetta adına arıyorum," dedi Zani. "Don D'Agostino ile konuşmamız gerekiyor."

Sessizlik.

Sonunda bir adam, "Ben Vito D'Agostino. Benimle konuşabilirsiniz."

En büyük kardeş. Ama ben ikinci adam olmak istemiyordum. "Saçmalamayı kes ve bana kardeşini ver," diye çıktım.

"Don Buscetta," dedi farklı bir ses, Napoliten aksanını renklendiren bir eğlence dokunuşuyla. "Duyduğum kadar açık sözlüsünüz."

"Don D'Agostino, sanırım?"

"Doğru tahmin ediyorsunuz. Şimdi bana neden aradığınızı söyleyin."

"Birinin bulunmasını istiyorum."

"Öyle mi? Peki bunun benimle ne ilgisi var?"

"Bunu yapmak için sizin kaynaklarınızı kullanmak istiyorum." "Anlıyorum. Kim bu kişi?"

Beni bu kadar aptal mı sanıyordu? "Kabul ettikten sonra

söyleyeceğim."

"Bu işler böyle yürümez," dedi sakince. "Palermo'nun gerçekten de hiçbir şeyden haberi yok, değil mi Vito?"

D'Agostino'nun kardeşi kıkırdadı ve ben de masanın kenarlarını kavrayıp sıktım. Parmak uçlarımdaki acı beni ortaladı, sakinleştirdi ve uzun bir nefes aldım. "Belki de onun yerine Siderno'yu aramalıyım. Belki kayınbiraderin daha anlayışlı olur."

Ravazzani'nin hatırlatması işe yaradı. D'Agostino'nun sesi sertleşti. "Beni arayan sendin, Buscetta. Senin Sicilyalı kıçına telefonu kapatıp kendi pisliğini kendin temizlemene izin vermeliyim."

"Bir iyilik istemek için arıyorum. Bu da karşılığında bir iyilik borçlu olacağım anlamına geliyor. Bu sizin için bir şey ifade etmiyorsa. .

.."

"Bir keresinde Clemente Russo'yu nakavt ettiğiniz doğru mu?"

Konuların aniden değişmesi beni hazırlıksız yakaladı, ama bu D'Agostino'ydu. İstikrarıyla tanınan biri değildi. "Evet. Olimpiyatlar için antrenman yaparken Caserta'da dövüşmüştük. Yedi raunt."

"Etkileyici. Eskiden onun maçlarına giderdim. Çok iyiydi."

Daha iyiydim ama ikinci beyin sarsıntımdan sonra dövüşmeyi bırakmak zorunda kaldım. Ve bu anlamsız bir konuşmaydı. "Yani bana yardım edecek misin?"

"Virga'yı bulmaktan mı bahsediyorsun?"

Gözlerim Zani'ninkilerle buluştu ve kendi şaşkınlığımın bana yansıdığını gördüm. D'Agostino nereden biliyordu?

"Ben asla-"

"O olduğunu hiç söylemedin," diyerek sözümü kesti. "Ama bunun için kendi adamlarının üzerine gitmemenin tek bir nedeni var. Çünkü yapamazsın."

"Sadece bu değil. Yatında, açık denizde saklanıyor. Bu konuda biraz tecrüben var, değil mi?" Bunca yıldır Ravazzani'yi nasıl atlattığını hepimiz biliyorduk.

"Peki onu bulabileceğimi düşündüren nedir?" D'Agostino sordu.

"Uydularla falan en iyi kaynaklara sahipsiniz. GPS, her ne haltsa. Aklıma gelen diğer tüm yolları denedik ama işe yaramıyor."

"Neden sana yardım edeyim ki?"

Çünkü kız arkadaşının ikiziyle evliyim.

Ama bunu söyleyemezdim. D'Agostino ve Ravazzani Emma'yı benden almaya çalışacaklardı ve bunun olmasına izin veremezdim. "Karşılığında ne istiyorsun?"

"Elinde ne olduğundan emin değilim Buscetta. Siderno senden değerli olan her şeyi aldı."

Sicilya uyuşturucu ticareti. Yakında geri alacaktım ama şimdilik Ravazzani ve 'Ndrangheta'ya aitti. "Her şey değil."

"Silahlarınızla ilgilenmiyorum."

"Belirlenecek bir iyilik o zaman?"

"Söz veriyor musunuz?"

"Biliyorsun."

"Bunu düşüneceğim." Telefonu kapattı.

Zani telefonu yere bıraktı ve üzerine basarak botunun topuğunun altında ezdi. "Umarım bundan pişmanlık duyacak kadar yaşamayız."

Ben de öyle. "Karıma ne olursa olsun, Virga'yı bulur bulmaz onu öldüreceğim."

Dudakları geniş bir sırıtışla gerildi. "Yani onu hamile bırakıp baba olsan bile mi?"

Ayağa kalkarken ona karanlık bir bakış attım. "Bundan zevk almayı bırak, Coglione."

"Elimde değil. Ve eğer roller tersine dönseydi, bana kışınızla gülüyor olurdunuz."

Muhtemelen, ama ben olsam itiraf ederek onun paçayı kurtarmasına izin vermezdim.

o.

Telefonumu cebime attım, anahtarlarımı buldum ve Kapı. Karımı soyma vakti gelmişti. Önümdeki gecenin beklentisiyle sikim seğirdi. "Yarın görüşürüz."

"Neyi dört gözle bekliyorum biliyor musun?" Zani beni aradı Geri. "The doğum günü partiler ile D'Agostino ve

Ravazzani. Bir palyaço kiralayıp küçük bir kağıt şapka takacak mısın?"

"Vaffanculo, Francesco!"

Kahkahası üzerine kapıyı çarparak çıktım.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Emma

"S Al, bu inanılmaz güzel." Spagettiği çatalımın üzerinde döndürdüm. "Ve ben genelde zeytin sevmem."

"Basit malzemeler," dedi ellerini bir havluya silerken. "Sicilya yemekleri bu yüzden bu kadar güzel."

Haklı olup olmadığını bilmiyordum ama Sal'ın yaptığı her şeyi yemeye bayılıyordum. Bu makarna yemeği - güneşte kurutulmuş domates, zeytin ve kapari, üzerine serpilmiş ekmek kırıntıları- ölmek üzereydi. "Her zaman yemek yapabildin mi?"

"Büyükbabamdan öğrendim. Yıllarca Teatro Massimo yakınlarında bir restoran işletti."

"Senin devralmadığına şaşırdım." Bir ısırık daha aldım ve mutluluktan neredeyse ölüyordum.

"Babam o sıralarda rahmetli Don Buscetta için çalışmaya başlamıştı. Herkes ona Don Gero derdi. Her neyse, hayat pişmanlıklar için çok kısa. Sizce de öyle değil mi?"

Evliliğim ve olası bebeğim hakkında mı konuşuyordu? "Aynı şey olduğundan emin değilim. Tüm bunlar olurken başka bir seçeneğim yoktu."

"Kader, sinyora, güçlü bir kuvvettir. Onu asla hafife almayın."

Tartışmak istemedim ama bu kader değildi. Bu, hiç tanımadığım bir adamdan dünyaya bir çocuk getirmeye zorlanmaktı. Bunu düşünmek bile dehşet vericiydi. "İyi bir baba olacak mı?" Sessizce sordum.

Sal topallayarak yanıma geldi, şarap bardağını tezgâha koydu ve elimi sıktı. "O iyi bir adam, şefkatli ve merhametli. Ve sevdiklerini korumak için savaşıyor. Kendisinin bir babası olmasa bile mükemmel bir baba olacaktır, Bella."

Göğsümde bir şey hafifledi, orada olduğunu bile bilmediğim bir endişe düğümü. "Teşekkür ederim."

"Ama," diye devam etti Sal. "Bilmelisin ki bizim dünyamızın kuralları ve gelenekleri vardır. Don Buscetta bile bunların dışına çıkamaz."

"Ne yap-?"

Arka kapı açıldı ve Sal elimi bırakarak doğruldu. Başımı çevirip kocamın mutfığa girişini izledim. Saçları sanki elleriyle karıştırıyormuş gibi dağınıktı ve eski tişörtü etkileyici göğsünün ve omuzlarının eğimlerine ve düzlemlerine yapışmıştı. Giacomo'nun kararlı bir yürüyüşü vardı, A noktasından B noktasına gitme çabası içinde, elindeki işe odaklanmıştı.

Ve şu anda bu odak noktası tam olarak benim üzerimdeydi.

Vücudumun her yerinde karıncalanmalar başladı. Sal'a bir bakış bile atmadan bana doğru ilerlemeye devam etti ve ben kıpırdayamadım. Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor, nefesim ciğerlerimde sıkıştıyordu. O buradaydı.

Niyeti yüzünden okunuyordu. Zamanı gelmişti.

Yanımda durdu ve bir elini sandalyemin arkasına koydu. Diğeri yanağımı okşamak için yukarı çıktı. Vücudundan akan enerji etrafımı sarıyordu, deri ve açık hava gibi kokuyordu. "Yemeğini bitirdin mi, bambina?" diye sordu alçak bir sesle.

Yutkunarak başımı salladım. Gözlerinin etrafındaki küçük çizgiler eğlenerek kırıştı. "Va bene. Senin için planladığım şey için gücüne ihtiyacın olacak."

Eğilerek beni sandalyeden kaldırdı ve kollarının arasına aldı. Şaşkınlıkla nefes verdim, sonra tutunmak için kollarımı boynuna doladım. Mağara adamı gibi davranmasından nefret ettiğimi söylemek isterdim ama yapmadım. Muhtemelen kromozomlarımın derinliklerine gömülü nedenlerden dolayı onun güç gösterileri süper ateşliydi.

Aptal genetik.

Merdivenlerden yukarı çıktık. Beni uyuduğum altın yatak odasına götürmesini bekliyordum ama o diğer tarafa gitti. Büyük evin karşı kanadına. "Nereye gidiyoruz?"

"İlk kez içine girdiğimde yatağında olacaksın."

Bacaklarımın arası şişti, uyarılma şimdi kalp atışımla aynı anda zonkluyordu. Evet, genetik. Bu fikri neden sevdiğimin başka bir açıklaması yoktu. Ama hoşlanmıştım. O kadar tahrik olmuşum ki tenim hem sıcak hem de soğuk hissediyor, vücudum beklentiyle uğulduyordu.

"Düzgün bir adam senin içine ateş etmeyi, seni yetiştirmeyi düşünerek sertleşmez."

Son iki gündür bunu mu düşünüyordu? Tanrı biliyordu ki düşünüyordum. Neredeyse uyanık olduğum her saniye.

Kapıyı iterek açıp beni içeri taşıırken konuşmadık. Odası küçük ama düzenliydi, yatağı yapılmıştı. Beni yatağa yatıracağını sanmıştım ama yatırmadı. Yerin ortasına ayaklarımın üzerine koydu, sonra kapıyı kapatmak için geri döndü.

Kollarımı ovuşturdum, sessizliği doldurma ihtiyacı içimde yükseliyordu. Nasıl bu kadar sakindi? İçim karmakarışık, uyarılmışlık ve sinirlerim kaslarımda birbirine karışmıştı, öyle ki yerimde duramıyordum. "Muhtemelen yumurtlamadığımı biliyorsun, değil mi?" Dönüp kapalı kapıya yaslandı ama ben konuşmaya devam ettim. "Muhtemelen yumurtlamıyor olmam

Ateşimi ölçmeye ve ufak değişiklikleri takip etmeye başlayacağım. En doğurgan olduğum zamanı bu şekilde bileceğiz-"

"Emma."

"Ne?"

Kemerini açmak için uzandı. "Şimdi çıplak." "Bu seni tahrik etmeye yardımcı olur mu?"

"Son iki gündür sadece seni becermeyi düşünerek sertleşiyorum. Tahrik olmak için yardıma ihtiyacım yok." Deriyiilmeklerinden çekip çıkardı ve yere bıraktı. "İhtiyacım olan şey aletimi mümkün olduğunca çabuk içine sokmak. O yüzden soyun ve bana yardım et."

Oh.

Ben yorum yapamadan tişörtünü çıkardı ve tüm o görkemli kaslı, dövmeli teni ortaya çıktı. Yüce İsa, yapılıydı. Sanatın hayat bulmuş haliydi, Michaelangelo'nun heykelini yapacağı türden bir vücut. Bir savaşçı. Bir Yunan tanrısı-

"Emma! Madonna, kadın. Bana bakmayı kes ve hareket et."

"Elimde değil." Atletimi çıkardım. "Çok dikkat dağıtıcısın."

Parmakları kot pantolonunun düğmelerini iliklerken gözleri hâlâ sutyenimin içinde duran göğüslerime kilitlendi. "O zaman aletimin amının dikkatini dağıtmasına izin ver, çünkü çaresizim."

"İki gün boyunca mastürbasyon yapmadığın için mi?"

"Hayır, mia piccola innocente." Kot pantolonunu üzerinden itti

kalçalarını kaldırdı ve külotundan dışarı çıktı. Külotundaki şişkinlik muazzamdı, ereksiyonunun kalın çıkıntısı ince kumaşın arasından belli oluyordu. "Çünkü seni tekrar becermeyi düşünmeden edemiyorum. Şimdi, acele et."

Şortumun düğmelerini açtım ve içinden sıyrıldım. Sütyenimi çıkardığımda Giacomo kapıyı itti ve bana doğru geldi. Üzerime atlayıp beni kendine doğru çekmeden ve ağzını ağzıma yapıştırmadan önce başka bir şey yapmaya fırsatım olmadı. Elleriyle popomun yanaklarını kavradı ve

leğen kemiğimi şaftına bastırdım. İçime bir ısı dalgası gönderdi ve sürtünme arayışıyla kalçalarımı yuvarladım.

"Minchia!" diye küfretmeye başladı. "Sabırsızlanıyorum."

Ağzımı tekrar aldı, dili benimkini buldu ve ellerimi göğsünde ve kaburgalarında gezdirdi. Sonra ayağa kalktı ve yatağa doğru götürülüyordum. Sırtım şilteyle buluştu. Hâlâ beni öpüyordu, kalçalarını bacaklarımın arasına yerleştirdi ve ereksiyonunu klitorisime sürttü. Vücudum onun altında yumuşadı, tüm direncimden vazgeçtim, olacıklara hazırdım.

Vay canına, ne çok istemiştin.

Yere çöktü ve ikimiz de inledik, ateşler içinde kıvranan iki hayvan gibi. Düzgün düşünemiyordum, ellerim onu daha da yakınlaştırmak için tutuyordu. Dili benimkine değişiyor, nefesimiz tenlerimiz arasındaki küçük boşluğu nemlendiriyordu. Kafamda korku ya da endişe yoktu, sadece özlem ve arzu vardı.

Kolunu aramıza indirdi ve külotunu çıkardığını hissettim. Sıcak teni benimkiyle buluştu ve piercingi karnıma saplandı. Önce çenemi, sonra da boğazımı öpmek için ara verdi. Kalçaları ileri geri sallanırken kaba kelimeler, İtalyanca yakarışlar ve küfürler tenimin üzerinde geziniyordu. "İslandın mı? Artık içine girebilir miyim?"

"Evet. Lütfen, acele edin."

Dizlerinin üzerinde ayağa kalktı. Beni genişçe açarak külotumu iki eliyle kavradı ve vücudumdan yırttı. Kumaşı hiçbir şey yokmuş gibi parçaladı ve yemin ederim ki nether bölgem tepki olarak titredi. Sonra sikini yumruk yaptı ve başını girişime doğru çentikledi. "Bu hızlı ve sert olacak, bambina. Sonra tekrar yapacağız ve senin için daha iyi olacak, yemin ederim."

Beni yararak ileri doğru itti ve muazzam basınç karşısında nefesim kesildi. Kalın ve sertti, delici ıslaklığımın içinden kayıyordu ve gözlerimi sıkıca kapattım. Çok güzeldi. Çok, çok iyi. Şimdi kadınların Giacomo gibi bir erkek bulduklarında neden akıllarını kaybettiklerini biliyordum. Aman Tanrım.

"Bunu hissediyor musun?" İleriye doğru dürttü, daha fazla işgal etti. "Kukun beni karşılıyor. Ne olacağını, onu çok ama çok mutlu edeceğimi biliyor."

Hafifçe geri çekildi, sonra sonuna kadar soktu. Hem kaçmaya hem de onu daha derine sokmaya çalışarak sırtımı kamburlaştırdım. Çok fazlaydı ama ihtiyacım olan bu değildi. "Oh, Tanrım."

Öne doğru eğildi, dirseklerine dayanarak bedenimi kendi bedeniyle sardı. Ağzı tam kulağımın yanındaydı, bu yüzden içime girmeye başladığında her nefesini, her homurtusunu hissedebiliyordum. "Kahretsin, çok ıslaksın. Çok yumuşak. İki gündür seni becermekten başka bir şey düşünmedim."

"Ben de," diye nefes aldım. "Bunu düşünerek iki kez mastürbasyon yaptım."

İnledi ve kalçaları daha hızlı hareket etti. "Bu şimdiye kadar duyduğum en ateşli şey. Senin için depoladığım tüm boşalmaları hayal ediyor muydun? Önümüzdeki birkaç gün içinde sana nasıl bir bebek vereceğimi mi?"

"Evet," diye nefes aldım.

"Yapamam..." Aleti içime girip çıkıyor, hareketleri çılgınca bir hal alıyordu. "Cazzo, yapmam gerek. Madre di dio!"

İçimde şişti ve kasları sıkıştı, tüm vücudu sertleşti. Yüzünü boğazıma bastırdı, sanki derimin altına girmeye çalışıyordu. Nabzının attığını, geldiğini, kendini içime akıttığını hissedebiliyordum. Bu güçlü ve kuvvetli adama kontrolünü kaybettirebildiğim için çok mutluydum.

Öne doğru yığıldı, göğsü bir yarışta koşmuş gibi kabardı, ama sadece birkaç saniyeliğine. Sonra tekrar içimde ileri geri kaymaya başladı, yavaşça, sanki hissi test ediyormuş gibi. "Daha önce hiç bir kadının içine boşalmamıştım," diye mırıldandı kulağıma. "Birlikte çok kaygınız, güzel bir karmaşa. Hoşuna gitti mi, bambina?"

Dağınıklık kısmını bilmiyordum ama piercing'inin g noktamda gezinmesi gerçekten hoşuma gidiyordu. "Mmmm," dedim

mırıldandı. "Devam et."

"Seni boşaltacağım, merak etme. Sadece ikimizi biraz daha sikimin etrafında hissetmek istiyorum. Sana ne kadar verdiğimi söyleyebilir misin? Litrelerce, küçük kızım."

Hâlâ çoğunlukla sertti, orgazm onu hiç yavaşlatmamıştı. Tırnaklarımı omuzlarında ve saçlarında gezdirdim. Dokunuşumun altında titriyordu ve aramızda olanlara karşı bağışıklığı olmadığını biliyordum. O da bu fikirden hoşlanıyordu. Cesaretleterek fısıldadım, "Her damlasına ihtiyacım var. Per favore, mia grande marito."

Tıslayarak kalçalarını ileri attı. Yüksek sesle inledim ve bu onun "Minchia!" diye bağırmasıyla karıştı.

Aniden geri çekildi ve bacaklarımın arasına doğru süründü. Kalçalarımın arasına yerleşirken, "Onu görmem gerek," dedi. "Sonra da tadına bakacağım."

Ne demek istediğini tam olarak bildiğim için klitorisim onun iğrenç sözleri karşısında zonkladı. Çok edepsiz, çok çiğdi ve bu bir şekilde içimdeki bir düğmeyi çevirerek beni başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde tahrik etti.

Başparmaklarıyla dudaklarımı ayırdı ve beni inceledi. "Şişmiş ve kızarmışsın. Kahretsin, bu çok ateşli." Eğildi ve klitorisimi ağzına aldı. Sanki beni elektrikle sarsmış gibiydi. Neredeyse yataktan havalanacaktım, zevk o kadar yoğundu ki.

"Benim açgözlü karım," diye mırıldandı ve klitorisimi nazikçe, neredeyse romantik bir şekilde öptü. "Dilime çok ihtiyacı var."

"Evet, istiyorum," diye nefes nefese kaldım. "Lütfen, benimle dalga geçme."

Boğazının arkasından mırıldandı ve aşağı indi. "Şu amcığa bak. Bedda matri! İçinden damlayan döllerimi görebiliyorum. Benimle sıırıslıkam olmuşsun." Bir parmağını, sonra diğerini açıklığıma kaydırды. "Hepsini içine geri itmek istiyorum. Belki senin için bir tıkaç alırım, böylece tüm boşalmamı bu güzel amcığın içinde tutabilirim."

Vajinamda bir tıkaçla dolaşma fikri, sadece onun menisini orada tutmak için . . . Onun etrafında kasıldım

parmaklarım, vücudum refleks olarak sıkılıyor.

"Oh, bundan hoşlanıyor," diye fısıldadı karanlık bir sesle. "Benim kadını bundan çok hoşlanır."

Hırslayarak parmaklarını yavaşça geri çekti. Durmasına hazır değildim, bu yüzden kolunu tuttum. "Hayır, henüz değil. Lütfen!" "Sakin ol, ragazaccio. Bir fotoğraf çekmek istiyorum. Sonra

Seni boşaltacağım."

Yataktan kalktı ve kot pantolonuna doğru yürüdü. Telefonunu bulmak için eğilirken kıcının esnemesini izlemekten kendimi alamadım. Döndüğünde, bacaklarının arasında kalın bir şekilde asılı duran sikinin görüntüsü beni büyüledi, şaftı sularıyla parlıyordu, piercingi tenini süslüyordu. Vücuduna takılı, oynamak için bu kadar muhteşem bir şey varken nasıl oluyordu da bir şeyler yapabiliyordu? Bahse girerim yattığı her kadın hâlâ onun anılarıyla kendini parmaklıyordu.

Yatağın üzerine tırmandı ve telefonunun kilidini açtı. "Yayıl, Emma. Şimdi sağa kay, böylece ışık deliğinden sızan tüm boşalmalarımı yakalayabilsin."

Ağzım kurudu, uyarılma kanımda yükseldi ve söylediği gibi yaptım. Düğmeye bastı, fotoğraf çekmeye başladı ama ben şikâyet etmedim. Yüzümü çekip çekmemesi bile umurumda değildi, şehvetten aklımı kaçırmıştım.

"Bak." Telefonu gözlerime doğru tuttu. "Birlikte ne kadar ateşli olduğumuza bak."

Girişimi ikimizin ıslaklığıyla gördüm ve bunun seksi olduğunu kabul etmek zorundaydım. Sanki birbirimize uymak için yaratılmıştık ve sonuçta sularımız tenime karışmıştı. Ama son birkaç gündür bunun onun her zaman yaptığı bir şey olup olmadığını merak ediyordum. "Telefonunda bir sürü çıplak kadın fotoğrafı var mı?"

Koyu renk gözleri keskin bir şekilde benimkilere kaydı. "Telefonumda sadece bir çıplak kadının fotoğrafı var, masum karımın. Mia verginella."

"Gerçekten mi?"

Almam için telefonunu uzattı. "Kendin görmek ister misin?"

"Hayır, ben sana inanıyorum. İnsanlar duymak istemediğinde bile doğruyu söylüyorsun."

Telefonunu yere fırlattı. "Bu doğru, Emma. İyi ya da kötü, benim dürüstlüğümlle baş başa kaldınız."

Yemin ettiğimizi hatırlatan bir şey. Şu anda o benim kocamdı ve birlikte bir çocuk sahibi olacaktık. Bu düşünceyi kafama takmama fırsat vermek istemiyor gibiydi, çünkü öne d o ğ r u eğildi ve girişimi yalayarak ikimizi diliyle sildi.

"Cazzo, bu çok güzel. Amının tadı daha da güzel. üzerinde benimkiyle."

Onun dokunuşu için çaresizce arkamı döndüm. "Lütfen, marito."

Dilini bir kez daha uzun uzun çekti. "Merak etme, bambina. Çok sık boşalmanı sağlayacağız. Bu gebe kalma şansını artırır."

Yanılmıyordu ama bu bilgiye nasıl ulaşmıştı? "Bunu nereden biliyorsun?"

"Konu anatomi olduğunda araştırma yapan tek kişi sen değilsin."

Amımı bir ıslaklık dalgası kapladı. Tanrım, onun bu tür bir araştırma yapma fikri çok ateşliydi. Ağzını ihtiyacım olan yere götürmek için çaresizce başını yokladım. "Benimle alay etmeyi bırak. Buna dayanamayacak kadar tahrik oldum."

Kıkırdadı ve elimi başının arkasına koydu. "O zaman bana seni yememi söyle, karıcığım."

"Beni ye, kocacığım."

Yüce İsa'ya şükürler olsun ki beni bekletmedi. Dudaklarını ve ağzını mükemmel bir emme yaratmak için kullandı, dili klitorisimi kırbaçlıyordu. Büyük eller kalçalarımın altından kayarak kalçalarımı yukarı kaldırdı, beni bir şölen gibi ağzına doğru tuttu ve bunun tüm menisini **r a h m i m e** zorlamanın ek bir avantajı olduğunu biliyordum. Bu bilgi beni daha sıkı sardı, benim

Zevk bir tirbuşon gibi dönüyordu ve ben tutunmak için parmaklarımı saçlarına doladım.

Başparmağı amıma girerek beni gerdi ve daha fazla dayanamadım. Duygu beni yuttu, orgazm bir yük treni gibiydi ve sonunda zirveye ulaşana kadar yatakta kontrolsüzce sallandım. "Tanrım," diye hırıldadım. "Bunu bana nasıl yapıyorsun bilmiyorum."

Göz açıp kapayıncaya kadar ayağa kalktı ve bir kez daha içime kaydığını hissetmeden önce kaya gibi sert ereksiyonuna bir göz attım. Sinir uçlarım saf mutluluk içinde şarkı söyledi ve gözlerimi kapattım, coşkunun gelgitinde sürüklendim.

"Ben de bilmiyorum," dedi derinlere dalarak. "Ama tekrar yapmak üzereyim."

Mola verdiğimizde gecenin bir yarısıydı.

Kocam mutfığa gitti ve bir tepsi dolusu atıştırmalık getirdi. İçinde etler ve peynirler, soğuk makarna ve Sal'ın bayıldığım florentine kurabiyeleri vardı. Ben makarnaya uzanırken, o da bize birer bardak maden suyu doldurdu. "İç," dedi bana. "Susuz kalmamanız gerekiyor."

Ben mi? O zaten iki kez gelmişti. "Bence susuz kalmaması gereken sensin."

Uzun bacaklarını küçük şiltenin üzerine uzatırken ağzının kenarı memnun bir sırıtişla kalktı. "Merak etme, Emmalina. Senin için her zaman yeterince geleceğim."

İtalyanlar arasında bir sevgi ifadesi olan ismimin bu versiyonu karşısında yüzüm kızardı. "İlerleyen yaşlarınızda prostatınız büyüdüğünde bile mi?"

Başını salladı ve ağzına bir zeytin attı. "Bütün gece onu becerdikten sonra prostatım hakkında sadece karım endişelenir."

"Endişelendiğimi söylemedim," diye çekindim. "Ama istatistikleri biliyorum. Prostatınızı ihmal etmemelisiniz."

"Prostatıma istediğin zaman masaj yapabilirsin."

İşte bu beni şaşırttı. "Gerçekten mi?" Yüzüne baktım. "Senin gibi iri yarı, güçlü bir İtalyan erkeğinin arka kapı oyunları konusunda titiz olacağını düşünürdüm."

"Hayır, bir daha buna 'arka kapı oyunu' demediğin sürece midem bulanmıyor." Uzun bir su içti. "Kıçımı parmaklamak ya da becermek istiyorsan, senindir, bambina."

Sikeyim onun Oh. "Hiç birinin bunu yapmasına izin verdin mi?" "Evet."

Gözlerim büyüdü. Her ayrıntıya ihtiyacım vardı. Kıskanmıyordum, sadece çok merak ediyordum. "Ne zaman? Nasıl oldu? Nasıl hissettirdi? Bir erkek miydi yoksa bir kadın mı?"

İnleyerek yatağa uzandı ve ön kolunu gözlerinin üzerine attı. "Bunu sana şimdi söylememem gerektiğini bilmeliydim. Gecenin geri kalanında konuşmak isteyeceğin tek şey bu olacak."

"Bana böyle bir bomba atıp sonra da bunu unutmamı bekleyemezsin." Ayak parmağımla bacağını dürttüm. "Konuşmaya başla, bebeğim."

Derin bir iç çekti ve kolunu indirdi. "Yirmi iki yaşındaydım ve İspanya'da seyahat ediyordum. Orada bir boks müsabakasına katılmışım. Yaşlı bir kadınla tanıştım ve bir gece beni eve götürdü. Bir dildoydu ve evet, bayıldım."

Büyüleyici. Bu adam soğan gibiydi. "Ve o zamandan beri değil mi?"

"Theresa ara sıra parmağını kullanırdı."

İnternete göre, her erkek analdan heyecan duymuyordu. Yine de pek çok acil servis doktoruyla tanışmışım ve hepsi de heteroseksüel erkeklerin rektumlarına çok uygunsuz, bazen de tehlikeli nesneler soktuklarına dair hikayeler anlatıyordu. Bunun nedeninin toplumun heteroseksüel erkeklere prostatlarını uyarmaktan utanç duymayı öğretmesi olduğunu tahmin ediyordum.

Ama Giacomo bundan hoşlandığı için utanmıyordu.

"Beklediğimden farklısın," diye itiraf ettim.

"Benim aptal olduğumu düşündün, demek istiyorsun." Sesi anlam veremediğim bir gerginliğe bürünmüştü.

"Hayır, senin aptal olduğunu hiç düşünmedim. Çok zekisin. Ama aynı zamanda şefkatli ve nazıksın ve prostatına masaj yaptırmayı seviyorsun."

Güldü, yüzündeki sert çizgiler hafifledi. "Yeterince makul." Sonra ayıldı. "Sen de beklediğim gibi biri değilsin."

"Nasıl yani?"

"Gençsin ama yaşının ötesinde olgusun. Konuşması kolay birisin. Kız kardeşlerinin top patlatıcı olarak ünleri var ama sen öyle değilsin. Sakin ve istikrarlısın."

"Sıkıcı."

Bana doğru yuvarlanırken bir kolunun üzerinde durdu. "Ben öyle bir şey demedim. Buraya getirilip zorla evlendirildiğin için sinir krizi geçirebilirdin. Ama yapmadın. Bir yetişkin gibi üstesinden geldin. Ve bunu yaptığın için sana minnettarım çünkü drama sevmem."

"Küplere binseydim beni Toronto'ya geri gönderir miydin?"

"Hayır, seni odana kilitlerdim."

Ona bir an bile inanmadım. Bekâretimi korumak için duvarı yumruklayan ve çarşafın üzerinde otuz bir çeken adam beni bir yere kapatmazdı. "Tabii ki yapardın."

Bana gülümsedi, gerçek bir gülümseme ve göğsümün duygularla genişlediğini hissedebiliyordum. İçimde tehlikeli bir şey oluyordu, bir duygu derinliği, kendime sahip olmama izin veremeyeceğim bir şefkat. Şimdi değil, bu adamla değil.

Gözlerimi kaçırdım ve aptal hormonlarımı dizginlemeye çalıştım.

Birkaç dilim prosciutto aldı ve bir parça parmesan etrafında yuvarladı. "Okulunla konuştum. Laboratuvar çalışmalarını uzaktan yapman artık sorun olmayacak."

Çiğnemenin ortasında donup kaldım. Giacomo okulumla mı konuştu? Laboratuvarlarım hakkında mı? "Bekle, ne?"

"Beni duydun. İcabına baktım."

"Nasıl?"

"Fen bölümüne büyük bir bağış yaparak." Ağzının kenarı yukarı kalktı. "Artık ne istersen yapmana izin verecekler."

Ona baktım, zihnim bu bilgiyi kavramaya çalışıyordu. Kampüste hiçbir zaman babamın adını ya da parasını öne çıkarmadım, bunun yerine liyakatle yükselmeyi tercih ettim. Ama yaptığı bağış araştırmalara fon sağlayacak ve tesisleri geliştirecekken Giacomo'nun müdahalesinden nasıl şikâyet edebilirdim ki? Sonuçta birçok insan için çok iyi olacaktı.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Teşekkür ederim." Eğilerek ağzımı onunkine kapattım ve uzun, derin bir öpücük verdim.

"Prego," diye fısıldadı ayrıldığımızda. "Tüm sorunlarını çözemem, bambina, ama seni mutlu etmek için elimden geleni yapacağım."

Aman Tanrım. Şu anda başımı döndüren sersemlik iyi bir şey olamazdı. Ama ona bakarken kemiklerime yerleşen sıcaklığı, daha önce hiç yaşamadığım bir doğruluk hissini inkâr edemezdim. Onun yanına kıvrılmak ve sonsuza kadar orada kalmak istedim.

Bana baktı ama düşüncelerini okuyamadım. Aramızda olanlardan o da benim kadar şaşkın mıydı?

Sonunda ayağa kalktı, yemek tepsisini aldı ve şifonyerinin üzerine koydu. "Yatma zamanı."

"Tamam." Yatağın kenarına doğru kaydım ve sütyenimle tişörtüme uzandım. Şortum neredeydi?

"Ne yapıyorsun?"

"Ben odama dönüyorum."

"Neden?"

Kıyafetlerimi göğsüme doğru çekerek doğruldum. "Çünkü yatma vaktinin geldiğini söyledin. Yalnız uyumak istediğini düşündüm."

"İstemiyorum. Seninle uyumak istiyorum. Allora," dedi ve yatağı işaret etti.

Göğsümde bir başka havai fişek, bir başka sersemlik patlaması ve sırtıtmamak için dudağımı ısırđım. "Gecenin bir vakti prostatına masaj yapılmasını istersen diye mi?"

Kıkırdadı ve gözlerini ovuşturdu. "Yatağa gir ve çeneni kapa, moglie."

Giysilerimi bırakarak onun yatağına tırmandım ve kendimi yorganın altına gömdüm. Biraz sıkışık olacaktı ama umurumda değildi. "Odanı sevdim," dedim ona yanıma sürünerek girerken.

"Öyle mi?"

"Evet. Burada rahat olduğunuzu söyleyebilirim."

Arkama yerleştı ve sırtımı önüne çekti. Ağırıklı bir battaniyeden daha iyiydi, beni ısı ve basınçla çevreliyordu. Çok güzeldi.

"Babam evin bu tarafını sevmezdi. Bu da benim en sevdiğim taraf olduğun anlamına geliyordu."

Ne kadar üzücü. Çocukluğu ve ailesi hakkında daha fazla şey bilmek istiyordum. "Babanı seveceğimi sanmıyorum."

"O bir stronzo idi. Kimse onu sevmezdi." "Kardeşin bile mi?"

"Kardeşim daha da büyük bir stronzo idi. Bir kabuğun içindeki iki fasulye gibiydiler."

"Bezelye."

"Cosa?"

"Bir elmanın iki yarısı."

Başımın arkasını öptü. "Çok akıllısın, bambina'm."

"Benim" kelimesini kullanması dikkatimden kaçmadı ve yatağın içinde eridim. "Daha önce hiç odana bir kadın geldi mi?"

"Sen ilksin. Uygun, değil mi?"

"Neden? Senin karın olduğum için mi?"

Kalın kalçası bacaklarımın arasına girdi ve daha da yaklaştı. "Çünkü senin amına dokunan ilk erkek bendim.

yala ve becer." Dişlerini boynumun arkasına geçirdi ve kalçalarını arkama doğru salladı. "Senin üzerinde hak iddia ediyorum."

Hissettiğim mutluluğu zapt etmeye çalışarak dudaklarımı birbirine bastırdım. Onun barbarlığını bu kadar heyecan verici bulmamalıydım ama bulmuştum. "Beni bir kale ya da bir şövalyenin savaş ganimeti olarak kazanacağı bir şey gibi gösteriyorsun."

Saçlarıma doğru derin bir nefes verdi, sonra serbest elimi buldu ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Sen, Emma Buscetta, bu evde katlandığım zulüm ve sefalet için benim ödölüksün. Neredeyse yirmi yıldır bu çatı altında yaşayan tek iyi şey sensin."

Yüzümde hüzünlü bir sırıtışla uykuya daldım.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Giacomo

S Sıcak su sırtıma vururken ekip cam muhafazayı doldurdu. Fayansa yaslandım ve uzandım. ağrıyan kaslar. Bebek yapmak zor işti. Vücudum dün gece on bir raunt yapmış gibi hissediyordu.

Emma'yı yatağında uyurken bıraktım. Orada uyanamayacak kadar huzurlu görünüyordu, aletim ilgi istese bile. Belki de daha büyük bir yatağa ihtiyacım vardı. O zaman Emma babamın eski odası yerine her gece benimle uyuyabilirdi.

Cam kapı tıkladı ve karımın duşa girdiğini görmek için döndüm. Saçları omuzlarına dökülmüştü, göğüsleri dik ve sıkıydı. Meme uçları şimdiden küçük noktalar halinde kıvrılmıştı ve bu onları ağzımda istememe neden oluyordu.

"Merhaba," dedi utangaç bir şekilde. "Umarım benim de binmemin bir sakıncası yoktur."

"Ciao, bambina." Ona doğru uzandım, parmaklarım kalçalarının pürüzsüz yumuşak derisi üzerinde kayıyordu.

Ağzını uzun uzun ve sertçe öptüm. "Bu sabah yemek için yeterince iyi görünüyorsun." Ellerini pazularımın ve omuzlarımın üzerinde gezdirdi.

"Sen de öyle."

Sikim hem onun yakınlığı hem de ağzına girme fikriyle ağırlaştı, kalınlaştı. "Kaslarımı seviyorsun."

"Tabii ki biliyorum. İnternette egzersiz videoları yayınlıydın milyonlarca takipçin olurdu."

"Takipçiler umurumda değil ama beni antrenman yaparken izleyebilirsin."

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı, gözleri şakacı bir şekilde parıldadı. "Seni kaydedebilir miyim? Hayır demeden önce, sende benim bir sürü fotoğrafım var. Yani adil olan bu."

Kıkırdadım ve burnunu öptüm. "İstediğin kadar fotoğraf ve video çekebilirsin."

"Oh, güzel. Sadece benim için olacaklar, yemin ederim."

"Biliyorum. Söylesene, kendine dokunurken onları izleyecek misin?"

Dudağını ısırıldı. "Belki."

Dai, beni öldürüyordu.

Parmak ucuyla meme uçlarımdan birinin izini sürdü. "Bana nasıl boks yapılacağını öğretir misin?"

Söylemesini beklediğim şey bu değildi. "Neden?"

"Çünkü iyi bir egzersiz. Senin spor salonunda koşuyordum ama birlikte boks yapmanın eğlenceli olabileceğini düşündüm." Pazularımı sıktı. "Seni terlerken ve kasların esnerken görebileceğim. Nefis."

Kasıklarım gerildi ve çok ama çok sertleşmişim. Ellerimi onun üzerindeki fayansa dayayarak kalçalarımı ileri ittim ve beni hissetmesine izin verdim. "Bu duşta sevişeceğiz."

"Emin misin?" Etrafına bakındı. "Yeterince yer var mı?"

"Seni becermek için mi? Bambina, erkeğine biraz güven."

Şaftımı yumruklayana kadar elini aşağı doğru hareket ettirdi. Beni okşarken göz kapakları kapandı. "Kendine zarar vermeni istemiyorum, marito."

Bu kız, kahretsin. Bana böyle seslenmesine bayılıyordum. Onu yakınımda tuttum, bir elim kalçasında, diğeri boynunun yanında. Elinin her tatlı çekişi bana zevk veriyordu.

ayak parmaklarıma kadar iniyordu. Piercingi hafifçe çekerek bana lezzetli bir acı verdi ve alnımı onunkine dayayıp inledim. Buna daha fazla dayanamazdım.

"Ağzına girmek istiyorum," diye mırıldandım. "Dizlerinin üzerine çök ve beni em, ragazzaccia."

"Tamam, ama yapma, biliyorsun. Ağzıma."

"Gelmek mi?" Sırtımla suyu engellemek için eğildim. "Merak etme. Amına ihtiyacı olanı vereceğim. Şimdi acele et."

Dizlerinin üzerine çökmeye başladı ve ben onu durdurmak için kolundan tuttum. "Bekle." Cam kapıyı açarak raftan havluyu aldım, sonra katlayıp duş fayansının üzerine bıraktım. "Diz çök, mia verginella."

Zarif bir şekilde kendini yere bıraktı ve dizlerini ıslak havlunun üzerine koydu. Sıcak su omuzlarımı yakıyordu ama tek görebildiğim Emma'nın sikimi kavradığı ve yaklaşmak için öne doğru sallandığı idi. Dudaklarını yaladı ve sonra tepesine yumuşak öpücükler kondurmaya başladı. Tatlı dili deliğe değdiğinde dizlerim gerçekten titredi. Ellerimi duşun kenarlarına dayadım ve kalçalarımı yüzüne doğru eğdim. "Benimle alay etmeye devam edersen seni tokatlayacağım."

Dudakları kıvrıldı ama sonunda ağzını açtı ve beni içine çekti. Sikeyim. Sıcak ve sıkıydı, dili kaygan bir basınç oluşturmak için tenimin üzerinde kayıyordu ve o anda boşalmamak için kaslarımı sıkmak zorunda kaldım. "Sì, sì. Ciucciami."

Anladı, daha sert emdi ve kalçalarım boğazının arkasına çarpına kadar sallandı. Muhtemelen çoğu oral seksi zorlaştıran piercing yüzünden irkildiğini gördüm. Hafifçe geri çekildim. "Sadece dilini her yerde kullan."

Aletimi çekerek, "Bana karşı nazik olmana gerek yok" dedi.

"İnmek için canını yakmama gerek yok. Bunu senin de benim kadar sevmeni istiyorum."

"Anlıyorum. Merak etme."

Beni tekrar yuttu, bu sefer derinlere götürdü. Bir ileri bir geri hareket ediyordu, sıkı ısı kaslarımın yoğunlaşmasına neden oluyordu. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı ve bu tatlı kızı dizlerinin üzerinde, ağzı sikimle dolu, dudakları kalınlığımın etrafında gerilmiş bir şekilde izlemek asla bıkmayacağım bir şeydi.

Ona bağımlı olmaya başlamıştım.

Ağzından çekilmeden önce bana bir dakika daha işkence etti. Sikimi kaldırdım ve yavaşça salladım. "Şimdi taşaklarım. Sana ihtiyaçları var."

Bana attığı sırtış karnımda bir şeylerin dönmesine neden oldu, daha önce hiç yaşamadığım şiddetli bir duygu. Birdenbire onu asla reddetmeyeceğimi anladım. Eğer isterse dünyayı bu kadının ayaklarının altına sererdim.

Onun ilk ve son.

Pelüş dudakları kesemin narin derisini öptü. Gözleri artık kapalıydı ve her bir kürenin her milimetresinde gezinerek onları saygıyla öptü.

"İşte bu," diye mırıldandım. "Dio, bu iyi hissettiriyor."

Yalamaya geçti, dilinin küçük fiskeleriyle girdaplar oluşturup masaj yaptı ve elim sikimin üzerinde daha hızlı hareket etti, zevk arttıkça daha sert pompaladı. Başka tarafa bakamıyordum. O kadar güzel, o kadar saftı ki. Onu hak etmiyordum ama ondan vazgeçmeyeceğime de emindim.

"Em onları," diye emrettim, sesim akan sudan zar zor duyuluyordu.

Emma buna mecbur kaldı, her bir ağırlığı ağzına çekti ve dilini üzerinde kaydırdı. İnanılmaz derecede seksiydi, saçları ve cildi ıslaktı, göğüsleri boyunca damlacıklar akıyordu. Çok genç görünüyordu, ama taşaklarımı tecrübeli bir profesyonel gibi çalıştırdı. Daha fazla dayanamadım.

Onu durdurmak için boştaki elimi başına koydum ama yüzünü kasıklarımın önünde tuttum. "Taşaklarımın her birine son bir

Öpücük, bambina. Sana verecekleri her şey için onlara teşekkür et."

Eğilerek her bir küresine bir öpücük kondurdu. "Grazie," diye fısıldadı saygıyla ve onun itaati sikimin zonklamasına neden oldu, umutsuzca içine girmek istiyordum.

"Ayağa kalk ve arkanı dön." Ayağa kalkmasına yardım ettim. "Bu sert ve hızlı olacak. Fayansa tutun ve bana amını göster."

Yüzünü duvara döndüğünde kalçalarını yukarı kaldırdı ve kıcını dışarı çıkardı. "Böyle mi?"

"Çok mükemmel." Sikimin başını onun girişine doğru hizaladım. Kaygan ısı tenimle buluştu. "Umarım ıslanmışsındır, çünkü içine girmem gerekiyor." İçeri ittim ve amcığının başının etrafındaki kısılcı görüşümün bulanıklaşmasına neden oldu. "Minchia!"

"Tanrım, Mo. Evet, daha fazla."

Başımı eğdim, derin nefesler aldım ve o anda dökülmemeye çalıştım. Boşalma dürtüsü gerilediğinde, kalçalarımın küçük darbeleriyle hafifledim. Çok ıslaktı ama dün gecedен beri amı ağrıyor olmalıydı. "Sadece rahatla. Sana sikimi vereceğim."

Ben onu durduramadan geri itti ve kendini sikimin üzerine tamamen bıraktı. Ateş omurgamdan aşağı ve uyluklarımın arkasına doğru fırladı. "Siktir, Emma!" Sonra dünyadaki tüm para için duramadım. Kalçalarım piston gibi hareket etmeye başladı, sikim amına girip çıkıyordu, ıslak tenimizin tokat sesleri küçük alanda yankılanıyordu.

"Çok iyi hissettiriyor," dedi omzunun üzerinden. "Piercingin tam da doğru noktaya vuruyor. Tanrım! Sakın durma."

Ayaklarımı destekleyerek daha hızlı pompaladım, ellerim kalçalarına dolandı. Nefes nefese kalmıştım, vücudum tek bir amaca, tek bir hedefe odaklanmıştı. Başka bir şeye değil. Her hamle bir zevk sarsıntısıydı, vücudunu kavrayışım saf bir cennetti. O anda tamamen ve bütünüyle ona aittim.

"Benim için hazır mısın, bambina? İçine daha fazla boşalmama hazır mısın?"

"Oh, Tanrım. Lütfen, Mo. Lütfen." Elleri fayansı tırmalıyordu, sanki zar zor tutunuyormuş gibiydi.

Saçlarından tutarak, kulağına konuşabilmek için onu dik tuttum. "İyi bir kız gibi yükümü alacaksın, değil mi? Ben de senin içine bir bebek koyacağım."

Bir eli bacağıma buldu ve tırnaklarını uyluğuma geçirdi. "Oh, kahretsin."

Hiç küfretmezdi, o yüzden yaklaştığını biliyordum. "Bu doğru. Bu fikir hoşuna gitti. Prezervatif yok, doğum kontrolü yok. Sadece ben, senin içine gireceğim." Neredeyse acıyarak inledi, ben de elimi bacaklarının arasına koydum ve parmaklarımla klitorisini karıştırdım. "Sana tohumumu vermemden hoşlanıyorsun, benim için bir bebek yapmaktan başka seçeneğin yok. Sen benimsin, Emma."

İşte bu oldu. Amcığı kasıldı, duvarlar sikimi boğuyordu ve sonra kollarımda titriyor ve sarsılıyordu. Baskı çok fazlaydı ve boşalmaya başladım, vücudum onunkine boşalıyor, sıcak jetler ritmik bir şekilde içinde titreşiyordu. Onu dolduruyordum.

"Cazzo," diye tısladım, ellerim göğüslerinde sıkılaştı, fırtınayı dindirirken sıktım. İçine boşaldım, fıskiyelemin derinliklerine fışkırıyordu. Ailemi, bebekleri ya da Virga'yı düşünmüyordum, sadece onu sımsıcak kavramayı, kollarımda nasıl hissettiğini düşünüyordum. Tatlı inlemeleri ve kaygan tadı. Kendimi bir daha toparlayamayana kadar onun içinde boğulmak istiyordum.

Her şey çok çabuk bitti. Nefes nefese kalmıştım ve onu dik tutarken ayaklarımın üzerinde durmaya çalışıyordum. İkimiz de uzun bir dakika boyunca hareket etmedik. "Gesù cristu," diye hırıldadım, yumuşayan sikimi içinde karıştırırken. "Bu iyiydi."

Duş duvarına doğru yığıldı. "Kutsal dumanlar."

"Orada kal." Suyu kapattım. Sonra çekildim ve arkasındaki kalçalarımın üzerine düştüm. Boşalmam onun girişinden dışarı damlıyordu, bir parçanın hala onun içinde olduğunu mükemmel bir şekilde hatırlatıyordu. Kalın damlaları tekrar içeri itmek için bir parmağımı kullandım.

Sırtını kamburlaştırdı ama kaçmaya çalışmadı. "Hayır, ben çok hassasım."

"Şşşt, bambina. Hiç ziyan etmek istemeyiz."

"Tanrım, bu kadar sıcak olması gerçekten çok yanlış."

Parmağımı kurtardım ve ayağa kalktım. "Ama sen seviyorsun."

Gözlerime bakmadan duşu tekrar açmak için uzandı. Sanki bana cevap vermek istemiyordu, sanki onun bu halini fark ettiğim için utanmıştı. Sabuna uzandığında yüzünü tuttum ve bana bakmaya zorladım. "Hoşlandığın şeyden hoşlanmak yanlış değil, yatakta bile. Anladın mı?"

"Ben sadece ..." Uzun bir nefes verdi, kaşları aşağı doğru çekildi. "Herkes böyle midir? Yoksa bende bu özel güç dinamiğini arzulayan bir şey mi var? Neden böyle oluyorum-?"

Onu öperek susturdum. Dilimi ve dokunuşumun verdiği güveni hissetmesine izin vererek ağzının içine girdim ve onu kendime yakın tuttum. Sicilyalılar sahte yüzlerden hoşlanmazdı; her şeyde dürüstlüğü takdir ederdik. Bu yüzden ona verecek cevaplarım olmasa da, bunun benim için önemli olmadığını bilmesine ihtiyacım vardı. Birlikte iyiydik, birbirimizi tamamlayan bir denklemdik ve önemli olan tek şey de buydu.

"Emmalina," diye fısıldadım yanağına öpücükler bırakırken. "Sende dünyada yanlış olan hiçbir şey yok. Sen mükemmelsin."

"Teşekkür ederim." Omuzlarımı ve kollarımı okşadı, ellerini üzerimde gezdirdikten sonra vücudunu spreyin içine doğru kaydırды. "Duş almayı bitirmeliyiz. Dünyanın pek çok yerinde su krizi var."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Emma

HAşağıya indiğimde çoktan spor salonuna girmiş, sanki onu gücendirmiş gibi ağır çantaya saldırıyordu. A t-Kolsuz gömleği kollarını gösteriyordu ve baldır kasları hareket ettikçe ve yumruk attıkça ortaya çıkıyordu. "Bana bakmayı kes ve buraya gel" diyene kadar kıpırdamadan durdum ve manzaranın tadını çıkardım.

Yanına gidip havlumu ve su şişemi yere bıraktım. "Orada olduğumu nereden biliyordun?"

Durdu ve bana doğru döndü. Eldivenlerini çıkarırken boğazından aşağı bir ter damlası süzüldü. "Bambina, odanın öbür ucundan nefes nefese kaldığını duyabiliyorum."

Yalancı. Hiç ses çıkarmamıştım. "Beni suçlayabilir misin? Sen tam bir susuzluk tuzağısın, marito."

Tişörtünü kaldırarak yüzünü sildi, bu da bana muhteşem karın kaslarının güzel bir görüntüsünü verdi. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," dedi, "ama eğer seni ıslatıyorsa, o zaman hoşuma gitti."

Gülümsememi gizlemek için dudağımı ısırdım. Bu adamın yanında her zaman ıslaktım ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Dar egzersiz sütyenime ve taytıma baktı. "Bu kıyafetle mi koşuyorsun?"

Kendime bakarak, n e y d e n şikâyet edeceğini kontrol ettim. "Evet. Neden?"

"Bir dahaki sefere ben de izlemek istiyorum. Göğüslerin o bluzun içinde harika görünüyor."

"Öyle mi?"

Beni belimden yakaladı ve iri vücudunun beşiğine aldı, sonra sert bir öpücük verdi. "Kahretsin, evet. Çok seksisin, bambina."

Beni serbest bıraktığında boksu unutmamızı önermek üzereydim. "Önce ellerini korumalısın. Hadi gel."

Beni bir çift eldiven ve uzun sargıların beklediği ringe götürdü. "Elini göreyim." Sol elimi kaldırdım ve o da sargılardan birini aldı. Bileklerimden başladı, sonra avucumun ve parmaklarımın etrafını sarmaya başladı, sanki bunu yüzlerce kez yapmış gibi hızlı çalışıyordu. Elimi bıraktığında bitmiş işi inceledim. Mükemmeldi.

Diğer elimi kaldırdığımda "Yorum?" diye sordu.

"Hayır, çok etkileyici olduğunu düşünüyordum."

Diğer elini sararken parmaklarına baktım, çok kalın ve güçlü ama bana karşı nazikti. Dilimin ucunda bir soru sağanağı vardı, beynim bu adam söz konusu olduğunda bilgi almak için yanıp tutuşuyordu. "Boksa nasıl başladın?"

"Okulda çok fazla kavgaya karıştım. Sürekli sinirliydim. Bu yüzden on yaşıma geldiğimde okul babama kavgayı bırakmazsam geri dönemeyeceğimi söyledi. Beni bir spor salonuna bıraktı."

"Ve sen de hemen sevdin mi?"

"Hayır, nefret ediyordum. O yaşlı adamlar her gün beni eşek sudan gelinceye kadar dövüyorlardı."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bu korkunç bir şey. Seni öldürebilirlerdi."

Homurdandı. "Bana zarar veremezlerdi. Yaptıkları şey bu evde olanlarla kıyaslanamaz bile."

Babası, Don Gero. Daha fazlasını öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. "Ne gibi?"

"Bu hikâyeleri duymak istemezsin." Paketlemeyi bitirdi ve boks eldivenlerine uzandı.

"Yanılıyorsun. Kesinlikle biliyorum."

Hiçbir şey söylemedi, sadece eldiveni sol elime geçirdi ve sabitledi. "Bu nasıl bir his?"

"Güzel," dedim. "Baban alkolik miydi?" Alkol ve istismar genellikle birbiriyle bağlantılıdır. Yine de, eğer paylaşmasını sağlayacaksa, çılgınca tahminlerde bulunmaktan çekinmiyordum.

"Hayır." Diğer eldiveni sağ elimin üzerine geçirdi. "Her ceza için gözün açık, ayık olacaksın."

"Sana ve kardeşine vurdu mu?"

Durdu ve uzak duvardaki bir noktaya baktı. "Sadece ben. Nino babamın gözünde mükemmeldi. Ve asla fiziksel değildi, öyle değildi. Bu bir dayanıklılık testiydi, lanet olası akıl oyunlarıydı. Beni karanlıkta kilitlemek ya da saatlerce diz çöktürmek gibi. Yemek vermedi. Hiçbir zaman çürük ya da başka birinin görebileceği bir şey bırakmadı." Omuz silkti ve uzaklaşmaya başladı. "Şimdi ondan neden nefret ettiğimi biliyorsun."

Kalın eldivenlerle kolunu yakaladım. "Bebeğim, bekle." Bana bakmadı, belki utanmış ya da tepkimden endişelenmiş gibiydi, ben de kollarımı beline doladım ve sıktım. "Başına gelenler için üzgünüm. Hiçbiri senin hatan değildi, tek bir şey bile. Umarım bunu biliyorsundur."

Uzun bir nefes verdi ama bana sarılmadı. Ona olan tüm şefkatimi ve sevgimi bu tek taraflı kucaklaşmaya dökmeye çalıştım. Bu yüzden mi baba olmak istemiyordu?

Sonunda sırtımı sıvazlayana kadar o an uzadı. "Bu kadar yeter," dedi huysuzca. "Sana bir şeyleri nasıl yumruklayacağını göstereyim, bambina."

İsteksizce gitmesine izin verdim.

Sonraki bir saat boyunca bana nasıl ayakta duracağımı, ağırlığımı nasıl değiştireceğimi ve nasıl yumruk atacağımı öğretti. Boksta fark ettiğimden çok daha fazlası varmış. Ringde iki adamın birbirini dövdüğünü sanıyordum ama bundan çok daha teknik bir işmiş. Güç gerektiriyordu, evet, ama aynı zamanda zeka da. Rakibinizin bir sonraki hamlesini tahmin etmeli, kendinizi nasıl savunacağınızı öğrenmeliydiniz. Geldiğini görmedikleri yerden saldırmalıydınız.

Boks, çoğunlukla rakibin zayıflığına karşı güçlü yönlerinizi kullanmak için strateji uygulamakla ilgiliydi.

Nefes nefese ringdeki iplerin üzerine yığıldım ve nefesimi toplamaya çalıştım. Kocamın zor nefes almaması bile sinir bozucuydu. "İşte bu yüzden harika bir Don'sun."

Bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Boks yüzünden." Ringi işaret ettim. "Her ikisinde de neden iyi olduğunu anlayabiliyorum. Zekisin, sakinsin, disiplinlisin. Bu, babanın yerini almak için iyi bir eğitimdi."

"Çoğu insan dayak yemek için ringe çıkmanın bir insanın yapabileceği en aptalca şey olduğunu söyler."

Belli ki bunu bir ya da iki kez duymuştu. Dürüst olmak gerekirse, aynı şeyi bir saat önce ben de söylemiş olabilirdim. "Aptalca değil. Çok cesurca. Zeki olmasaydın bu kadar başarılı olamazdın."

Kaşları şaşkınlıkla aşağı indi. "İyi olduğumu nereden biliyorsun?"

"Sal bundan bahsetti. Çok etkileyici olduğunuzu söyledi."

İplere yaslandı, dirseklerini yana açtı ve etkileyici göğsünü gösterdi. "İyi iş çıkardım. Çok para kazandım."

"Şu gösterişli dev kemerlerden mi aldın?"

Yüzünde bir sırıtış belirdi ve güldü; bu nadir görülen bir manzaraydı ve ben bunu bir sünger gibi emdim. "Sì, şu şatafatlı dev kemerlerden aldım."

"Bir tane görebilir miyim?"

"Üstünü çıkar da bir düşüneyim." "Ne?" Şaşkınlık ve eğlence içinde ofladım.

"Beni duydun. Bana memelerini göster, ben de düşüneyim."

Ciddiydi, o yoğun gözleri beni yutuyordu ve arzu içimde hızla ilerlerken karnım gerildi. Dudaklarımı yaladım. "Ama bunları giyiyorum," dedim utangaç bir sesle, boks eldivenlerimi kaldırarak. "Ben çaresizim, mio grande marito."

Söylediğim şey yanlıştı. İplerden kurtulup bana doğru yaklaşmaya başladığında dudakları yırtıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı. İnce şortunun içinde sikinin kalınlaştığını görebiliyordum. "Mia piccola innocente, bir boks ringinde sikilmek üzeresin."

Fizik 2 profesörüm dalga optiği hakkında konuşurken esneyerek uyukladım. Bu dersi seviyordum ama bugün konsantre olamayacak kadar yorgundum. Birisi beni her gece geç saatlere kadar ayakta tutuyor ve erken kaldırıyor, bol bol seks yapıyordu.

Yine de şikayet etmiyordum. Evet, seks biyolojik olarak zevkli olacak şekilde tasarlanmıştı - ne de olsa insan ırkının devamını garanti ediyordu - ama bu başka bir seviyedeydi. Kocamla kafayı bozmuş, seks delisi bir yaratık olan Giacomo'nun sarhoşu gibi hissediyordum.

Şu anda ofisinde oturuyor olmam, etrafımın onun kokusuyla çevrili olması ve dizüstü bilgisayarını kullanıyor olmam da yardımcı olmadı. Burada konsantre olamamama şaşmamalı.

Bilgisayar ekranı karardı ve beynimdeki sisi göz kırparak dağıttım. Whoops, ders birkaç dakika önce bitmişti.

Tam ayağa kalkmışım ki, dev masanın üzerindeki eski döner telefon çaldı. Donup kaldım. Bu telefonda daha önce hiç ses çıkmamıştı. Dürüst olmak gerekirse çalıştığını bile

düşünmemiştim.

Zil sesi devam etti ama kimse açmadı. Evin başka bir yerinden mi geliyordu? Sal olması gerekmiyor muydu?

Giacomo etrafta yokken cevap vermek için?

Zil sesi kesildi. Oh, pekala. Bu iş halloldu. Mutfağa gidip Sal'e bundan bahsederdim.

Kapıya doğru yürürken telefon tekrar çalmaya başladı. Üç kez çaldıktan sonra cevap vermeye karar verdim. En kötü ne olabilirdi ki? Belki de Giacomo bana ulaşmaya çalışıyordu.

"Pronto," dedim ahizeye.

"Kimsiniz?" Bir kadındı. Ağır aksanlı Sicilya dilinde konuşuyordu.

Mantıksız kıskançlık içimi kasıp kavururken midem sıkıştı. Neden bir kadın kocamı arıyordu? Theresa mıydı?

Her kimse, gerçekten de telefonda istemediğim bilgileri verecek kadar saf olduğumu mu düşünüyordu? Ben bir mafya babasının kızıydım, bu gizli ve şiddet dolu dünyada büyüdüm. Bundan daha iyisini biliyordum. "Telefona cevap verme hakkı olan biri. Kimsiniz?"

"Siz Mo'nun karısı mısınız?"

"Hayır." Yalan dilimden garip bir şekilde döküldü, bu yüzden onu bir suçlamayla takip ettim. "Öyle misin?"

Gülmeye başladı. "Dai, kesinlikle olmaz. Düşüncesi bile kusma isteği uyandırıyor."

Metres değil. Bir akraba o zaman? Bu şiddetli tepkiyi açıklıyor. Nedense aklıma yatak odasındaki fotoğraftaki kız geldi. Birbirlerine çok benziyorlardı. Bu o muydu? "Kimsin sen? Kuzeni mi?"

"Hayır ve sen kesinlikle eşsin. Kıskançlığını duyabiliyorum. Kardeşimle ne zamandır evlisin?"

Kardeşim. Ne oluyor be?

Bu doğru olamaz. Giacomo bir kız kardeşten bahsederdi. Bu kadın benden bilgi almak için yalan söylüyor olmalı.

"Dinle," dedim. "Giacomo ile konuşana kadar sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

Diğer uçtaki kadın devam etti. "Mo'nun Kanadalı bir kızla evlendiğini biliyorum, önemli birinin kızı.

Toronto'daki patron. Herkes bunun hakkında konuşuyor."

"Herkes mi?" Bu doğru muydu? Bu haberin duyulmasını istemiyordum. Evlilik haberi Napoli ya da Siderno'ya ulaşırsa, mahvolurdum.

"Evet," dedi, "o yüzden dışarıdayken sizi arayıp ulaşmak istedim. Kardeşimin kalbini çalan kadınla konuşmam gerekiyordu."

Bu yorumu görmezden geldim. "Adın ne senin?"

"Viviana. Kardeşimin sana benden bahsetmemesine şaşırmadım. Ben bir sıırım."

Sır mı? "Memnun oldum Viviana. Ben Emma."

"Emma! Bu isme bayıldım. Kulağa çok tatlı geliyorsun, tam da Mo'nun ihtiyacı olan şey."

"Onunla birlikte olduğumu ne doğruluyorum ne de reddediyorum."

Kulağıma doğru derin bir nefes verdi. "Sorun değil. O da her zaman beni korumaya çalışır. Söyle bana, ona aşık mısın?"

Tahta masaya baktım, parmağımla damarlarındaki olukları takip ettim. Nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Aşk mı? Ondan hoşlanıyordum, elbette. Ve onu düşündüğümde midemde çırpınan, mide bulandırıcı bir his vardı.

Ama aşk ölçülemez bir şeydi, iki insan yakınlaştıkça ve hayatlarını paylaştıkça zaman içinde oluşan bir duygu temeliydi. Giacomo ve ben birbirimizi çok az tanıyorduk.

Ah, neden telefonu açtım ki? Tereddütle, "Onu çok severim. Ama konudan uzaklaşıyoruz. Sana evlilikten kim bahsetti?"

"Ona düşkün müsün? Onu köpek yavrusu gibi görüyorsun." "Birbirimizi çok uzun zamandır tanımıyoruz. Lütfen,

Viviana. Bu evliliği nasıl öğrendiniz?"

"Burada arkadaşlarım var. Dışarıdan insanlarla konuşuyorlar ve haber alıyorlar. Tamamen izole edilmiş değilim."

Buraya. Dışarıdan. Hapiste miydi? Saklanıyor muydu?

"Keşke bana söyleseydi," diye devam etti. "Biz her şeyi paylaşırdık."

O anda kendimi çok kötü hissettim. Kendi kız kardeşlerim de evliliğimi öğrendiklerinde aynı şekilde incineceklerdi.

açıkla. "Düşündüğünüz gibi değil. Evlenmeye zorlandık." Uzun bir süre sessiz kaldığında, bağlantımızın kopmuş olabileceğini düşündüm. "Alo?"

"Anlamıyorum," dedi. "Seninle evlenmek istemedi mi?"

"Hayır, kesinlikle yapmadı. İkimize de başka bir seçenek sunulmadı diyelim."

"Bu seçeneksizliğin benimle bir ilgisi var mı?"

Sertçe nefes aldım. Cevap iki yapboz parçası gibi yerine oturdu. Virga'nın Giacomo üzerindeki kozu neydi? O koz Viviana'ydı. Öyle olmalıydı. Kız kardeşinden hiç bahsetmemişti ama iyi anlaştıkları belliydi. Onun her zaman kendisini koruduğunu söylemişti. Kız kardeşini korumak için benimle evlenmesi tanıdığım, değer verdiğim adama uyuyordu.

"Öyle, değil mi?" Sesi endişeli geliyordu, nefes alış verişinin hızı artıyordu. "Mamma mia, onun hayatını mahvettim-"

"Dur." Ses tonumu nazık ama kararlı tuttum. "Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Derin bir nefes al. Her şey yolunda ve kardeşin bunun üstesinden geliyor."

"Hayır, her şey benim hatam. Her zaman benim hatam."

"Değil, söz veriyorum. Başka bir şey düşünme. Kardeşin ve ben evliliğimizi en iyi şekilde sürdürüyoruz. Biz . . .
. mutluyum."

Yalan değildi. Şu anda burada olmaktan nefret etmiyordum. Evet, babamın yanına dönmem gerekiyordu ama yapılı bir adam tarafından hayatımın en iyi orgazmını yaşamak işkence değildi.

Viviana'nın sesi titreyerek, "Bunu sadece beni daha iyi hissettirmek için söylüyorsun. Sen iyi bir insansın, Emma."

"Gerçek bu, Viviana. Umarım yakında yüz yüze görüşebiliriz."

"İmkânsız ama güzel olurdu. Senden hoşlanacağıma eminim."

Neden geçmiş zamanda konuşuyordu? "İmkânsız değil. Sadece bana nerede olduğunu söyle, ben de gelip

sen."

"Kardeşime iyi bak, Emma. O iyi bir adamdır." Sonra hat kesildi.

Yavaşça telefonu kapatmadan önce neredeyse geri dönmesini isteyerek ahizeye baktım. Konuşmanın son kısmındaki bir şey beni gerçekten rahatsız etmişti. Söylediği şeyler, geçmiş zamanda konuşma şekli. Sonunda sesi ağlamak üzereydi ve onu üzdüğüm için nefret ettim.

Giacomo neden ona evlilikten bahsetmemiştir? Söylemiş olsaydı, Viviana kendi sonuçlarını çıkarmaz ve değiş tokuşumuzdan bu kadar üzülmezdi.

Ona ne olduğunu anlatmalıydım. Kız kardeşine her şeyi açıklaması gerekiyordu.

Aptalca bir şekilde, telefonumda onun numarasının olmadığını fark ettim.

Şimdiye kadar onu aramaya gerek olmamıştı.

Ofisten aceleyle çıktım ve Sal'in ocakta bir şeyler kızarttığı mutfığa koştum. "Sal!"

Döndü ve iyi gözleriyle bana baktı. "Che cosa, signora?"

"Giacomo'yu aramam lazım ama numarası bende yok."

"Elbette, elbette." Sal cep telefonunu çıkarırken ocağı kapattı. Tezgâhta buluştuk ve Sal aramayı bağladı, sonra telefonu bana uzattı.

"Pronto," dedi tanıdık, derin bir ses bir kez çaldıktan sonra. "Ne oldu, Sal?"

"Benim, Sal değil."

"Bekle." Arka planda bir hareket duydum, Giacomo özel olarak konuşmak için bir yere gidiyormuş gibiydi. Dudağımı ısırarak, o sessizce, "Ne oldu, bambina? İyi misin?"

"Ofisinizdeki telefon çaldı ve ben de açtım." Sal'ın irkildiğini gördüm, ama şimdilik buna izin verdim. "Arayan kız kardeşindi."

Diğer uçta ölüm sessizliği vardı. Giacomo nefes alıyor muydu, bilemiyordum. Sonunda, "On beş dakikaya oradayım." dedi. Sonra bağlantıyı kesti.

Telefonu Sal'e geri verdim. "Birkaç dakika içinde evde olacağını söyledi."

"Telefonda iş hakkında konuşmaz. Bu yönüyle eski patronlara benziyor. Kimin dinlediğini asla bilemezsiniz."

"Oh." Önüme bir bardak köpüklü su koydu ve ben de uzun bir yudum aldım. "Ondan haberin var mıydı?"

"Uzun zamandır bu arazideyim sinyora. Buscettalar hakkında pek çok şey biliyorum."

"Bana ondan bahsedecek misin?"

Sal ocağın başına döndü. "Buna kocanız karar verecek. Benim paylaşmam doğru olmaz."

Alnımı ovuşturdum. "Telefona cevap vermemeliydim, biliyorum. Ama çalmaya devam etti ve Giacomo olabileceğini düşündüm. Evdeki telefonlardan hiçbirinin çaldığını duymadım."

"O telefonda sadece onunla konuşuyor, başka kimseyle değil." "Bunu bilmiyordum."

Burada bilmediğim şeylerin listesi uzadıkça uzuyordu. Midem korkuyla çalkalanıyordu. Ne yapıyordum ben? Giacomo'nun gerçekte kim olduğu ya da aile geçmişi hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Tanrı aşkına, bu adamın bana hiç bahsetmediği bir kız kardeşi vardı.

"Endişelenmeyi bırakın sinyora," dedi Sal nazikçe. "Her şey yoluna girecek."

Önüme küçük bir kase donmuş limonlu granita koydu. Toronto'daki panayırda satılan traşlanmış limonlu buz gibiydi ama daha yumuşaktı. Çok severdim ve Sal her zaman yanımda bulundururdu.

"Keşke senin iyimserliğine sahip olsaydım," dedim. "En azından bilmediğim başka aile üyeleri olup olmadığını söyleyebilir misin? O zaman daha sonra bu kadar şaşırmam."

Elimi okşadı. "Viviana ve Giacomo sadece ikisi kaldı. Başka kimse yok." Alt tarafımı işaret etti. "En azından, henüz değil."

Bir araba motorunun sesi evin arkasına yaklaşana kadar sessizce oturduk. Giacomo mutfak kapısından içeri girdiğinde alnı endişeyle kırışmıştı. Onu hiç görmediğim kadar gergindi.

"Ne dedi?" diye havladı. "Senin evlendiğini duymuş-" "Kim söyledi?"

"Dışarıdaki insanlarla konuşan bir arkadaş dedi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum."

Kocam içeri girmekte olan Zani'yle bakıştı. "Çocuk olmalı. Onu tekrar aramayı dene."

Zani çenesini eğdi ve dışarı çıktı. Giacomo bana işaret etti. "Eğer yapabilirsen bana konuşmanın her kelimesini anlat."

Hatırlayabildiğim kadarıyla konuşmayı tekrar ettim. Viviana'nın ağabeyinin evliliğinin kendi hatası olduğunu söylediği kısma geldiğimde Giacomo yüzünü buruşturdu. "Minchia! Sonra ne dedi?"

"Sadece onu daha iyi hissettirmeye çalıştığımı ve bir gün onunla yüz yüze görüşmeyi umduğumu söylediğimde bunun imkansız olduğunu söyledi. Bana sana iyi bakmamı söyledi ve telefonu kapattı."

Ellerini tezgâhın üzerine koyarak eğildi ve sert bir şekilde mermere baktı. Hiçbir şey söylemeyince, "Geçmiş zamanda konuştu. Bu beni gerçekten endişelendirdi. Belki de çok hızlı konuştuğu için tercüme etmekte zorlandım. Çok özür dilerim. Telefona hiç cevap vermemeliydim."

Zani içeri girdi. "Hâlâ açmıyor. Gardiyan bütün gün odasında olduğunu söyledi."

"Onda gözü var mı?"

"Hayır, ben de ona kızı kontrol etmesini ve beni aramasını söyledim." "Yemin ederim, eğer o-"

Zani'nin cep telefonu çaldı ve dinlerken zeytin rengi teni soldu. "Aramaya başlayın!" diye bağırdı telefona. "Yola çıkıyoruz." Bağlantıyı kestiğinde Giacomo'ya şöyle dedi. "Odası boş."

"Orospu çocuğu!" Giacomo boş granita kasemi kaptığı gibi duvara fırlattı. Yüzlerce küçük parçaya bölündü ve fayansın üzerine yağdı. Yüksek sesle sarsıldım, hem suçluluk duygusu hem de şok beni sessizliğe sürükledi.

Giacomo kapıya doğru yöneldi, dikkati Zani'nin üzerindeydi. "Hadi oraya gidelim. Arabayı sürerken Don Chiellini'yi telefona bağla. Bu Federico denen pisliğin nerede olduğunu bilmek istiyorum."

"Bekle, Giacomo!" diye seslendim o kaybolmadan önce. "Lütfen, neler olduğunu açıkla. Kız kayıp mı?"

Kocam arkasını dönmedi, onun yerine omzunun üzerinden konuştu. "Şu anda vaktim yok, Emma. Daha sonra geleceğim."

Sonra ikisi de gitti, geriye sadece ben, Sal ve bir yığın kırık cam kaldı.

Öne doğru eğilerek ellerimle yüzümü kapattım. Bu duygudan nefret ediyordum, neler olup bittiğini bilmemek ama kendimi sorumlu hissetmek.

"Sorun yok," dedi Sal nazikçe. "O her şeyi halledecektir." "Çözülecek ne var ki? Ben kayboldum."

Sal yüzünü buruşturdu. "Kocanız açıklamalı-"

"Sal, lütfen. Burada ölüyorum." Sorun çıkarmaya alışık değildim. Ben sorunları çözen biriydim, onları yaratan değil.

Uzun bir süre yüzümü inceledi, sonra sessizce konuştu. "Genç bir kızken çok acı çekti. Babası ... mamma mia, ona karşı çok sertti. Oğlanlara da sert davranırdı ama onlar farklıydı. Viviana böyle bir zalimliği kaldıracak yapıda değildi. Sizin gibi nazik ve duyarlıydı, sinyora. Ama Don Gero onu sertleştirmeye çalıştı." İç çekti. "Bu ona zarar verdi. Giacomo kız kardeşini korumaya çalıştı, bu yüzden onu kurtarmak için daha fazlasını üstlendi. Anladınız mı?"

Yutkundum ve başımı salladım. Benim tatlı kocam. Viviana'nın cezalarına katlanmıştı.

"Sen, Emma Buscetta, bu evde katlandığım zulüm ve sefalet için benim ödülümsün."

"Ne oldu?" Ben sordum. "Ne zaman durdu?"

"Sonunda Giacomo güçlendi, büyüdü. Bir dövüşçü oldu. Sonra Don Gero saklanmaya başladı ve Nino işin sorumluluklarını devraldı."

"Peki Viviana'ya ne oldu?"

Sal tezgahı itti ve dönmeye başladı. "Kocana izin vermemliyim-"

"Hayır, lütfen." Gitmesini engellemek için kolunu tuttum. Ses tonum çaresizdi. "Ona bir şey söylediğini söylemeyeceğim ama ne olduğunu bilmek zorundayım."

"Giacomo kız kardeşinin sahte ölümünü ayarladı. Onu Don Gero'dan ve bu hayattan uzaklaştırmanın tek yolu buydu. Bu yüzden para ödülü kazanmak için boks yaptı, bu da onun sorunlu gençlerin tedavi edildiği bir tesiste bakımını karşılamasını sağladı. Büyüdüğünde yetişkinler için olan Mirabella'ya taşındı. Ve şimdi anlıyorsunuz. Giacomo onu korumak için her şeyi yapardı."

Viviana'nın daha önce söylediği sözler kafamda yankılandı. "Her şey benim hatam. Her zaman benim hatam." Giacomo'nun zayıf noktasıydı ve Don Virga bunu ona karşı kullanmıştı. Ve şimdi o kayıptı çünkü bir telefonun cevapsız kalmasına izin veremezdim.

İnleyerek başımı tezgâhın üzerinde kavuşturduğum kollarıma yasladım. "Tanrım, kendimi berbat hissediyorum."

"Endişelenmeyin sinyora. Giacomo onu bulacaktır. Bunu yapmak için Palermo'nun altını üstüne getirmesi gerekse bile."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Giacomo

S Yavaşça kıyafetlerimi çıkardım. Yorgun ve öfkeliydim, endişelenmekten bahsetmiyorum bile. Viviana hâlâ kayıptı,

Hiçbir yerde ondan iz yok.

Tesisin dışında risk altındaydı. Gardiyan yok, telefon yok. Parası ya da kimliği bile yoktu. Bu kadar pervasızca giderken ne düşünüyordu?

Kesin olan bir şey vardı: Federico Chiellini ölü bir adamdı.

Karımın yatağına girdim. Birkaç saat uyumaya ihtiyacım vardı ama ona da ihtiyacım vardı. Onun tatlılığında kendimi kaybetmek için çaresizdim. Ona doğru yuvarlandığımda ellerim yumuşak, sıcak bir tenle karşılaştı. Çıplak ten. Eve dönmemi ve ona ihtiyacı olanı vermemi mi bekliyordu? Cazzo, bu düşünce çok ateşliydi.

Memesini avuçlayıp meme ucunu kopardığımda aletim yarı sertleşmişti bile. Uyandığında nefes alış veriş değişti, ben de boynunu öptüm. Limon ve şeker gibi kokuyordu. "Benim, bambina. Benim için uyan. Uyan ki seni sikebileyim."

İç çekerek kıcını kasıklarına bastırdı. Kalçalarını yuvarlayarak sikimi yanaklarının arasına kaydardım. "Bunu hissediyor musun?" Fısıldadım. "Sana ihtiyacım var, mia piccola moglie."

İnce kollarından biri boynumun arkasına uzanarak beni kendine çekti. Üstteki bacağı kalçamın üzerinden geçerek kendini açtı ve sikim nabız gibi atarak kalbimin her atışıyla kalınlaştı. "O zaman bana sahip ol," diye homurdandı.

Tanrım, bu kadın. Ona hava gibi ihtiyacım vardı.

Daha aşağıya inerek, tırnaklarımı tümseğindeki kaba tüylerin arasından geçirdim, yarığını bulana kadar aşağıya indim. Amı sıcak ve tatlıydı ve onu neredeyse beni korkutan bir vahşilikle istiyordum. Onu hamile bırakmayı düşünmüyordum. Sadece vücudunun benimkine sarılmasına, kulağımda tatlı çığlıklarına ihtiyacım vardı.

Onun içinde olmak cennete en yakın olduğum andı, bir vaftizdi. Bir yenilenme. Beni parçalara ayırdı ve her seferinde tekrar birleştirdi.

Parmak uçlarımla klitorisini okşadım. Bunu çok yapmıştık ve onu nasıl hazırlayacağımı biliyordum. Onu sırt üstü yatırdım. "Ağzımı ister misin?"

Cevabı anında geldi. "Evet. Tanrım, evet. Lütfen, Giacomo."

Çok hevesliydi. Bu yönünü seviyordum. Onu yalamadan önce kokusunu içime çektim. Çok güzeldi. Islaklığını toplamak için dilimi kullanarak başka bir tat için geri döndüm. Sabırsızlıkla, derin öpücükler ve klitorisine uzun emişlerle onu yedim. İnledi ve beni daha yakına çekmek için saçlarımı tuttu, utanmadan devam etmemi istedi.

Bu kadın dışında her şey eriyip gitmişti. Mükemmeldi, kaygan suları ağzımı ve çenemi kaplıyordu. Kıcını ellerimle tuttum ve onunla ziyafet çekerken onu benim için genişçe açtım.

"Lütfen, sana ihtiyacım var, m'amore."

Benim aşkım.

Daha önce hiçbir kadın bana bu sözleri söylemeye cesaret edememişti ama Emma'nın yumuşak bir sesle söylediği Sicilya sevecenliği

Bana bir şey söyledi. Göğsümün bir kısmı yarıldı, duygularım sel gibi aktı ve ona karşı koymakta çaresiz kaldım. O anda servetimi, krallığımı, taşaklarımı, istediği her şeyi verebilirdim.

Ayağa kalkarak üzerine uzandım ve ağzını kendi ağzımla kapattım. Sonra kalçalarını ayırmak için dizlerimi kullandım. "Kullan beni, bambina," diye fısıldadım. "Beni amının içine sok." Küçük eli şaftımı kavramak için aramıza uzandı. Yer değiştirdi, beni hizalamaya çalışıyordu. "Acele et, dusci." Tatlım.

Keskin bir nefes aldığını duydum ama bunu düşünecek zamanım yoktu çünkü sikimin başı haşlanmış ıslak teniyle buluşmuştu. Öne doğru ittim ve içine battım, amının duvarları ucumu boğuyordu. "Siktir," diye nefes nefese kaldım.

Omuzlarıma tutundu, tırnakları kaslarıma batıyordu. "Daha fazla. Tanrım, lütfen. Hareket et, bebeğim."

Yolun geri kalanını içeri ittiğimde yüzlerimiz yakındı, sadece milimetrelerce ayırdı. Birleştığımızda, düzensiz nefesi tenimin üzerinde gezindi ve onu içime çektim. Hareket etmedim, ben boşalmamaya çalışırken onun ilk gerginliğe uyum sağlamasına izin verdim. İnanılmaz derecede iyi hissettiriyordu.

"Bana karşı dikkatli olmana gerek yok," dedi. "Bunu kaldırabilirim."

Başparmağımla yanağını okşadım, yüzündeki ince çizgileri takip ettim. "Bunu kabul etmeni istemiyorum. Sikimin içinde olmasını o kadar çok sevmeni istiyorum ki her çıkardığımda ağlayacaksın."

"Seviyorum. Ama şu anda beni becerirsen çok daha fazla seveceğim."

Minchia - iyi kızımın dudaklarındaki o pis kelime. Şehvet kasıklarımın zirve yaptı ve kalçalarım hızla ileri fırladı, bedenim ona istediğini verdi. Uyluklarımla arkasında kıvılcımlar dans ediyor, zevk ayak parmaklarıma kadar geliyordu. Emma başını geriye attı ve ben de dişlerimi boğazının sütununa geçirdim, tıpkı bir hayvan gibi

onun eşi. İçine girerken tenini emdim, onu terk edilmiş bir şekilde becerdim.

Kısa süre sonra titreyerek ve sarsılarak uçurumun kenarına geldi, amının duvarları sikimin etrafında kasılıyordu ve ben buna dayanamadım. Bıraktım, ona kalalarımından sert darbeler verdim ve boşalma dürtüsü taşaklarımından yukarı fırladı, içimde bükölüp sıkıştı. Derine ittim ve orgazmın beni yıkamasına izin verdim.

Göz kapaklarımın arkasında binlerce renk patladı ve içimden çıkıp onun bedenine girdiğini hissedebiliyordum. Hiç bitmesini istemedim. Hayal edebileceğim her şeyden daha iyiydi ve sanki her seferinde ona kendimden bir parça veriyordum. Ama o da bana karşılığında bir şey veriyordu, otuz iki uzun yıldır özlediğim bir şey.

"Benim," diye homurdandım son seğirmeler içimde titrerken, parmaklarım onunkilere dolandı.

"Senin," diye karşılık verdi sessiz bir iç çekiçe.

Gesù, bundan bu kadar hoşlanmam yanıştı. "Güzel. şimdi beni tekrar öp, bidduzza."

"Senin lehende bu ne anlama geliyor?" diye sordu tırnaklarını kafa derimin üzerinde gezdirirken.

"ok güzel."

Mırıldandı ve beni tekrar öptü, ağızını açtı ve dilimin onunkini bulmasına izin verdi. Bu sefer öpüşmemizde aciliyet yoktu. Dillerin tembelce birbirine dolanmasıydı ve kalçalarımı yavaşça hareket ettirerek kendimi bıraktım. Bu hoşuma gitmişti. ekilmek istemedim. Sonsuza dek burada, onun çıplak amının derinliklerinde kalabilmeyi diledim.

Onu seviyorum.

Bunun mümkün olduğına inanmamıştım, Viviana'dan başka birine karşı böyle bir duygu besleyebileceğıme inanmamıştım ama bu doğıruydı. Son birkaç gün içinde karıma aşık olduğumu fark ettim.

Avuçlarını omuzlarımın üzerinde yumuşattı. "Gecenin bir yarısı beni seks için uyandırman hoşuma gidiyor."

Çekildim ve onun yanında sırt üstü uzandım. "Bunu unutmayacağım, karıcığım."

"Kız kardeşini buldun mu?"

Göğsümdeki gerginlik geri geldi, iyi ruh halim anında kayboldu. "Hayır."

"Herhangi bir ipucunuz var mı? Çok uzağa gitmiş olamaz, değil mi?"

"Kameralar kesildi ve kimse bir şey gördüğünü iddia etmiyor. Ortadan kayboldu."

Gözlerim kapalı olmasına rağmen karanlıkta bana baktığını hissedebiliyordum. "Çok özür dilerim," dedi. "Kendimi çok kötü hissediyorum."

"Onu bulana kadar aramayı bırakamam - bu Virga'nın peşine düşmeyi askıya almak anlamına gelse bile."

"Oh. Bunu düşünmemiştim." Yanıma uzandı ve başını omzuma yasladı. "Neden bana ondan bahsetmedin?"

Ses tonunda bir suçlama var mıydı? Bir şekilde benim suçlu olduğumu mu ima ediyordu? "Dünya onun öldüğüne inanıyor. İnsanların bilmesi çok tehlikeli."

"Ama ben insan değilim. Ben senin karınım."

"Geçici eş," diye tersledim kendimi durduramadan. Ama sözümü geri almadım. Mantıklı bir konuşma yapamayacak kadar endişeli ve yorgundum. Bunu başlatan oydu, çok tatlı ve karşı konulmazdı. Nefes alamayana kadar onu sevmemi sağladı.

Ve seni terk edecek.

Emma bu hayatı istemiyordu. Bunu birçok kez söylemişti ve benden bir çocuk almayı planlıyordu. Bana bunu yapabilecek bir kadını sevmeme izin vererek ne yapıyordum?

Malocchio. Lanetli.

Ayağa kalktı ve ben de gözlerimi açtım. Onun uzaklığı tenimi üşüttü ama yine de ona uzanmadım. Tavana baktım.

"Anlıyorum," dedi sakince. "Yani seninle sevişecek ve çocuğunu doğuracak kadar iyiyim, ama hepsi bu."

"Benden ne istiyorsun? Burada yaşamana izin veriyorum. Sana koruma teklif ediyorum ve bu evlilikten bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum."

"Burada yaşamama izin mi veriyorsun?" Doğrulup oturdu, yüzünde inanmazlık dolu bir ifade vardı. "Şu anda gerçek misin?"

"Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır, bence acımasız davranıyorsun ama nedenini bilmiyorum. Kız kardeşine bizden bahsettiğim için zaten özür diledim. Ama en başta bu bilgi konusunda bana güvenmiş olsaydın, bugün hazırlıksız yakalanmazdım."

"Yani koca bir ağzın olması benim suçum mu?"

"Ben öyle demezdim ama evet."

Buna inanamıyordum. Hâlâ bunu bana çevirmeye çalışıyordu. Yanlara doğru hareket ederek bacaklarımı yatağın kenarına attım ve ayağa kalktım. "Her şeyi berbat eden sensin, Emma. Ama seni bir kez bile suçlamadım ya da sana bağırmadım, değil mi? Onun yerine sana orgazm yaşattım."

"Yani minnettar mı olmalıyım? Bu mudur yani? Seks bunu çözmez, Giacomo. Aslında, daha da kötüleştiriyor. Evli olmamıza ve aynı yatağı paylaşmamıza rağmen bana hayatının bir parçası olacak kadar güvenmiyorsun."

Boynumun arkası ısındı. "Bunların hiçbirisi sürpriz değil. Virga'nın benim üzerimde kozu olduğunu biliyordun. O zaman seni becermeme izin vermekte bir sorun görmedin, hâlâ içine bir bebek koymam için bana yalvarıyorsun. Peki ne değişti?"

"Değişen şey, kaldıracın burayı arayacağını ve neredeyse telefonda bana ağlamaya başlayacağını düşünmemiş olmamdı."

Vivi neredeyse ağlıyor muydu? Emma bundan daha önce bahsetmemiştii ve şimdi daha da endişeliydim. Bu Federico denen çocuk Viviana'nın geçmişini biliyor muydu? Panik atak geçirirse ne yapacağını biliyor muydu? "Lanet olsun! Bunu bana neden söylemedin?"

"Kendini duyuyor musun? Sana her şeyi anlatmamı istiyorsun ama bana hiçbir şey anlatmıyorsun. Bu nasıl adil olabilir? Güven iki taraflı olmalı."

Göğsümün içinde bir cehennem, bir hayal kırıklığı ve korku fırtınası koptu. Düzgün düşünemiyordum. "Adil mi? Bu hayat adil değil,

Küçük kız. Patron benim ve bana hesap vereceksin. Peki sana neden güveneyim? Bu evliliği sen de istemedin. İlk fırsatta beni terk etmeye çalışıyorsun. Kendin söyledin, tek derdin Toronto'ya dönmek."

"Babam ölüyor!" Sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi bana baktı. "Onunla birlikte olmam gerek. Şimdi, çok geç olmadan."

"Neden? Onu kurtaramazsın. Yakında senin orada olduğunu bile bilmeyecek."

Alt dudağı titredi ama çenesini kaldırdı. "Doğru, ama yine de ölmeden önce onu görmem gerekiyor. O benim hayatımdaki en önemli kişi."

Bu sözler beni daha da öfkeliendirdi. Boşalmam hala amından damlıyordu ve tek konuşabildiği değerli babasıydı. Ellerimi kalçalarımaya koydum ve ona doğru hırladım. "Kız kardeşim hayatımdaki en önemli kişi ve senin sayende tehlikede."

"O yirmi altı yaşında! Belki de kendine kilitli kalmayacağı bir hayat istiyordur. İnsanlar çocukluk travmalarını atlatarak sağlıklı ve dolu dolu bir hayat yaşayabilirler."

Kalbim bir anlığına durdu. Bana bunları söylemeye nasıl cüret eder? Bu kadın ne cüretle ailem hakkında bir şeyler bildiğini iddia eder?

Kaslarım şişti ve beynimi kırmızı bir sis kapladı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Çocukluk travması mı? Yıllarca babamız tarafından terörize edildi, ona bağırıldı ve değersiz olduğu söylendi. Odasına kilitledi. Altı yaşındayken onu bir adama işkence edip öldürmesini izlemeye zorladı. Her gece çığlık atarak uyandı, korkudan katatonik oldu. Bu yüzden bir daha benimle bir uzmanmışsın gibi konuşma."

Korkuları yüksek sesle dile getirmek beni dizlerimin üzerine çökmekle tehdit ediyordu ama zayıflık gösteremezdim. Emma'nın önünde bile. Bu yüzden duvara doğru yürüdüm ve iki kez yumrukladım. Acı, kafamda çekiçle dövülen öfkeyi köreltmek için çok az şey yaptı.

Döndüğümde onun beni tiksintiyle izlediğini gördüm. Nihayet. Artık nasıl bir adamla evlendiğini biliyordu, acımasız ve barbar. Bir canavar tarafından, bir canavarlar ordusuna hükmetmesi için yetiştirilmişti. Kulağıma birkaç tatlı söz fısıldadı diye bunun değişeceğini düşündüyse yanılıyordu.

Asla farklı bir şey olamayacaktım. Doğuştan lanetliydim.

Yutkunurken boğazı nazıkçe çalıştı. "Bana güvenmeye hiç niyetin yok, değil mi? Benimle yatacaksın, burada yaşamama ve sana bir varis vermeme izin vereceksin ama bana eşitmişim gibi davranacak kadar saygı duymayacaksın."

"Eşit mi?" Ona doğru küçümseyerek baktım. "Burada işler öyle yürümüyor. Ravazzani'nin kız kardeşine eşit davrandığını mı sanıyorsun? Ya da D'Agostino'nun ikizine? Hayatta olmaz. İkimiz de bu evliliği istesek bile, ki istemiyoruz, bu iş böyle yürümez."

"Viviana yüzünden acı çektiğini biliyorum ve bu yüzden öfkemi bana aktarıyorsun. Ama ben bunu hak etmiyorum Giacomo."

Çok sakindi ve bu benim öfkemi daha da alevlendirdi. Neredeyse titriyordum. "Bir bok bildiğin yok, Emma! Herkesten daha zeki olduğunu sanıyorsun ama sen mafya karısı olmak için yetiştirilmiş ve baban tarafından şımartılmış saf ve korunaklı bir kızsın. Gerçek dünya hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Gözleri cam gibi oldu ama kıpırdamadım. Haksız değildim. Bugün telefona cevap vermiş ve kız kardeşimi tehlikeye atmıştı, çünkü en iyisini bildiğine inanıyordu.

Sonra karımın yanağından bir damla gözyaşı süzüldü.

Tek damlaya baktım, içim pişmanlıkla sıkıştı. Son bir ay içinde Emma'nın ağladığını hiç görmemiştim. Buraya zorla getirilirken, silah zoruyla bir yabancıyla evlendirilirken, bildiği her şeyden uzakta, tek bir damla gözyaşı dökmemişti. Bu kadın şu ana kadar her şeye cesurca katlanmıştı. Benim sayemde.

"Bir köpekten daha kötüsün, Giacomo."

Babamın sesini engelleyemiyordum, bu odada olmazdı. Bu kadar yorgun ve kalp hastasıyken olmaz.

Ve Őimdi ben de tıpkı onun gibiydim, rahatlatmam ve korumam gereken kiŐilere zulüm saçıyordum. Emma'yı kazanmaya, ona gűven vermeye ve benimle kalmasını sağlamaya alıŐmalıydım ama bu kelimeleri bulamıyordum, sadece suçlamalar ve zehir. Őu anda kendimden de en az ondan nefret ettiğim kadar nefret ediyordum.

"Minchia!" Bağırdım ve yumruğumu bir kez daha duvara vurdum.

Bu ses űzerine Emma yataęın űzerinde bir top gibi kıvrıldı ve elleriyle baŐını űrttű. Aęladıęını duyamıyordum ama sessizce hıçkırırken omuzları titriyordu.

Annem gibi.

Farkına varmak içime bir yumruk gibi indi. Derim her an yarılacak, içimde biriken tűm çirkinlik yıpranmıŐ halının űzerine dűkűlecekmiŐ gibi hissediyordum. Bu ev, bu aile lanetliydi.

Bűyle biteceęini biliyordum. Onu asla mutlu edemezdim.

Bir Şey çok açıktı. Emma'ya asla yakınlaŐmamalıydım.

Acımasız bir verimlilikle giyinmeye baŐladım. Ona bakmadım. Bakamazdım. Kemerimi bağladım ve gűmleęimi giydim. Sonra telefonumu aldım. Kulűpte çalıŐmaya ve kız kardeŐimin kayboluŐunu araŐtırmaya devam edecektim. DıŐarıda bir Őeyler bilen birileri olmalıydı.

Kapıyı açtığımda aklıma gelen tek Şeyi yaptım.
of.

Bitirdim.

"Toronto'ya geri dűn, Emma. Senin için bir sebep yok artık burada kal."

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Emma

"W Ne oluyor lan?" diye bağırdı bir kadın.
Yemyeşil özel uçağa tırmanmayı bitirdim.
büyük bir figür arkamdan geliyordu. "Ona bir dakika ver,
micina," dedi Enzo D'Agostino. "Ona hemen bağırmana
ihtiyacı yok."

İkizim iyi şekillendirilmiş bir kaşını ona doğru kaldırdı.
"İstersem bağırırım, il pazzo. Bana söylemeden Sicilyalı
bir mafya babasıyla evlenmiş!"

Enzo ona doğru ilerledi. Yaklaştığında Gia'nın yüzünü
ellerinin arasına aldı ve kulağına fısıldamak için eğildi. Gia
onun dokunuşuyla adeta eridi, göz kapakları kapandı ve
sanki can simidiymiş gibi adamın bileklerine yapıştı.
Adamın kız üzerinde, kızın da adam üzerinde her zaman
böyle bir etkisi vardı; sanki kimsenin anlamadığı özel bir
dili paylaşıyorlardı. Tanıklık etmemem gereken mahrem bir
andı, bu yüzden arkamı döndüm.

Onun yerine bir koltuk buldum ve emniyet kemeriyle
uğraştım.

Bu sabah beni alması için Enzo'yu aradığımda her şey çok hızlı gelişti. Az konuşan bir adamdı, fazla bir şey söylemedi, sadece sıkı durmamı ve iki saat içinde orada olacağını söyledi.

Sadece bir buçuk saat sürmüştü.

Enzo, arkasında tepeden tırnağa silahlı küçük bir orduyla Buscetta malikanesine geldi. Muhafızlara kapıyı açmalarını ve gitmeme izin vermelerini emretti. Ön kapıdan tüm konuşmaları duyamadım ama kapının açılması ve benim koşarak içeri girmem uzun sürmedi. Enzo'nun cipine bindim ve hızla uzaklaştık.

Ayrıldığım anda muhafızların Giacomo'ya gittiğimi haber vereceklerini biliyordum. Bu yüzden bir yanım onun sedanının peşimizden hızla geldiğini, Palermo sokaklarında bizi kovaladığını görmeyi bekliyordu. Ya da biz Enzo'nun jetine binerken özel uçak pistine yanaşmasını.

Ama geçici kocamdan hiçbir yerde iz yoktu.

"Toronto'ya geri dön, Emma. Artık burada kalman için bir sebep yok."

İşte bu kadar. Her şey bitmişti. Gitmemi istemişti, ben de gittim. Artık hayatıma dönebilir ve tüm bunlar hiç yaşanmamış gibi davranabilirdim.

Bir keresinde bir mafya babasına aşık olacak kadar aptal olduğumu unutabilirim.

Gecenin geç saatlerinde, o gittikten çok sonra farkına vardım. Evet, benim aptal ve saf olduğumu, yatağındaki sıcak bir bedenden başka bir şey olmadığını düşünen bir adama aşık olmuştum.

Bana asla güvenmeyecek olan adam.

Belki de aptal, korunaklı bir mafya prensesiydim. Ne de olsa geçtiğimiz altı hafta boyunca bu karmaşadan bir çıkış yolu bulmaya çalışmamıştım. Bunu yapması için Giacomo'ya bel bağlamış, bu arada onunla yatmaya heveslenmişim. Kalbimi gümüş tepside sundum. Mantıklı ve zeki bir kadının yapacağı şeyler değildi bunlar.

Bir önemi yoktu. Evliliğimiz kızgınlık ve zorlamayla şekillenmiş, feromonlarla dikkati dağıtılmıştı ve mutlu sonla bitme şansı yüzde sıfırdı.

Kız kardeşim yanımdaki koltuğa çöktü ve elimi tuttu. Yüzük parmağında kocaman bir elmas nişan yüzüğü parlıyordu. "Tamam, dökül bakalım. Hiçbir şeyi atlama, Emma."

"Adamınızın da bunu duymasını istiyorum. Onun yardımına ihtiyacımız olacak."

"Amore!" Koridora doğru eğildi ve arkada kardeşleriyle konuşmakta olan Enzo'ya işaret etti. Enzo koltuğundan kalktı ve koridora doğru yürüdü. Kadın karşısındaki boş koltuğu işaret etti. "Otur bebeğim. Masal zamanı."

Enzo oturdu, sonra Gia'nın bacaklarına uzandı ve onları kalçasına yerleştirdi. Her zaman birbirlerine dokunmaları çok hoştu.

Derin bir nefes aldım ve Palermo'da her şeyin nasıl farklı olabileceğini düşünmemeye çalıştım.

"Baştan başla, Emmie," diye emretti Gia.

Gözlüklerimin altından gözlerimi ovuşturdum ve nereden başlayacağımı düşünmeye çalıştım. Çok fazla şey vardı. "Babam ölüyor."

Gia'nın tüm vücudu sarsıldı, ayakları bir gümbürtüyle yere düştü. Geniş bakışları yüzümü inceledi, ağzı şokla gevşemişti. "Ne?"

"Prostat kanseri, dördüncü evre. Tüm vücuduna yayılmış."

Yüz ifadesi bir duygu seline dönüştü ve bu haberle boğuşmasına izin verdim. "Ne kadar sürecektir?" diye sordu sonunda.

"Kesin bir şey söylemek zor. Radyasyon tedavisi yeni bitti ama palyatif bakımdan bahsediyorlar."

Birkaç kez gözlerini kırptırdı, sonra Enzo'ya baktı. Adam yatıştırıcı bir şekilde bacaklarını ovdu. "Nefes al, Gianna."

"Frankie biliyor mu?" Gia bana sormak için döndü.

"Hayır. İkinize de söylemememi istedi." Kucağıma baktım ve ellerimi kavuşturdum. "Ama sırlardan bıktım. Ne kadar yıkıcı olabileceklerini gördüm. Artık ikinizin de bilmesinin zamanı geldi." "Bütün gün bununla tek başına uğraştın.

zaman?"

"Sadece beş ay kadar oldu. Kendisine yardımcı olacak tam zamanlı bir bakıcısı var. Adı Gloria ve o bir nimet oldu."

"Benim bilmemi istemediğine inanamıyorum."

Sesindeki incinmişliği duyabiliyordum. Papa ile ilişkisi her zaman gergin olmuştu ve bu hiç yardımcı olmayacaktı. "Sebeplerini bildiğimi iddia edemem ama onu en son ne zaman aramaya çalıştın? En son ne zaman ziyaretine geldin?"

İkimiz de cevabı biliyorduk.

"Bilseydim söylerdim," diye tersledi. "Bunu benden ve Frankie'den saklamaya hakkı yoktu. Ve gerçekten, ne derse desin senin de yoktu. Biz ikiziz."

"Gianna," dedi Enzo sessizce. "Bunlar başka zaman konuşulacak şeyler, değil mi? Bırak kız kardeşin devam etsin."

"İstersen bana kızabilirsin," dedim. "Hoşuma gitmedi ama yine olsa yine yaparım. İkinizin de kendi hayatları ve sorumlulukları var. İkiniz de ona yakın değilsiniz ve ben hâlâ evde yaşıyorum. En azından şimdilik onun isteklerini yerine getirmek bana mantıklı geldi."

"Aynı fikirde değilim, ama şimdilik bunu bir kenara bırakalım," dedi Gia. "Evlilik kısmına gelem."

"Don Virga adında bir Sicilyalı tanıyor musun?" Enzo'ya sordum.

Başını eğdi. "O Cosa Nostra'nın başı, çok güçlü bir adam. Birçoğu gibi eski yöntemlere saplanıp kalmış."

"Toronto'ya geldi ve bana bir çanta hazırlamamı emretti." Onlara Virga'nın beni Palermo'ya götürdüğünü, adamlarını Toronto'da bıraktığını, beni Giacomo ile evlenmeye zorladığını ve üç aylık bebek mühletini dayattığını anlattım.

Ben konuşurken Gianna ayağa kalktı ve koridorda volta atmaya başladı, bileklerindeki bilezikler hareket ettikçe tıkırdıyordu. Bebek kısmına geldiğimde olduğu yerde durdu. "Eğer bana Sicilyalı bir pisliğin seni hamile bıraktığını söylersen, yemin ederim bu uçağı geri döndürüp beynine bir kurşun sıkarım."

"Dinliyor musun?" "Dinliyor musun?" dedim. "Sana söyledim, başka seçeneğimiz yoktu. Virga bana babamla, Giacomo da kız kardeşiyle şantaj yapıyordu."

"Avrupa'nın en tehlikeli iki adamıyla akrabasın!" Sanki kimden bahsettiğini bilmiyormuşum gibi Enzo'yu işaret etti. "Bize şantaj yapılmaz, Em. Ne sana, ne bana, ne Frankie'ye. Bu ailedeki hiç kimseye."

"Ama," dedi Enzo, bakışları yüzümü incelerken. "Elini uzatmamanın bir nedeni var, değil mi? Bunun Buscetta ve Ravazzani arasındaki görüşmeyle bir ilgisi var mı?"

"Bunu biliyor muydun?" Ben sordum.

"Ndrangheta'da olan her şeyi biliyorum, özellikle de kayınbiraderinle ilgili olanları."

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" Gia bir kez daha yerine oturarak sordu.

Cevap veren Enzo oldu. "Cosa Nostra ve 'Ndrangheta'nın liderleri Ravazzani ve Buscetta arasında evlilik yoluyla barış sağlamaya çalıştı. Ama bugünlerde evlilik yeterli değil. Görünüşe göre bir bebeğe de ihtiyaçları varmış."

"Fausto bunu biliyor muydu?" Gia öfkeliydi, elleri kol dayanaklarını kavırıyordu.

"Hakkını yemeyelim, onlara hayır dedi," dedi Enzo. "Emma'yı Buscetta'ya vermeyi reddetti. Buscetta da bu evliliği istemedi. Herkes meselenin kapandığını düşündü."

"Düşürülmedi ki." Gia ellerini uzun saçlarının arasında gezdirdi. "Lanet olası mafyadan nefret ediyorum. Bu tam bir saçmalık."

"Hepsinden nefret etmiyorsun," diye mırıldandı Enzo, nişanlısına bakarken yüzünde küçük bir gülümseme vardı.

"Kapa çeneni. Ne demek istediğimi biliyorsun." Gözlerini kapatarak uzun bir nefes verdi. "Tamam, devam et. Eminim daha da kötüleşecek. Bana ona aşık olduğunu mu söyleyeceksin?"

Bu konuşmayı şimdi yapmak istemiyordum. Belki de hiç. "Virga artık Palermo'da olmadığını fark edip Papà'yı öldürtmeden önce Toronto'daki durumu halletmemiz gerekiyor."

"Bu hiç mantıklı değil," dedi Gia. "Virga'nın adamlarının malikâneye girmesine nasıl izin veriliyor? Papa'nın güvenliği eskiden çok sıkı olurdu."

"Çok sıkı," dedim. "Birisi Virga'ya yardım ediyor."

"Amcan." Enzo başını yavaşça salladı. "Halefiyet planını öğrendi."

Gia'nın kaşları şaşkınlıkla aşağıya doğru çekildi. "Halefiyet mi? Yani babamın "

"Ölüyor," diye bitirdim. "Evet, demek istediği bu. Bundan sonra babamın işlerini kim devralacak bilmiyorum ama görünüşe göre Reggie Amca değil."

"Ben Vito."

İkimiz de uçağın arka tarafını inceleyen Enzo'ya bakakaldık. İki kardeşi de arkada konuşuyorlardı. Enzo'nun danışmanı Vito ve asker olan Massimo.

Önce Gia toparlandı. "Kardeşin Toronto'yu ele mi geçiriyor? Bunu ne zamandır biliyorsun?"

"Roberto ve ben altı ay önce bir anlaşmaya vardık."

Babama ilk teşhis konulduğu zaman olmalı.

"Ve sen bunu bana söylemeyi düşünmedin mi?" İkizimin sesindeki öfkeye acı da karışmıştı.

"Tesorino," dedi iç çekerek. "Benim işim hakkında ne kadar az şey bilersen o kadar iyi. Bunu birçok kez konuştuk, değil mi?"

"Ama bu farklı. Bu babamın imparatorluğu. Kanserden de haberin var mıydı?"

"Roberto sağlığıyla ilgili hiçbir şey söylemedi. Bunun yıllar sureceğini düşnmştm. Anlaşmayı yaptım çünkü Raffaele Ravazzani'nin onun yerine halef olarak atanmasını istemiyordum."

"Tanrım, kelimenin tam anlamıyla imknszsn," dedi Gia gözlerini dramatik bir şekilde devirerek. "Senin rekabetçi kn sevdiğim için çok şanslısn."

Kızın elini tuttu ve ağzına götürdü. Arkasını öpmek yerine ters çevirdi ve dudaklarını avucuna bastırdı. "Ti amo, micina."

Artık onların samimiyetine dayanamıyordum. Çok hamdım ve her an gözyaşlarına boğulma ihtimalim vardı. "Siz ikiniz odaklanın. Reggie Amca ve Don Virga konusunda ne yapacağımıza karar vermeliyiz."

Enzo başını kaldırdı ve uçağın arka tarafına doğru seslendi. "Venite qui, stronzi!" Buraya gelin, pislikler.

Vito ve Massimo kalkıp bize katıldılar. "Che cosa?" Vito sordu. Gri takım elbise ceketinin altında bir silahın dş hatlarını görebiliyordum. Massimo biraz daha açık sözlüydü, belinde bir tabanca taşıyordu.

"Toronto'da derhal ele alınması gereken bir sorunumuz var." Enzo koridorun karşısındaki koltukları işaret etti. "Oturun, açıklayacağım."

İkizim elimi tuttu ve beni sandalyemden çekti. "Sen benimle gel. Bırak Reggie Amca konusunda ne yapacaklarını düşünsünler. Ben seninle konuşmak istiyorum."

Kendimi destekledim ve beni uçağın arkasına doğru çekmesine izin verdim, orada pelş deri koltuklara yerleştik. Vito ve Massimo'dan kalan iki bardak bira vardı, Gia birini kaptı ve uzun bir yudum aldı. Yutkunduğunda, "Umarım bu Vito'nundur," dedi. "Massimo'nun ne tür hastalıkları olduğunu ancak Tanrı bilir, o erkek sürtük."

Neredeyse glmseyecektim. En kötü zamanlarımda göğsümdeki buzları sadece kız kardeşim kırabilirdi.

"İçki içmediğini fark ettim." Bardağı yere bıraktı. "Bu hamile olduğun anlamına mı geliyor?"

"Bilmiyorum. Olabilirim. Ama zaten şu anda içmek istemiyorum."

"Tanrım, Emma. Neden beni ya da Frankie'yi aramadın? Bunu durdurabilirdik."

"Herkesi riske atmadan olmaz. Seni, Enzo'yu ya da ailesini tehlikeye atmayacaktım. Peki ya üvey çocukların? Frankie'nin çocukları? Bu yüzden bir savaş başlatmayacaktım."

"Bu mu? Burada senin hayatından bahsediyoruz. Siz ailedensiniz ve biz aileyi koruruz."

"Bunun her zaman mümkün olmadığını biliyorsun. Fausto'nun ilk karısı bir savaşta öldü. Birinin zarar görmesinden sorumlu olsaydım kendimle yaşayamazdım."

"Yani her şeyi kendi omuzlarına mı aldın? Bu inanılmaz derecede aptalca ve bunu sen de biliyorsun."

Karnımın derinliklerinde öfke kıvılcımları çaktı. Kız kardeşlerime karşı sürekli kendimi savunmaktan bıkmıştım. "Ben beceriksiz ya da aptal değilim. Senin ve Frankie'nin benden çok daha fazla şey bildiğinizi düşünmenizden, sanki benim sahip olmadığım bir hayat tecrübesine sahipmişsiniz gibi davranmanızdan bıktım. İnsanların öldüğünü gördüm, Gia. Televizyonda ya da teorik anlamda değil, gerçek hayatta. Hastanede son nefeslerini verirken ellerini tuttum. Kurşun yaraları, bıçaklanmalar ve aşırı dozda uyuşturucu gördüm. Rus seks tacirleri tarafından kaçırıldım ve günlerce bir dolapta tutuldum. Sen ve Frankie ne düşünürseniz düşünün, ben aptal bir çocuk değilim. Beni küçümsemeyi bırakın!"

Dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Aptal ya da salak olduğunu düşünmüyorum, Em. Ama sonuçlarını düşünmeden kendini tehlikeye atıyorsun. Beni bulmak için Napoli'ye uçtuğunda Rus seks tacirleri tarafından kaçırılman gibi."

Bunu yüzüme vuracağını biliyordum. "Ve beni bulmalarının tek nedeni senin beni arayıp durmandı!"

Bana dikkatle bakarken biraz sönükleşti. "Seni küçümsemek istememiştim. Eğer böyle hissediyorsan özür dilerim. Ben sadece ...

kendimi senin için sorumlu hissediyorum. Eğer sana bir şey olursa, kendimi tamamen kaybederim."

Yanına uzandım ve kolunu sıktım. "Biliyorum, çünkü ben de aynı şeyi hissederdim. Ama beni sonsuza kadar koruyamazsın. Ve neredeyse tam bir yıldır yoksun. Artık Papa ve Toronto ile nasıl başa çıktığımı eleştiremezsin. Orada değilsin."

"Yeterince adil. Ama tüm bunları içinde tutman, kendi başına halletmen hoşuma gitmiyor."

"Yardım istemekten ve herkesi dahil etmekten daha kolay görünüyordu. Ailemizde her zaman yaptığım şey bu değil mi?"

Gia yüzünü buruşturdu çünkü haklı olduğumu biliyordu. "Emma, bu benim senden üçüncü sınıf finallerime girmeni istememe benzemiyor. Bu iğrenç, yaşlı bir gangsterle evlilik. Frankie ve ben senin için bunu asla istemedik."

"İğrenç değil. Ya da yaşlı."

Gia'nın gözleri kısıldı ve sinirli bir homurtu çıkardı. "Oh, anlıyorum. Bu ondan gerçekten hoşlandığın anlamına mı geliyor?"

Bakışlarına karşılık veremedim, onun yerine bira bardağına baktım. "Onu seviyorum."

"Ne oluyor lan!" diye bağırdı. Enzo ayağa fırladı, Gia'yı kontrol ederken alnı endişeyle çizgiliydi ve Massimo'nun eli silahına gitti. Gia onlara oturmalarını işaret etti. "Kendi işinize bakın mafyalar. Her şey yolunda."

"Sakinleşebilir misin?" Ona fısıldadım. "Bugün yanlışlıkla vurulmak istemiyorum."

"Özür dilerim. Bazen bana karşı ne kadar koruyucu olduklarını unutuyorum." Koltuğunu düzeltti ve biraz daha bira içti. Birkaç saniye sonra, "Yani Giacomo'ya aşık mısın?" dedi.

"Evet, ama o aynı şekilde hissetmiyor. Peşimden gelmesi konusunda endişelenmemize gerek yok."

"Ne demek aynı şeyi hissetmiyor? Seni nasıl sevmez? Sen gezegendeki en tatlı insansın."

Giacomo bunu böyle görmüyordu. "**Herkesten** daha zeki olduğunu düşünüyorsun, ama sen sadece saf bir

korunaklı kız ..."

"Şey," dedim biranın içindeki baloncuklara bakarak. "Bazı insanlar tatlı istemiyor sanırım. Her neyse, önemli değil. Evliliğimi feshedeceğim ve olanları unutacağız."

"Yapabilir misin? Ya hamileysen? O zaman gitmene izin vermez."

"Beni çoktan bıraktı. Hamile olup olmamam umurunda değil." "Saçmalık. Hamile kalmamı istemeyen bir mafya babası

onun çocuğu. Çoğalmayı ve daha fazla mafya yaratmayı seviyorlar." "Enzo sevmiyor." İlk evliliğinden iki çocuğu vardı ve Gia'ya başka çocukları olup olmamasını umursamadığını söyledi. Bu da iyi bir şeydi, çünkü kız kardeşim

anne olmak için acele ediyor.

"Bunu göreceğiz. Son zamanlarda ipuçları vermeye başladı." "Gerçekten mi? Ne yapacaksın?"

"Şu anda bunu düşünemem. Ayrıca burada senden bahsediyoruz, benden değil. En son ne zaman regl oldun?"

"İki hafta önce mi?"

"Yani test yapmadan önce muhtemelen bir hafta kadar daha beklememiz gerekiyor. Frankie bilir."

Ablamdan bahsedilince kaşlarımı çattım. Frankie beni çok hayal kırıklığına uğratacaktı. "Bunu ona hemen söylememize gerek yok, değil mi?"

"Hani sır saklamaktan bıkmıştın?" "Diğer insanlar hakkında sırları kastediyorum. Ben sır saklamakta iyiyim.

benimle ilgili sırlar."

"Ben değilim. Ve onun da bilmesi gerekiyor. Aslında, biz konuşurken Enzo Fausto'ya mesaj atmasa şaşırırdım."

Boynumu büktüm ve Enzo'nun hararetle cep telefonuna yazdığını gördüm. "Hay aksi. Umarım öyle değildir."

"Rahatla." Gia kolumu okşadı. "Hamile bırakılmak için gönderilmeyi anlayacak biri varsa o da Frankie'dir. Ve bak nasıl sonuçlandı."

Giacomo ve ben Frankie ve Fausto değildik. Yakın bile değildik.

Gia'nın cep telefonu çaldı. Telefonu kaldırıp ekrana baktı, sonra da cihazı ters çevirdi. FRANKIE.

"Oh, harika." Masaya yaslanarak yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

"Hadi şu işi bitirelim," dedi Gia ve aramayı kabul etmek için düğmeye bastı.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Giacomo

T dar toprak yol arabanın önünde uzanıyordu. Şafaktan beri şehrin ötesindeki kuru dağların arasından kıvrıla kıvrıla gidiyorduk, çünkü aklıma şu gelmişti Viviana'nın gidebileceği sabah.

Palermo benim şehrimdi, benim halkımdı ve orada hiç kimse, bir Buscetta bile benden saklanamazdı. Bunu bilecek kadar zekiymiş. Havaalanında, rıhtımda adamlarımız vardı. Kimse Viviana ve Federico'nun tariflerine uyan genç bir çift gördüğünü bildirmemişti.

Ama ve tepeler . . . tepeler içinde Sicilya vardı Aramak neredeyse imkansızdı. Babamın hapse girmemek için oraya gitmesinin ve orada bu kadar uzun süre kalmasının nedeni buydu. Benim Babamın Çiftlik evi, a fare delik gömülü kilometrelik kaya ve bitki örtüsünden oluşan bu yer şehirden yaklaşık iki saat uzaklıktaydı. Viv ve ben yıllar boyunca bu yer hakkında konuşmuş, Don Gero'nun bir çiftçi gibi yaşamasının ne kadar gülünç olduğuna dair hikâyelerle onu eğlendirmiştik. Ona oradaki yürüyüşü, çiftlik evini bulmanın ne kadar zor olduğunu anlattım.

Şüphesiz ona kendi başına bulması için yeterince ipucu verdim, çünkü neden oraya gideceğini düşünüyim ki?

Bunun bir olasılık olduğunu bir kez bile düşünmemiştim. Mirabella'da koruma altında olmasaydı bile, babamız hakkındaki hisleri normalde onunla ilgili her şeyden kaçındığı anlamına geliyordu. Sanırım bu da orayı Federico'yla benden saklanmak için mükemmel bir yer yapıyordu.

Direksiyonu avucumun içinde ezdim. Kız kardeşim benden saklanıyor muydu? Tüm ülkeyi çıplak ellerimle parçalara ayırmak, sonra da Federico'yu öldüresiye dövmek geldi içimden.

"Dün gece nerede uyudun?" Zani durup dururken bana sordu.

Ona ters ters bakmak için başımı çevirdim ama telefonunda geziniyordu. "Seni ilgilendirmez."

"Çocuklar eve gitmediğini ve araba kullanamayacak kadar sarhoş olduğunu söylediler. Peki nereye gittin?"

"Çocuklarla zaten konuştuyunuz, nereye gittiğimi biliyorsunuzdur."

"Evet, ama bunu itiraf ettiğini duymak istiyorum."

Kaşlarımı çattım. Bugün bu kadar sinirlenmeye ihtiyacım yoktu. Akşamdan kalmaydım ve sinirliydim. "Theresa'da uyudum."

Ölüm sessizliği.

"Orada sadece uyudum," diye nitelendirdim. "Onu becermedim." Daha fazla sessizlik.

Gesù, Zani'nin böyle davranmasından nefret ediyordum. Theresa'nın evinde uyuduğum için çoktan pişman olmuştum ama sağlıklı düşünemiyordum. "Hiçbir şey olmadı. Onun kanepesinde sızmışım. Ona sorabilirsin."

"Evet, aradım. Sen kapısına geldiğinde kimi aradı sanıyorsun?"

Minchia! "Neden gelip beni almadın?"

"Çünkü beni aramadın. Bu da çok anlamlı, değil mi? Seni metresine dönmekten vazgeçireceğimi biliyordun."

"Theresa'ya geri dönmedim. Onun kanepesinde uyudum."

Boğazının içinde mırıldandı, hâlâ lanet olası telefonunda geziniyordu. "Neden eve gitmedin?"

"Emma ve ben kavga ettik," diye mırıldandım. "Ama bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Çok kötü. Henüz özür dilemedin mi?"

"Hayır, çünkü dileycek bir şeyim yok-"

Telefonum arabanın hoparlöründen çaldı ve bizi böldü. Adamlarım Viv'i bulmuş muydu?

Çabucak bir düğmeye bastım. "Pronto."

"Don Buscetta, bir sorunumuz var." Arayan Dino'ydu, malikanedeki güvenlik şefim. Zor nefes alıyordu. "Don D'Agostino az önce buradaydı ve o ..."

Tüm vücudum sıkıştı. D'Agostino? Palermo'da mı?

"O, ne?" Dino sözünü kesince homurdandım. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Karının gitmesine izin vermemizi istedi."

"Ne?" Zani bağırdı. "Umarım ona siktirip gitmesini söylemişsinizdir."

Bana kapıyı açmadığını söyle, Dino."

Ama ben zaten biliyordum. Emma gitmişti. Bunu ruhumda hissedebiliyordum.

"Başka seçeneğimiz yoktu, Don Buscetta. Mi dispiace. Ama bizden daha fazla adamları ve silahları vardı. Riske girmek istemedim."

Zani uzanıp aramayı kesmek için düğmeye basarken ben de yumruğumu sürücü kapısının yan tarafına vurdum. Arabanın içindeki hava ağırlaştı ve nefes alamaz hale geldim.

Ona gitmesini söyledim. Ne bekliyordum ki?

Daha fazla zaman. Beni terk etmeden önce daha fazla zaman bekliyordum.

O evi onsuz hayal etmek istemiyordum. Emma'nın kokusunu alamayacak, kahkahalarını duyamayacak, onu öpemeyecek ya da ona sarılamayacaktım. Artık boks dersleri ya da dondurma yok.

Tüm o tatlılık ve yumuşaklık? Gitti.

Ama onu uzaklaştırmıştım, gitmesini söylemiştim, neden kalsındı ki? Ve dünyada onu bir telefon görüşmesinden

sonra çıkarabilecek iki adamla akrabaydı.

"Ne yapmamız gerekiyor?" Zani sordu. "Havaalanına adam mı gönderelim? Uçağın kalkmasını mı engelleyelim? Onu geri götürmeliyiz."

"Hayır." Sesim kendi kulaklarıma bile boğuk ve uzak geliyordu.

"Ciddi olamazsınız. D'Agostino'nun Palermo'ya gelip karını çalmasına izin mi vereceksin?"

"Onu çalmadı. Kız onu aradı."

"Che cazzo! Bu senin kavgan yüzünden mi? Ne yaptın sen?"

"Ona gitmesini söyledim."

Pişman değildim. Davranışlarımdan sonra yapılacak en doğru şey buydu. Vahşi bir kocadan daha iyisini hak ediyordu. Dün gece ikimize de kalırsa ne olacağını göstermişti. Emma gibi bir kadının ihtiyacı olan yumuşak ve iyi kalpli adam ben değildim.

Onun için en iyisi Toronto'ya gitmek, doktor olmak ve olanları unutmaktı. Benimkine hapsolmak yerine ona uygun bir hayat kurmak.

"Onunla konuşmak istiyorum," dedim Zani'ye. "Ring D'Agostino." "Umarım ona kızı geri getirmesini söylüyorsunuzdur."

Emma'yı düşündüm, yatakta sessizce ağlıyordu, bir topun içine kıvrılmıştı. Tıpkı yıllar önce annem gibi. "Onu kalmaya zorlamayacağım. Gitmek istiyorsa gidebilir. Ona engel olmayacağım."

"O senin karın, Mo. Senin çocuğunu taşıyor olabilir."

"Ara," diye bağırdım.

Zani başını sallayarak telefonumu aramaya başladı. Zil sesi kısa süre sonra arabanın hoparlörlerinden yankılandı.

Derin bir ses cevap verdi. "Çok geç kaldınız." Ses tonundaki memnuniyeti duyabiliyordum.

"Eğer ona bir şey olursa," dedim usulca, ölümcül bir sesle. "Kemiklerinden etini sıyrırım. Anlaştık mı?"

"Onu güvende tutma kabiliyetimi sorgulamaya cüret etmeniz bir hakarettir."

"O hâlâ benim karım, D'Agostino."

"Uzun sürmeyecek, Buscetta. Öyle ya da böyle bu evlilik çok yakında sona erecek. Anladın mı?"

Kendim için endişelendiğimi mi sanıyordu, coglione? "Virga hakkında istediğim o iyilik var ya? Şimdi neden istediğimi biliyorsun. Herhangi bir ilerleme kaydettiniz mi?"

"Evet, ama kadınının ikiziyle izinsiz evlendiğini düşünürsek sana yardım etmeye niyetim yok."

Sikerim böyle işi.

Başka bir şey duymak için beklemedim. Bağlantıyı kestim ve etrafımızdaki tepeleri görmeden pencereden dışarı baktım. Arkadaşımın gözlerinin başımın yan tarafını yaktığını hissedebiliyordum.

"Buna inanamıyorum," dedi Zani sonunda. "Onun gitmesine bu kadar kolay izin verecek misin?"

"Onu isteği dışında tutmayacağım. Eğer tutarsam, Virga'dan ya da babamdan farkım kalmaz."

Zani usulca küfretti ama itiraz etmedi. Ellerimi büktüm ve kendime bunun en iyisi olduğunu söyledim.

Emma gelmeden önce de iyiydim, o gittikten sonra da iyi olacağım.

Viviana benim ailemdi, önemli olan tek şeydi. Onu bulup yanımda kalması için eve getirecektim. Sonra da babamızın izlerini silmek için malikaneyi yeniden dekore ederdim. Hatta, eğer istediği buysa, yıkıp yeni baştan inşa edebilirdim. Onun güvenliği ve mutluluğu bir daha asla sarsılmayacaktı, bir an bile.

Peki ya erkek arkadaşı? Federico Chiellini öfke ve hüsrânının her zerresine maruz kalmak üzereydi. Bunu dört gözle bekliyordum.

Sonunda küçük bir sapağa geldik. "Buradan çıkıp yürümemiz gerekiyor."

"Umarım uzak değildir," diye mırıldandı Zani arabadan inerken. "Bu ayakkabılar yedi yüz avro tutuyor."

Bagajı açtık ve tabancalarımızı çıkardık, sonra Zani'yi patıkaya doğru götürmeye başladım.

Sonraki otuz dakika boyunca daha da yükseğe tırmandık. Etraf biraz daha büyümüş olsa da tanıdık geliyordu. Babam Nino ve benim rotayı öğrenmemiz konusunda ısrar etmişti, başka kimse değil. Böylece düzenli aralıklarla dışarı çıkıp ona bok getirebilecektik. Rutin hep aynıydı: Yalnız geldim, takip edilmediğimden emin oldum, sonra iki ya da üç saat boyunca babam bağırarak talimatlar verdi ve beni azarladı, sonra da ayrıldım.

Ta ki Giulio Ravazzani ve Alessandro Ricci yaşlı adamı öldürüp beni serbest bırakana kadar. Hayatımın en mutlu günüydü ta ki-

Artık bunu düşünmenin bir faydası yok. O gitmişti.

Çiftlik evini çevreleyen küçük ağaçlık alana vardığımızda boğazımdaki yanmayı yuttum. Babamın saklandığı yerin dolu olduğu hemen anlaşılıyordu. Çamaşırlar dışarıda iplere asılmış ve taze odunlar kesilmişti. Buraya bir yabancı rastlamış olabilirdi ama içgüdülerim bana Viviana ve Federico olduğunu söylüyordu.

Zani ve ben sessizce ağaçların arasına girdik ve evin arka tarafına yaklaştık. Sonra açık pencerelerden kahkahalar -yüksek sesli kadın kahkahaları- yükseldi ve neredeyse takılıp düşüyordum. Che cazzo? Viv miydi o? Daha önce onun böyle güldüğünü duymamıştım.

Bu başka biri olmalı.

Kapının yanındaki yerlerimizi aldık, Zani yan tarafa, ben de tam ön tarafa. Sonra ayağımı kaldırdım ve kapıyı tekmeledim. Tahta kırıldı ve sonra Zani önce çıktı, çiftlik evine doğru ilerledi, ben de onun peşinden.

İkimiz de kısa durduk.

Çıplak ayaklı Viviana dehşet içinde bize bakıyordu. Elinde bir kadeh şarap tutuyordu, uzun saçları omuzlarına dökülüyordu ve arkasında genç bir adam vardı, kolu

beline dolamıştı. Masanın üzerindeki telefonda hafif bir müzik çalıyordu.

Onu görmezden geldim, odağım tamamen Federico'daydı. "Çek ellerini onun üzerinden ya da öl."

Federico kollarını kaldırarak yavaşça hareket etti ama Viviana onu görüş alanımdan çıkarmak için hamle yaptı. "Giacomo! Ne yapıyorsun sen? Neden buradasın?"

"Viv, yoldan çekil."

"Yapmayacağım. Ona zarar vermeni istemiyorum."

Ona karanlık bir bakış attım. "Kenara çekil ve bırak bu işi ben halledeyim."

"Hayır. Kapıyı kırıp içeri girmeye ve bize silah doğrultmaya hakkınız yok."

Kız kardeşimin silahlardan nefret ettiğini hatırladım. Arkama uzanarak tabancayı belime soktum ve Zani'ye de aynısını yapmasını işaret ettim. Federico'yu öldürmek için silaha ihtiyacım yoktu zaten.

Avuçlarımı kaldırdım. "İşte, silah yok. Şimdi Federico'dan uzaklaş."

Şarap kadehini masaya bıraktı, sonra ellerini kalçalarına koydu. "Kaçtığımız için kızgınsın."

"Evet, çok kızgıyım," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. "Bu stronzo'nun seni Mirabella'dan çıkarmaya hiç hakkı yoktu."

"Bu stronzo benim kocam," diye karşılık verdi. "Bu yüzden diline dikkat et, fratello."

Kocan mı?

Haber çeneme aparkat gibi çarptı. Bu da neydi böyle? Kaslarım şişti, öfke seline kapıldım ve öne doğru tehditkâr bir adım attım. "Seni pezzo di merda," diye tükürdüm Federico'ya. "Benim iznim olmadan onunla evlendin! Bunun için dişlerini boğazına geçireceğim."

Federico konuşmak için ağzını açtı ama Viviana ondan önce davrandı. "Kocama vuramazsın. Onu seviyorum, Mo."

"Ne zaman?" Tersledim.

"Dün gece. Bir rahip tarafından kutsandı ve evrakları imzaladık. Artık resmileşti."

Cazzo madre di dio. Kız kardeşim evlenmişti ve ben oraya gitmemiştim bile. Federico'yu böyle bir suçtan dolayı asla affetmeyecektim. "Evli ol ya da olma, burada korunmasız bir şekilde güvende değilsin. Bir doktorun gözetiminde, muhafızlarımın gözetiminde olmalısın."

"Hayır, istemiyorum. Beni güvende tutmak için orada olmamı istiyorsun ama ben kalmak istemiyorum. Kötü bir şey olsa bile."

Mantıklı düşünmüyordu. Onunla yalnız konuşmam gerekiyordu. "Zani, Federico'yu dışarı çıkar."

"Hayır!" Viviana kocasının kolunu tuttu. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Ve o burada, benimle kalacak. Canlı olarak."

Onun üzülmelerini istemediğim için elimi kaldırdım. "Sizinle özel olarak konuşmak istiyorum. Yemin ederim. Federico şimdilik yaşıyor."

Kız kardeşim Zani ile benim aramda gidip geldi ve yüzündeki güvensizlik beni parçaladı. Muhtemelen bunu hak etmişim, çünkü ikimiz de olayları şiddetle çözmeyi tercih ettiğimi biliyorduk, ama ben yine de onun kardeşiydim. "Sana hiç yalan söylemedim, Sorellina. Asla da söylemeyeceğim."

Omuzları gevşedi ve Federico'yu bıraktı ama onu dudaklarından öpmeden önce değil. Tepki vermemeye çalıştım ama çok zordu. Fısıltıyla konuştular, sonra Federico Zani'yi dışarı kadar takip etti.

Yalnız kaldığımızda şarabını aldı. "Biraz ister misin?"

"Ne yaptığını sandığını bilmek istiyorum."

"Hayatımı yaşıyorum, Mo."

"Bu çok tehlikeli. Gözetim altında olmanız gerekiyor. Sizi koruyabilecek muhafızlarla birlikte."

"Federico beni koruyabilir."

Gözlerimi ovuşturdum. "Ciddi olamazsın. O daha bir bebek." "O yirmi beş yaşında ve hayatın içinde büyüdü. Babası-"

"Don Chiellini. Evet, farkındayım. Bu onu sizi koruyabilecek kapasitede yapmaz."

"Umurumda değil. Onu seviyorum ve birlikte kalacağız."

"O zaman malikaneye gel. Orada benimle yaşa. İkiniz de." Bundan nefret ederdim ama her saniye onun için endişelenmekten iyidir.

"Hayır."

"Ne yani? Katanya'da Chiellini'nin gözetimi altında mı yaşayacaksın?"

Başını iki yana salladı. "İkimiz de artık o hayatla ilgili bir şey yapmak istemiyoruz. Mafyayla işimiz bitti."

Kelimeler göğsümü bir ustura gibi kesti. "Ben o hayatım, Vivi. Ben mafyayım. Ne demek istiyorsun?"

"Hayır, değilsin Mo. Arayan babam ve Nino'ydu, sen değil."

Görmüyor musunuz? Artık hepimiz bundan kurtulabiliriz."

"Benim için kaçış yok. Yemin etmemiş olsaydım bile, Don Buscetta rolünü seni korumak için kabul ettim."

"Ben mi? Benim bununla ne alakam var?"

"Çünkü dünya senin öldüğünü düşünüyordu ve ben de öyle kalmanı sağlamaya çalıştım. Ama sen bir Buscetta'sın. Eğer ben ortadan kalkarsam, senin herhangi bir oğlun tahtta hak iddia edebilir. Ve birçok erkek, tacı ele geçirmelerine yardımcı olacaksa, senin istekli olup olmamana aldırmaz."

Kızın rengi soldu. "Federico'nun yönetimi ele geçirmeyi planladığını düşünüyor olamazsın. Benimle bu yüzden evlenmedi."

"Şu anda Federico hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama bildiğim tek şey, hayatımı seni güvende tutmak için harcadığımı ve senin sana en ufak bir ilgi gösteren ilk adamla kaçarak çabalarımı hiçe saydığın."

"Bu hiç adil değil. Beni aptal ve zayıf gibi gösteriyorsun! Birbirimizi seviyoruz, Mo."

"Bu doğru olsa bile," dedim sabrımı zorlayarak, "bu adam için kendini riske atamazsın. O senin hayatına değmez."

Bana sanki başka bir dil konuşmaya başlamışım gibi baktı. "Evet, o kesinlikle buna değer. Aşkımız buna değer. Benim gelecekteki mutluluğum buna değer. Emma için kendini riske atmaz mısın?"

Bu konuşmayı yapmak umurumda değildi. "Bu pek aynı şey değil ve bunu sen de biliyorsun."

"Dai, fratello! Çok dik kafalısın. Gel." Kolumdan tuttu ve beni kanepeye doğru çekmeye başladı. "Otur ve bana hırlamayı kes."

Birbirimizin yanına yerleştik ve bana küçük bir gülümseme verdi. "Giacomo, beni sonsuza kadar kilit altında tutamazsın. Bunun için sana kızmaya başlayacağım."

"Seni kilit altında tuttuğumu mu düşünüyorsun? Bunu neden yaptığımı biliyorsun Viv."

Sesi yumuşadı. "Biliyorum ve çok minnettarım. Bana hep göz kulak oldun. Ama artık sen de evlisin. Tatlı karına ve onunla bebek yapmaya odaklanmalısın."

"Emma Toronto'ya geri döndü."

Sözcükler ağızımdan istemsizce döküldü. Sonra aptallığıma lanet ettim. Vivi'yle yeterince konuşacak şeyimiz vardı, bir de benim sorunlarımı işin içine katmasaydık.

"Ne? Neden?" Gözlerini kıstı ve kaşlarını çattı. "Ne yaptın sen?"

Ellerimi kucağımda birleştirdim ve ona gerçeği söyledim. "Hani onu bende gördüğünü söylemiştin ya? Evet, bu doğru. Emma da annemin verdiği tepkinin aynısını verdi."

"Oh, Mo." Eli koluma indi. "O gün o sözleri asla söylememeliydim. Sen o değilsin. Yakınından bile geçmiyorsun."

"Söylediğim şeyleri duymadın ya da onun kıvrılıp ağladığını görmedin. Bu affedilemezdi, Viv. Gitmesi iyi oldu."

"Öyle demek istemedin. Seni ne kadar önemseydiğini sesinden anlayabiliyordum."

"Önemli değil. Onu burada tutup hayatımızın geri kalanında terör estirmeyeceğim."

"Buna inanmıyorum. Bir kadına terör estirdiğine inanmıyorum. Sen onun gibi değilsin. Sen onun tam tersisin."

"O zaman belki de ona dönüşüyordumdur. Belki de

gerçekten öyleyim-"

"Eğer bir daha lanetli olduğunu söylersen, seni yumruklarım."

İçimi çektim. Vivi beni seviyordu, bu yüzden beni rahatlatmaya çalışıyordu. Ama ben bunu hak etmemiştim.

"Mo," dedi. "Gittiğini söylemiştin. Yani sen ona kötü davransan bile, o bunu kabul etmedi. Onun yerine seni terk etti. Farkı görüyor musun? Senin Don Gero'ya dönüşmene izin vermeyecek. Ve bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Ona doğru baktım. "Ne?"

"Yani gitmesine izin veremezsin. Onu geri kazanmalısın."

Onu geri kazanmak mı? İmkansız. Nasıl yapacağımı bile bilmiyorum. "Buraya sen ve Federico hakkında konuşmaya geldim, evliliğim hakkında değil."

Çenesini kaldırdı. "Benim hakkımda konuşulacak başka bir şey yok. Federico ve benim hayatımızı yaşamamıza izin vereceksin."

"Hamile misin?"

Omzumu itti. "Dio mio, söylediklerimden anladığın tek şey bu mu? Hayır, hamile değilim. Prezervatif kullanıyoruz."

Kaşlarımı çattım. Kız kardeşimin seks yaptığını düşünmek istemiyordum. "Kendine nasıl bakacaksın?"

"Bilmiyorum ama Federico ve ben bir yolunu bulacağız. Belki burada kalırız. Belki de Paris'e taşınırız. Ne yaparsak yapalım, kendi şartlarımıza göre olacak."

Emma'nın bunu tahmin etmiş olması beni şaşırtmamıştı. "Belki de kendisi için bir hayat istiyordur, kilit altında olmadığı bir hayat." Ama ben dinlememişim. Ve şimdi kız kardeşim evlendi ve benden uzaklaşıyor.

Boğazım düğümlenerek, "Tek istediğim seni korumaktı, Sorellina," dedim.

Viviana öne doğru eğildi ve kollarını boynuma doladı. "Ve bunun için sana minnettarım. Sen olmasaydın asla hayatta kalamazdım." Ona sıkıca sarıldım ve "Beni bırakma zamanı geldi" demeden önce uzun bir süre öylece kaldık.

Başka ne seçeneğim vardı ki? Onu Mirabella'ya ya da malikaneye geri götürüp saklayabilirdim, ama o

bunun için beni asla affetmeyeceksin.

Hayatım boyunca kız kardeşimi hep ön planda tuttum, şimdi neden bırakayım ki?

"İstemiyorum," dedim sessizce. "Ama belki de haklısın. Belki de seçim yapmanız gerekiyordur."

Bana doğru sarktığını hissettim, rahatladığı her halinden belliydi. "Grazie, Mo."

Onu alnından öptüm. "Mutlu ol, Vivi. Ve sen her zaman benim ailem olacaksın."

"Bir yere yerleştiğimizde seninle irtibata geçeceğim." "Ti voglio bene, cara mia."

"Ti voglio bene, fratello."

Geri çekildiğinde yanağından bir damla gözyaşı süzölmüştü, ben de başparmağımla düzelttim. "Federico'yu hâlâ yumruklayabilir miyim? Sadece bir kez?"

Güleceğini bildiğim için güldü ve gözlerini sildi. "Sakın buna cüret etme. Ben onun dişlerini olduğu gibi seviyorum."

Söyleyecek bir şey kalmamıştı. Ayağa kalktık ve bir kez daha sarıldık. Bedenim bomboş, boş ve bitkin hissediyordu. Bugün hayatımdaki en önemli iki insanı kaybetmişim. Başka kimse kalmamıştı.

Viviana ben çıkmadan önce elimi tuttu. "Git ve onu getir," dedi. "Onu affetmek için savaş. Yoksa hayatının geri kalanında pişmanlık duyacaksın."

"Zaten çok fazla pişmanlığım var. Bir tane daha nedir ki?" Yanaklarından öptüm, sonra dışarı çıktım. Güneş tepede ve sıcaktı ama ben hiçbir şey hissetmiyordum.

OTUZUNCU BÖLÜM

Emma

Jetin doğruca Toronto'ya gitmesini bekliyordu.

Onun yerine, Napoli'ye doğru yola çıktık.

Anlamamıştım. Don Virga Palermo'dan ayrıldığını öğrendiği an babam tehlikeye girmişti. Eve ne kadar çabuk ulaşırsak o kadar iyiydi. Israr etmeye çalıştım ama kimse dinlemedi.

Öte yandan ikizim endişeli değildi. Enzo ve Vito, Virga ve Reggie Amca'nın icabına bakmaya giderken, bizim de küçük mafya eşleri ve kız arkadaşları gibi Napoli'de beklememizi bekliyordu.

Bunun olmasına izin vermeye hiç niyetim yoktu.

Kimse evi, rutinleri benden daha iyi bilemezdi. Enz'in, hatta Gia'nın bile gidemeyeceği yerlere gidebilir ve insanlarla konuşabilirdim. Reggie Amca beni görmeyi beklemiyordu, bu da bize sürpriz yapma şansı veriyordu. Ve eğer gerçekten Virga ile çalışıyorsa, alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız vardı.

"Bize nasıl yalan söylersin? Sen erkeklere yalan söylersin Emma, kız kardeşlerine değil."

Frankie'nin az önceki hayal kırıklığı kaburgalarımın altına bir yumruk gibi saplanmıştı. Kız kardeşlerimi üzmeyi sevmezdim ama yine de

onları ve ailelerini korumanın yapılacak en doğru şey olduğuna inanıyordu.

Ve bunu tekrar yapmak üzereydim.

Enzo ve Vito'ya yaklaşmadan önce Gia tuvalete gidene kadar bekledim. Uçağın arka tarafında sessizce konuşuyorlardı, Massimo ise bir koltuğa uzanmış, gözlerini kapatmıştı.

Ben koridordan aşağı inerken Enzo başını kaldırdı ve karanlık bakışları beni delip geçti. "Emma. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Sana yardım etmek istiyorum."

"Şu anda strateji geliştiriyoruz," dedi Vito, yardımımın hem istenmeyen hem de gereksiz olduğunu ima ederek.

"Bunun farkındayım ve plana yardımcı olabilirim."

"Kız kardeşin artık senin bu işe karışmanı istemiyor," dedi Enzo. "Ve onu sevdiğim ve yanımda tutmam gerektiği için, öndeki koltuğuna geri dönmeli ve yardım etmeyi unutmalsın."

Geri adım atmayacaktım. Belki de altı hafta önce Palermo'ya uçan kız bu adamlardan korkacaktı. Ama Giacomo'yla evlendiğimden beri kendim hakkında çok şey keşfetmişim. Kendime verdiğim değerden çok daha güçlü ve dirençliydim.

Boş bir koltuğa kaydım. "Virga'nın arazide takılan adamları var. Üçünüz ortaya çıkar çıkmaz babam öldürülecek."

"Farkındayız," dedi Vito. "Bu yüzden onları pusuya düşürmeyi planlıyorduk."

"Sadece siz üçünüz mü?"

Enzo kaşlarını çattı. "Bunu sanki biz yeterli değilmişiz gibi söylüyorsun."

Massimo homurdandı, göz kapakları hâlâ kapalıydı. "Enzo'nun sadece bir kalemle sekiz adam öldürdüğünü gördüm. O-"

"Stai zitto!" Enzo en küçük kardeşine ters ters baktı, sonra tekrar bana odaklandı. "Bize binanın planını anlattırsan yardım olur. Belki bir kat planı çizebilirsin."

"Evet, bunu yapabilirim. Ama hiçbiriniz babamı riske atmadan Reggie'ye yaklaşamazsınız. Buna izin

vermeyeceğim."

Enzo ve Vito bakiştılar ve Vito'nun dudaklarının glmek ister gibi seğirdiğini görebiliyordum.

"Emma," dedi Enzo nazikçe. "Bize gvenmen gerek. Bizim işimiz bu."

Hayır, bu bana uymaz. Artık olmaz.

Virga'nın düğünden sonra babamla ilgili verdiği sözü tutacağına gvenmiştim.

Giacomo'ya evlilikten bir çıkış yolu bulması için gvenmiştim.

Ve sonra ona ait olduğumu söylediğinde ona tekrar güvendim.

Hayır, insanlara güvenmeyi bırakmıştım. İnsanlara güvenmek bana sadece son bir buçuk ayda geri tepmişti.

"Kusura bakmayın ama," dedim gözlerinin içine bakarak, "o benim babam ve onu koruyacak olan da benim."

Saygılı kayınbirader bir anda ortadan kaybolmuş, yerini güçlü bir mafya babasına bırakmıştı. Enzo eğildi, sesi alaktı. "Sana tüm saygımla söylüyorum, bu işe bulaşmana izin vererek güvenliğini riske atmayacağım."

"Bırak yardım etsin, aşkım."

Hepimiz n tarafa, Gia'nın saçlarını başının üstünde dğmlediği yere doğru döndük. Bize doğru yürürken bitkin görünüyordu.

"Gianna," dedi Enzo. "Sağlıklı dşnemiyorsun."

Etrafımdan dolandı ve Enzo'nun kuşağına düştü. Sessiz bir anlaşmayla gözleri benimkilerle buluştu. Ben senin tarafındayım, dediler bana. Her zaman. Ona kk bir gülümseme verdim. Teşekkürler, Gigi.

Onun yanına sokularak, "Emma'yı tanıımıyorsun bebeğim. Sadece zeki değil, son zamanlarda evde bulunan tek kişi o. Bir plan yapmana yardım etmesine izin ver."

"Bunu düşünüyordum," diye açıkladım. "Ve sanırım Reggie'ye onun göremeyeceği bir şekilde ulaşmanın bir yolunu buldum."

Enzo Gia'nın başının üstünü öptü, sonra bana baktı. "yle mi?"

Derin bir nefes aldım ve yavaşça bıraktım. "Evet ve beni de içeriyor."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Giacomo

B Kan ellerimi ve giysilerimi lekeledi ama fark etmedim bile.

Dün gece Virga'nın iki adamını yakaladık ve patronları hakkında bilgi almak için onlara baskı yapmaya başladık. İl capo dei capi'nin adamlarına işkence etmek riskliydi ama artık umurumda değildi. Yaşlı piçin nerede saklandığını öğrenmek istiyordum.

Ve eğer Virga intikam alırsa, öyle olsun.

Kaybedecek bir şeyim kalmamıştı.

Tam bir böbrek yumruğu daha atmak üzereyken Zani cep telefonunu kaldırıp aradı: "Siderno'daki arkadaşımız. Seninle konuşmak istiyor."

Arkadaş sayılmaz. Ravazzani'ye siktirip gitmesini söylemeyi düşündüm. Bu karmaşanın içine düşmemiz onun suçuydu. Sicilya uyuşturucu ticaretini elimizden almasaydı, babam ve kardeşim asla Giulio Ravazzani'nin peşine düşmezdi. Babam ve kardeşim hayatta olacaktı ve ben asla evlenmeye zorlanmayacaktım.

"Karıyla ilgili olduğunu söylüyor," diye ekledi Zani.

Bu dikkatimi çekti. Emma dün sabah ayrılmıştı ve Napoli'de D'Agostino'yla birlikte babası ve hain amcasıyla nasıl başa çıkacağını planladığını sanıyordum.

Ellerimi kotuma silerek yanlarına gittim ve telefonu Zani'den aldım. Yan odaya geçtik ve kapıyı kapattık. "Pronto."

"Seni aptal orospu çocuğu," diye hırladı ses. "Bana söylemeden, ailesinin haberi olmadan onunla evlendin. Ölmek mi istiyorsun, Buscetta?"

"Evliliği biliyorsanız, nedenini de biliyorsunuz demektir. Şu anda bir şeyin ortasındayım, o yüzden sadede gel."

"Sana bir seçenek sunuyorum."

"Öyle mi? Neymiş o?"

"Onun ve taşıyor olabileceği herhangi bir çocuğun üzerindeki haklarınızdan vazgeçin."

Emma'nın kayınbiraderi tarafından bile tehdit edilmekten hoşlanmıyordum. Ravazzani Calabria'da tüm güce sahip olabilirdi ama burası Sicilya'ydı. Onun tarafından korkutulamazdım. "Yoksa?"

Sesi yumuşak, tehditkâr bir gümbürtüye dönüşene kadar alçaldı. "Yoksa seni öldürürüm. Acı çektirerek, yavaşça. Ölüm için yalvaracaksın."

"Tehditlerini kendine sakla. O beni terk etti. Ben zaten hak talebimden vazgeçtim."

"Evliliğin kağıt üzerinde feshedilmesini ve resmi olarak dosyalanmasını istiyorum. O zaman bir daha ona yaklaşmanı istemiyorum."

"Bunun için zamanım yok Ravazzani. Emma gitmek istedi ve ben de gitmesine izin verdim. Müdahaleniz yersiz."

"Beni dinle, Stronzo. Emma Mancini'nin hayatından uzak duracağına dair söz vermeni istiyorum."

"Buscetta," diye tersledim, kızgınlık kürek kemiklerimin etrafında bir mengene gibi bükülüyordu. "Adı Emma Buscetta." "İlginç. Çünkü eğer onu kendi isteğinle verdiysen, o zaman soyadının ne olduğu umurunuzda olmazdı."

Beni kandırdı, zeki orospu çocuğu. "Onu bırakacağıma dair sana söz veriyorum."

"Senin sözün benim için bir bok ifade etmiyor. Şimdi beni dinle: Eğer onu Toronto'dan almaya çalışırsan, sahip olduğum her şeyle peşinden gelirim."

Kaslarım şişti ve her geçen saniye daha da sinirleniyordum. Zani elini omzuma koydu ve "Sakin ol" dedi.

Yavaşça nefes verdim ve rahatsız olmamış gibi görünmek için elimden geleni yaptım. Ravazzani'ye karısına nasıl davrandığını hatırlatarak, "Ben kadınları kendi istekleri dışında alan ya da onları sahil evlerine kilitleyen bir adam değilim," dedim. "Kadınların kendi seçimlerini yapmalarına izin verilmesi gerektiğine inanıyorum."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Belli ki sinirlendirmiştim. Güzel.

Sonunda, "O halde hazırladığım evrakları imzalamanızda bir sakınca yok," dedi.

Gesù, dramatik. "O zaman bu konuda konuşmayı bırak ve belgeleri gönder. Ben imzalayacağım."

"Söylediğin ilk mantıklı şey."

İğnelemeyi görmezden geldim. "Virga'nın Roberto'nun altını oymak için Reggie Mancini ile birlikte çalıştığını biliyorsun, değil mi?"

"Evet, farkındayız. Ancak bunu daha önce öğrenmiş olsaydık iyi olurdu."

"Bunu senden saklamak Emma'nın kararıydı, benim değil."

"Taşaklarını mı kaybettin, Buscetta? Sen evindeki adam değil misin?"

Sesi babam gibiydi, her zaman yeterince erkek olup olmadığını sorgulardı. Sikerim böyle işi. Bağlantıyı kestim ve yere baktım. Emma'nın fesih evraklarından haberi olup olmadığını merak ettim. Bu onun fikri miydi?

Göğsüm daraldı, kalbimin yakınında tanıdık bir boğulma hissi geri döndü.

"İyi misin?"

Emma, Ravazzani ve fesihle ilgili düşüncelerimi bir kenara ittim ve telefonu Zani'ye verdim. "Tabii ki.

Oraya geri dönmeliyiz. Virga'nın nerede saklandığını bilmek istiyorum."

"Ravazzani'ye Emma'yı sormadın."

"D'Agostino Toronto konusunda ne yapacağına karar verirken ikiziyle birlikte Napoli'de olduğunu sanıyorum. Hızlı hareket etmek zorundalar. Virga onun Palermo'dan ayrıldığını duyarsa, Roberto Mancini ölü bir adam olur."

"Acaba Reggie Mancini Virga'nın nerede saklandığını biliyor mu?"

Bunu zaten düşünmüş ve zaman kaybı olarak değerlendirmiştim. "Belki, ama Virga'nın adamlarından cevap almak daha hızlı olacaktır. Hadi içeri girelim."

Diğer odada adamlar kancalardan sallanıyordu, kanlar içinde ama bilinçleri yerindeydi. Biz yokken konuştukları belliydi çünkü ikisinin de yüzünde sinsi bir gülümseme vardı. Masadan bir çekiç aldım. "Mutlu olacak neyiniz var sizin?"

"Çünkü biz sizin bilmediğiniz bir şey biliyoruz."

"Bu yüzden buradasın, Stronzi. Böylece Virga'nın nerede saklandığını öğrenebilirim."

"Hayır," diye hırıldadı diğer adam. Kaburgalarından birini çoktan kırmıştım. "Karınla ilgili."

Çekicin sapını sıkıca kavradım. Bunu uzatmaya ve dikkatimi dağıtmaya mı çalışıyorlardı, yoksa gerçekten bir şey mi biliyorlardı? "Verdiğin bilgi çok eski. O benim karım değil."

İlk adam kanlı dişlerinin arasından sıırttı. "O zaman Virga'nın dün gelininiz hakkında ne keşfettiğini bilmek istemezsiniz?"

Bu ikisi benimle dalga mı geçiyordu? Zani'ye baktım ve arkadaşımın gözlerindeki tedirginliği okudum. Doğruyu söylüyor olabileceklerinden endişeleniyordu.

İki adamı dikkatle inceledim. "Virga'nın nerede saklandığını bilmediğinizi söylediniz, peki dün keşfettiği şey hakkında nasıl bir şey biliyorsunuz?"

"Çünkü erkekler bunun hakkında konuşuyor. Sinyora Buscetta söz konusu olduğunda haber çabuk yayılır."

Napoli'de bir şey mi olmuştu? Virga onu takip mi etmişti?

Çekici bir bıçakla değiştirdim. Bıçağı elimde birkaç kez çevirdikten sonra yanına gittim ve bir adamın kalçasına sapladım. Acı içinde inledi, sallanırken sırtı kamburlaştı. Başka bir bıçak buldum ve Virga'nın diğer adamına da aynısını yaptım.

İkisi de sustuğunda çekici tekrar elime aldım. "Bana ilk kim söylerse çabuk ölür. Kim söylemezse, ben seni parçalara ayırırken saatlerce acı çekecek ve sonunda kan kaybından yere yığılacaksın. Şimdi, ne olacak?"

İkisi de sessiz kaldı, acıya karşı savaşıırken gözleri sımsıkı kapalıydı, ben de çekiçe her birinin böbreğine vurdum. "Söyleyin bana," diye bağırdım, "siklerinizi kesmeden önce!"

Çekicimi birkaç kez daha salladıktan sonra kaburgaları kırık olan kişi konuştu.

"Virga karınızın Toronto'da olduğunu öğrendi."

Kulaklarımda bir çınlama başladı, kafama aldığım bir darbeden sonra gelen türden. Tahta sapı parmaklarımla kavradım ve çekici duvara fırlatmamaya çalıştım. Karım, benim küçük tatlı bilim adamım. D'Agostino neden Reggie Mancini'yle uğraşırken onu Napoli'de, zarar görmekten uzak tutmuyordu? Reggie hâlâ nefes alırken neden Emma'yı Toronto'ya götürmüştü?

Bunun tek bir nedeni vardı. Çünkü onu bir şekilde bu işe bulaştırmayı planlıyorlardı.

Orospu çocukları.

Zani'ye doğru ilerleyerek tabancayı elinden kaptım. Tek bir atışla bana bilgiyi veren adamı öldürdüm. Sonra kapıyı açtım ve iki askerimin beklediği dış odaya girdim. "Yavaş yavaş ölsün," dedim onlara. "Acı verici olsun."

Binadan çıkıp arabaya doğru ilerlerken Zani hemen arkamdaydı. "Başka neler bildiklerini görmek istemiyor musun?"

"Yeterince biliyorum." Arabanın kilidini açtım ve kapıyı açtım. "Emma'yı amcası için yem olarak kullanıyorlar."

"Che cazzo? Bu doğru olamaz," dedi Zani, sedanın içine kayarken kaşlarını çatarak. "Onu neden böyle bir riske atsinlar ki? D'Agostino buna cesaret edemez."

"Onu Toronto'ya götürmesinin tek nedeni bu. Belki de Emma yardım edebileceğini düşünerek ısrar etmiştir. Ama sebep ne olursa olsun, D'Agostino çok pişman olmak üzere." Arabayı çalıştırdım ve vites taktım. "Havaalanındaki ekibe mesaj at. Jetin otuz dakika içinde hazır olmasını istiyorum."

"Tanrıya şükür. Kafanı kışından çıkarıp onun peşinden gittiğin için rahatladım." Zani telefonuyla uğraşmaya başladı. "Sırada D'Agostino var mı? Ya da Ravazzani'yi? Onları uyarmalıyız."

Ravazzani beni Toronto'dan tekrar uzaklaştırmakla tehdit ederdi ve D'Agostino da makul olmasıyla tanınmazdı. Hayır, bunu kendim halletmek istedim.

Yine de gururum için Emma'nın hayatını riske atmak istemiyordum.

Zani'nin telefonuna bakarken çenemi eğdim. "D'Agostino'nun kardeşine Virga'nın Emma'nın eve döndüğünü bildiğini söyle."

"Toronto onun evi değil. Onun evi burası. Seninle birlikte."

Yanıliyordu ama itiraz etmedim. Emma Toronto'ya, ailesinin yanına aitti ve okulunu bitirirken seksi kışını donduracaktı. Ama vücudumda nefesim kaldığı sürece ona kötü bir şey olmasına izin veremezdim. Palermo'da, Toronto'da ya da Kremlin'in altındaki bir sığınakta olması umurumda değildi. Onu kurtarmaya gelirdim. Her seferinde. Tek seferde. Zaman.

"İşte." Zani telefonunu yere bıraktı. "Vito D'Agostino'yu uyardım. Biliyorsun, bu bir tuzak olabilir. Virga seni orada korumasız istiyor."

"Umurumda değil." Bir köşeden sıyrıldım. "O ölürse

başka hiçbir şeyin önemi kalmaz Francesco."

"O kadını sevdiğini itiraf etmenin zamanı gelmişti."

Böyle bir şey söylememiştim. Ama Emma benimdi ve hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin onu incitmesine izin vermeyecektim.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Emma

Toronto, Kanada

T Çok sessiz olan evdeki tek gürültü televizyonun alçak sesi idi. Evde olmak tuhaftı. Babam eskisinden daha zayıftı ve daha uzun süre uyuyordu. Tedaviler ona zarar vermişti. Yakında babamla buluşmam gerekiyordu. ve sonraki adımları konuşun.

Ama bugün değil.

Şu anda babamı ve kötüleşen sağlığını düşünemezdim. Konsantre olmam gerekiyordu.

Koridorda tek bir ayak sesi duyuldu. Okuyormuş gibi yaptığım kitabı yere bırakarak kendimi hazırladım. Şu anda bu katta kimse olmamalıydı.

Kapıda bir adam belirdi. Reggie Amca. Bakışları odayı, yatağı taradı, sonra bana takıldı. "Emma. Bu ne sürpriz. Döndüğünü fark etmemiştim."

Yalancı. Birkaç saat önce eve girdiğim anda bir telefon aldığına şüphe yok. "Merhaba Reggie Amca. I

bugün erken saatlerde döndüm."

İçeriye, babamın yatağına doğru birkaç adım attı. "Panama'dan döndüm."

"Peru," diye düzelttim, ikimiz de Palermo'da olduğumu bilmemize rağmen.

"Evet. Şimdi hatırladım." Gözleri düz ve sertti, sevgi dolu bir amcanın bakışlarına hiç benzemiyordu. "Solgun görünüyorsun. Peru'nun güneşli olduğunu sanıyordum. Dışarıda fazla kalmadın mı?"

"Çoğunlukla tıbbi çadırların içindeydim. Başka bir şey için zaman yoktu."

"Anlıyorum." Babamın yatağına baktı. "Peki o nasıl?"

"Gerçekten umurunda mı?"

Başını eğdi. "Bu da ne demek şimdi?"

"Don Virga ile çalıştığını biliyorum demek. Beni Palermo'ya götürmesine izin verenin sen olduğunu biliyorum."

Benim ifşaatımla boğuşurken o an uzadı, önce şaşkınlık sonra istifa yüzüne yerleşti. "Demek anladın. Söylemeliyim ki, parçaları bir araya getirecek kişinin sen olacağını beklemiyordum. Belki de dedikleri kadar zekisin."

Ben cevap veremedim ceketinin altına uzandı ve bir tabanca çıkardı. Siyah ve tehditkârdı, silah iri elinin içinde mükemmel bir şekilde duruyordu. "Sicilya'da kalmalıydın. Evlenmeliydin. Sessiz. Hayatta kalmalıydın."

İrademin gücüyle hareket etmedim. "Beni öldüremezsin. Bunu yaparsan hem Ravazzani'nin hem de D'Agostino'nun gazabına uğrarsın."

"Seni öldürmeyi planladığımı kim söyledi?" Tabancayı kaldırarak babamın yatağındaki yumruya doğrulttu ve hızlıca iki el ateş etti.

Çılgılık atmamak için ağzımı kapattım. Bu iyi bir şeydi çünkü Reggie Amca battaniyenin altındaki yumruya bakarken birkaç saniyeliğine beni unutmuş gibiydi.

Bir şeylerin ters gittiğini anlamış olmalı ki yatağa doğru atıldı. "Kan nerede?"

Yumuşak bir hareketle battanileri ve çarşafı çekip çıkardı ve yere fırlattı.

Oraya yerleştirdiğimiz plastik kukla tavana bakıyordu, cansızdı, boş göğsünde iki kurşun deliği vardı. Babam evin başka bir bölümünde güvendedi, iyi korunuyordu.

"Orospu çocuğu!" Reggie Amca bana doğru dönerek bağırdı. Ama artık çok geçti.

D'Agostino kardeşler ve adamları odaya dolmuş, silahlarını amcama doğrultmuşlardı. "Öz kardeşini mi öldürüyorsun?" Enzo alay etti. "Bu senin için bile berbat bir şey, Reggie."

Reggie'nin şaşkınlığı çabucak kayboldu ve aniden tabancasını bana doğrulttu. Dondum kaldım ve bir kurşunun hayatıma son verebileceği yuvarlak deliğe baktım. Ensemde ter boşandı ama başka tarafa bakmadım. Bu planı hazırlarken bunun bir olasılık olduğunu biliyordum ama bunu bilmek ve yaşamak tamamen farklı iki şeydi. Sakin kalmak için mücadele ettim.

Reggie Enzo'ya hırladı, "İçeri nasıl girdin lan sen?"

Ben konuştum. "Gerçekten de üç genç kızın araziye nasıl girip çıkacağını bulamayacağını mı düşündünüz?"

"Lanet olası D'Agostinos," dedi Reggie. "Bu seni ilgilendirmez. Bu Mancini'nin işi."

"Yanlış," dedi Vito. "Bu yakında benim işim olacak, yani D'Agostino'nun işi."

"Ve birkaç ay önce Roberto ile anlaşma yaptığımdan beri D'Agostino'nun işi bu," diye açıkladı Enzo. "Peki D'Agostino'ların hainlere ne yaptığını biliyor musun Reggie?"

Amcamın yüzü mosmor kesildi, "Bu iş Roberto'ya ait olduğu kadar bana da ait. Seninle o anlaşmayı yapmaya hakkı yoktu!"

Enzo gözünü kırpmadı. "Kabul edeceğini sanmıyorum. Ona soralım mı?"

"O çok hasta. Akli başında değil. Ayrıca, buradaki tüm erkekler beni takip edecektir. Bazılarını asla kabul etmeyecekler

Napoliten bok parçası."

Massimo D'Agostino, "Bu stronzo buradan canlı çıkmak istemiyor," diye mırıldandı.

"Reggie Amca, lütfen," dedim. "Babama karşı çalıştığını biliyoruz. Silahını indir ve onun affı için yalvar."

"Bağışlanmak mı? Ölmeyi tercih ederim."

"Öyle söyleme." Ellerimi kucağımda sıkıca kavuşturdum. "Bunun kötü bitmesi gerekmiyor."

"Onu dinlemelisin," dedi Enzo. "Silahını bırak." Reggie

Enzo'ya, "Kardeşimi öldürmeye hazırdım," dedi, Yine de gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. "Yeğenimi öldürmek o kadar da zor değil. Onun yerine silahlarınızı bırakacaksınız."

"Reggie!" diye bağırdı babamın sesi kapı aralığından. "Ne yapıyorsun?"

Telefonun saklı olduğu boş alana baktım. "Baba! Hayır!"

Reggie'nin dikkati kapıya yöneldi ve Vito'nun ihtiyacı olan tek şans da buydu. Kafasına hızlı bir darbe aldı ve Reggie yere düştü, gözlerinin arasında bir kurşun vardı. Hâlâ hayatta olup olmadığını kontrol etmeme gerek yoktu. Böyle bir yaranın anında ölüm anlamına geldiğini biliyordum.

Suçluluk duygumu şimdilik bir kenara ittim. Amcam babamı öldürmeye çalışmış ve beni evliliğe zorlamak için Virga'yla birlikte çalışmıştı. O hâlâ nefes aldığı sürece asla huzur olmayacaktı. Bunu biliyordum ama keşke başka bir yolu olsaydı.

Enzo adamlarına, "Gidip diğerlerini toplayın," diye emretti. "Evi temizleyelim."

"Bekle," diye seslendim ayağa kalkarken. "Hepsini öldürmeyeceksin, değil mi?"

Enzo silahını kılıfına soktu ve yanıma geldi. İri ellerinden biri garip bir şekilde omzumu sıvazladı. "İyi iş çıkardın Emma. Telefondaki ses kaydı tam da söylediğin gibi çalıştı. Bravissima, bella."

"Ben ciddiym, Enzo. Lütfen bana babamın tüm adamlarını katletmeyeceğini söyle."

"Virga ve amcanla birlikte çalışan tüm adamların kökünü kazımalıyız. Onlardan herhangi birini canlı bırakmak çok tehlikeli. Bu işlerle böyle başa çıkıyoruz, Emma."

"Ama hepsi babama sadık değil."

"Öğrenmek üzere olduğumuz şey de bu. Seni burada bırakabilmemin ve güvende olduğunu bilmemin tek yolu bu. Eğer herhangi bir şüphe varsa, kız kardeşin taşaklarımı alacak. Ayrıca, bunlar artık Vito'nun adamları. Bugünden itibaren yönetimi o devralıyor."

"Adamlara babamın hasta olduğunu söylüyorsunuz."

Hızlıca başını salladı. "Tek yol bu ve baban çoktan kabul etti. Buradaki her adam Vito'ya sadakat yemini edecek. Reddedenler ölümü hak edecek."

Tanrım, bu çok sertti.

Enzo kapıya doğru işaret etti. "Allora, git ve babanı gör. Senin için çok endişelendiğine şüphe yok."

Reggie'nin ihanetini ve kardeşini öldürme planımızı ona söylemekten başka çaremiz yoktu. Babam üzgündü ama anlıyordu. Bana son birkaç aydır bir şeylerin yolunda gitmediğine dair şüpheleri olduğunu söyledi.

Sicilya'ya gidip Giacomo ile evlenme kısmını itiraf etmemiştim. Bu haberin babama ne yapacağından korkuyordum.

Bir şey söylememek daha iyi.

Gözlerimi amcamın yerdeki cesedinden kaçırdım ve salona adım attım. Massimo D'Agostino beni takip etti, silahı hâlâ elindeydi. "Benimle gelmene gerek yok," dedim omzumun üzerinden. "Çok uzak değil." Babamı konağın diğer ucundaki Frankie'nin eski odasına yerleştirdik.

"Evet." Massimo gözlerini etrafımızdan ayırmıyordu, aşırı tetikteydi. "Amcanın adamlarının hepsi güvende değil. Tehdit henüz geçmedi."

Yanılıyordu. Amcam ölmüştü, yurttaşlarının icabına bakılıyordu. Birkaç saat içinde her şey bitmiş olacaktı. Benim

Ne kadar sürerse sürsün, babam huzur içinde ölebilirdi.

Babamın kapısını çaldım. "Gloria, benim. Artık her şey yolunda."

Kapıyı babamın yardımcısı açtı. Göz göze geldiğimiz anda yüz ifadesi gevşedi, sonra kollarını bana doladı. "Bunu duyduğuma çok sevindim. Çok endişelendik."

Onu sırtından sıktım. "Her şey bitti. Ben iyiyim."

"Bırak kız geçsin Gloria," diye homurdandı babam arkamızdan. "Onu görmek istiyorum."

Gloria'yla ayrıldık ama ben onun omzuna tutundum. "Onunla birkaç dakika yalnız konuşmama izin ver."

"Tabii ki. Öğle yemeği yiyor, birazdan gelirim."

Gloria etrafımda dolandı ve gitti. Massimo yatak odasında garip bir şekilde durdu, hâlâ silahını tutuyordu, sonra koridoru işaret etti. "Kapının hemen dışında olacağım."

Babam oturuyordu, yanında çoğu yenmemiş yemeklerden oluşan bir tepsi vardı. Yorgun ve endişeli görünüyordu. Yaklaştığımda, iyi olduğuma dair onu rahatlatmak umuduyla elimden geldiğince gülümsedim. "Merhaba, baba."

"Buraya gelin, principessa." Yatağı okşadı ve ben de ağırlığının onu kaydırmamasına dikkat ederek oturdum. Eğildim ve kâğıt gibi ince yanağını öptüm.

Babam lafı dolandırmadı. "O öldü mü?"

"Öyle. Artık endişelenmenize gerek yok. Enzo ve adamları diğerleriyle ilgileniyor."

"Tanrı'ya şükürler olsun. Kız kardeşleriniz iyi ve güçlü kocalar seçtiler."

Giacomo da iyi bir adamdı. Keşke babama ondan bahsedebilseydim, ama ne anlamı vardı ki? "Nasıl hissediyorsun? Reggie Amca'nın ihaneti senin için üzücü olmalı."

Babam boğazından küçümseyici bir ses çıkardı, sonra birkaç saniye öksürdü. "Hep kıskanırdı, hep daha fazlasını isterdi. Ama hastalandığımda ona ihtiyacım vardı. Ailemize bunu yapacağını hiç düşünmemiştim."

"Vito'yu buraya daha önce getirebilirdin. Bırak o devralsın."

"Evet, yapmalıydım. Her zaman daha fazla zamanımız olduğunu düşünürüz, değil mi?" Yüzümü inceledi. "Sen nasılsın? Şiddetten hoşlanmadığını biliyorum."

"Ben iyiyim." Reggie Amca'nın hiçbir şeye bakmayan cansız gözlerini hâlâ hayal edebiliyordum. Ama dürüst olmak gerekirse? Şu anda hiçbir şeyi algılayamayacak kadar uyuşmuştum.

"İyi görünmüyorsun. Üzgün görünüyorsun. Peru'dan döndüğünüzden beri bu hüzünlü gözler. Neler oluyor, principessa?"

"Sadece çok şey oluyor," diye yalan söyledim. "Benim için endişelenme."

"Ama senin için endişeleniyorum. Ölümle yüz yüze gelen bir babanın çocukları için yapması gereken budur. Ayrıldığımızda ne olacağı konusunda endişeleniyoruz."

Göğsümde bir dizi küçük patlama oldu, babamdan saklamaya çalıştığım acı patlamaları. "İyileşmeni istiyorum. Rahatlamayı ve sağlığına odaklanmanı istiyorum."

"Emma, ikimiz de Dr. Morrissey ile konuştuk. Kaçınılmaz olanın her geçen gün daha da yaklaştığını biliyoruz. Bu yüzden seninle bir şey konuşmak istiyorum."

Eğer bu onun cenaze töreniyle ilgili olsaydı, gerçekten hıçkırı hıçkırı ağlamaya başlayabilirdim. Şu anda bu konuşmayı kaldıramazdım. "Papà-"

"Vito D'Agostino ile evlenmeni istiyorum."

Bütün hava bir anda ciğerlerimi terk etti. "Ne?"

"Şimdi, dinle. Evlilikle ilgilenmediğini, bunun derslerine engel olacağını düşündüğünü biliyorum. Ama Vito akıllıdır. Acımasız. Ve aceleci davranacak ya da öfkelenecek biri değil. Bunun senin için iyi bir eşleşme olduğuna inanıyorum."

Ama ben zaten evliyim.

Dilimin ucuna gelmişti ama geri yuttum. Bunu söyleyemezdim ve babamı bu şekilde incitemezdim. Ayrıca, bunun bir önemi yoktu. Evliliğim yakında feshedilecek ve yeniden evlenmekte özgür olacaktım.

Ama Vito ile evlenmek istemedim. Ya da bu konuda başka biriyle. Belki bir gün, ama bir sonraki ortağım mafyadan olmayacaktı, bu kesindi.

"Kesinlikle olmaz," dedim ağzım tekrar kelimeleri oluşturabildiğinde. "Böyle bir şey olmayacak."

"Emma, kız kardeşlerinin kendi erkeklerini seçmelerine izin verdim-" "Frankie'yi Giulio Ravazzani ile evlendirmeye çalıştın."

Babam başını hafifçe salladı. "Bunun bir önemi yok. Sonunda Ravazzani'yi seçti. Ama ben senin için iyi bir koca seçmek istiyorum. Evlenmek için çok beklemeni istemiyorum."

"Bu konuyu Enzo ya da Vito ile konuştun mu?" Cevabın hayır olduğunu varsaydım. Muhtemelen onlardan biri Kanada'da iki eşliliğin yasak olduğundan bahsederdi.

Derin bir nefes verdi ve yorulmaya başladığını anladım. Kolunu okşadım. "Bunu daha sonra konuşalım, baba. Şu anda ikimizin de ciddi kararlar verecek durumda olduğumuzu sanmıyorum."

"Konuyu geçiştiriyor, unutulup gideceğini umuyorsun." Arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. "Eğer onunla evlenirsen, iş Mancini ailesinde kalır. Torunlarım bu 'ndrina'yı yönetmeye devam edecek. Bu benim için önemli, Emma."

Suçluluk duygusu karnımı kemiriyordu ve kendimi daha da büyük bir hayal kırıklığı gibi hissediyordum. Ona yalan söylemekle kalmıyor, aile mirasımızı devam ettirme hayallerini de yıkıyordum. "Bunu düşüneceğim," diye zorladım.

"Güzel. Tek istediğim bu. Yarın daha detaylı konuşuruz."

Gözlerini açmadı ve ben de bunu bir işaret olarak aldım. Alnından öptüm. "Ti amo, Papà." Yemek tepsisini kaldırdım ve dinlenebilmesi için yatağını yatırdım.

Kapıyı açtığımda Massimo'yu orada buldum, gözleri tetikte ve silahı hazırda. "Bunun ne kadarını

duydun mu?" Aşağı inerken sessizce İtalyanca sordum.

"Hiçbirini. Neden?"

"Kardeşini bulup onunla konuşmalıyım." "Kim, Enzo mu?"

"Vito. Babam kardeşinle evlenmemi istiyor. Onu hayal kırıklığına uğratmamak için bir hikaye bulmalıyız."

"Belki de senin zaten başka bir adamla evli olduğun gibi bir hikaye?"

"Sessiz ol," diye tersledim. "Babamın Giacomo'dan haberdar olmasını istemiyorum."

"Eninde sonunda öğrenecek, Bella."

"Önce feshi kabul edersek olmaz."

Fazla uzun sürmez. Frankie şu anda Fausto'nun avukatlarına evrak işlerini hazırlatıyordu. İşler biraz daha karmaşıktı çünkü Giacomo ve ben bir rahip tarafından evlendirilmiştik, bu da bir Kilise Mahkemesi'nin evliliğin iptalini ilan etmesi gerektiği anlamına geliyordu. Ama kimse Fausto'ya hayır demedi.

Sonuç olarak, kısa sürede bekar olurdum ve evlilik hiç olmamış gibi olurdu.

"Vito'yla evlenemezsin," dedi Massimo. "Başka bir eşin eski karısıyla, özellikle de Cosa Nostra'dan biriyle evlenmesi onun için utanç verici olur."

"Alo? Beni dinlemiyorsun. Kardeşinle evlenmek istemiyorum."

"Neden olmasın?"

Merdivenlerin dibine vardık. Etrafta kimse yoktu. "Gloria?" Seslendim ama cevap yoktu.

Evin içinde yürümeye başladık, birinci katta yaşam belirtisi arıyorduk. Amcam öldüğüne göre ev D'Agostino'lar ve babamın adamlarıyla dolu olmalıydı. "Gloria nerede? Herkes nereye gitti?"

Massimo yaklaşırken kolumu tuttu. "Bir sorun var."

"Ne? Nereden biliyorsun?"

"Burada kal." Ön pencerelere gitti ve perdelerin arasından baktı. Sonra telefonunu çıkardı ve bir tuşa bastı. Çaldı ve çaldı.

"Kimi aramaya çalışıyorsun?"

"Vito. Dışarıda kimseyi görmüyorum." Bana doğru yürüdü ve elimi tuttu. "Gel hadi. Seni panik odasına götürüyorum."

"Enzo'yu dene."

"Kendi telefonuna nadiren cevap verir, kız kardeşin olmadığı sürece. Gel. Zamanımızı boşa harcıyoruz."

Beni çekiştirdi ama ben topuklarımın üzerine bastım. "Panik odasına gitmeyeceğim. Babamla kalmaya gidiyorum." Panik odasında tek başıma, herkese ne olduğunu merak ederek çıldırırdım.

"Emma-"

Kolumu Massimo'nun elinden çektim. "Onun yatak odasına gidiyorum. Bana bir şey olmaz. Git, neler olduğunu öğren."

"Bana verilen emir seninle kalmak."

Tartışmayacaktım. "O zaman yukarı çıkıp babamın yanında kalalım." Babamın odasına ulaşmak ve onun iyi olduğundan emin olmak için çaresizce merdivenlere doğru koştum.

Massimo beni takip etti, ayak sesleri eski zeminlerde sessizdi. Olumlu düşünmeye çalıştım. Enzo ve adamları yetenekliydi, yani muhtemelen her şey yolundaydı. Daha sonra buna gülecektik ve Enzo ile Vito aşırı tepki verdiği için Massimo'ya takılacaklardı.

Babamın odasına vardığımızda kapıyı iterek açtım. Gloria'yı babamın yatağının yanında otururken bulmayı umuyordum.

Onun yerine Don Virga'yı buldum.

Ve Massimo'ya silah doğrultuyordu.

Massimo silahını kaldırmaya başladı ama Don Virga daha hızlıydı. Silahın ucundaki susturucu sesi sadece bir hava üflemesine indirgedi ve Massimo karnını tutarak yere yığıldı. Nefesim kesildi ve ellerimle ağzımı kapattım. Oh, hayır. Ölmüş müydü? Kan birikmişti

Halıyı koyu kırmızıya boyamak için altındaki zeminde. Göğsüm çukurlaştı ve ona yardım etmek için çaresizce diz çökmeye başladım.

"Kimildama," diye bağırdı Virga. "Yoksa seni de vururum."

Kendimi kıpırdamadan durmaya zorladım. Babam hareket etmedi. Ölmüş müydü? Uyuyor muydu? "Burada ne yapıyorsun?"

Virga sandalyesine iyice yerleşti ve silahını bana doğrulttu. Bugün ikinci kez silah zoruyla tutuluyordum ve bundan hiç hoşlanmamıştım. Yıpranmış yüzü kaygan bir sırtışa dönüştü. "Sizi tekrar görmek güzel Sinyora Buscetta."

Massimo ayaklarımın dibinde inliyordu. Tanrı'ya şükür hayattaydı. "Ona yardım etmeme izin vermelisin," dedim ve Massimo'yu işaret ettim.

"Kendin için endişelenmelisin, Emma. Söyle bana, neden Palermo'da değilsin?"

"Kısa bir ziyaret için geldim. Babamı görmeye."

Virga başını salladı. "Yalanlar. Kocandan, Cosa Nostra'daki görevinden kaçmak için geldin, değil mi? Gerçekten emirlerime karşı gelmene izin vereceğimi mi sandın?"

"Ondan kaçmadım. Buraya babamı görmeye geldim."

"Öyle mi?" Virga tabancasını babamın yüzükoyun yatan bedenine doğrultacak şekilde ayarladı. "Belki de sana söyleneni yaptığından emin olmak için babanı öldürmeliyim."

"Hayır!" Babamın hâlâ hayatta olduğunu düşünerek rahatlardım ve yatağa doğru küçük bir adım attım. "Emirlerine itaatsizlik etmiyorum. Başka kimsenin zarar görmesi için bir sebep yok."

"Bundan sonra kimin canının yanacağına ben karar vereceğim, küçük kız."

Acıdan bahsetmişken, babam neden kıpırdamamıştı?

"Ona ne yaptınız? Neden uyanmadı?"

Virga hastane tepsisindeki boş bir şırıngayı işaret etti.

"Morfin. Artık sana yardım edemeyecek."

Kahretsin. Sertçe yutkundum. "Ev, Enzo ve adamlarının

yanı sıra muhafızlarla kaynıyor."

Solmuş yüzü memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Korkarım ki hayır. Hepsi acil bir tehdit üzerine çağrıldılar.

ikizini de içeriyor."

Kalbim gsmde atmayı bıraktı, kan kulaklarıma hücum etti. Bayılacağımı sandım. Gia planlarımızı tamamlamak için dn gece kiraladığımız otel sitinde bekliyordu. "Gia'ya ne oldu?"

"Hiçbir Şey, ama D'Agostino bunu bilmiyor."

Bu rahatlatıcıydı ama hâlâ endiŐelenmem gereken Virga ve Massimo vardı. Belki onu konuŐturmaya devam edersem, Enzo dönene kadar daha fazla Şiddet olayını erteleyebilirdim. "Burada olduğumu nereden biliyordun?"

Virga bana aptalmıŐım gibi baktı. "Gerçekten de kamera yerleŐtirdiđim tek yerin babanın odası olduğunu mu sandın?"

Lanet olsun. Evet, yapmıştım. Bugün tuzağımızı kurmadan önce sadece babamın odasındaki tek kamerayı devre dıŐı bırakmıŐtık. "Başka kimseye zarar vermene gerek yok. Ben de seninle geleceğim."

"Aferin kıza." Sandalyesinden yavaŐŐa kalktı. "Kocan beni aptal yerine koydu. Gerçekten de diğer ailelerle konuştuğunu, onları bana karşı kışkırtmaya çalıştığını ğrenmeyeceğimi mi sanıyordu?"

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. nemli olan Massimo'nun durumunu stabil hale getirmek ve Enzo dönmeden Virga'yı evden çıkarmaktı. Enzo ya da kardeŐlerinden biri benim yüzümden ölürse bununla yaşayamazdım. Kız kardeşim harap olurdu. "Lütfen, Massimo'ya hemen yardım etmeme izin ver ve sonra seninle Palermo'ya dneyim."

"Napoletano pezza di merda umurumda değil. Yr hadi."

"Ona yardım etmeme izin vermelisin. Eğer yapmazsam kan kaybından halının üzerine düŐecek."

Virga'nın onayını beklemeden Massimo'yu kontrol etmek için eğildim. Her yer kan içindeydi ve teni endişe verici derecede solgundu. Gözleri kapanmıŐ, yüzü aşırı acıdan iki büklüm olmuştu. Ellerini tutup yaranın üzerine koyarken, "Dayan," diye fısıldadım. "Elinden geldiğince buraya bastır."

Massimo'nun silahını kalçasının altında gördüm. Hiç düşünmeden sırtımı Virga'ya döndüm ve silahı kapüşonumun cebine soktum. Kullanabileceğimden emin değildim ama üzerimde bir silah olması beni biraz olsun rahatlatmıştı.

"Git." Virga omzumu itti. "Ayağa kalk ve merdivenlere doğru yürü."

Virga'nın silahı aldığımı fark etmediğine dair parmaklarımı çaprazlayarak ayağa kalktım. "Ben de geleceğim. Sadece başka kimseye zarar verme."

"Amunì, amunì!" Beni arkamdan itti. "Acele et. Diğer D'Agostino'lar dönmeden gitmek istiyorum."

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Giacomo

CAzzo, burası çok soğuktu. İnsanlar buna nasıl dayanabiliyordu? Akdenizli kanım güneş ışığı için ağladı. Toronto'da uçaktan indik.

Mancini'nin geniş arazisini yüksek bir taş duvar çevreliyordu, giriş kapılıydı ve iyi korunuyordu. Roberto Mancini güvenliği ciddiye alıyordu, bu da içimi rahatlatmıştı. Umarım buraya gelmeme gerek kalmamıştır.

Ama Emma'yı zarar görmemiş bir şekilde kendi gözlerimle görene kadar tam bir nefes alamayacaktım.

Ana kapının önünden yavaşça geçtik. Görünürde hiç nöbetçi yoktu ama evin yakınındaki yola birkaç araba park etmişti.

D'Agostino'nun uçağı yaklaşık otuz altı saat önce inmiş. Emma babasını görmek, D'Agostino da Reggie Mancini'yi bir an önce öldürmek için doğruca buraya gelmiş olmalıydılar. "O orada."

"Virga'yı burada yendiğimiz için şükürler olsun," dedi Zani. "Endişelenecek bir sorun daha azaldı."

Zani'nin Toronto'daki bağlantıları Virga'nın gelişini henüz görmemiş ya da duymamıştı. Ama bu bir şey ifade etmiyordu. Virga bulunmama konusunda çok başarılıydı. "Umarım bu doğrudur. Çünkü karımı herhangi bir şekilde tehlikeye atarsa D'Agostino'nun taşaklarını koparırım."

Zani arabayı bir ara sokağa park etti. Mancini mülkünü çevreleyen duvar Emma'nın bir zamanlar sözünü ettiği duvardı. Çok yüksek değildi ve kız kardeşlerinin kaçmak için üzerinden tırmandıklarını kolayca hayal edebiliyordum.

"Şimdi ne olacak?" Zani motoru kapatırken sordu. Torpido gözüne uzandı ve bir tabanca çıkardı.

"Duvardan tırmanıp gizlice gireceğiz."

Bagajda daha fazla silah vardı, bu yüzden dışarı çıktım ve silahları kıyafetlerimin içine sokmaya başladım. Zani bana katıldığında duvarı işaret ettim. "Bir keresinde evden bu duvarın üzerinden gizlice çıktıklarını söylemişti. Yani Reggie'nin adamları izliorsa bizi göreceкlerini sanmıyorum."

"Senden sonra," dedi Zani elini sallayarak. "İlk ben gitmiyorum."

"Beni koruman gerekiyordu. Yemin ettin."

"Cosa Nostra için kan yemini ettim, stronzo. Duvarlara tırmanmak ve asla bırakmaman gereken kadınları kurtarmak için değil."

Caddenin karşısına geçtik. Gün batımından sonraydı, bu yüzden Mancini'nin arazisine gizlice girmek için karanlığın ek avantajına sahiptik.

Loş sokak lambasında bile Emma'nın bana bahsettiği duvar bölümünü bulmak zor olmadı çünkü taşta belirgin ayak tutamakları vardı. Ayaklarımı içeri yerleştirdim ve üst kenarı yakalamak için yukarı ittim. Üç saniye sonra bitmiş, yere düşmüştüm, Zani de hemen peşimden gelmişti.

Eve doğru ilerlerken ikimiz de duvara yakın durduk. Hiçbir muhafız sesi duymuyordum. Ona dönüp baktım ve onun yüzündeki endişeyi de okudum. Normalde mafyalar birbirleriyle gülüp şakalaşırlar, bu yüzden bu sessizlik tetikte olmamız gerektiği anlamına geliyordu.

Evin içinde ve çevresinde ışıklar yanıyordu. Kapalı bir havuzun etrafı çalılarla çevriliydi, ön tarafta ise dairesel bir araba yolu vardı. Arabaya doğru yöneldim. Kimse ön kapıdan girmemizi beklemiyordu.

Arabaların etrafından dolanırken silahımı gevşekçe kavradım, alçaktan gidiyorduk, ayaklarımız taş yumuşak basıyordu. Kendime içeri girip Emma'yı D'Agostino'larla birlikte güvende bulma şansımızın yüksek olduğunu söyledim, Reggie Mancini çoktan ölmüştü.

Tam merdivenleri çıkmak üzereyken kapı açıldı ve Emma görüldü. Üzerinde büyük boy bir kapüşon vardı, başı eğikti ama onu her yerde tanıyabilirdim. Ciğerlerim şişti, rahatlama damarlarımda bir uyuşturucu gibi dolaştı ve gülümsemeye başladım. Tanrı'ya şükür.

Sonra bir adam arkasından yaklaştı ve beni görür görmez Emma'yı arkadan yakaladı. Geriye doğru tökezledi, kollarını savurdu ama artık çok geçti.

Virga'nın silahı şakağına dayandı.

Şaşkın bakışları benimkilerle buluştu. "Giacomo! Burada ne işin var?"

Silahımı yanımdan ayırmadım ama Zani tabancasını Virga'ya doğrultmuştu. Emma'ya bakmak istesem de buna cesaret edemedim. Sakin kalmam gerekiyordu. "Bırak onu gitsin."

Virga, ikisi de sahanlığa çıkana kadar Emma'yı önünden çekti. "Seni öldürmek için Palermo'ya gitmekten kurtardın beni Buscetta. Ve bunu güzel karının önünde yapacağım."

"Bugün ölecek olan tek kişi sensin. Onu serbest bırakırsan belki seni çabucak öldürürüz."

Virga hafif bir ıslık çaldı ve dört adam evin yan tarafından hayalet gibi belirdi. Onları Virga'nın yatından tanıdım ve her birinin elinde birer Glock vardı. "Silahlarınızı bırakın," diye emretti Virga. "Yoksa karını kafasından vururum."

Kaslarım öfke ve kızgınlıkla titriyordu, en çok da kendime. Bu asla olmamalıydı. Gözümün önünden ayrılmasına asla izin vermemeliydim, yani bu benim hatamdı.

"Ona zarar vermeyeceksin," dedim. "Eğer yaparsan Ravazzani ve D'Agostino seni ve klanını yeryüzünden siler. Sen bile o kadar aptal değilsin."

"Bu bir trajedi olacak." Virga'nın yüzü abartılı bir yas ifadesine büründü. "Her yerde kurşunlar uçuşuyordu. Onu sizden korumak için elimden geleni yapmama rağmen, onu kimin vurduğunu bilmemize imkân yok."

"Buna asla inanmayacaklar."

"Edecekler, çünkü senden nefret ediyorlar. Onların izni olmadan masum baldızlarıyla, aptal bir öküzden başka bir şey olmayan ikinci oğullarıyla evlendin."

Ravazzani'yle yaptığım görüşmeyi, evliliğe duyduğu öfkeyi ve Emma üzerindeki hak iddiamdan vazgeçmem konusundaki ısrarını hatırladım. D'Agostino daha dostça davranmamıştı. Emma bugün dul kalsa gözyaşı dökmezlerdi.

Ama onun ölümünün bir kaza olduğuna inanırlar mıydı? Virga'nın onları ikna etme şansı vardı. Ne de olsa tüm dünya Emma'nın benim için hiçbir şey ifade etmediğini düşünüyordu çünkü aptalca gitmesine izin vermiştim. Evliliğin iptalini kabul ettim. Neden onu korumaya çalıştığımı düşünsünler ki?

Yine de pes etmek istemedim. İçimdeki dövüşçü bunun olmasına izin veremezdi. Babamın zalimliğine katlandığım onca yıl, öfke ve saldırganlığımı ringdeki rakiplerimden çıkardığım onca yıl? Hâlâ aklım ve gücüm varken başka bir adama boyun eğeceğimi hiç düşünmemiştim.

Ama bu farklıydı. Bu Emma'ydı. Onun incindiğini görmeye dayanamazdım, bunu önleyecek gücüm olsa bile.

Ayrıca, o öldüyse benim hayatımın ne önemi vardı?

"Bırak gitsinler," dedim. "Beni istiyorsun. O yüzden Zani'ye bir araba ver ve Emma'yla gitmelerine izin ver. Ben kalacağım."

"Bunu yapmayacağım," dedi Zani sessizce. "Seninle kalıyorum."

Odaklanmak için tüm iyi niyetime rağmen bakışlarım Emma'nın yüzüne kaydı. Bana bakıyordu, gözleri duygu doluydu, öpmeyi sevdiğim dudakları korkuyla titriyordu. I

onu daha önce hiç bu kadar solgun, bu kadar korkmuş görmemiştim. Virga bizi evlenmeye zorladığında bile. O çok cesurdu, mia piccola innocente, ve onu böyle görmek beni öldürdü.

Onu güvende tutmak zorundaydım.

"Çıkarın onu buradan," dedim içimden, gözlerim karımdan hiç ayrılmadan. "Per favore, Francesco."

"Seni bırakmayacağım."

"Tüm bunlar çok dokunaklı," diye alay etti Virga, "ama emir verecek konumda değilsin, ragazetto." Adamlarına ilerlemelerini işaret etti. "Şimdi silahlarınızı yere atın. Hepsini."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Emma

İ nefes alamıyordum. Kalbim çok hızlı atıyor, zihnim etrafımı saran dehşete kapılıyordu. İstemiyordum. Giacomo ölsün. Burada değil, şimdi değil.

Onu babamın araba yolunda ilk gördüğümde hem şaşkınlık hem de büyük bir rahatlama içinde donup kaldım. Aptalca, çok aptalca. Onun yerine kaçmalıyım, şokun beni olduğum yere mıhlamasına izin vermemeliydim. Aptallığım yüzünden Virga beni ele geçirdi ve kocamı yakalamak için beni canlı kalkan olarak kullandı.

Şimdi de Giacomo ve Zani'yi silahlarını bırakmaya zorluyordu.

"Yapma," diye yalvardım, bu da Virga'nın kolunun etrafımda sıkışmasına neden oldu.

"Kapa çeneni," diye hırladı yaşlı adam. "Silahlar, stronzi. Yere yatın. Şimdi."

Giacomo kolunu dikkatlice indirdi ve silahını toprağın üzerine bıraktı. Zani de aynısını yaptı. Ardından muhafızlar üzerlerini aramak için öne atıldılar ve vücutlarına bağladıkları diğer silahları çıkardılar. Küçük bir cephanelik kısa sürede ayaklarının dibine yığıldı.

Silahsız hale getirildikten sonra Giacomo ve Zani bileklerinden plastik bağlarla bağlanmış, ardından dizlerinin üzerine çökmeye zorlanmışlardır. Çaresiz.

Çok geç olmadan bir şeyler yapmalıyım.

Tabanca kapüşonumun cebinde ağır ağır duruyordu. Onu unutmamıştım ama ne yapacağımdan emin değildim. Silahı şimdi çıkarırsam Virga Giacomo'yu vurur muydu? Arkamdan Virga'ya mı ateş ediyordum? Bunu yapabilir miydim? Hayatımda hiç ateş etmemiştim.

"Sen bir hainsin Buscetta, diğer aileleri bana karşı kışkırtmaya çalışıyorsun. Şimdi aile hainlerine ne yaptığımı göreceksin."

Giacomo irkilmedi. "Zor olmadı. Aileler arasında pek sevilmiyorsun."

Virga'nın sırtımda öfkeyle titreştiğini hissedebiliyordum. Sıcak nefesi kulağımın dibinde gezinirken, "Buna pişman olacaksın, ragazzetto. Sana acı çektireceğim."

Bu da kocamı rahatsız etmedi. Başını salladı. "Hayır, yapmayacaksın. D'Agostino ve adamları dönmeden önce beni hemen öldürmelisin."

"Belki seni bagaja koyup bir yere götürürüm, böylece seni yavaşça öldürebilirim." Yer değiştirdi ve gözlerini profilimde hissedebiliyordum. "Ya da belki önce karını gözlerinin önünde öldürürüm."

Giacomo şişti, pazu ve göğüs kasları şişti. Nefes alırken burun delikleri şişti ve bana ateş püskürtmek üzere olan bir ejderhayı hatırlattı. "Eğer onun saçının bir teline dokunursan, senin kurumuş kemiklerinin etini sıyrırım."

Virga beni kendisinden uzaklaştırdı, sonra merdivenlerden aşağı yürüdü. Dengemi bulduğumda Giacomo'nun saçlarını yumruk yapmış olduğunu gördüm, yüzleri birbirine yakındı. "Beni durdurabileceğini pek sanmıyorum, ragazzetto. Ama şunu dinle: Seni öldürdükten sonra karını adamlarıma vereceğim, onlar da onu aşağılayıp küçük düşürecekler. İşleri bittiğinde, eminim Rusların karının geri kalanını yaşayabileceği bir genelevi vardır.

Ravazzani ve D'Agostino'nun asla bulamayacağı bir yerde."

Bu sözler üzerine içimden kötü anılarla birlikte bir tiksinti ürpertisi geçti. Geçen yıl Rus seks tacirleri tarafından kaçırılmışım. Enzo beni kurtardıktan sonra tekrar karanlıkta uyuyabilmek için aylarca terapi görmem gerekmişti ve bazen hâlâ soğuk terler dökerek uyanıyor, bir düzine genç kadınla birlikte kilitli kaldığım o birkaç günü hayal ediyordum.

Bunu bir daha asla yaşamayacaktım.

Ve Virga'nın adamımı incitmesine asla izin veremezdim.

Göz açıp kapayıncaya kadar kapüşonumdan tabancayı çıkardım ve Virga'ya doğrulttum. Daha önce yüzlerce kez yaptığım gibi tetiğe bastım. Patlamanın şiddetiyle neredeyse ayaklarım yerden kesiliyordu, dik durmaya çalışırken kulaklarım çınlıyordu.

Kafamı kaldırdığımda kaos beni karşıladı.

Giacomo ve Zani ayaktaydı, elleri bir şekilde artık serbestti ve Virga'nın muhafızlarıyla dövüşüyorlardı. Virga yerdeydi, kımıldamıyordu. Ben ? Ölmüş müydü?

Midem bulandı ve gözlerimi ayıramadım.

Başka silah sesleri de duydum ama benden gelmiyorlardı. Tabanca ağır ve soğuk bir şekilde elimde duruyordu, kolum yanımda sallanıyordu. Ben ne yapmıştım?

Başka seçeneğim yoktu, değil mi? Giacomo'yu öldürüp beni bir Rus genelevine göndermek üzereydi.

Görüşümün kenarlarının yüzmeye başladığını, karanlığın suçluluk duygusuyla birlikte içeri sızdığını hissedebiliyordum. Birini öldürmüştüm. Ben bir katildim, bir katil.

Belimden eğildim ve nefes almaya çalıştım ama hava gelmiyordu. Boğazım tıkanı ve boğulacağımı biliyordum. Dizlerimin üzerine çöktüm, ellerimi yere dayadım.

Uzaklardan tanıdık bir ses duydum. "Amore, amore. Bambina, buraya gel."

Görüşümde botlar belirdi, sonra nazik eller beni yukarı çekiyordu. Giacomo orada diz çökmüştü, gözleri endişeyle bulutlanmıştı. Avuç içleri yüzümü kavriyordu ama onu hissedemiyordum. Hiçbir şey hissedemiyordum.

"Nefes al, Emma," dedi sertçe. "Nefes al."

Denedim ama tek yapabildiğim kısa nefesler alıp vermektir. Ciğerlerimin düzgün çalışmasını sağlayamıyordum.

Panik atak geçiriyorum.

Ne olduğunu biliyordum ama tüm tavsiyeler, panik atağı hafifletmenin tüm yolları benden kaçıyor. Düzgün düşünemiyordum. Başımı salladım, boştaki elim çaresizlik içinde Giacomo'nun gömleğinin önünü kavradı.

Parmakları tenimde sıkılaştı ve gözlerimin içine baktı. Kahve rengi gözbebeklerinde çok fazla güven ve şefkat vardı, daha önce ondan pek görmediğim bir yumuşaklık. "Yapabilirsin," dedi sessizce. "Söz veriyorum. Güvendesin. Herkes güvende. Sana bir daha asla kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Sadece nefes al, bambina. Per favore? Benim için, sadece nefes al."

Göğsümün içindeki mengene bir parça gevşedi ve sığ bir nefes alabildim.

Dudakları kenarlarından kıvrıldı ve beni cesaretlendirmek için derin nefesler almaya başladı. "İşte böyle, aşkım. Devam et. Gir ve çık, benim gibi."

Yavaşça nefes alıp vererek onun hızına uydum. Görüşüm netleşti ve sanki bir rüyadan çıkar gibi bedenime döndüğümü hissettim. Dizlerim yerdeydi, ellerim Giacomo'yu kavriyordu ve başparmakları çenemi okşuyordu. Dokunuşuna doğru eğildim, o kadar rahatlamıştım ki ağlayabilirdim.

Eğilerek alnıma bir öpücük kondurdu. "İşte benim iyi kızım. Çok cesur. Hayatımı kurtardın, bambina."

"Onu ben öldürdüm," diye fısıldadım kocamın boğazının boşluğuna.

"Hayır, Emma. Onu sen vurdun. Onu ben öldürdüm."

Bu beni biraz daha iyi hissettirdi ama birini incitme, birinden sorumlu olma fikri hoşuma gitmiyordu.

başka birinin ölümü. İnsanları iyileştirmek istiyordum. Kendimi kandırıyor muydum? Belki de benim gibi, içinde büyüdüğüm dünyadan gelen biri bu kötülükten kaçamazdı.

Giacomo kollarını bana doladı ve beni sıcak göğsüne doğru çekti. "Her ne düşünüyorsan, dur. Sen iyi bir insansın. Zalim ya da kindar değilsin. Ama ya onun ya da benim hayatım söz konusuydu ve sen benim hayatımı kurtardın."

Başımı salladım. Anlıyordum ama bunu kutlamaya hazır değildim. Ve Massimo babamın katında hâlâ yaralıydı. "İçeri girmem gerek."

"Zani ve ben buradaki işlerle ilgileneceğiz." Geri çekildi ama beni bırakmadı. "Ti amo, mia bella moglie."

Göğsümün içine bir sıcaklık yerleşti, beni hafifçe çözdü ama karşılık veremedim. Kelimeler takılıp kalmıştı. Kafamda çok fazla şey dönüyordu, göğsümde savaşılan çok fazla duygu vardı. Ona bir gülümseme denemesi yaptım ve yanağından öptüm.

Döndüğümde beni durdurmak için elini uzattı. "Bekle."

"Giacomo." Sıkıntıyla iç çektim. "Gerçekten gitmem gerek."

İçeride. Massimo D'Agostino üst katta kanlar içinde yerde yatıyor."

"Silahı bana ver, bambina."

Tabancayı parmaklarımın ucundan çekip almaya çalıştığımı fark ettim ama kabzayı ölümüne kavramıştım. "Oh." Silahtan kurtulduğuma sevinerek metali bıraktım. Eğer bir daha silah kullanmayacaksam, bu çok erkendi.

"Aferin kızıma," dedi ve alnımdan tekrar öptü. "Git ve onu kurtar, aşkım."

Arabadaki cesetlere bakmamaya özen göstererek aceleyle içeri girdim ve üst kata çıktım. Koridor boyunca koşarken ayaklarım yeterince hızlı hareket edemiyordu. Babamın odasına ulaştığımda birinin dolap kapısına vurduğunu duydum. Kilidi açtım ve Gloria'yı orada terli ve darmadağınık buldum.

"Tanrıya şükür. O adam beni buraya zorla soktu ve çıkamadım." Yatağı gördü. "Olamaz! Roberto!"

"Morfin verildi ama durumu iyi." Battaniyenin altında göğsünün sürekli inip kalktığını görebiliyordum. "Massimo için bana yardım et."

Gloria yıllarca Toronto'da bir acil serviste çalışmıştı, bu yüzden hemen harekete geçti. Babamın ilk yardım çantasından bir çift eldiven aldı ve yarasını değerlendirmek için Massimo'nun yanına diz çöktü. Telefonunu çıkararak babamın özel doktorunu aradı ve ona bir kurşun yarası olduğunu ve hemen gelmesi gerektiğini söyledi.

Massimo'nun yarasına baskı uygularken ona, "Sanki babam vurulmuş gibi konuştun," dedim.

"Bu da demek oluyor ki elini çabuk tutacak." Yanımızdaki yere bir sürü kapalı gazlı bez bıraktı. "Baban bir keresinde bir isiliğe baktırmak için aramıştı ve yemin ederim doktor on beş dakika içinde gelmişti."

Sanırım bir mafya babası olmak, ihtiyaç duyduğunuzda en iyi bakıma sahip olmanız anlamına geliyordu.

"Kanamayı durdurmak için yarayı saralım," dedi Gloria. "Yine de ne kadar kan kaybettiği konusunda endişeliyim."

"Ambulans çağıralım mı?"

"Hastane yok," dedi babamın zayıf sesi yataktan. "Ölmek üzere olmadığı sürece olmaz."

"Allora, izin ver yardım edeyim." Büyük bir figür yanımda diz çöktü. "Bana ne yapacağımı söyle."

Giacomo'ydu.

Gloria hiçbir şeyi kaçırmadı. "Eldivenlerinizi takın ve şu bandajları açmaya başlayın."

"Sen de kimsin be?" diye sordu babam doğrulmaya çalışırken.

"Ben Emma'nın kocasıyım, Giacomo Buscetta."

"Kocacığım!" Babamın sesindeki incinmişliği ve hayal kırıklığını duyabiliyordum. "Bu doğru mu, Emma?"

İçim dehşetle doldu ama Gloria'nın Giacomo'nun açmakta olduğu gazlı bezle yarayı sarabilmesi için ellerimi kaldırdım. "Özür dilerim baba," diyebildim sadece.

"Sinyor, genç D'Agostino stabil hale geldiğinde size tüm detayları vereceğim. Ama Emma ve ben birkaç hafta önce Palermo'da evlendik ve bilmelisiniz ki onu yanımda tutuyorum."

Aslında romantik değildi, ama bu açıklama Giacomo'nun söyleyeceği çok açık ve net bir şeydi. Massimo'ya bu kadar odaklanmamış olsaydım, bayılabilirdim.

Gloria parmak uçlarıyla Massimo'nun boğazına bastırarak, "Nabzını hissedemiyorum," dedi. "Onu acilen hastaneye götürmeliyiz."

Giacomo bir anda baygın haldeki Massimo'yu hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kaldırdı ve odadan çıktı. Peşinden koşarken Gloria bana dirsek attı. "O iri kıyım erkek etiyle mi evlendin? Aferin Emma."

"Emma!" diye seslendi babam arkamdan. "Bir açıklamayla dönmeni bekliyorum."

"Yapacağım, baba. Yemin ederim!"

Ve beni affedeceğini umdum.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Giacomo

| hastanelerden nefret ederdi. Tanrıya şükür Emma buradaydı ve ne yapacağını biliyordu.

Genç D'Agostino aceleyle bir tedavi odasına götürüldü ve Emma ile ben bekleme alanında yalnız kaldık. Zani temizlik işleriyle ilgilenmek için Mancini'nin evinde kaldı ve Gloria da Roberto'ya bakmak için geri döndü.

Emma ve ben rahatsız sandalyelerde yan yana otururken televizyonda anlamadığım bir spor karşılaşması oynuyordu. Süpürgelerle buz üzerinde oynanıyordu ve buz gibi görünüyordu. "Ülkeniz neden bu kadar soğuk?" Karıma sordum.

Dudağını çok sevimli bir şekilde ısırdı. "Sen Sicilyalısın. Güneşin yüzeyi size soğuk görünür."

"Muhtemelen haklısın." Ona dokunmak için can atıyordum ama dokunabileceğimden emin değildim. Bu yüzden bacağımı, kalçam diziyile buluşana kadar yaklaştırdım. Uzaklaşmadı ve ben de bunu küçük bir zafer olarak değerlendirdim. Sessizce, "Seni gördüğüme çok sevindim" dedim.

Bakışları kısa bir süreliğine benimkilere kaydı. "Beni artık istemediğini sanıyordum."

Buna inanması beni çok üzdü. Bu konuşmayı hastanede, diğer insanlarla çevrili bir ortamda yapmak istemiyordum ama Emma gerçeği öğrenmeyi hak ediyordu. Ve D'Agostino'nun durumu stabil hale gelene kadar onu buradan çıkaramayacağımı biliyordum.

Daha yakına eğildim ve ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Seni istemekten asla vazgeçmedim, bir kez bile, aşkım."

Küçük bir ürperti verdi, sonra benden uzaklaştı. "O zaman neden gitmemi emrettin?"

Buzları süpüren yetişkin adamlara bakarken, tüm düşüncelerimi nasıl kelimelere dökeceğimi merak ediyordum. "Çünkü ben babam değilim. Seni isteğin dışında tutmayacağım. Bizim dünyamızda kadınlara neler yapıldığını gördüm ve seni mutsuz etmeye dayanamam."

"Bana gitmemi söyledin, sonra da bütün gece eve gelmedin. Nereye gittin?"

Ona yalan söyleyemezdim. "Ofisimde içtim, sonra Theresa'ya gittim."

"Theresa ile yattın mı?"

Etrafımızda oturan kadınlardan bazılarının nefesleri kesildi ve büyükanne tipli biri bana onaylamayan bir bakış fırlattı. Herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle cevap verdim. "Onun kanepesinde sızmışım. Hiçbir şey olmadı, sul mio onore."

"Ah." Emma uzun bir süre konuşmadı, sanki bunu düşünüyormuş gibiydi. "O zaman oraya neden gittin ki?"

"O saatte beni kabul edecek başka birini düşünemedim."

"Çünkü eve gelmek istedim."

"Bu bir hataydı, bambina ve bunun için üzgünüm. Kız kardeşim için endişelendim ve bunun acısını senden çıkardım. Beni affedebilir misin?"

"O iyi mi?"

Affetme konusunu geçiştirdiğini fark ettim. Bunu kötüye işaret olarak algılamamaya çalıştım. "Viviana evli ve kendi hayatını yaşamak istiyor. Bir zamanlar birinin tahmin ettiği gibi."

Emma kolumu tutup sıktı, yüzünde sempati dolu bir ifade vardı. "Ah, çok üzüldüm. Bu seni mahvetmiş olmalı."

Bu şansı kaybetmek istemiyordum. Ona doğru eğilerek elini elime aldım ve parmaklarımızı birbirine geçirdim. Ona dokunmayı, yumuşak tenini tenimde hissetmeyi seviyordum. "Onun gidişi seninki kadar kötü değildi. Ayrıldığını öğrendiğimde bir parçam ölmüş gibi hissettim."

"Aww," diye duydum yakınlardaki kadınlardan birinden.

Derimin altındaki ısı yandı ve sesimi alçalttım. "Konuşmak için dışarıya ya da özel bir yere çıkabilir miyiz?"

Emma başıyla onayladı, sonra ayağa kalkıp masaya gitti. Görevliye hemen dışarıda olacağımızı ve D'Agostino'yla ilgili bir gelişme olursa lütfen gelip bizi almasını söyledi.

Onu otomatik kapılardan geçerken takip ettim ve soğuk hava çıplak kollarımı ve yüzümü yaktı. Bana bakarken uzun kahverengi saç telleri Emma'nın yüzüne dolanıyordu, o da bileğindeki bandı çıkarıp saçlarını topuz yaptı. Bu onu çok genç ve tatlı gösteriyordu ve göğsüm şefkatle genişledi. O, bir erkeğin bulduğu için şanslı olduğu türden bir kadındı, dikenlerin ortasında bir gül. Böylesine çirkin bir dünyada nasıl bu kadar mükemmel, bu kadar saf kalabilmişti?

Bir parmağımınla kulağının arkasındaki bir tutam saçı düzelttim. "Çok güzelsin," dedim sessizce.

Gözlerini dramatik bir şekilde devirdi. "Pek sayılmaz. Silah zoruyla tutuldum, neredeyse kaçırılıyordum ve birini vurdum. Tam anlamıyla bir karmaşayım."

"Benim için değil. Güçlü ve dirençli eşimle daha fazla gurur duyamazdım."

Yüz ifadesi değişmedi. Hatta daha da şüpheli bir hal aldı. "Bana karşı bu kadar nazik olmana gerek yok. Fesih belgelerini imzalamayı kabul ettiğini biliyorum. Fausto Frankie'ye bundan bahsetmiş."

"Daha önce de söylediğim gibi, sizi isteğiniz dışında tutmak istemedim. Geleceğinle ilgili bir seçeneğin olması gerektiğini düşündüm."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi iki tarafla da mücadele ediyorum. Bir yanım seni Palermo'da tutmak istiyor, geri dönmek istemesen bile."

"Baban gibi olmamaya ne oldu?"

Ben babam değildim, bunu artık biliyordum. Emma benim için her zaman önce gelirdi. Onu kaybetmek bana onun mutluluğunun benim mutluluğum olduğunu göstermişti. Onun için her şeyi yapardım.

Parmak eklemlerimi çenesinin kenarında gezdirdim. "Lütfen, bambina. Benimle geri dön. Her günümü ayaklarının dibinde, üzerinde yürüdüğün toprağa taparak geçireceğim. Senin için, çocuklarımız için savaşıcağım ve ölene kadar aldığım her nefeste seni daha çok seveceğime söz veriyorum."

Hızlıca birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Ama Virga öldü. Evli kalmak zorunda değiliz. Sen seks arkadaşlarına ve mafya babası hayatına geri dönebilirsin. İkimiz de bu olanları unutabiliriz."

"İstediğin bu mu? Beni unutmak mı?" Cevabı evet olsaydı onu suçlamazdım. Benimle kalmak istemesi için ne yapmıştım? Emma gibi gerçekten iyi bir insan neden benimle, nezaket nedir bilmeyen kaba bir katille birlikte olmak istesin ki? Nefesimi tuttum ve cevabını bekledim.

Bir kez daha soruyu geçiştirerek, "Bunun nasıl işe yarayacağını anlayamıyorum," dedi. "Bir hayatım, tıp alanında bir kariyerim olsun istiyorum. Bunu senin karın olarak yapamam."

"Neden olmasın? İkinizin kendi kariyeri var, değil mi?"

"Evet ama kolay değil. Para, güvenlik ve Enzo'nun çok sabırlı olması gerekiyor."

"Dai, sen düşünmek I Yapma. var Sabır veya para?" Elini tutarak bileğinin iç kısmındaki yumuşak deriyi okşadım. "Bunu senin için yapacağım, yemin ederim. Lütfen, benimle bir hayat seç, aşkım. Tek yapman gereken evet demek."

Kahverengi bakışlarının derinliklerinde kararsızlık dönüyordu. "Asla eşit olamayacağımızı, herkesten daha zeki olduğumu düşündüğümü söylemiştin."

Yüzünü iki avucumun arasına aldım ve alnımı onunkine yasladım. "Emmalina, ben mükemmel bir adam değilim. Ve

yapamam

Seni bir daha asla incitmeyeceğime ya da aptalca bir şey söylemeyeceğime söz veriyorum. Ama seni seviyorum ve sen bana inanana kadar tekrar tekrar özür dileyeceğim."

Parmakları bileklerimi sararak beni yerimde tuttu. "Bunu düşünmek zorundayım."

Kalbim ayak parmaklarıma kadar battı. Onu ikna edememiştim. Belki o beni benim onu sevdiğim kadar sevmiyordu, belki de söylediklerim ve yaptıklarım için beni affedemiyordu. Ya da belki gerçekten lanetlenmişim.

Tüm duygularımı bir kenara ittim, derinlere gömdüm. Söyleyebileceğim başka bir şey yoktu. İtirafım fikrini değiştirmediyse, bunu kabul etmek zorundaydım. Gitmesine izin vermeliydim.

Geri çekilmeye başladım ama elleri gömleğime yapıştı. Yalvaran gözlerle fısıldadı, "Bekle, Giacomo. Hayır demiyorum."

"Ama sen de evet demiyorsun."

"Sadece zamana ihtiyacım var. Her şey çok hızlı oldu ve babam hâlâ ölüyor. Ne istediğimi ya da neye ihtiyacım olduğunu bilmiyorum-"

"Emma! Aman Tanrım!"

Karımla benzer özelliklere sahip uzun boylu bir esmer kendini Emma'ya doğru fırlatarak tutuşumuzu kırdı. Geri çekildim ve Enzo D'Agostino ile kardeşi Vito'nun bize doğru yürüdüğünü gördüm. İkisinin de yüzünde ciddi ifadeler vardı, şüphesiz diğer kardeşleri için endişeleniyorlardı.

"Hey, Gia," dedi Emma kız kardeşine şiddetle sarılarak. "Burada olmana çok sevindim."

"Nerede o?" Enzo kaşlarını çatarak bize bağırdı.

Önce Emma cevap verdi. "Tedavi görüyor. Bize herhangi bir bilgi vermediler."

"O zaman bu güncellemeleri kendim öğreneceğim." Enzo etrafımızdan dolaştı ve doğrudan hastane kapılarına yöneldi.

Emma, "Hayır, bekle," diye seslendi ama Enzo adımlarını bozmadı.

Binanın içinde kayboldu, Vito da hemen arkasındaydı.

"Hadi Em," dedi Gia, kız kardeşini çekeştirerek ve ben yokmuşum gibi davranarak. "Gidip Massimo'nun nasıl olduğunu öğrenelim."

yapıyor."

Emma, Gia'nın onu hastaneye doğru çekmesine izin verdi ama ben olduğum yerde kaldım. Sadece onu önemsiyordum, Napoletano mafyasını değil ve konuşmamıza devam etmek istiyordum. Vazgeçmeye hazır değildim. Onu omzuma atıp uçağıma geri götürdüğümü ve beni durdurmaya çalışan her adamla dövüşüğümü hayal ettim.

"Sadece zamana ihtiyacım var."

Aptal değildim. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. İnsanlar sizi yüzünüze karşı incitmek istemediklerinde böyle derlerdi.

Emma omzunun üzerinden bana baktı ve kaşlarını çatıldığını gördüm. İyi misin? diye mırıldandı.

Ne benimle gel, ne de acele et. Sonra konuşacağımıza dair bir söz bile vermedi. Beni takip etmek istemediği açıktı.

Bunun yerine, beni inciteceğinden endişeleniyordu, çünkü o Emma'ydı. Kendisi pahasına herkesi önemserdi. Bu onun en takdire şayan özelliklerinden biriydi ama ben onun endişelenmesini istemiyordum. Bizim için, benim için savaşmasını istiyordum. Sahte evliliğimizin gerçek bir şansı olsun istiyordum.

Beni seçmesini istedim.

Ama belli ki böyle bir şey olmayacaktı.

Endüstriyel görünümlü büyük bina onu yuttu, elektronik kapılar bir vınlamayla kapandı ve sonra sessizliğe gömüldü.

Uzun bir nefes aldım ve göğsümde dalgalanan acıya karşı kendimi çelikleştirdim. Genç bir çocukken aşkın hayal kırıklığına uğrattığını ve incittiğini öğrenmişim. Başkalarının sizin üzerinizde güç sahibi olmasına izin veriyordu. Onlara kalbinizi sökme ve onu küçük parçalara ayırma yeteneği veriyordu.

Bu hatayı bir daha yapmayacaktım.

Topuklarımın üzerinde dönerek ayrıldım.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Emma

T'nın evi yine doluydu.

Gia, Enzo ve kardeşiyle birlikte burada kalıyordu ve Frankie de Siderno'dan uçakla gelmişti. Massimo hâlâ hastanedeydi ama yakında taburcu olacaktı.

Mutlu olmalıydım. Etrafım tıpkı bizim çocukluğumuzdaki gibi büyük ve kaotik bir aileyle çevriliydi.

Mutsuz olmam dışında. Birisi kayıptı.

Buscetta uçağı iki gün önce ben hâlâ hastanedeyken kalkmıştı. Giacomo ve Zani tek kelime etmeden ortadan kaybolmuşlardı, muhtemelen Palermo'ya geri dönüyorlardı. Onu suçlamadım. O içini dökmüştü ve ben ona nasıl hissettiğime dair bir cevap verememiştim. Zaman istedim ve o da gitti.

O zamandan beri tek kelime edilmedi.

Bardağıma baktım ve çayımı karıştırdım. Herkes hâlâ uyuyordu ve ben bu sabahki sessiz zamanı düşünmek için kullanıyordum. Kız kardeşlerim evliliğim ve kayıp kocam konusunu açmaktan kaçınmışlardı ama bu uzun sürmeyecekti. Son birkaç gündür başa çıkmam gereken çok fazla trajedi vardı ama ben

onları iyi tanıyordu. Yakında her şeyi duymayı talep edeceklerdi.

Onlara ne söyleyeceğimden emin değildim.

Giacomo'yu sevdim mi? Evet, kesinlikle.

Ama aşk bir evlilik kurmak için yeterli değildi. Gerçek bir ortaklık saygı ve iletişime, değerlerin ve hedeflerin paylaşılmasına bağlıydı. Palermo'ya gidersem, uğruna çalıştığım şeyden vazgeçmiş olacaktım - içinde büyüdüğüm dünyadan bir çıkış yolu. Giacomo benim için her şeyin farklı olacağına söz verebilirdi ama nasıl olabilirdi ki? Onun konumundaki bir adam her şeyi riske atmadan çok fazla izin veremezdi. Ve Sicilya kesinlikle eski kafalı bir ülkeydi.

"Ciao, bello. Küçük adamım bu sabah nasıl?"

En büyük ablamın sesiyle başımı kaldırdım. Kulağında cep telefonu, Frankie süslü kırmızı ipek pijamalarıyla mutfığa girdi. Her zaman güzel görünürdü, dünyaca ünlü bir model olan annemizin mini bir versiyonu gibiydi.

Frankie espresso makinesinin yanına gitti ve kumandalarla oynamaya başladı. "Annen seni seviyor, Marcello. Evet, seviyorum. Ti amo, ti amo, ti amo."

Marcello onun iki aylık oğluydu. Birbirine bu kadar yakın yaşlarda üç çocuk sahibi olduktan sonra nasıl bu kadar güzel kalabildiği bir muammaydı. Hiç şüphesiz 7/24 dağınık olurdum.

Aklıma Giacomo ve bebekler geldi.

"Büyük yükümü iyi bir kız gibi alacaksın, değil mi? Ve senin içine bir bebek koyacağım."

I kızardı ve kaydırılmış üzerinde benim Tabure.

Şunlar. türleri yardımcı olmadı. Bunun için mantık gerekiyordu, duygular değil. "Bunun için teşekkür ederim," diyordu Frankie telefonda, sesinin tonu değişti. "Ve evet, ben de seni özlüyorum Paparino."

Fausto'nun karşılık olarak söylediği şey kız kardeşimin kızarmasına neden oldu, bu yüzden başka tarafa baktım. Şu anda başka bir mutlu çifti daha kaldıramazdım. Enzo ve Gia yeterince kötüydü.

Mutfak barına bir demlik espresso getirdi. "Gitmem gerek, seni pis yaşlı adam. Kız kardeşim burada ve sen onu utandırıyorsun." Durakladı. "Hayır, üzülüyor." Bir duraklama daha. "Ona söylerim. Sonra konuşuruz, amore mio. Ciao."

Bağlantıyı kestiğinde espressosunu yudumladı. "Fausto daha iyi durumda olduğunu söylüyor."

"Neden üzgün olduğumu söyledin?"

"Çünkü öylesin. Dün gece hiç uyudun mu?"

Zar zor, ama konu bu değildi. "Hepiniz beni rahat bırakmalı ve kendi hayatımı yaşamama izin vermelisiniz."

Frankie homurdandı. "İki kız kardeşinle tanıştın mı? Kayınbiraderlerinle tanıştın mı? Seni yalnız bırakmaya niyetim yok, Em."

Bunların hiçbirisi hakkında konuşmak istemediğim için konuyu değiştirdim. "Dün gece babamla uzun süre oturduğunuzu duydum." Frankie babamızın öldüğünü öğrendiğinde en hafif tabirle perişan olmuştu. Toronto'ya indiğinden beri keder, öfke ve umutsuzluk arasında gidip gelerek kederin aşamalarını hızla geçmeye çalışıyordu.

"Evet, öyle," diye cevap verdi. "Ve konuyu değiştirme. Senin hakkında konuşuyoruz."

"Kendim hakkında konuşmak istemiyorum."

Gia içeri girdi. "Oh, güzel. Emma hakkında konuşuyoruz." Koyu renk saçları dağınıktı ve üzerinde Enzo'nun dün giydiği tişört vardı, bacakları çıplaktı. "Başlamadan önce bir kahve alayım."

"Hiçbir şey başlatmıyoruz," dedim.

"Evet, başlıyoruz," dedi Frankie sertçe. "Kemerlerinizi bağlayın."

Gia espresso makinesine gitti. Damlama başladığında ellerini tezgâhın üzerine koydu, sonra eğilip sırtını gerdi. Frankie eleştirel bir gözle onu izledi. "Orada iyi misin, G?"

"Öyle mi düşünüyorum? Tanrım, adamım zarar verebilir. Formda olmam iyi bir şey. Yoksa asla hayatta kalamazdım."

sik."

"Bu saçını açıklıyor," dedi Frankie.

Gia bileğinden bir bant çıkardı ve saçlarını topuz yaptı. "Kocandan daha genç ve daha yakışıklı birini seçtiğim için benden nefret etme."

Frankie başını salladı, bir kıkırdama kaçtı. "Elbette, kendine bunu söylemeye devam et."

İki kız kardeşim birbirlerine sataşmayı severdi. Normalde arabuluculuk yapmaya çalışırdım ama bugün değil. Eğer tartışıyorlarsa, beni ve evliliğimi görmezden geliyorlardı.

"Fausto'nun seninle gelmemesine şaşırdım," dedi Gia. "Enzo ve kardeşlerinin burada olduğunu düşünürsek." Enzo, Gia'yla birbirlerine aşık olmadan önce Frankie'yi bir kez kaçırmıştı ve Fausto affedip unutacak bir tip değildi.

"Merak etme," dedi Frankie. "Ben inmeden önce uzun bir konuşma yapmışlar. Sanırım iki taraf da tehditler savurdu."

"Anlaşıldı." Gia kahve fincanını aldı ve bara geldi. "Enzo bana ne konuşulduğunu söylemedi, sadece Fausto'nun sana göz kulak olmaları için adam gönderdiğini söyledi."

"Enzo'dan korkmuyorum." Frankie elini salladı. "O seni seviyor ve seni kaybetme riskini göze alacak bir şey yapmaya asla cesaret edemez."

"Gerçekler," dedi Gia ve kahvesini yudumladı. "Sana ne olduğunu anlattı mı?"

"Hayır. Sen?"

"Hayır. Öyleyse, Emma'yı alalım. Ne oldu?"

İkisi de bana dikkatle baktı, sanki bu bir ifadeydi. Ya da bir sorgulama. Kız kardeşlerim istedikleri zaman korkutucu olabiliyorlardı.

Tabureden kalktım ve çayımı ısıtmak için mikrodalgaya gittim. "Anlatacak bir şey yok. Don Virga'nın burada olduğunu duyunca yardıma geldi. Bu iş bittiğinde Palermo'ya dönmemi istedi ama ona daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu söyledim. Sonra da gitti."

"Enzo, Giacomo'nun sana karşı çok korumacı olduğunu söyledi," dedi Gia. "Aşırı derecede korumacı. Aşık birinin, eşinin başı dertte olduğunda nasıl davranacağı gibi."

"Gitmeme izin verdi," diye belirttim. "İki kez. Senin adamlarından hiçbiri bunu yapmadı."

Gia ve Frankie bana bakakaldılar. Önce ikizim toparlandı. "Enzo çok kötü şeyler söyledi ve beni yatından kovdu. Taşaklarını kesmediğim için şanslı."

"Ya Fausto? Tanrım," dedi Frankie başını sallayarak. "Ben kaçırılmadan önce bana çok kötü davrandı. Beni kovmamasının tek nedeni Raffaele'e hamile olmamdı."

Bunu unutmuştum. Şimdi hepsi çok mutlu olduğu için, ilk mücadelelerini unutmak kolaydı. "Bilmiyorum. Sanki farklıymış gibi hissediyorum. Evlenmeye zorlandık ve her şey çok hızlı oldu."

"Doğru, çünkü kaçırılıp bir yatta kafese kapatılmak yavaş ve mantıklı bir şeydi." Sonra Gia Frankie'yi işaret etti. "Ve bir gecede Ravazzani Kalesi'ne götürülmek sana hazırlanmak için bolca zaman verdi, değil mi?"

"Tonlarca," dedi Frankie kuru bir sesle. "Hadi ama Em. Burada gerçekten neler oluyor? Ona karşı bir şeyler hissediyor musun?"

"Duh." Gia benim yerime cevap verdi. "Tabii ki biliyor. Onu gördün mü Frankie? Profesyonel bir rugby oyuncusuna benziyor, tamamen yapılı ve dövmelele kaplı."

"Onu hiç görmedim," dedi Frankie. "Ama eskiden profesyonel olarak dövüştüğünü duydum."

"Enzo, Buscetta'nın ringde bir canavar olduğunu söylüyor."

"Bundan hoşlandım mı bilmiyorum." Frankie koruyucu ablasının kaşlarını çattı. "Şiddet yanlısı biriyle birlikte olmanı istemiyorum, Em."

"O şiddet yanlısı değil." Duvarları yumruklamak dışında, ki bunu onaylamıyordum. "Bana asla zarar vermez."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Panik atağım sırasında yüzümü tutarak nefes almama nasıl yardımcı olduğunu düşündüm. Evliliğimize bir şans vermem için beni ikna etmeye çalışırken bileğimin iç kısmını nasıl okşadığını. Ben rıza gösterene kadar bekaretimi almayı reddetmişti. Ve çocukken kız kardeşi için aldığı cezalar. Bunlar zalim bir adamın davranışları değildi. "Sadece biliyorum. Bana karşı çok tatlı ve naziktir."

"O zaman sorun ne? Belli ki seni istiyor. Yatakta berbat mıydı?"

Sadece Gia bu kadar kişisel bir şey sorabilirdi. "Hayır," dedim, tüylerim diken diken olmuştu. "Bu kesinlikle o değildi."

"Bir tanrı gibi görünüyor ve sikişiyor. Anladım," dedi Gia. "Peki, neden bu kadar kırgın ve üzgün davranıyorsun?"

"Çünkü hayat seksten daha fazlasıdır," diye tersledim.

"Bir mafya babasının karısından daha fazlası olan bir kariyere sahip olmakla ilgili." "Ve sana izin vermiyor mu?"

Frankie sordu. "Sicilyalıları tanırım zamanın biraz gerisindeyiz, ama-"

"Hayır, ne istersem yapabileceğimi söyledi. Ama . . ."

Gia gözlerini kısarak bana baktı, beni sadece ikizimin okuyabildiği gibi okuyordu. "Ama sen ona inanmıyorsun."

"Tam olarak öyle değil. İkiniz de ne yapmayı hayal ettiğimi, yıllardır ne için çalıştığımı biliyorsunuz. Hem doktor olup hem de öldüren ve işkence eden bir adamla nasıl evli olabilirim? Bu hiç mantıklı değil."

"Em," dedi Gia iç çekerek. "Hayat her zaman mantıklı değildir. Neonların ya da kabarık yeleklerin popülerliği gibi açıklanamayan bazı şeyler var. Tanrı biliyor ya, sonunda bir mafya babasına zincirlenip iki çocuğuna üvey anne olacağım hiç aklıma gelmezdi. Ama o beni gerçekten mutlu ediyor ve çocuklarını seviyorum."

"Ve bunu kesinlikle ben istemedim," diye ekledi Frankie. "Bunu ikiniz için de istemedim. Bu zor bir hayat, tehlike ve risk dolu bir hayat. Ama Fausto'yu ve ailemizi seviyorum. İleride ne olursa olsun, bunların hiçbirini değiştirmezdim."

"Aynı şey değil. Evet, sen bir moda tasarımcısıydın," dedim Gia'ya. "Ve Fausto Frankie'nin MBA yapmasına ve yasal işlerinde çalışmasına izin verdi. Ama ben doktor olmak istiyorum, ki bu mafyanın savunduğu her şeye tamamen aykırı."

Frankie beni incelerken kaşları çatıldı. "Fausto'nun yaptığı her şeyi, parasını nasıl kazandığını kabul ettiğimi mi sanıyorsun? Çünkü katılmıyorum, Emma. Ama onu seviyorum ve bu da onu olduğu gibi kabul etmek anlamına geliyor. Ve seçimimle yaşamak zorundayım."

"Bununla yaşayabilir miyim bilmiyorum," dedim dürüstçe. Gia, "Bunu babamla birlikte kabul ettin," diye işaret etti. "Büyümek

Burada büyük bir ev, özel okul ve binicilik dersleri. Üçümüzden ona en yakın olanın sen olduğundan bahsetmiyorum bile. Fırsatın varken taşınmadın bile. Ve babam da olabildiğince kalabalık. Peki neden onun için sorun olmuyor da Giacomo için oluyor. Ne fark eder ki?"

Soğuk çayıma baktım. Aklıma iyi bir cevap gelmedi.

"Mantık istiyorsun, Em," dedi Frankie. "Ama aşk Mantıklı. Bazen en iyi niyetimize rağmen böyle olur. Mantıklı gelmediği için bir kenara atmayın."

"Doğru," diye ekledi Gia. "Ve buna kozmik bilançoju denkleştiriormuşsunuz gibi bakabilirsiniz. O dışarıda kötülük yaparken sen dışarıda iyilik yapıyorsun. Belki zamanı geldiğinde senin iyiliklerinden bazıları onun ruhunu kurtarır."

Parmaklarımla gözlerimi ovuşturdum. "Bunların hiçbirine inanmadığımı biliyorsun."

"O zaman kendine inan." Frankie kolumu sıkmak için uzandı. "Sen akıllı ve iyi bir insansın, Em. Bu dünyadaki kötülüğü dengeleyebilecek biri varsa o da sensin. Bence Giacomo'nun sana sandığından daha çok ihtiyacı var."

"Senin için, çocuklarımız için savaşıcağım ve ölene kadar aldığım her nefeste seni daha çok seveceğime söz veriyorum." Sesindeki inanç hiçbir şüpheye yer bırakmıyordu ama ben ne istiyordum? Derin bir nefes aldım ve yavaşça dışarı verdim. I

şu anda bununla uğraşamazdı. Çok fazla şey oluyordu. Babama odaklanmalıydım.

"Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum," dedim kupamı yere bırakarak. "Şu anda çok fazla şey var ve hala sindirmeye çalışıyorum."

"Yeterince makul," dedi Frankie, "ama çok fazla beklemeyin."

Bu adamların da bir gururu var."

"Ah, Tanrım," diye inledi Gia. "Bu doğru, Em. Gururuyla oynadığın zaman, onu geri almak zorunda. İşte o zaman işler çirkinleşir."

"Ya da gerçekten, gerçekten iyi," diye mırıldandı Frankie nefesinin altında ve iki kız kardeşim de güldü.

Kupamı lavaboya koydum ve ana merdivenlere yöneldim. Bazen kız kardeşlerim hiç yardımcı olmuyordu.

Ertesi gün babamın yatak odasına yaklaştığımda, Enzo'nun dışarı çıktığını görünce şaşırdım. İş mi konuşuyorlardı?

Enzo beni gördüğünde gülümsemedi ama bunu beklemiyordum. Sadece Gia ve çocukları için gülümsüyordu. Geri kalan zamanlarda birinin kafasını koparmasına beş saniye kalmış gibi görünüyordu.

"Ciao, Enzo," dedim. "Come stai?"

Yürümeye devam etmesini bekliyordum ama onun yerine durdu ve kollarını kavuşturdu. "Kız kardeşin senin için endişeleniyor."

Bu tam olarak yeni bir haber sayılmazdı. Gia ne zaman aynı odada olsak bu konuyu açıyordu, bu yüzden derslerime şahsen katılmaya başlamıştım. Yeniden bir rutine, Giacomo'yu aklımdan çıkaracak bir şeye ihtiyacım vardı, yoksa çıldıracaktım. "Ben iyiyim. Hâlâ uyanıkken birkaç dakikalığına babamla oturacağım. İzninizle."

Yanından geçmeye başladım ama Enzo yolumu kesti. "Buscetta ile mi konuşuyorsun?"

"Hayır." Giacomo bir hafta önce gittiğinden beri onunla konuşmamıştım. "Neden?"

"Fesih belgelerini neden imzalamadığınızı merak ediyoruz."

Keşke bir cevabım olsaydı. Tek bildiğim, o belgeye imzamı atmayı düşündüğümde midemin bulandığıydı.

Ki bu hiç mantıklı değildi.

"Onları kendi zamanımda imzalayacağım. Ve herkes kendi işine baksın ve benim felaket evliliğime odaklanmayı bıraksın."

"Gördüğüm kadarıyla bu bir felaket değildi. Virga'nın Toronto'da olduğunu duyar duymaz seni korumaya geldi. Seni kurtarmak için neredeyse ölüyordu. Ve sana nasıl baktığını gördüm."

Boğazım düğümlendi, tam ortasına bir duygu yumağı yerleşti. Sertçe yutkundum. "Evet, şey. Aramızdaki ilişkinin nasıl yürüyebileceğini anlamıyorum."

"Mamma mia." Başını iki yana salladı. "Gianna'dan daha inatçı bir kadınla karşılaşacağımı hiç düşünmezdim."

"Teşekkürler mi?" Gerçekten ne diyeceğimi bilemiyordum. Bu, Enzo'yla yaptığım en uzun görüşmeydi ve onunla kocam hakkında konuşmak çok tuhaftı. "Sanırım gidip babamı ziyaret etmeliyim. Sonra görüşürüz."

Babamın odasına doğru ilerledim ve kapıyı açtım. Yatakta oturmuş, bazı evrak işlerine bakıyordu. Beni görünce gözlüklerini çıkardı ve kâğıtları bir kenara koydu. "İşte benim küçük kızım. İçeri gel ve otur. Seni çok özledim."

"Merhaba! Özür dilerim. Dersten önce uğrayacaktım." Ama somurtmakla çok meşguldüm. Yatağının kenarına oturdum ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Bir saniye önce Enzo'nun çıktığını gördüm."

"Şu D'Agostino akıllı biri. Gia her zaman iyi kararlar vermedi ama o adamla birlikte olmak yaptığı en iyi şey."

Bunu bir şaka gibi anlatsa da, Gia'nın onun hakkındaki düşünceleri konusunda hassas olduğunu biliyordum. "Baba, senin onayını almak için yanıp tutuşuyor. Böyle alay etme."

İçini çekti ve kısa süreliğine gözlerini kapattı. "Yıllar boyunca ona karşı çok sert davrandım ama onunla gurur duyduğumu bilmeli. Ben kızlarımın her biriyle gurur duyuyorum."

"Eminim bunu tekrar duymak ister."

"Her zaman aileye huzur getirmeye çalışıyorsun. Bu yönden annene benziyorsun." Dudakları hüznü bir gülümsemeye kıvrıldı. "Onu tekrar gördüğümde ona her birinizden bahsetmek için sabırsızlanıyorum."

Gözlerim yanmaya başladı ama ağlamak istemiyordum. Onun ölümünü aylar önce kabullenmiştim. Şimdi sadece huzur içinde, acı çekmeden ölmesini istiyordum. "Henüz ölmüyorsun."

"En azından kocanızla barışana kadar olmaz."

Evliliğimin hikâyesi günler önce babamın kulağına gitmişti. Virga'nın manipülasyonu ve Reggie Amca'nın ihaneti yüzünden çok öfkeliydi. Kendini suçladığını biliyordum. Ama ona Giacomo'yla ilgili tüm iyi şeyleri, Palermo'da geçirdiğimiz o kısa sürede ne kadar mutlu olduğumuzu da anlattım.

Artık babam uzlaşma fikrinin peşini bırakmıyordu.

"Sicilya'ya taşınmayacağım," dedim. "Burada kalacağım. Seninle."

"Senin yerin kocanın yanı." "Hayır, burada hasta babamın yanında."

"Saçmalık, Emma."

Gözlerimi kırpıttım. Babam bizim yanımızda nadiren küfredirdi. "Kalmamı istemiyor musun?"

"Buscetta ile aranı düzeltmeni istiyorum. Bir kadın kocasını terk etmemeli."

Beni gerçekten suçluyor muydu? Yataktan kaydım ve kendimi sandalyeye bıraktım. "Onu ben terk etmedim. Terk eden o."

"Onunla geri dönmeni istedi. Seninle gerçek bir evlilik istediğini söyledi. Eğer cevap vermeden gittiyse, bu

sana."

Giacomo ile olan her şeyi aileme anlattığım için anında pişman oldum. "Bununla başa çıkmaya hazır değilim, baba."

"Yapmalısın, çünkü sonsuza kadar beklemez, tatlım. O Sicilyalı ve Sicilyalı erkekler çok gururludur. Reddedilmek kolay olmayacaktır."

Yine gurur. Neden herkes Giacomo'nun kendine değer verme duygusuna takmıştı? Peki ya benim gururum? "Onu reddetmedim. Bana zaman vermesini istedim."

"İtalyan bir erkek için -hatta herhangi bir erkek için- aynı şeydir."

Öyle miydi?

İkimiz de sessizliğe gömüldük. Babamı hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum ama Toronto'dan ayrılmayı nasıl düşünebilirdim ki? Onunla geçirdiğim her an bir hediye idi ve bunu boşa harcamayacaktım. "Beni seviyorsa, bekleyecektir."

Babam burnunu çekti ve bu uzun süreli bir öksürük nöbetine dönüştü. Kendine geldiğinde bir yudum su içmesine yardım ettim ve boğazını temizledi. "Giacomo'nun beni bekleyeceğini düşünmüyorsun değil mi?" Babam yastıklarına gömülürken sordum.

"Neden yapsın ki? Ona umut olabileceğini düşünmesi için herhangi bir sebep verdiniz mi?"

Hayır, yapmamıştım. Mümkün olduğundan emin olmadığım bir şey için umut vermek zordu. "Evliliğin feshedilmesinde yanlış bir şey yok. Hatta boşanmanın bile, baba." Boğazımı asit gibi yaksa da kelimeleri zorla çıkardım. "Yürümezse de sorun değil."

Bakışları keskinleşti, değerlendirdi. Tıpkı benim gençliğimdeki babama benziyordu, birimizin ne zaman kötü olduğunu tam olarak bilen babama. "Emma, bu kadar kolay pes etmek sana göre değil. Bana söylemediğin şey ne?"

Bu kısmı ona söylememiştim. Babanıza onun gibi bir adamla evlenmek istemediğinizi söylemek kolay değildi. "Geleceğe dair vizyonumun

Giacomo'nun. Bilirsin, tıp fakültesi, ihtisas. Tıp pratiği. Kariyeri olan pek mafya karısı tanımıyorum."

"Kız kardeşlerinizin her ikisinin de kendi uğraşları var, ancak Frankie çocuklara bakmak için bunları şimdilik askıya aldı. Annenin de kendi kariyeri vardı. Sen neden yapamayasın?"

"Evet, ama annem seninle evlendiğinde kariyerinden vazgeçti."

"Doğru, ama bu onun seçimiydi. Ben ondan bunu hiç istemedim." "Frankie'ye böyle söylemedi."

Babamın solgun teni rengini daha da kaybetti ve doğrulmak için mücadele etti. "Ne oldu?"

"Sakin ol." Ayağa kalkarak yastıkların üzerine uzanmasına yardım ettim. "Yine öksürük krizine gireceksin."

"Öksürük krizlerini siktir et. Bana kız kardeşinin ne dediğini, Sofia'nın ne dediğini söyle."

Hatırlaması zor değildi. Kendimi bildim bileli Frankie bize bu hikâyeyi anlatırdı. "Annem kendi hayatlarımızı yaşamamız ve hiçbir erkek için onlardan vazgeçmememiz gerektiğini söylerdi."

"Peki ben onu modellik kariyerinden vazgeçmeye nasıl zorluyorum?"

"Belli ki pişman olmuş. Biz doğduktan sonra da bir daha modellik yapmamış."

"Doğru, ama evlendikten sonra da çalıştı ve iş kabul etti. Onu bundan alıkoymadım." Gözleri bulutlandı, görmez oldu, uzak duvara bakarken bir anının içinde kayboldu. Dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Dürüst olmak gerekirse, hoşuma gitti. Nereye gitse paparazziler onu takip ediyordu ve her yere davet ediliyordu. Dünyanın dört bir yanındaki erkekler anneni arzuluyordu ve o benim annemdi. Çok gurur duyuyordum. Frankie'ye hamile kaldıktan sonra emekli oldu. Ama bu onun kararıydı."

"O zaman neden bıraktığına pişman oldu? Neden evlenmeden önce ikimizin de üniversite diploması alması konusunda ısrar etti?"

Düşüncelerini toparlıyormuş gibi durakladı. "Annen Roma'nın dışında fakir bir kasabada büyümüş.

tek bildikleri mafya bölgesiydi. Burası gibi değildi. Kızların on üç, on dört yaşlarında evlendirildiği eski bir okuldu Emma. Evlendikten sonra, eşler bir daha evin dışında pek görülmezdi. Senin bu kadar genç yaşta evlenmene izin vermezdim ama annen yine de endişeliydi. Kızlarının güçlü, eğitilmiş olmasını ve evlendiğin her erkeğe karşı koyabilmesini istiyordu."

İnanılmaz bir keder duygusu kalbimi sardı, dikenler gibi keskin ve acı vericiydi. "Onun hakkında, birlikte yaşadığınız hayat hakkında bilmediğim o kadar çok şey var ki ve şimdi sen" Şu anda bu kelimeyi söylemek çok zor, çok ağırdı. Durup düşünsem muhtemelen hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım.

Elime uzandı ama çok uzaktaydı, ben de parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. "Sorun değil. Söyleyebilirsin. Ben ölüyorum. İkimiz de bunun olacağını biliyoruz, tatlım."

Kara bulutları üzerimden attım. Bunu gözyaşlarıyla mahvetmenin bir anlamı yoktu. Kaçınılmaz olanı kabullenmek için aylarımı harcamıştım. "Yakında burada olmayacaksın ve ikinizin arasındaki bağ kopacak."

"Beni henüz kaybetmiyorsun ve o zamana kadar her şey hakkında konuşabiliriz. Ama artık kendi hayatını yaşamamanın zamanı geldi, burada benimle oturmanın değil."

"Lütfen benden kurtulmaya çalışmayı bırakır mısın?"

Elimi zayıfça sıktı. "Seni mutlu görmek istiyorum.

Buscetta iyi bir
adamdır." "Onunla
daha yeni tanıştın."

"Palermo'ya gitmeden önce kısa bir süre sohbet ettik ve seni çok önemseydiğini görebiliyordum. Hem D'Agostino hem de Ravazzani ondan övgüyle bahsederler ve bilirsin ki bu övgüler pek sık yapılmaz, özellikle de Cosa Nostra söz konusu olduğunda."

Babam ve Giacomo konuşmuşlar mıydı? "İkiniz ne hakkında konuştunuz?"

"Çoğunlukla sen."

Gözlerim büyüdü. "Ben mi? Tam olarak ne gibi?"

"Bu kocan ve baban arasında özel bir konu. Ama en önemli şey olan senin mutluluğun konusunda hemfikir olduğumuzu bil."

"Öyle mi dedi?"

"Şaşırmış görünüyorsunuz. Anladığım kadarıyla Sicilya'ya gelmen için sana dünyaları vaat etmiş."

Giacomo'nun "Sana istediğin her şeyi vereceğim ve her gününü ayaklarının dibinde, üzerinde yürüdüğün toprağa taparak geçireceğim" derkenki yalvaran ifadesini hayal etmekten kendimi alamadım.

"Kocanız palavracı değil," diye devam etti babam. "Bunu seviyorum. Ne demek istiyorsa onu söylüyor."

"Evet, bu kesinlikle doğru." Elini bıraktım ve sandalyeye geri oturdum. "Birlikte ne kadar mantıklı olduğumuzu anlamıyorum. Bir doktor ve bir mafya babası. Asla yürümez."

"Tatlım, zıt kutupların birbirini çektiğini hiç duymadın mı? Kimse ünlü bir mankenle bir mafya babasının birlikte çalışacağını düşünmezdi ama hayat her zaman mantıklı olanla ilgili değildir. Bazen kendi mantığımızı kendimiz oluştururuz. Sadece risk almaya istekli olmalısın."

BÖLÜM OTUZ YEDİ

Giacomo

Bir hafta sonra

| Direksiyonu sıkıca kavradım ve yeni kabuk bağlamış eklemlerimdeki acının yarattığı sarsıntıyla irkildim. Bugünlerde hissedebildiğim tek şey buydu. Geri kalan her şey kutsanmış bir şekilde uyuşmuştu.

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca Zani ve ben Virga'nın klanının geri kalanını ortadan kaldırdık. Yakında yeni bir il capo dei capi taç giyecekti ama bu Virga'nın ailesinden biri olmayacaktı. Hepsi ölmüştü.

Kimin devraldığı umurumda değildi. Yoluma çıkmadığı sürece, gayet iyi geçinirdik.

"Bu gece yine kavga mı ediyorsun?" Zani telefonuna bakıyor, kızların sürekli yarı çıplak fotoğraflarını paylaştığı sosyal medya uygulamalarından birinde geziniyordu.

"Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

"Tabii ki hayır. En yakın arkadaşımın ringde biriyle alay ederek onu öldürmeye çalışmasını izlemeyi seviyorum."

Alaycılığına kaşlarımı çattım. "Yaptığım şey bu değil."

"Oh, yani başka bir beyin sarsıntısı mı umuyorsun? Parmaklar çapraz o zaman. Belki de sonunda kalıcı hasara yol açacak olan bu olur, değil mi?"

Dikkatimi yoldan ayırmadım, onu görmezden geldim. Zani anlamıyordu. Bildiğim şey savaştı. Kanımda, kemiklerimin iliğinde vardı. Babam beni bu hale getirmiş, inanılmaz acı ve ıstıraplara dayanabilecek boş bir kabuk haline getirmişti. Düşüncelere ya da duygulara ihtiyaç duymadan saf içgüdüleriyle tepki veren bir hayvan. Tekrar o adam olmak güzeldi.

Hissetmek ya da düşünmek istemiyordum. Acı çekmek için can atıyordum -hem vermek hem de almak için- çünkü bilincim yerinde değilken rüya göremiyordum.

"Ona ulaşmayı denedin mi, çünkü-" "Sakın," diye hırladım, "bu konuyu açma bile."

Nefesinin altında bir dizi küfür mırıldandı ve telefonuyla konuşmaya devam etti. Birkaç dakika sonra çaldığında, onun birçok bağlantılarından biri olduğunu varsaydım.

"Pronto," dedi kulağında cep telefonuyla. "Tutto bene?" Birkaç saniye daha dinledi. "Şaka yapıyorsun. Bir bok yok mu? Sì, sì. Yola çıkıyoruz."

"Cosa?" Bağlantıyı kestiğinde sordum.

"Sal'in sana evde ihtiyacı var."

"Ne için?"

"Acil bir durum olduğunu söyledi."

Bu Sal'e göre değildi. Panik yapacak biri değildi. Hayatında çok zor şeylerle karşılaşmıştı. "Ne acil durumu?"

"Bana daha fazla bilgi vermedi. Hemen gelmemi söyledi."

"Muhafızlardan haber var mı?"

"Hayır, hiçbir şey yok."

Yani güvenlikle ya da dış çevreyle ilgili bir şey değildi, bu da beni aile işlerinden uzaklaştıracak kadar önemli olmadığı anlamına geliyordu. Özellikle de beni Toronto'dan döndüğümünden beri çoğunlukla kaçındığım eve geri getirmek için. Çok fazla anı, çok fazla hatırlatıcı.

Döndüğüm her yerdeydi ve bu tam bir işkenceydi. Ve Sal endişeli bir anne tavuk gibi beni takip ediyordu.

Arka dişlerimi birbirine geçirdim. "Eğer bu bana tekrar yemek yedirmekle ilgiliyse, diğer gözünü de alacağım."

"Senin için endişelendiği için onu suçlayamazsın," diye açıkladı Zani sakince. "Bu onun işi."

"Onun işi evle ilgilenmek, benle değil."

Zani telefonuna geri döndü ve araba yolun geri kalanında sessizliğe gömüldü. Malikâneye vardığımızda birini boğmaya hazırdım. Güvenlik görevlisi kapıyı açmadan önce bana başıyla selam verdi ve yola devam ettik. Arabanın kapısını çarparak kapattım ve mutfak kapısına doğru yürüdüm, Zani de hemen arkamdaydı.

Odaya girer girmez koku beni çarptı. Limon ve şeker.

Onu. O buradaydı.

Başımı bara doğru çevirdim. Küçük bir çerçeve oradaydı, bir tabureye tünemişti, uzun kahverengi saçları sırtından aşağıya doğru kıvrılıyordu, elinde fincan vardı. Kapıya doğru eğildi, kahverengi bakışları beni değerlendirirken ben de onu seyre daldım.

Zani arkamdan bana çarptı. "Che cazzo?" Sonra kenara çekildi. "Ah. Ciao, signora." Eliyle omzuma vurdu ve sesini alçalttı. "Buona fortuna, amico."

Zani beni itti ve kapıyı kapatarak beni Emma ile yalnız bıraktı. Hain Sal hiçbir yerde yoktu. Daha sonra sert sözler söyleyecektik. Karımın döndüğüne dair bir uyarı iyi olurdu.

Orada öylece durdum, sessizdim. Dilim ağzımın içinde kalın ve işe yaramaz hissediyordu. Artık bu kadına ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Hiçbir şey kalmayana kadar içimi dökmüştüm. Burada bir şey mi unutmuştu? Yoksa neden buraya kadar gelmek yerine beni aramadı? Neden fesih belgelerini imzalayıp geri göndermedi?

Cezalar her zaman en iyi yüz yüze verilir.

Nasıl unutabilirim ki? Bu neredeyse Buscetta ailesinin sloganıydı ve bana çok küçük yaşlardan itibaren aşılana bir dersti.

İyi. Kötü haberi verip gidebilirdi. Ben kırılmam.

Omuzlarımı geriye ittim ve ilerlemeye başladım. Boş midem çalkalansa da buzdolabına gittim ve bir maden suyu çıkardım. Sonra tezgâha yaslandım, bacak bacak üstüne attım ve şişeyi açtım. Ve bekledim.

"Merhaba," dedi, sesi her zamankinden daha sertti. "Nasılsın?"

Gerçekten umurunda mıydı? "Yapacak işlerim var, Emma. Ne söylemen gerekiyorsa söyle ve işimizi bitirelim."

Ağzını açtı, sonra kapattı. Hızla gözlerini kırptırırken göz kapakları titredi. "Neredeyse bir ay sonra bana söyleyeceğin tek şey bu mu?"

Şişeden uzun bir yudum aldım, berrak su ağzımda tatsızdı. "Ne söylememi istersiniz?"

"Bilmiyorum. Beni gördüğüne sevinirsin diye düşünmüştüm."

Mutlu mu? Artık bu kelimenin ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. "Her şeyden çok merak ediyorum."

"Vay canına." Başını sallarken kuru bir kahkaha attı. "Kız kardeşlerim ve babam haklıymış. Bunu kolaylaştırmayacaksın, değil mi?"

Neden yapayım ki? Eğer kalbimi tekrar ezmeyi planlıyorsa, o zaman benden hiçbir yardım alamazdı.

Cevap vermeyince derin bir iç çekti. "Bunu çözmek istiyorum."

"Fesih mi? Evrakların sizde olduğunu varsayıyorum."

Sarsıldı, sırtı dikleşti. "Evliliğimizi kastetmişim."

Neredeyse bir ağız dolusu suda boğuluyordum. Kendimi toparlamam birkaç saniye sürdü. "Anlamıyorum. Düşündüm ki ..."

"Sen ne düşünüyorsun?" Başını eğdi ve beni inceledi, şaşkınlığı kaşlarının kalkmasına neden oldu. "Bunca yolu evliliğin feshini sonuçlandırmak için geldiğimi mi düşündün?"

Evet, ben de aynen böyle düşünmüştüm. "Evli kalmak istediğini mi söylüyorsun?"

"Öyleyim." Dudaklarını yaladı. "Tabii fikrini değiştirmediysem."

Umut göğsümde kanat gibi açılmıştı ama onu geri püskürttüm. Bunun gerçekleştiğine inanmak için daha atlatmam gereken çok şey vardı. "Sana ne hissettiğimi söyledim ama asla uyuşamayacağımızdan emin gibiydin. Nasıl yürüyeceğini göremediğini söyledin."

"Biliyorum. Bazen mantığıma güvenmek gibi kötü bir alışkanlığım var."

"Ve?" Ayrıntı vermeyince ben sordum. "Bu ne anlama geliyor?"

Ellerini tezgâhın üzerine koydu, sevimli bir şekilde telaşlanmıştı. "Bu, aşkın her zaman mantıklı olmadığı anlamına geliyor. Feromonlar, kimya ve-"

Sevgiler. Bunu söylediğini kesinlikle duydum. Bunu hayal etmemiştim.

Ne yaptığımı anlayamadan fayansın üzerinde sinsice ilerledim ve barın kenarından dolaştım. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve ağızlarımızı birbirine yapıştırdım. Tadı sürpriz ve tatlı bir masumiyet gibiydi ve birden yeterince yaklaşmadım. Bağımızı koparmadan onu tabureden kaldırdım ve mermer tezgâhın üzerine koydum, ardından son birkaç haftadır arzuladığım o küçük nefesleri verene kadar öpücüğü derinleştirdim.

Narin parmakları saçlarımda kıvrıldı, tırnakları kafa derime battı ve bacaklarını belime doladı. Dilini bulmak için ağzının içine doğru yaladım, kanım rahatlama ve arzuyla uğulduyordu. Burada saatlerce durabilir, onu öpebilir, bu mükemmel kadını tekrar kollarımda hissetmenin tadını çıkarabilirdim.

Geri çekildi ve nefes nefese kaldı. "Kutsal dumanlar, bu hiçbir yerden gelmedi."

"Aşkın mantıklı olmadığını söylemiştin." Onu tekrar öptüm, alt dudaklarını ısırdım. "Beni seviyor musun, bambina?"

Gülümsemesini ağzımda hissedebiliyordum. "Evet, Giacomo."

Seviyorum. Ti amo, amore."

Sikeyim. Beni. Duygularıma karşılık verebileceğini hayal etmeme bile izin vermemiştim. Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu ama ciddi olduğunu biliyordum. Emma yalancı değildi. "Ti amo, mia bella moglie. Per sempre."

"Per sempre, mio grande marito." Elleri kollarımın ve omuzlarımın üzerinde gezindi. "Yine de daha zayıf hissediyorsun."

"Dai! Sal gibi konuşuyorsun." Yüzümü boynuna bastırdım ve onu içime çektim, sonra çenesinin altındaki pürüzsüz deriyi öptüm. "Gerçekten burada mısın? Bu gerçek mi?"

"Evet, öyle. Sensiz perişan oldum."

Bunu duymaktan hem nefret ettim hem de çok sevdim. "Seni çok özledim. Ve artık sana sahip olduğuma göre, bir daha asla gitmene izin vermeyeceğim."

"Korkarım bunu yapmak zorundasınız."

Kelimeler şehvet dolu beynime nüfuz etti ve doğruldum. "Hayır. Sen benimsin ve gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim."

Avucunu yanağıma koydu ve beni daha da yaklaştırdı. "Bebeğim, babam ölüyor. Ben de onunla vakit geçirmek istiyorum."

"O zaman onu buraya getirelim."

"İşler öyle yürümüyor. Seyahat edemiyor ve onu evde, iyi bakıldığı bir yerde tutmak daha iyi. Uzun sürelerle gitmeyeceğim ama elimden geldiğince Toronto'ya gidip gelmeyi planlıyorum."

Bundan nefret ediyordum. Onu her gün, her saniye yanımda tutmak istiyordum. Ama karımı da tanıyordum. Başkalarıyla, özellikle de ailesiyle ilgilenmek zorundaydı. Bu onun kişiliğinin derinliklerine işlemişti.

Sanki ikna olmam için bir ulti matoma ihtiyacım varmış gibi, "Bu evliliğimizin bir koşulu," diye ekledi.

"Biz zaten evliyiz," diye belirtmeden edemedim. "Yani, eğer evli kalmak istiyorsan."

"O zaman ben de seninle gelirim," diye ağzımdan kaçırdım, sonra da bu kadar muhtaç olduğum için kendimi aptal gibi hissettim. "Güvende olduğundan emin olmak için."

"Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse, marito." Çenemi öptü, dudakları çenemde gezindi. "Beni güvende tutmak için."

Akıllı bambina. Yanlarını okşadım ve nazik şefkatinin tadını çıkardım. "Seni çok mutlu edeceğim," diye mırıldandım.

"Gerçi diğer koşullarımı duymadın." Elleri kot pantolonumun düğmesine gitti ve onu açtı. Sonra yarı sert sikimi kavramak için külotumun içine uzandı. Soğuk parmakları aletimin etrafını sardı ve zevk omurgam boyunca kıvılcımlar saçarak gözlerimin yuvalarından fırlamasına neden oldu.

"Koşullar?" Homurdandım. "Söyle bana."

"Tıp fakültesi ve ihtisas. Sonra da Palermo'da bir yerde doktorluk yapacağım."

"Yol boyunca bana bebekler verdiğin sürece."

"Ama-"

Onu kavradım ve kısa bir süre öptüm. "Bebekler, Emmalina. Hamile misin?"

"Hayır," diye fısıldadı. "Toronto'da regl oldum."

"Hayal kırıklığına uğradın mı?" Şimdi sert nefes alıyordu, parmakları sert sikime bastırıyordu. Bu konuşma onu tahrik ediyordu. Eminim amını kontrol etseydim, ıslanmaya başlamış olurdu. "Cevap ver bana, bambina."

"Hayır. Yani, belki. Sayılır. Birazcık."

Gerçek, taşaklarımda bir sarsıntıya yol açtı. "Sana söyledim, bebek yapmak en iyi kısmı. Günün her saniyesini seninle geçirmekten keyif alacağım."

"Bu imparatorluğunuzu yönetmek için fazla zaman bırakmaz." "İdare edeceğim." Şaftımı daha sert çekti, onun

Parmaklar piercingi çekiyordu. Zevk ruloları gönderdi ve

her sinir ucunda keskin bir acı ısırığı. Minchia! Bu çok iyiydi. Böyle devam ederse buraya, mutfağa gelebilirdim. "Hemen şimdi başlayacağız."

"Şu anda mı? Ama Sal ve Zani buralarda bir yerde. Utanç verici!"

Onu tezgahtan kaldırdım ve mutfaktan dışarı taşımaya başladım. Bir ahtapot gibi etrafıma sarıldı ve yüzünü boğazıma gömdü. Kıçına bir tokat attım. "Şu andan itibaren bu evde etek giyeceksin ve külot giymeyeceksin. Her zaman ıslak ve benim için hazır olmanı istiyorum."

"Bir şartım daha var. Duymak istemiyor musun?"

Konuşmam bitmişti. "Her neyse, katılıyorum."

Merdivenleri ikişer ikişer çıkmaya başladım.

Kıkırdadı ve dişlerini kulak mememe geçirdi. "Piercingini çıkarmana asla izin yok."

"Cesaret edemezdin, mia sporcacciona e dolce moglie."

EPILOG

Giacomo

Toronto, Kanada
Üç hafta sonra

| Düğünümden önceki geceydi.

Ya da Emma'nın deyimiyle "yemin tazeleme töreni".
Karım detaylara çok önem verirdi.

Ama ben bunu kendimiz için seçtiğimiz gerçek
düğünümüz olarak görüyordum.

Ne yazık ki törenden önceki geceyi yakında ailem
diyeceğim üç adamla geçiriyordum: Fausto Ravazzani, Enzo
D'Agostino ve Roberto Mancini.

İnanılır gibi değil. Kafamı bir türlü toparlayamadım.
o.

Ravazzaniler bu sabah Siderno'dan uçakla gelirken
D'Agostino, Gia ve iki çocuğu geçtiğimiz hafta boyunca
burada bizimle birlikte kalmışlardı. Emma ve Gia şaşırtıcı
derecede kısa bir süre içinde tüm düğün ayrıntılarını
ayarlamışlardı.

Şimdi dördümüz, Zani ve Vito D'Agostino ile birlikte Mancini'nin kütüphanesine yerleşmiş, viski ve purolarımızı yudumluyorduk. Duman sıcak olsa da hava buz gibiydi. Birbirimizden hoşlanmamak ve birbirimize güvenmemek için hepimizin nedenleri vardı.

Mancini şu anda odadaki tek neşeli kişiydi. Neden olmasın ki? Üç kızı İtalya'nın en güçlü adamlarıyla evlenmişti.

Kayınpederimin viskiden bir yudum almasını izledim. "Bunu içmeli misin?" diye sordum.

"Kesinlikle hayır, o yüzden kızıma söylemeyin."

"Hangisi?" Üç kızım da artık Roberto'nun durumunu bildikleri için onun bakımında aktif rol alıyorlardı. Neyse ki eşimin artık bu yükü tek başına omuzlamasına gerek kalmamıştı.

"Herhangi biri," dedi Mancini. "Viskiden ya da purodan bahsetme."

Avuçlarımı kaldırdım ve kendi puromu üfledim. Bence Mancini son aylarında küçük bir isyanı hak ediyordu.

Uzun süren bir sessizlik içinde oturduk, kimse önce buzları eritmek istemiyordu. Ravazzani gösterişli ve kontrollüydü, deri koltuğunda bir kral gibi rahattı. D'Agostino ise tam tersiydi, bacakları huzursuz bir enerjiyle zıplıyordu. İçkime konsantre oldum ve bekledim. Konuşkan bir tip değildim ve burası Mancini'nin eviydi, bu yüzden konuşma görevinin ona düştüğünü düşündüm.

"Hepimizin burada olması iyi oldu," dedi kayınpederim sonunda. "Kızlarımın iyiliği için aramızdaki küskünlüğü ortadan kaldırmamız gerekiyor."

"Tüm saygımla Roberto," dedi Ravazzani yumuşak bir sesle. "Bu mutlu bir olay, değil mi? Geçmişini kurcalayıp bunu mahvetmemeliyiz."

"Sana tüm saygımla Fausto," dedi Mancini. "Ölmek üzere olan bir adamın isteğini geri çeviremezsin, özellikle de kızının düğün arifesinde. Şimdi, ben öldükten sonra üçünüzün bir aile olarak birlikte çalışacağınızı bilmem gerekiyor."

D'Agostino'nun ağız ekşi bir limon tatmış gibi tiksintiyle buruştu. "İmkânsızı istiyorsun. Aramızda çok fazla çirkinlik var."

"Saçmalık." Mancini her birimize dikkatle baktı. "Ve kızlarımın hatırı için bunu yapacaksınız."

Kimse başka bir itirazda bulunmadı, çünkü Mancini bizi en sert nasıl vuracağını biliyordu: sevdiğimiz kadınlardan bahsederek.

Ravazzani altın saatinin saatini kontrol etti, sonra sessizce içkisini yudumlarken D'Agostino'nun bacağı yeniden zıplamaya başladı.

D'Agostino, "Buscetta ile hiçbir sorunum yok," diyerek yardımcı olmadı.

"Ben de aynısını söyledim," dedim, "eğer karımın gitmesine izin verene kadar adamlarımı silah zoruyla tutmamış olsaydınız."

"Senden kaçmak için benden yardım istedi. Ne yapsaydım?"

"Bu işe karışma mı?"

D'Agostino başını arkaya yasladı ve tavana doğru üç mükemmel duman halkası gönderdi. "Kadınımın kız kardeşi yardım istediğinde mi? Reddedebileceğimi düşünüyorsanız, Gianna Mancini ile tanışmamışsınız demektir."

"Mancini biraz daha yüksek sesle, "Hepimiz eşlerinizi korumanın her şeyden önemli olduğu konusunda hemfikiriz," dedi. Eğer kızlarıma kötü davranılır ya da herhangi bir şekilde tehdit edilirlerse, içinizden birinin ya da birkaçının müdahale etmesini bekliyorum."

"Tanrı aşkına, ben ona kötü davranmadım," diye homurdandım.

Ravazzani kristal bardağını bir çırpıda masaya bıraktı. "Onu kovdun. Sanırım bu yeterli, Buscetta."

"Gitmesine izin verdim -kadınınız ayrılmak istediğinde ikinizin de yapamayacağı bir şey." Evet, Ravazzani ile karısı ve D'Agostino ile Gia arasındaki geçmişi biliyordum. Bu ikisi aziz gibi davranmaya çalışabilirdi ama hiç de öyle değillerdi. Her ikisi de kadınları istekleri dışında alıkoymuştu.

Havadaki sıcaklık yirmi derece daha düştü. D'Agostino ve Ravazzani bana ters ters baktılar, gözleri intikam vaat ediyordu.

"Bu kadar yeter," dedi Mancini onaylamayarak. "Ben de bundan bahsediyorum. Üçünüzün de geçmişi bir kenara bırakıp birlikte çalışmanız gerekiyor."

"D'Agostino'nun kadını Siderno'ya geldi," dedi Ravazzani, "ben de eşimin ailesiyle birlikte olması için buraya gelmesine izin verdim. Kız kardeşleri ayrı tutmadım. Sanırım bu noktada umabileceğimiz en iyi şey bu."

"Cazzata," dedi Mancini. "Siz üçünüz güçlü bir ortaklıktan ne kazanacağınızı göremeyecek kadar dar görüşlü müsünüz? Birbirinize yardım ederseniz, çok daha güçlü olursunuz."

"Alınma ama," dedi D'Agostino, "Cosa Nostra ile iş yapacağımızı sanmıyorum."

Ravazzani, "Ve güçlü kalmak için başkalarının yardımına ihtiyacım yok," diye ekledi.

Mancini içini çekti ve gözlerini ovuşturdu. "Mamma mia, ölmek üzere olan bir adamın isteği üzerine bile işbirliği yapmaya yanaşmıyorsun."

Emma'yı ve Mancini öldükten sonra ailesinden ne isteyeceğini düşündüm. Kız kardeşlerine ve onların ailelerine yakın kalmak isterdi. Sicilya, Siderno ve Napoli arasında düşmanlık olmasını istemezdi.

Emma için bunu yapabilirim.

"Ne öneriyorsunuz?" Mancini'ye sordum.

"Nihayet, mantıklı düşünmeye istekli biri." Mancini sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bizler iş adamıyız, öyleyse iş yapalım. Birbirinize olan borçlarınızı ödemek için ne istiyorsunuz?"

Bu benim için cevaplaması kolay bir soruydu. "Ravazzani'nin Palermo'dan çaldığı uyuşturucu ticareti."

Ravazzani'nin kısa cevabı "Hayır," oldu.

"Hepsini istemiyorum," diye ekledim. "Çaldıklarının sadece bir kısmını."

"Ben de hayır dedim," dedi. "Neden kendi cebimden harcayarak Cosa Nostra'yı güçlendireyim ki?"

"Çünkü Buscetta aileden biri." Mancini bunu içine sindirdi. "İmparatorluğumu Vito'ya devretmemle aynı sebepten."

"Evet, madem bu konuyu açtın." Ravazzani bardağını kaldırdı ve kristali avuçlarının içinde çevirdi. "Bilmek istiyorum, oğlum neden dikkate alınmadı?"

Mancini bu soru karşısında şaşırılmış görünüyordu.

"Giulio?"

"Çünkü onun İspanya'sı var."

"Hayır, Raffaele'i kastetmiştim. Kendi torunun." Kıkırdadım. "Çünkü o dört yaşında."

"Yani," dedi D'Agostino, "onun yerine siz çalıştıracaksınız ve daha fazla güce ihtiyacınız yok. Kardeşim doğru seçim."

Mancini, "Anlatmaya çalıştığım şey bu," dedi. "Evler arasında anlaşmazlık yaşayamayız. Bu iş için de kızlarım için de kötü. Geçmiş bir kenara bırakmalıyız. Bu gece."

Ravazzani parmaklarını küçümser bir hareketle, "Benden istediğiniz şey kabul etmem," dedi. "Her şeyden vazgeçiyorum ve karşılığında hiçbir şey almıyorum."

"Ne istiyorsun?" Mancini sordu.

Ravazzani yavaşça başını D'Agostino'ya doğru eğdi. Ve bekledi.

D'Agostino kıpırdamadan durdu. "Siktir, hayır."

Ravazzani omuz silkti, takım elbisesinin içinde omuzlarını mükemmel bir şekilde kaldırdı. "O zaman burada konuşacak başka bir şeyimiz yok."

"Basta!" Mancini elini güçsüzce sandalyesinin kol dayanağına vurdu. "Ben senin kayınpederinim ve ölüyorum. Üç kızımın barış yaptım. Beni onları buraya çağırmaya ve hangi korkaklarla evlendiklerini görmeye zorlama."

Korkaklar mı?

Arka azı dişlerimi birbirine vurdum. Mancini bu odadaki üç adama korkak diyerek çok cesur davranmıştı. Ama bundan kurtulabileceğini biliyordu çünkü biz daha çok

eşlerimizden daha çok. Eğer babasını hayal kırıklığına uğratarsam Emma benimle bir daha asla konuşmaz.

Ravazzani, "Kadınları bu tür bir tartışmaya dahil etmek için hiçbir neden yok," dedi. "Talebim mantıksız değil. Tek istediğim D'Agostino'nun bilgisayar dolandırıcılığı işinden pay almak."

Ah. D'Agostino milyarlarını böyle kazandı, dünyanın dört bir yanındaki hacker'larla.

"Bir yüzde," dedi D'Agostino gözlerini devirerek. "Kontrolü ele geçirene kadar mutlu olmayacaksınız."

Ravazzani, "Yüzde otuz," dedi.

Bu D'Agostino'nun kahkaha atmasına neden oldu - derin, dolu dolu bir kahkaha. "Hayal kurmaya devam et, stronzo."

Ravazzani bundan hiç hoşlanmadı. Çenesinde bir kas sıçradı. "Ve" dedi, sanki D'Agostino onu yalanlamamış gibi, "Sicilya silah pazarının yüzde otuzunu istiyorum."

Sandalyemde dik oturdum. Yüzde otuz mu? İmparatorluğumun mu? "Hayatta olmaz."

Mancini bir elini yüzünde gezdirerek, "İsa Meryem ve Yusuf," dedi. "İşte önerim. Yönetim kurulu genelinde yüzde on. Enzo, dolandırıcılık işinin yüzde onunu Fausto'ya vereceksin. Giacomo silahların yüzde onunu Enzo'ya verecek. Fausto da uyuşturucu ticaretinin yüzde onunu Giacomo'ya verir. Herkes kazanır."

Ama kazanmak gibi hissettirmedi. Kaybetmek gibi hissettirdi.

"Bu eşit değil," dedi D'Agostino. "Kârımın yüzde onu birkaç tabanca ve roketatardan çok daha fazla."

Idiota. Görünüşe göre silah ticaretinin hacmi ve ölçeği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Bunun bir önemi yok," dedi Mancini. "Önemli olan üçünüzün de birbirinizin başarısına yatırım yapmış olmanız. Birbirinizden habersiz çalışmayı bırakıp birlikte çalışacaksınız. Kızlarımın iyiliği için."

Hoşuma gitmemiştii ama düğünümünden bir gece önce kayınpederimin bu isteğini nasıl geri çevirebilirdim ki? Emma

aile arasında barış ve uyum ister.

Bazen galip gelmeden önce bir ya da iki yumruk yemeniz gerekirdi.

"İşte bu yüzden harika bir Don'sun. Zekisin, sakinsin, disiplinlisin."

Bambina'm. Onun için bunu yapabilirdim. "Katılıyorum," dedim yüksek sesle.

Ravazzani duvara baktı, çenesi granit gibiydi, tek kelime etmedi. Uzun bir aradan sonra D'Agostino nefesini bıraktı. "Siktir et. Ben de katılıyorum."

"Fausto?" Diğer adam sessiz kaldığında Mancini sordu.

Ravazzani kristal bardağı parmaklarının arasında yuvarladı, sonra dudaklarına götürdü. Sıvıyı bir dikişte yuttu. "Cosa Nostra'yı güçlendirmekten hoşlanmıyorum. GDF bugünlerde onların tepesine binmiş durumda. Bizi de alaşağı edebilirler."

"Cosa Nostra'yı güçlendirmiyorsunuz," diye açıkladı Mancini. "Buscetta ile çalışıyorsunuz, sadece Buscetta ile. Virga öldürüldüğüne göre geriye kalan tek güçlü aile o."

Ravazzani, "Bu da GDF'nin ona odaklanacağı anlamına geliyor," dedi.

"Hiçbir şey bulamayacaklar," dedim. "Ben babamdan ve ağabeyimden çok daha farklı çalışıyorum."

Ravazzani çenesini sıvazladı. "Belki, ama oradaki bağlantımın adını iletceğim. Bir fiyat belirleyebilirsiniz."

Korunmak için. Bir kez başımı salladım.

"Minnettarım." "Bu kabul ettiğin anlamına mı geliyor?" Mancini ona sordu.

"Eğer kabul etmezsem," dedi Ravazzani, "karım bunun sonunu duymama asla izin vermez. O yüzden evet demekten başka çarem yok."

"Tanrıya şükür." Mancini cebinden bir sustalı çıkardı. "Şimdi, üçünüz bu anlaşmayı kanla mühürleyeceksiniz."

Emma

Şaşkınlıkla aynada yansıyan kadına baktım. "Gia, bu . . . Vay canına. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

İkizim sadece üç hafta içinde benim için bir gelinlik tasarlamıştı. Sonuç, a-line eteğe düşmeden önce kıvrımlarımı saran üç çeyrek uzunlukta kolları olan omuzdan açık ipek bir elbiseydi. Zarif ve şıktı ve benim için kesinlikle mükemmeldi.

"Sadece muhteşem olduğunu söyle, aptal." Elimi tuttu ve sıktı. "Ciddiyim, Em. Çok güzel görünüyorsun."

"Bayıldım," dedi Frankie, diğer yanımda durarak. "Gia, bunu bu kadar çabuk nasıl başardın?"

"Audrey Hepburn'ün hiç giymediği ilk gelinliğinden esinlendim. Sade ama Emma'nın kişiliğine uygun olduğunu düşünüyorum."

"Öyle. Bayıldım, Gigi." Kız kardeşim çok yetenekliydi. "Kesinlikle mükemmel."

"Arkanı dön," dedi babam arkamızdan. "En küçük kızımı göreyim."

Düğün başlamadan önce babamın dinlendiği kütüphanedeki kanepeye doğru yavaşça döndüm. Yorgun görünüyordu ve kocalarının onu dün gece geç saatlere kadar ayakta tuttuğundan şüpheleniyordum. Giacomo bana ne yaptıklarını ya da söylediklerini söylemedi, sadece hepsine uygun bir anlamaya vardıklarını söyledi. Avucundaki bandaj da anlamayı kanla imzaladıklarını gösteriyordu.

Papa'nın yüzü yumuşadı ve gözlerinde biriken nemi görebiliyordum. "Emma, çok güzel görünüyorsun. Hepiniz öylesiniz. Keşke annen de burada olsaydı da bunu görseydi."

Frankie elini benimkine attı, ben de uzanıp Gia'ninkini tuttum ve üçümüzü birbirimize bağladım. "Keşke o da burada olsaydı," dedim.

Bakışları her birimizin üzerinde gezinirken gülümsedi. "Her birinizle, ne kadar güçlü ve akıllı olduğunuzla gurur duyardı. Başarılı ve azimli olmanızla. Her zaman en iyi baba olmadığımı biliyorum ama her birinizi çok seviyorum."

"Biz de seni seviyoruz," dedi Frankie, sesi duygusallıkla gerilmişti. "Ama bizi ağlatamazsın çünkü makyaj ekibi çoktan gitti."

Fark etmezdi. Günün çoğunu gözyaşları içinde geçireceğimi biliyordum. Bu düğün babam için çok önemliydi, bu yüzden bu düğünü yapmakta ısrar etmiştim. Ailemizle, tüm ailemizle çevrili mutlu bir gün.

Oturma odasının kapısı hızla açıldı ve iki küçük ayak koşarak içeri girdi. "Nonno! Nonno!"

Döndüğümüzde Raffaele Ravazzani'nin odaya koştuğunu gördük, kız kardeşi Noemi de peşindeydi. Frankie onlara doğru atıldı ve babama ulaşmadan çocukları yakaladı. "Yavaş ol," dedi. "Nonno dinleniyor. Ona dikkat edin. Ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Rafe İtalyanca yerine İngilizcesini kullanarak, "Bizim maymun olmadığımızı ve onun da bir ağaç olmadığını," diye tekrarladı.

"Buraya gelin," dedi babam. "Nonno ikinizi de giyinmiş görmek istiyor."

Çocuklar dikkatle babamın yanına gittiler ve kanepede onun önünde durdular. "Mamma mia, ne kadar güzel görünüyorsun! Kravatını takmana kim yardım etti, Rafe?"

"Babam." Rafe boynundaki küçük kravatı çekiştirdi. "Ama bundan nefret ediyorum. Çok sıkı."

"Hayır, değil," dedi Frankie. "Ve sakın çekiştirme. Fotoğraflardan sonra çıkarabilirsin."

Babam eğildi ve Rafe'nin omzunu sıktı. "Benimki de rahatsız. Sonra birlikte çıkarırız, tamam mı?"

"Tamam."

Babam Noemi'ye odaklanırken, "Ve benim güzel kızımı görmeme izin ver," dedi. "O kadar güzelsin ki gözlerim acıyor," dedi usulca, sonra da kaburgalarını gıdıkladı. Noemi kıkırdadı ve

yanındaki kanepeye emekledi ve babam kolunu Noemi'ye dolayarak onu kendine çekti. Babam bana karşı her zaman olduğu gibi Noemi'ye karşı da nazik ve tatlıydı, bu da Frankie ve Gia'nın kafasını karıştırıyordu. Yakın zamana kadar onun bu yönünü görmemişlerdi.

"Saat kaç?" diye sordum.

"Neredeyse zamanı geldi," diye yanıtladı Gia. "Hazır mısın?"

Hazırdan da öte. Zaten evli olduğumuzdan bahsetmemiştim. Arkadaşlarım ve ailemle çevrili bu tören, hatırlayacağım bir tören olacaktı. "Aşağı inelim mi?"

Kapı çalındı. "Dolcezza?" Fausto koridordan seslendi. "İçeri girebilir miyim? Çocuklar içeride mi?"

"Pronto!" diye seslendi.

Kayınbiraderim, üç parçalı takım elbisesinin içinde son derece zarif ve yakışıklı bir İtalyan ihtiyar gibi görünüyordu, kolunda küçük bir bebekle odaya girdi. Frankie'nin yumurtalıklarının ona ayak uyduramamasına şaşmamalı. Fausto babamla çocukları gördü ve kaşlarını çattı. "İkinize de ne demiştim?"

"Etrafta koşuşturmak için değil," dedi Rafe saygıyla tekrarlayarak, "ama
-."

"Ama diye bir şey yok," dedi Fausto. "Emirlerime uyacaksın, figlio mio. Kapiş?"

Rafe bundan memnun görünmüyordu. "Neden Noemi'nin değil de benim başım belada?"

"Çünkü sen daha büyüksün," dedi Frankie, Marcello'nun uyuyan halini Fausto'dan alarak. "Kız kardeşine göz kulak olman gerekiyordu."

"Bu hiç adil değil," diye homurdandı çocuk. "Daha büyük olmak istemiyorum."

Fausto başını sallayarak Frankie'yi dudağından öptü. "Nasıl tartışacaklarını senden öğreniyorlar, piccola monella."

"Babam annemi öpmeyi seviyor," diye fısıldadı Noemi nonnosuna.

"Bu iyi," dedi babam. "Bütün kocalar karılarını öpmekten hoşlanmalı."

Kirpiklerinin altından bana baktı. "Evlendiklerinde Zio Mo, Zia Emma'yı öpmekten hoşlanacak mı?"

Gia yanımda kıs kıs gülerken ben sırtıtmamak için kendimi zor tuttum. "Bu sabah senin seks saçlarını görseydi," dedi, "o zaman bu sorunun cevabını bilirdi."

Frankie gülümsemesine rağmen, "Siz ikiniz durun," diye uyardı. "Çocuklarımı bozmayın."

"Alo?" Düğün koordinatörü Marie kafasını içeri uzattı. "Başlamaya hazır mıyız? Konukların hepsi oturdu."

"Evet! Teşekkürler Marie," dedim. "Biz hazırız."

Fausto babamın kalkmasına ve tekerlekli sandalyeye yerleşmesine yardım etmeye gitti. Gia da oradaydı ve ortamı yumuşatmak için babamı güldürüyordu. Babam tekerlekli sandalyeyi sevmiyordu ama başka çaresi yoktu. Benimle koridorda yürümesini istiyordum. Onun yerine yuvarlansa kimin umurundaydı?

Verandaya açılan Fransız kapılarının arkasında toplandık. Perdeler dışarıyı görmemizi imkânsız kılıyordu ama Giacomo'nun orada olduğunu ve beni beklediğini biliyordum. Onu hissedebiliyordum, mio grande marito.

Sağdıç Zani kapının yanında duruyordu. Fausto, Marcello'yu Frankie'den aldı ve Zani'ye ölümcül bir bakış fırlattı. "Ellerine dikkat et, Zaniolo. O bana ait."

"Oh, Tanrı aşkına." Frankie Fausto'yu kapıya doğru itti. "Dışarı çık ve otur, Paparino."

Fausto karısının dudaklarına bir öpücük daha kondurduktan sonra Fransız kapılarından geçerek gözden kayboldu. Derin bir nefes aldım. İlgi çekmek isteyen biri değildim ama bunu babam için yapıyordum. Hepimiz için. Bunun yaratacağı anılar için.

"Tamam," dedi Marie. "Baş nedime ve sağdıç? Siz buradasınız." Frankie ve Zani'nin sıraya girmesi için kapıları işaret etti. "O zaman yüzük taşıyıcımıza ihtiyacımız var."

Rafe öne doğru itti ve Marie ona üzerinde yüzükler olan bir yastık uzattı. "Onları kaybetmeyeceğim," diye söz verdi yeğenim.

Frankie dönüp saçlarını düzelterek, "Yapmayacağını biliyorum, ometto mio," dedi.

"Şimdi de çiçekçi kız," dedi Marie ve Noemi'nin elindeki yaprak sepetiyle yerine oturmasına yardım etti.

Gia ve ben babamın tekerlekli sandalyesini arkaya yerleştirdik, işaretimiz için hazırдық. Marie telefonundan birine mesaj attı ve çok geçmeden orkestranın sesi kulaklarımıza ulaştı. Kapıların yanında konumlanırken gülümsedi. "Hepiniz çok güzel görünüyorsunuz. Nefes alın. Bu işin eğlenceli kısmı."

Kapılar açıldı. Veranda parıldayan ışıklar ve çiçeklerle dönüştürülmüştü ve ısıtıcılar soğuğu önlemek için yerleştirilmişti. Öğleden sonra Toronto gökyüzünün gri fonunda mükemmeldi.

Noemi Rafe'ye, "Orada periler yaşıyormuş gibi görünüyor," diye fısıldadı.

"Periler diye bir şey yoktur," dedi kardeşi tam bir inançla.

Noemi, "Evet, gerçekler," diye karşı çıktı. "Anne, Rafe'e perilerin gerçek olduğunu söyle."

"Bu kadar yeter," diye fısıldadı Frankie. "Bunu sonra konuşuruz." Frankie, Zani'yle birlikte koridorda yürümeye başlamadan önce omzunun üzerinden son bir uyarı bakışı gönderdi.

Marie önce Rafe'yi, sonra da Noemi'yi gönderdi. Koridor temizlendiğinde sıra bize gelmişti ve az sayıdaki konuk ayağa kalktı. Bu zamanın geldiği anlamına geliyordu. Koridorun sonunda duran kocamı görebiliyordum, çok büyük ve yakışıklıydı. O bir kaya gibiydi, her şeyi tek başıma halletmek zorunda olmadığımı anlamama yardım eden adamdı. Kendi mutluluğum pahasına dünyayı kurtarmak zorunda değildim. Kimseye kanıtlamam gereken bir şey yoktu.

Ben de bir mafya karısı ve doktor olacaktım.

"Hadi, hadi, hadi," dedi Marie, bizi ileriye doğru sallayarak.

Gia tekerlekli sandalyenin kollarını kavradı ve ben de babamın elini tuttum. "Hadi yapalım şunu."

Son

Okuduğunuz için çok teşekkür ederim!

Daha fazla Giacomo & Emma ister misiniz?

Bülten abonelerime özel "düğünden sonra" bonus sahneler!

Bu, Gia/Enzo'nun ne yaptığına bir göz atmayı da içeriyor, Giacomo/Emma ve Fausto/Frankie düğün resepsiyonundan sonra neler yapıyorlar?

Buradan
kaydolun!

TEŞEKKÜRLER

Mafya Bakiresi'ni okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Bu seri bir sevgi emeği oldu ve her birinize minnettarım.

Birçok el bu kitapların parlamasına yardımcı oldu. Muhteşem editörlüğü için Jennifer Prokop'a ve seksi kapaklar için RBA Designs'tan Letitia'ya teşekkür ederim. Diana Quincy çok fazla övgüyü hak ediyor, çünkü bu kitapları her zaman önce o okuyor ve dağınıklığımı toparlamama yardımcı oluyor.

Yazarlık hayatımın kaosa o kadar çok insan yardım ediyor ki, hepsine burada hakkıyla teşekkür etmem mümkün değil. Ancak Nicole işlerin sorunsuz yürümesini sağlayan ve yazmaya odaklanmamı sağlayan kraliçe. Yaptığı her şey için ona minnettarım!

Bu seriyi destekleyen okuyuculara teşekkür ederim. Tüm düzenlemelerinizi, gönderilerinizi ve memlerinizi seviyorum. Beni her zaman gülümsetiyorlar.

Bu kitaplarda, yemekte, çamaşırdaki ve yazmamı mümkün kılan daha binlerce şeyde bana yardımcı olan biricik Paparino'm olmasaydı ben bir hiç olurdum. Ti amo, bebeğim.

Yakında daha fazla kitap
geliyor! xox,
Mila

YAZAR HAKKINDA

Mila Finelli, USA Today çoksatan tarih yazarı Joanna Shupe'nin yıllardır hayalini kurduğu kirli mafya krallarını nihayet yazmaya karar veren karanlık çağdaş takma adıdır. Kahve, seyahat ve kötü adamlarla ilgili kitaplara bağımlı.

İmzalı kitaplar, ürünler, haberler ve daha fazlası için Mila'nın milafinelli.com adresindeki web sitesini ziyaret edin. [Facebook](#)'ta Mila's Famiglia'ya katılın!

Daha fazla Fausto ister misin?

Mila'nın [haber bültenine](#) kaydolun ve ÜCRETSİZ Fausto & Frankie bonus hikayesine sahip olun!

AYRICA MILA FINELLI TARAFINDAN

İTALYA KRALLARI SERİSİ

[MAFYA METRESİ](#)

[MAFYA SEVGİLİSİ](#)

[MAFYA DELİSİ MAFYA](#)

[HEDEFİ](#)

[MAFYA VİRGİNİ](#)

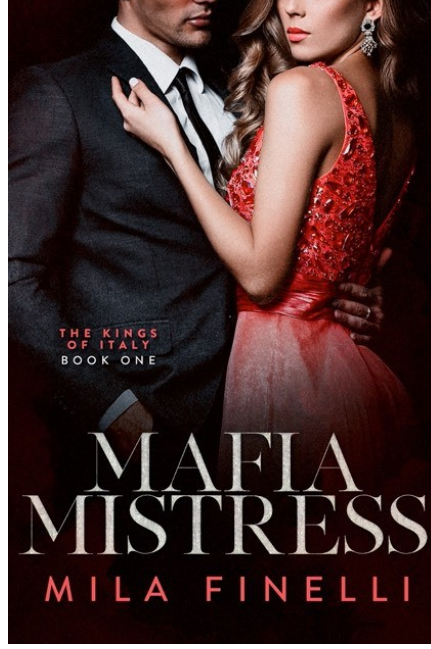
Çok yakında!

MAFYA ŞEYTANI

Theo & Nic'in ilk olarak 2023 Pride Not Prejudice Antolojisi'nde yayınlanan hikayesi. Bahar 2024 için genişletildi ve düzenlendi.

**İtalya'nın Kralları serisinin 1. Kitabı Mafia
Mistress ile en baştan başlayın!**

[MAFYA MİSTRESİ](#)

FAUSTO

Ben karanlığım, yasadışı imparatorluğu dünyanın dört bir yanına uzanan adamım. Gücü korumak için yapılması gerekenlere pek kimse cesaret edemez ama ben ederim.

Ve her zaman istediğimi alırım.

Oğlumun nişanlısı da dahil.

O artık benim ve Francesca'yı uygun gördüğüm her şekilde kullanacağım. O benim sapkın arzularım için mükemmel bir eşleşme ve onu yakınımda, hazır ve bekliyor tutacağım.

Atın.

Her fırsatta bana karşı çıksa bile.

FRANCESCA

Kaçırıldım ve İtalya'da esir tutuldum, bir mafya kralının tek varisi için gelin oldum.

Ama ben masum değilim ve beni hiç hayal etmediğim günahkâr yollarla cezbeden kralın ta kendisi - il Diavolo denen adam -. Fausto'nun kötülüğü beni içine çekiyor, gücü bir uyuşturucu gibi. Ve şeytan beni istediğine karar verdiğinde, ona direnmek için çaresizim - bu kendimi ona bedenen ve ruhen teslim etmek anlamına gelse bile.

Beni kontrol edebileceğini düşünüyor olabilir, ama bu kral gerçek patronun kim olduğunu öğrenmek üzere.

[MAFYA MİSTRESİ](#) e-Kitap, Basılı ve Sesli olarak mevcuttur.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.